

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A D EEA M TEA M MO VEL

DREAM KEEPER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN ASHLEY

Dream Keeper

R I S T N
A S H E Y

Bir Rüya Takım Romanı

FOREVER
New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgu ürünüdür. yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Kristen Ashley

Kapak tasarımı Daniela Medina tarafından yapılmıştır. Kapak fotoğrafları © Shutterstock.

Kapak telif hakkı © 2021 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir.

Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

Read-Forever.com

twitter.com/readforeverpub İlk

Baskı: Kasım 2021

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

ISBN'ler: 978-1-5387-3395-0 (mass market), 978-1-5387-3396-7

(ebook) E3-202110272-DA-PC-ORI

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

İthafı

Önsöz: Ebeveyn Tuzağı

Birinci Bölüm: Mükemmel

Bir Dünya İkinci Bölüm:

Tanrı İçin Gonzo Üçüncü

Bölüm: "Üvey Baba"

Dördüncü Bölüm: Umutsuz

Zamanlar Beşinci Bölüm

Karanlık Altıncı Bölüm Henüz

Yedinci Bölüm: Bir Dağ

Sekizinci Bölüm Gün Yapımı

Dokuzuncu Bölüm Çıtır

Ördek Onuncu Bölüm

Dinamit Onbirinci Bölüm:

Arının Dizleri Onikinci .

Bölüm Enerji On Üçüncü

Bölüm Uzay

Ondördüncü Bölüm: Ben Etrafta

Olmadıkça On Beşinci Bölüm Kilisenin

Piçi On Altıncı Bölüm Öğleden Sonra

Tamamlandı On Yedinci Bölüm Askıya

Alınmış Animasyon Bölüm 18: Hindistan

Cevizi

On Dokuzuncu Bölüm: Hedef

Yirminci Bölüm: Mutluluk...

Bölüm Yirmi Bir: Bay Cisco'ya
Teşekkürler Bölüm Yirmi İki: Hoşçakalın
Bölüm Yirmi Üç: Daha İyi Bir Şey Bölüm
Yirmi Dört: Benim Peeps'im
Bölüm Yirmi Beş: Ben de Onları
Seçiyorum Bölüm Yirmi Altı: Her Şeyin
Sonu, Her Şey Olmak Bölüm Yirmi Yedi:
Kız Kardeşler
Sonsöz: Softball
Daha Fazlasını
Keşfedin
Dream Maker ile Rüya Takım'ın nerede başladığını görün
Yazar Hakkında
Ayrıca Kristen Ashley
Kristen Ashley'e Övgüler
Instagram'da @ReadForever ile daha fazla harika okuma bulun

*Yolculuğumun bana geri
dönmesine yardımcı olan
herkese.*

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokunun.](#)

PROLOGUE

Ebeveyn Tuzağı

AUGGIE

Auggie kilisenin önünde durdu ve onun koridorda yürüyüşünü izledi.

Lottie'nin seçtiği nedime elbiseleri tam Lottie'ye göre idi. Şık. Seksi. Açık.

Tüm kadınlar bu kıyafetlerin içinde harika görünüyordu ama hiçbiri Pepper'dan daha iyi görünmüyordu.

Pepper koridorda çalınmış adımlarla ilerlerken kızı Juno'yu görüp kızına kocaman bir gülümseme atmadan önce bile böyle düşünüyordu.

Pepper Hannigan muhteşemdi.

Kızıyla birlikte olduğu her zaman mı?

Nakavt.

Lottie'nin eşleşmelerinde sıradakiler onlardı. Auggie ve Pepper.

Mo ve Lottie bariz ilklerdi (Mo, Aug'un en iyi dört arkadaşından biriydi) ve Lottie'nin Mo'nun sevgisini kazanması tamamen Lottie'nin fikriydi.

Mo, Lots kadar fantastik birini bulabileceğini hiç düşünmemişti, Lottie onunla konuşana kadar bunu asla yapmazdı.

Mo şimdi sıranın en önünde duruyor ve onu karısı yapmak için bekliyordu.

Lottie mutlu sona ulaştığında, aynı şeyi Mo'nun arkadaşlarına da vermeye başladı... onları kendi ekibiyle birlikte düzeltti.

Ve şu ana kadar çok iyi bir iş çıkardı.

İkinci çift Mag ve Evie birlikte yaşıyor ve evleniyorlardı.

Boone ve Ryn, üçüncüsü, sıkı fıkıydılar ve dahası, birlikte iş yapıyorlardı.

Axl ve Hattie, dördüncüsü, birlikte yaşıyor gibiydiler ve
n e r e d e y s e ayrılmazlardı.

Direnenler o ve Pepper'dı. Bu Auggie'nin çabalarının eksikliğinden değildi.

Onunla tanıştıktan sonra, Auggie bunu yapmamak için hiçbir neden görmedi.

Çok g ü z e l d i . Komikti. Aklından geçeni söylerdi. Rahattı.
Birlikteydik. Takıntıları yok gibiydi.

Ama Pepper çocuğu olduğu için denememek için bir neden görmedi.

O anladı. Dikkatli davranıyordu. Juno'nun babasıyla arasını açan her neyse onu ürkekleştirmişti.

Yani
evet.

Anladı.

Bu işkence olmadığı anlamına gelmiyordu.

Şu anda olduğu gibi, gözleri Auggie'nin gözlerine takıldığında, çocuğuna verdiği gülümseme hâlâ gözlerindeydi ve Auggie bunu hissetti.

Bunu
hissetti.

Lanet
olsun.

Gerçek anlamda ona yönelik bile değildi ve kızına yönelttiği o artık sevgi o kadar büyüktü ki, kaybolması sonsuza dek sürdü.

Hiç böyle bir sevgi
hissetmemişti. Hayatında bir kez
bile.

Ve bunu o kadar çok istiyordu ki, dişlerinin arkası tatma ihtiyacıyla acıyordu.

O.

Kadın ön taraftaki yerini almak için yer değiştirdiğinde dikkatini kaybetti. Auggie bakışlarını ondan ayırarak bir sonraki kadının, Hattie'nin koridorda yürüyüşünü izledi.

Yolda, bakışları Juno'ya takıldı.

Annesinin sarı saçlarına karşılık koyu renk saçları vardı, süslenmişti, saçları kıvrılmıştı - annesi büyük bir düğünde nedimeydi ve tüm hazırlıkları tamamlanmıştı ama Juno'nun unutulmadığı belliydi.

Annesine bakıyordu, gururla gülümsüyordu.

O ışını görmek Auggie'nin hiç sahip olmadığı şeyi daha da çok istemesine neden oldu. İkisinden de.

* * *

Axl, "Kimse bu şarkıdan bu kadar keyif almamalı," diye belirtti.

Auggie ve arkadaşı, dağınık pasta tabakları, terk edilmiş içecekler ve Lots ve Mo'nun düğün hediyeleri olan kişiselleştirilmiş M&M'lerin serpiştirildiği bir masanın yanındaki sandalyelere yayılmışlardı.

Lottie ve Mo birkaç saat önce ayrılmışlardı ama parti hiç de durulmuyordu; konuk listesinin Rock Chicks ve tayfası ile Dream Team ve ekibinden oluştuğu düşünülürse bu sürpriz değildi.

Lottie ve Mo çoktan gitmiş, bütün gece başka bir yere gitmiş olabilirler.
Ama düğün resepsiyonları şafağı öpecekti.

En azından.

Örneğin, saat gece yarısını geçmişti, Kool and the Gang'den "Celebration" çalıyordu ve dans pisti tıklım tıklım doluydu.

Callum Nightingale ilgi odağıydı. Annesi ve arkadaşlarının onu teşvik etmesine (ve babası ile arkadaşlarının kenarda durup kafalarını sallamalarına ama sırtımlarına) rağmen Callum gerçekten breakdans yapıyordu ve çocuk bu konuda harikaydı.

Ama Auggie Callum'u izlemiyordu.

Juno ve Pepper'ın dalga geçmesini izliyordu.

Bu kadar yüksek yırtmaçlı ve bu kadar düşük kesimli bir elbise giyen hiçbir kadın bu kadar büyük bir aptal gibi davranmayı başaramaz.

Ama Juno hava trompetini seçmişti ve Pepper da hava saksafonunda karar kılmıştı ve birlikte *çalıyorlardı*.

Bu iki sevimli şapşal için bayat hava gitarı ya da solist saçmalığı yok.

Boynuzlarla ilgiliydiler.

Ve hayatlarının en güzel zamanını geçiriyorlardı.

Büyük bir kutlamanın ortasındaydılar ve yine de iki kişilik bir partiydiler.

Kahretsin, neden karnı
ağrıyordu? "Aug?"

Auggie, Pepper ve Juno'nun sahte mikrofonlara "Yahoo!" şarkısını söylerken sahte enstrümanlarına tutunmalarını izlemeyi bıraktı ve arkadaşına baktı.

Bunu yaptığı anda Axl'in başı döndü ve "Buddy" diye mırıldandı.

İşte böyle.

Ağrısını saklamadı.

Aug yutkundu, dikkatini tekrar dans pistine çevirdi ve Luke Stark'ın kızı Maisie ile Tack Allen'ın oğlu Cutter arasında yaşanan bir durumu çözmesine odaklandı.

Axl, "Hâlâ seni oyalıyor," diye tahmin etti.

"Daha önce de söyledim Axe. Onun bir çocuğu var. Anlıyorum. Eğer bir *anneysen*," sanki *Pepper bir annemiş gibi*, eklemedi, *benim annem bir annemiş gibi değil*, "çocuğunu korursun."

"Oraya varacak," diye ilan etti Axl.

Auggie bundan şüphe etmeye başlamıştı.

Axl, "Cidden dostum, oraya varacak," diye bastırdı.

Aug başını omuzlarının üzerinde döndürdü ve dans pistine baktı, ama Pepper ve Juno'ya değil, sadece mutluluğu fiziksel olarak ifade eden mutlu insanların genel dalgasına ve uğultusuna.

Sonra dedi ki, "Yapmazsa, yapmaz."

"Sen ona bakmıyorken o sana bakıyor Aug ve baktığında da yüzünde senin az önce takındığın ifadenin aynısı var."

Bu Axl Auggie'nin tüm dikkatini çekti. "Bir bok yok mu?" diye sordu.

Axl başını salladı. "Bu konuda sana bok atar mıyım?" Hayır, etmezdi.

"Fark etmedin mi?" Axl sordu. Fark etmemişti.

Aug buna engel olamadı. Gözleri doğrudan Pepper'a kaydı. Ve kahretsin.

Bunu yaptıklarında Juno'nun hızla başka tarafa baktığını fark etti. Bakışları Juno'ya kaydı.

Başka tarafa bakmadı.

Ona doğru bakıyordu, kocaman sırtıyordu ve dikkatini çektiğinde el salladı.

Gülümsemesine karşılık verdi ve el salladı.

Şarkı "Can't Stop the Feeling!" olarak değişti ve Hattie aniden erkeğinin alanına girdi.

"Bebeğim, olmaz-" diye söze başladı Axl, kadın onu sandalyesinden çekip almadan hemen önce.

"Sen de!" Axl'ı dans pistine sürüklerken Auggie'yi işaret etti.

Erkeğini olmasını istediği yere iterken bile acele etmesi için ona el sallarken gözlerini ondan ayırmadı.

Dansçılar arasında büyük bir çember oluşturan Auggie, Pepper'ın öne doğru eğilip ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdığını ve kahkahadan ağzının açık kaldığını fark edince kıcını kaldırıp partiye katıldı.

Bunu yaptığında, çemberin ortasında Smithie'nin gevşemekte olduğunu gördü. Ve muhtemelen şaşırtıcı olmayan bir şekilde, adamın bir kulüp işlettiğini düşünürsek, bir hareket patlatabilirdi.

Dorian amcasına çemberde katıldı, parmaklarını şıklattı ve neredeyse onlardan ve omuzlarından başka hiçbir şey hareket ettirmedi. Yine de, Ian bu karmaşanın havalı faktörünü ölçülemeyecek kadar artırdı. Tam da o adamdı.

Jagger ve karısı Archie, Jag'ın küçük kardeşi Wilder'ı yanlarına aldıklarında ve Wilder çocuğun sık sık yaptığı şeyi yaptığında ortadan kayboldular. Çılgına döndü.

Ama Archie'nin hareketleri havayı sıcak bir yere götürdü.

Jagger'ın kardeşi Dutch, Dutch'ın sevgilisi Georgie tarafından sürüklendi ve o partiyi bastılar.

Motorcular ve bebekleri halı kesiyor. Sadece bir Rüya Takım düşününde.

Şarkı devam ederken, Lots'un kayınbiraderi Eddie Chavez, çemberin kenarındaki bir sandalyenin üzerinde durup telefonuyla çekim yapıyordu,

ki bu iyiydi.

Mo ve Lottie şüphesiz o sırada her ne yapıyorlarsa onunla meşguldüler.

Ama bunu kaçırmak istemezlerdi.

Olması gerektiği gibi bitti.

Hattie solo için dışarı çıkıyor.

Topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı ve kısmen klasik eğitilmiş olduğu için, kısmen de Hattie olduğu için, hip-hop, disko ve klasik bale karışımı bir şey yaptı ve herkesin yuhalamasına, bağırmasına, çılgılık atmasına ve alkışlamasına neden oldu, o kadar *harikaydı*.

Ama Aug, Axl'ı izleyebilmek için Hattie'yi izlemeyi bıraktı. Ve...

Auggie de *bunu* istiyordu.

Gurur.

Ve bolca sevgi.

Aug bir şey hissetti ve başını diğer tarafa çevirdiğinde Pepper'ın yine uzaklara baktığını gördü.

Bunu yakaladığında, o gün bunu ilk kez yapmıyordu. O gün

bunu gerçekten ilk kez yapmıyordu.

Ama o gün hissettiklerinin en iyisiydi.

Gülümsedi.

* * *

BİBER

"Bu konuda çok yetenekli," diye takıldı Auggie, Ryn'le dalga geçerken siyah gözleri şakacı bir ışıkla parlıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki öyle," diye mırıldandı Boone.

Ryn, "Belki bir avizeyi değiştirebileceğiniz muhteşem bir ev satın alırsanız zenginlik simsarı olmak işe yaramaz," dedi. "Evin darmadağın olması gerekiyor. Bir felaket. Eğer bir meydan okuma olmasaydı eğlenceli olmazdı. Yani evet, bir meydan okuma bulma konusunda yeteneğim var yoksa neden yapayım ki?"

Auggie, "şu andaki fare pisliği miktarıyla Guinness'i arayabilirdik," diye ekledi. "Ve bu, muşambayı kaldırdıktan sonra Hound'un banyoda neredeyse yere düşmesinden önceydi."

Ryn, "Evet, Hound'la yaşadığımız o durum hiç de harika değildi," diye mırıldandı. Bir kıkırdamayı bastırdım.

"Hedefin bu mu, zilyoner bir paletęi olmak mı?" şimdi alay eden Boone'du.

"Hayır, hayatımın aşkı," diye karşılık verdi Ryn ve kadınının söylediği bu sözleri duyunca Boone artık o kadar da ęapkın görünmüyordu. Başka bir şeye benziyordu ve bu başka şey rüya gibiydi. "Amacım sadece zilyoner bir paletęi olmak değil, aynı zamanda bir DIY kanalında kendi programımı yapmak." Bu son cümleyle birlikte Boone artık kadınına aşk dolu bakışlar atmıyordu.

Ona WTF gözleriyle bakıyordu.

"Ev geliştirme programı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Uh." Ryn elini Boone'a doğru çevirdi. "şu haline bak. *Her zaman* kameralara hazırsın. *Bir gün içinde* hayran kulüplerimiz ve bir ay içinde Kohl's'ta kişisel olarak tasarladığım bir dizi dekorumuz olurdu."

"İtiraf etmeliyim ki her zaman kameraya hazırsınız," diye söze girdim. "İkiniz de."

Boone bana *yardımcı olmuyorsun* bakışı attı.

Aug sesli bir şekilde kahkahasını bastırdı.

Ona döndüm.

Bana göz kırptı.

O göz kırpmanın göğüs kafesimde patladığını hissettim.

Seni çok istiyorum, bunu düşünerek uyanıyorum ve buna sahip olmadığım için yas tutarak uyuyorum, zihnim o göz kırpmayı yakaladıktan sonra neredeyse sızlandı.

Ona ezik bir gülümseme attım ve başka tarafa baktım. Uzaklara bakmak zordu.

Delicesine güzeldi. Michelangelo gibi, durup dizlerinin üzerine çökecek ve bir model olması için ona yalvaracak kadar güzeldi.

Ama daha fazlası vardı.

Augustus Hero'yla birlikte olmak kolaydı. O sadece...

İyi bir adam.

İyi bir adam.

İyi bir mizah anlayışı. İnsanlarla arası iyi. Sohbet etmede iyi.

Çocuklarla arası iyi. İyi bir arkadaş.

İyi bir adamdı.

Ve benden

hoşlanıyordu.

Bunu saklamadı, sadece bana çıkma teklif ettiği zamanlarda değil. Açıktı. Oraya gitmem için hazırды.

Bizi oraya götürmek için.

Oraya gitmek istiyorum, diye fısıldadı zihnim.

Hayır, oraya gitmem gerek, diye

bağırdı. Oraya gidemezdım.

Şimdi olmaz.

Aynı zamanda bebeğimin babası olan eski sevgilim büyük bir pislikken olmaz. Sevgili kızım onun saçmalıklarına kapılmışken olmaz.

Corbin'in dönen bir kadın kapısı vardı.

Annemin evinde böyle bir şey olmayacaktı.

İstikrar.

Güvenlik.

Juno'nun annesinden alacağı şey buydu.

Boone, "Bir ev çevirme programına katılmayacağım," dedi ve düşüncelerime girdiği için onu öpebilirdim.

"Göreceğiz," diye mırıldandı

Ryn. "Görmeyeceğiz," diye yanıtladı Boone.

"Tamam tatlım," dedi Ryn ve sonra bana kocaman gözlerle baktı.

Ona gülümsedim ve her ne kadar şirinlik yapıyor olsalar da, aklım o gülümsemenin sahte görünmemesini umduğum bir yerdeydi.

Çünkü Auggie'nin yanında oturuyordum ve o iyi bir adamdı, benim arkadaşımdı.

Ama karnım ağrıyordu.

"Peki ya sen?" Auggie sordu, sesini öyle bir alçaltmıştı ki bu sorunun sadece bana sorulduğunu biliyordum.

Sesini ne kadar sevdiğimi düşünerek ona döndüm ve bana doğru biraz eğildiğini fark ettim, böylece kokusunu da aldım.

Kokusunu da sevdim.

Şöyle kokuyordu.

"Ee?" diye sordu. "Peki ya ben, ne?"

"Reality şov için bir planın var mı?"

Tabii insanlar birdenbire meditasyon yapan birini izlemeyi büyüleyici bulmazlarsa.

Başımı salladım.

"Havalı korna bölümünüzü yola çıkarma planınız yok mu?" Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Pardon?"

"Sen ve Juno. Düğünde. Kool and the Gang'in seni ve kız arkadaşını gösterilerine biraz canlılık katmanız için kiralayacağından eminim."

Benden şaşkın bir kıkırdama yükseldi. "Az önce 'pizzazz' kelimesini mi kullandın?"

Omuz silkti. "Onları gördüğüm gibi çağırıyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, tam bir pizzazz'ız," diye itiraf ettim.

"Senkronize vuruşlar en sevdiklerimdir," diye not etti, bu ağrıyı daha da artırdı, aynı zamanda dikkatini verdiğini iletirken ne kadar açık olduğunu görmezden gelmeye karar verdiğim bir sıcaklık ekledi. Açık ama baskı yapmadan. Auggie bu konuda ustaydı. "Ve sen de 'Yahoo'larınla her zaman tempo tutardın."

"Yahoo'larla uğraşamazsın," dedim alaycı bir ciddiyetle.

Kıkırdadı ve sesi, mizahının görüntüsü o kadar güzeldi ki, biraz öldüm.

Bunu gizlemek ve ötesine geçmek için başımı tekrar salladım, bu kez (sahte) gülümseyerek, "Bir gösteri planınız var mı?" diye sordum.

O da başını salladı.

"Bir reality şovda çok iyi oynarsın," dedim.

Muhteşem dudakları kıvrılırken kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi? Neden?"

"Aynaya baktın mı?" Alay ettim. "Arada bir pazularını esnetmek dışında bir şey yapmana gerek kalmazdı, ve *bam!* Anında hayranlar sürüsü."

Komik olmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, ben konuşurken gözlerinin nasıl kapandığını fark etmemiştim.

Um.

Neydi o? "Ben-?"

Ben başladım.

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Boone sordu.

Dikkatimi Auggie'den ayırdım ve Ryn'in ona, sözünü *kesme* demekten kendini alıkoyduğunu açıkça belli eden bir bakış attığını gördüm

onları! it.

Ama hayır, bu çöpçatanlık yok.

Kimseden.

Auggie benim arkadaşımdı. Juno ile arası iyiydi. Tanımak için harika bir adamdı. Son eş olduğumuzu, kaderimizde birbirimizin olduğunu ve benim oraya gidemeyeceğimi biliyordu ve neden gidemeyeceğimi anlıyordu ve bu konuda da çok iyiydi.

Ve daha fazlasını istesem de, sahip olabileceğim tek şey buydu.

Eninde sonunda başka birini bulacağını düşündüm, ama bunu hiç düşünmedim (*hiç, hiç*).

Hayatımda öğrendiğim gibi, sahip olduğum şeye sahiptim ve onunla iyi olmanın bir yolunu bulmalıydım.

Ve istediğimi elde edeceğim o zamana kadar (eğer gelirse) beklemek için sabırlı olmalıydım.

Birazcık olsa mutlu olurum. Auggie

kadar büyük bir şey değil. Bu...

Bu sadece mükemmel bir dünyada olur. Benim dünyamda değil.

Auggie imkansız bir rüyaydı.

* * *

"Gitmen gerek."

Nefes alış verişi hâlâ zordu.

Benimkiler de öyle.

Ama yüzü boynumdaydı, bu yüzden onu hissedebiliyordum. Çok güzel hissettiler.

O da hâlâ içimdeydi, çünkü daha yeni boşalmıştı. Ben de öyle.

Bu daha da güzel hissettirdi. "Tatlım,"
diye fısıldadı.

Bu olmamalıydı.

Bu asla olmamalıydı. Ben ne yaptım
ki?

Neden bu kadar
güçsüzdüm? Göğsünü
ittim. "Auggie,
gitmelisin."

Başını kaldırdı ve karanlığın içinden bana baktı. "Pepper,
bu iyiydi."

Hayır.

Çok iyiydi.

Çılgınca, senin yanında olmak için sabırsızlanıyorum, seni yanıma
almak için sabırsızlanıyorum duvar seksi tam ön kapımın içinde mi?

Bu kurak bir dönemi bitirmekle ilgili
değildi. Bu zayıf bir anla ilgili bile
değildi. Auggie'yle ilgiliydi.

Auggie ve ben.

Auggie ve ben, birlikte ne kadar *inanılmaz derecede* iyiydik. İnkâr
etmiştim. Onu inkâr ettim. Kendimi inkâr ettim. Ona baktığımda.

Bana baktığında. Onunla olduğumda.

Ama inkâr edilemezdi. Az
önce kanıtlamıştık.

Birlikte inanılmaz derecede iyiydik.

Bu düşünce üzerine, biraz daha çaresizlikle, göğsünü tekrar ittim ve
ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Tutmaya devam etti.

Ve ağzını kulağıma dayadı.

"Bebeğim, bu ateşliydi ama hızlıydı ve bir şeyler söylenmeden önce bitti. Şimdi konuşmamız lazım."

"Hayır." Başımı salladım. "Konuşmak yok. Hiçbir şey yok. Bu bir hataydı." "Hata değildi."

Çaresizliğim artarken, "Bu tamamen bir hataydı. *Sen* bir hatasın. *Bu* bir hata. Hepsi büyük bir *hata*."

Başını kaldırdı. "Ben bir hata mıyım?" Sesinin tonundan nefret ediyordum.

İnanamıyorum.

Biraz kızgıyım.

Acı dolu bir iplik.

Tanrım.

Ama geri dönemezdim.

Dönemezdim.

Bu saçmalık bir daha başıma gelmeyecekti. Ve Juno'ya da bunu yaşatmayacaktım.

Neden teslim olmuşum?

Nedenini biliyordum. Boone ve Ryn'in sevimli ve çok birlikte olduğu bir gece, Auggie ile oturmak, kendimi inkar etmek.

Sonra, her zaman olduğu gibi bana karşı çok tatlıydı, sonunda orada arkadaş değilmişiz gibi davranmama izin verdi, ama oradaydık... birlikteydik.

Sonunda, eve dönmeyi güvenli hale getirmek için içkiyi biraz fazla kaçırmıştım. Doğru aklım, iyi anne aklım, önceliklerle ilgilenen aklım aptal, bencil aklıma durmasını söyleyemedim ve başımı çevirdim ve ondan beni eve bırakmasını istedim.

Şimdi buradaydık.

Benim fuayemde.

Sadece seks yapmış olmak.

Ve centilmence bir davranışta bulunduktan sonra (gördünüz mü? Mükemmeldi!) *onu* kapımın önünde yakalayan ve beni kapıma kadar geçiren de *bendim*.

Sonra onu içeri sürükledim.

"Evet, Auggie." Tekrar kıpırdandım ve bu sefer kaçtım.

Külotum yerde bir yerdeydi. Neyse ki kolsuz tişört elbisemin eteğini aşağıya doğru kıvrırmak kolaydı.

Aug'un beni evime kadar takip ettikten sonra ve beni duvara yapıştırmadan önce çarptığı ön kapıma gittim.

Ve tüm bunları hatırlamak içimin titremesine neden oldu. Kapıyı açtım ve gözlerimi ayaklarıma dikerek kapının önünde durdum.

Auggie, "Pepper, tatlım, o kapıdan çıkıp gitmemi istemezsin," diye uyardı.

Hayır, istemiyorum, diye düşündüm. *Gerçekten, gerçekten istemiyorum.*

Ama istediğime sahip olamadım.

Hiç sahip olamadım.

Bunu defalarca

öğrenmiştim. Neden

unutmuştum?

Ulaşmayın, onu alabilir ve (A) en **b a ş t a** onu istemediğinizi veya (B) onun sizi istemediğini öğrenebilirsiniz.

Ben de bir şey demedim.

Önümde durdu. Düz sandaletlerimin açıkta bıraktığı, benimkilere yakın botlarının parmaklarını görebiliyordum.

Bunda çok *harika bir* şey vardı. Botları.

Sandaletlerim.

Erkeksi.

Ayak tırnaklarım soluk

pembeye boyanmış. Tam orada.

Benimle gel.

"Pepper, bana bak."

"Gitmelisin," diye tekrarladım.

"Juno onunla birlikte."

Bu ensemi kaşındırdı.

Sonra yine, kızım ne zaman gitse, babasıyla zaman geçirse, bu hissi yaşadım.

"Evet, öyle."

"Böylece

konusabiliriz."

"Konuşmuyoruz."

"Pepper-"

Başımı kaldırdım ve "Tanrım! Bir daha söylememeliyim!" diye bağırdım. Çık dışarı, Auggie! Bu aptalcaydı, zayıftı ve bir daha olmayacak. Beni becermene izin verdiğim için zaten yeterince utanıyorum. Sen daha da kötüleştiriyorsun."

Bir an için şok olmuş gibiydi.

Şok olmuş ve incinmiş.

Kalbim sıkıştı.

Bunun etkisi çabuk geçti, yüzüme baktı ve "Bu oyunu oynamayacağım" diye hırladı.

"Oyun oynamıyorum."

"Senin gibi kadınlar tanıyorum. Ve evet, öylesin." Benim gibi kadınları tanıyor muydu?

Sormadım, çünkü bana fırsat vermedi.

"Ateşli sevişme için teşekkürler bebeğim," dedi. "En azından bu saçma oyuna katlanmaya değdi."

Ve sonra gitmişti.

Kapıyı arkasından kapattım.

Alnımı koydum.

"Büyük hata," diye fısıldadım.

Ama biliyordum.

Bunu kendime tekrar tekrar söyleyebilirdim. Ama

kızları erkekleriyle görmüştüm.

Böylece sonsuza kadar tekrar edebilirim ve asla

inanmam. Hayır, Augustus Hero bir hata değildi.

Eğer bana bir şans verirse hata yapmış olur. İşte

bu bir hata olurdu.

Kocaman.

Çünkü berbat bir

haldeydim. Ailem

dağınıktı. Eski

sevgilim berbattı.

Dağınık olmayan tek bir şey vardı. Kızıma

verdiğim ev.

Ve bu da asla ortalığı dağıtmamaya kararlı olduğum tek şeydi.

Bu nedenle, kızım için her şeyin iyi, güvenli ve doğru olması için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Kendimi Auggie adında harika bir adamdan mahrum etmek de dahil.

* * *

JUNO

Her şeyi berbat etmişti.

Fortnum's Used Books'un kahve bölümünün köşesindeki büyük, yuvarlak masaya oturmuştu.

Bu, üzerinde parlayan büyük bir ışık varmış gibi olduğu anlamına geliyordu. Ya da işaretler onu gösteriyordu.

Ya da her
neyse. Bu
kötüydü.

Fark edilmemesi gerekiyordu.

Kitap raflarına saklanmalıydı. Ya da başka birine yaklaşmalıydı ki orada çalışan insanlar onun annesi ya da babasıyla birlikte olduğunu düşünsünler.

İşleri daha da kötüleştiren, orada çalışan kadınların anne olmasıydı.

Toe-tah-lee.

Bu da kötüydü çünkü annelere bir şey yaptıramazdınız. Anneler her şeyi çözerdi.

Bir de kahve tezgahının arkasındaki iri yarı, deli görünümlü sakallı adam vardı.

Oh adamım.

Juno adamın *hiçbir şeyi* kaçırmadığını hissediyordu.

Mağazaya tek başına girip tek başına oturması ve bir süredir orada olması da buna dahildi.

Gerçek: Yaşına göre uzun boyluydu.

Hâlâ sekiz yaşındaydı. Hepsi ona bakıp duruyordu.

Ona annesinin ya da babasının nerede olduğunu soracaklardı, bunu biliyordu. Adamım...

Oh adamım.

Oraya gitmesi

gerekiyordu. Hemen!

Geleceğini bilemezdi.

Annesi ve annesinin arkadaşları konuştular (ve onun hakkında konuştular). Juno dinledi. Sanki Juno bir bebekmiş ve ne dediklerini anlamıyormuş gibi davranmıyorlardı ya da Juno'yu anlamadıklarını düşünmüyorlardı.

Bu yüzden onun orada olduğunu unuttular. Onun yanında rahatlardı. Doğaldılar. Sadece onlar. Ve Juno'nun da havalı olduğunu düşünüyorlardı.

Babasının aksine (bazen), annesi Juno'nun onunla birlikte olduğunu biliyordu. Onun bir beyni vardı. Artık küçük bir çocuk değildi.

O ve annesi bir takımdı.

Her zaman bir takım olmuşlardı, ama şimdi o büyüyordu, onlar *daha* çok bir takım.

Mesela Juno bulaşıklara yardım eder, hatta bazen annesine yemek pişirirken yardım ederdi.

Ve odasını düzenli tuttu, böylece annesinin ona söylemesine gerek kalmadı (artık).

Juno sorduğunda, annem ona çamaşır yıkamayı öğretmeye başladı. Juno da ona kendi çamaşırlarını yıkadığında annesininkileri de yıkayabileceğini söyledi. Bunu söyledikten sonra annem ona kocaman ve sıkı bir şekilde sarıldı, Juno bunun *çok* yardımcı olacağını biliyordu.

Juno toz alma konusunda gerçekten çok iyiydi ve annesinin duşu temiz tutmaya yardımcı olduğunu söylediği duş sonrası spreyini duşa sıkmayı asla (yani *asla değil*, ama eskisi kadar değil) unutmuyordu, böylece her zaman bunu yapmak zorunda kalmıyordu ve cam tamamen temiz ve güzel görünüyordu.

Yani Juno'nun annesi Juno'nun bir şeylerle başa çıkabileceğini biliyordu.

Juno, ekiplerinde büyük işlerin çoğunu annesinin hallettiğini biliyordu.

Tamam, çünkü yetişkin olan oydu. O *anneydi*.

Juno, hayattaki önemli şeylerin duş spreyini unutmakla ilgili olmadığını öğrenmişti.

Mesele şu ki, annesinin halletmesi gereken çok fazla şey vardı. Diğer annelerin halletmesi gerekenden çok *daha fazla*.

Juno'nun Fortnum'da olmasının nedeni de buydu.

Bu yüzden birkaç gün önce Ryn Teyze'nin telefonunu yere bıraktığında hemen eline almıştı. Telefon kapanmadan önce yakalamış, bunu Ryn Teyze görmesin diye yapmıştı.

Bunu, onunla tuvalete koşabilmek, telefon numarasını bulup yazabilmek için yapıyordu.

Yarım saat önce o numaraya gönderdiği mesajı neden gönderdiğini.

Yardım edebileceğini düşündüğü adama bir mesaj.

Çünkü Juno annesinin bir molaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Juno'nun annesi Pepper'ın bir sürü şeye ihtiyacı vardı.

Ve Juno *tam olarak* neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Annem bunu kabul etmedi.

Bu yüzden Juno, *Juno*, onu zorlamaya karar verdi. Kötü bir şekilde değil.

Umarım annemin bundan haberi bile olmazdı. Ama küçük bir yardım olmadan bunu yapamazdı.

Onsuz yapamazdı.

Ve annesinin haberi olmadan onunla konuşmak için tek bir şansı vardı...

Eğer gelirse.

Gelmek zorundaydı.

Uh-oh.

Olama
z!

Orada çalışan annelerden biri yaklaşıyordu. Sarışın olan. Deli görünümlü adamın sürekli "Loopy Loo" diye seslendiği, ki bu onun adı olamazdı (ama deli görünümlü adamın sadece deli olduğunun kanıtı olabilirdi).

Juno ya oradan çıkmak zorunda kalacaktı ya da sarışın kadına yalan söylemek zorunda kalacaktı.

Juno yalan söylemekten nefret ederdi.

Bunu babasıyla yapmak zorundaydı (bazen) çünkü o çok... çok...

Gah!

Ama hoşuna gitmedi.

Ve bunu sarışın bayana yapmak istemiyordu. Gerçekten güzeldi, hoş giyinmişti ve iyi birine benziyordu.

Adamım!

Neden Juno geldiğinde gelmedi ki?

"Loopy Loo", yüzündeki endişeli ifadeyle (ki bu onun iyi biri olduğunu tamamen gösteriyordu) Juno'ya ulaşmadan önce kapının üzerindeki zil çaldı.

Juno oraya baktı.

Onunla hiç tanışmamış olmasına, sadece annesinin ve annesinin ekibinin onun hakkında konuştuklarını duymasına rağmen, o olduğunu biliyordu.

Takım elbiseydi.

Oradaki başka hiç kimse takım elbise giymiyordu.

Sandalyesinden fırladı ve doğruca ona koştu.

Oraya vardığından beri onu izleyen herkes iyi olduğunu bilsin diye Juno kollarını adamın kalçalarına doladı, yanağını karnına bastırdı, ona sıkıca sarıldı ve "Sonunda!" diye bağırdı.

Bir elin ensesine dolandığını hissetti (büyük bir eldi ve sıcaktı, bu yüzden iyi hissettirdi) ve tuttuğu adamın derin sesi "Juno, her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başını geriye eğdi ve onun gözlerinin içine baktı.

O da endişeliydi.

Ve onu tanımasa bile, Loopy Loo'dan 5.287 kat daha fazla endişelendiğini söyleyebilirdi.

Ve Loopy Loo bir anneydi!

İşte oldu.

Kanıt.

Juno doğru olanı yapmıştı.

Bu sorulacak adamdı.

Elbette, mesajında onunla *hemen* orada buluşması gerektiğini söylemişti ve bunu yapma şekli endişelenecek bir şey varmış gibi görünmesine neden oldu.

Bu pek iyi hissettirmedi çünkü birini bu şekilde korkutmak hoş bir şey değildi.

Ama bazen yapman gerekeni yapmak zorundaydın.

Değil mi?

"Beni tanıyorsun," dedi, haklı olduğunu kanıtlayan başka bir şey daha söyledi.

Bu oydu. Onu tanıyordu. Hiç tanışmamış olsalar bile, onun onu tanıdığı gibi, o da onu tanıyordu.

Sorulacak kişi *kesinlikle oydu*.

"Biliyorum tatlım, şimdi cevap ver bana, iyi misin?" Juno hızlı ve mutlu bir şekilde başını salladı.

Onun bunu yapmasını izledi ama endişesi azalmış gibi görünmüyordu. "Annen iyi mi?"

Bu sefer hızlı ve mutlu bir şekilde başını sallamadı.

Başını salladı, yavaşça ve hiç mutlu değildi.

Çünkü annesi iyi değildi.

Bunu saklamaya çalıştı ama hiçbir zaman iyi olmadı.

Eğer sadece onlar, Pepper ve Juno, rüya takımı olabilselerdi, iyi olacaktı. Sadece onlar olduğunda ve babası, büyükbabası ya da diğer aptalca şeyler işleri berbat etmediğinde, her şey *harikaydı*.

Ama sadece onlar değildi.

Juno'nun annesi çok daha fazlasına katlanmak zorundaydı ve bu ciddi bir *acıydı*.

Juno'nun ona yardım edemeyeceğini düşünüyordu ve üzücü gerçek şu ki, Juno bazı konularda yardım edemiyordu.

Ama annesi bunu tek başına yapamazdı. Artık yapamazdı. Bu adil değildi.

Juno'nun babasının yaptığı her şey adil değildi ve annesinin ailesinin yaptığı her şey de adil değildi.

Hiçbiri adil değildi. Çok fazlaydı.

Ve Juno'nun annesi güçlüydü. *Tüm dünyadaki en güçlü anne.* Ama bir molaya ihtiyacı vardı.

"Neden burada yalnızsın?" diye sormadan önce verdiği cevap karşısında vücudu gerilmiş gibiydi. O-?"

Juno onu bıraktı ve bir adım uzaklaştı. "O iyi. O evde. Benim bir arkadaşımın evinde olmam gerekiyordu. Arkadaşım benim yerime bakıyor. Buraya yakın bir yerde oturuyor, o yüzden orada... yerime bakıyor. Ben de seninle buluşmak için buraya kadar yürüdüm. Ama ailesi ne yaptığımızı anlamadan önce geri dönmem gerek."

"Burada yalnız mısınız?" Juno başını salladı.

Şanssız bir şekilde, ama yüzündeki ifade ve bir yetişkin olduğu gerçeği göz önüne alındığında şaşırtıcı değil, bu konuda konuşmaya devam etti.

"Bir arkadaşının evinden buraya yalnız mı geldin?" Oh adamım.

"Uh..."

"Bunu neden yaptığınızı açıklayabilir misiniz?" diye sordu. "Siz Bay Cisco'sunuz, değil mi?"

Başını salladı ama "Bana Brett diyebilirsin." dedi. Um.

O bunu bilmiyordu.

Annem, çok yakın arkadaşları ya da ailesi olmadığı sürece insanlara ilk isimleriyle hitap etmesinden hoşlanmazdı.

Onun hakkında konuştuklarında Juno, Ryn Teyze, Hattie Teyze ve Evie Teyze'nin Bay Cisco'yu çok sevdiklerini söyleyebiliyordu.

Ama Juno, annesi sorun olmadığını söylemedikçe hiçbir yetişkine ilk adıyla hitap etmezdi.

(Gerçi Ryn Teyze, Hattie Teyze ve Evie Teyze, Rinz, Hatz ve Ehvz diyordu, ama sadece annesi diyebildiği için).

"Tamam o zaman, uh..." diye başladı. "Bunu yaptım çünkü bana yardım etmene ihtiyacım var."

"Neye yardım edeyim?"

"Annemi Auggie'ye aşık etmem için bana yardım et." Bay Cisco'nun kaşları havaya kalkarken başı öne eğildi.

Ve o zaman, büyük adam, çok yaşlı bir şekilde, onun iyi görüldüğünü düşündü (ve bunun da ötesinde, giydiği yelekli takım elbiseyi beğendi -Chris Evans'ı böyle bir takım elbise içinde görmüştü ve Chris Evans *dünyaydı*).

Yüz ifadesi aniden değiştiğinde Bay Cisco'nun daha iyi görüldüğünü düşündü ve gözlerinin aldığı şekli sevdi. Annesinin fırından çıkmış sıcak keklerinden birinin *tadı* gibi *hissettiriyorlardı*.

O da "Ben varım." diye cevap verdi.

Juno içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti, oysa ne kadar sıkı ve acıtıcı olduğunu bilmiyordu.

Ama öyleydi.

Ve Cennet'e sessiz bir mesaj gönderdi, milyon, milyar, *trilyon* yıl geçse de aptal büyükbabasına yaptığını asla itiraf etmeyeceği bir şey (gerçi bunu çok yaptı, Cennet'e mesaj göndermek iyi hissettiriyordu).

Teşekkürler Tanrım.

Ama gerçek hayatta Bay Cisco'ya o kadar büyük gülümsedi ki yüzü acıdı. O da ona gülümsedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Mükemmel Bir Dünya

BİBER

Telefonum bir saat içinde aldığım on birinci mesajla çınladı ve ben onu çantamdan çıkarıp en yakın çöp kutusuna atmamayı başardım.

Tamam.

Pekala.

Derin nefes al ve...

Merkez.

Sonuç olarak: Bunu aşmam gerekiyordu çünkü nefret eden biri olmak istemiyordum. Nefret etmek çok çirkin bir şeydi. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyordum ve kızımın etrafında olmasını istemiyordum. Ve tüm dünya olumsuzluk ve nefretle o kadar doluydu ki, bazen saat başı içeri giriyordu, bu tür şeylerin küçük kızımı gömmesini engellemenin en iyi yolu, o yanımdayken, nefret eden biri olmamak için elimden geleni yapmaktı.

Bu yüzden nefrete karşı korunmam gerekiyordu.

Tatil yaklaşıyor olsa bile ve tatiller her zaman kötü geçer.

Şu anda kız kardeşimden aldığım bu mesajlar anlamında kötü, çünkü o (ve annemle babam) tatillerin beni kendi düşünce tarzlarına kazanmak için her zaman mükemmel bir zaman olduğunu düşünmüşlerdir.

Ya da, açık sözlü (ve dürüst) olmak gerekirse, beni ve Juno'yu kendi yaşam tarzlarına alıştırmak.

Yıllar önce sırtımı döndüğüm bir yaşam biçimi. Onlara hakkını vermelisin, asla pes etmediler.

Ama bu iyi bir şeydi çünkü *asla pes etmemeleri* de pek iyi bir şey değildi.

Ve inkar edilemez bir şekilde, kız kardeşimi bana kardeşçe/nesil paylaşımcı bir şekilde hitap etmesi için öne sürdüklerinde bundan nefret ettim (yeniden ifade ediyorum: yoğun bir şekilde hoşlanmadım).

Daha da kötüsü, kızımınla geçirdiğim zamanı bölmek, bir kısmını babasına vermek zorunda kaldım ki bu hiç eğlenceli değildi, ama özellikle tatillerde hiç eğlenceli değildi.

Mükemmel bir dünyada bebeğim her zaman benimle olurdu.

Mükemmel bir dünyada bebeğimin babası yalancı ve hilekâr olmazdı ve hep birlikte olurduk.

Mükemmel bir dünya değildi.

Bu yıl tatillerin daha da kötü geçeceğini hissediyordum çünkü babasının hayatında yeni bir kadın vardı ve anladığım kadarıyla, Denver'daki en iyi üvey anne olabileceğini göstererek Corbin'i kazanmak için her şeyi yapıyordu.

Bu çok oldu (yeni kadın ve Juno'yu kullanarak Corbin'i kazanmak istemesi) ve her zaman Juno'nun kalbini karıştırmayı içeriyordu. Ve sonra, Corbin onu terk ettiğinde (ve sonunda onu terk edecekti), Juno'nun kalbinin bir kısmı onunla birlikte gidecekti.

Küçük kızımın canını yaktı.

İzlemek acı veriyordu.

Aynı zamanda acı veriyordu çünkü bu konuda bir şey yapacak gücüm yoktu.

Başlangıçta Corbin'le konuşmaya ve kız arkadaşlarını kızımızla çok erken tanıştırmaması konusunda onu uyarmaya çalışmışım.

Nasıl baba olunacağı konusunda tavsiyelerimi duymak istemedi.

Ebeveynlikle ilgili konularda düşüncelerimi duymak istemese bile, ortak ebeveynlikle ilgili çeşitli konularda (ve diğer konularda) kendisinden bilgi aldığımdan emin olmak için çok zaman harcadı.

Juno sekiz yaşındaydı ve biz de çoğunlukla bunu başardık.

Şu anda bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Juno'nun sınıfının kariyer günüydü ve Juno beni seviyordu. Her şeyi yapabileceğimi düşünüyordu. Bu nedenle, bir zamanlar striptizci olan ama şimdi eski bir striptiz kulübünde dansçı olarak çalışan annesinin (öyle olsa bile, yaptığımız şeyi hala egzotik dans olarak tanımlayabilirsiniz, sadece artık her şeyimizi sergilemiyoruz) öğretmenlerin çocuklarıyla gelecekteki kariyer beklentileri hakkında konuşmak isteyecekleri kişi olmadığını anlamadı.

Ama Juno benim havalı olduğumu düşünüyordu.

Juno benim ayı astığımı ve en iyi arkadaşlarım Lottie, Ryn, Hattie ve Evie'nin yıldız olduğunu düşünüyordu (Evie hariç hepsi dansçıydı, o da eskiden dansçıydı ama artık bir öğrenciydi).

Juno da hiç tereddüt etmeden gelip sınıfıyla sohbet etmemi istedi.

Yapmam gereken küçük bir sunum vardı. Daha çok koreografi, kostümler, ışıklandırma, müzik seçimleri ve sahne teknisyenleriyle çalışmakla ilgiliydi ve kıyafetlerimin çoğunu çıkarmanın yeni ve ilginç yollarını nasıl bulduğumla ilgili değildi (tabii ki).

Ama gergindim.

Kalabalığın gözü önünde soyunurken dans edebilirim ama onların önünde durup konuşmak?

Hayır.

Daha da kötüsü, her Salı bir tane olmak üzere tüm dönem boyunca kariyer günleri düzenliyorlardı. Çocuklar ebeveynlerini ya da hayatlarındaki diğer kişileri sınıfa gelip sohbet etmeleri için davet ediyorlardı. Bu nedenle Juno'nun o gün babasının da gelmesini istediğini biliyordum ve daha önce de belirttiğim gibi babasıyla anlaşılamıyorduk.

Juno muhtemelen duygularımı anlamaya çalışıyordu ve babasının orada olacağını söylemek yerine beni "başka biri geliyor" diye uyarmıştı.

"Babam herkesi iyi bir emlakçı olduğuyla ilgili anekdotlarla sıkmaya geliyor" dememesi biraz garipti.

Ama bazen babasının hayatına yeni bir kadın girdiğinde biraz tuhaflaşıyordu.

Bu nedenle, bu zamanlarda, garip olsa bile nasıl olması gerekiyorsa öyle olmasına izin vermeli ve sonrasında parçaları toplamaya hazır olmalıydım.

Ön bürodaki kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra koridorda Juno'nun sınıfına doğru yürürken aklımda olan buydu.

Ama kafam tüm bunlarla meşgul olsa bile, Juno'nun sınıfının bulunduğu koridorun köşesini döndüğümde, hiçbir şey Augustus "Auggie" Hero'nun -sıcak adam, eski asker, şimdiki komando- şaşırtıcı ve tamamen öngörülemeyen gerçeğini gözden kaçırmama neden olamazdı, Lottie yıllar önce aramızı düzeltmeye çalıştığından beri çıkmam gereken adam, kısa bir süre önce yıkılıp duvar seksi yaptığım ve sonra o bölümü *çok kötü bir şekilde* bitirdiğim adam - Auggie Hero geniş omuzlarıyla Juno'nun sınıfının kapısının yanındaki duvarı tutuyordu.

Ama başı dönüktü ve siyah gözleri bana bakıyordu.

Aman Tanrım.

Şimdi...

O adamda vücut

bulmuştu... Gerçek

mükemmel bir dünyaydı.

Ama kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim ve bunun onun muhteşem olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Onun burada ne işi vardı?

Mevcut bir komando olduğunu tekrarlamak önemliydi.

Bilinmeyen nedenlerle bir ilkokulun koridorunda dolaşan bir komando.

Öyle
miydi?

Tanrım
!

Juno'ya karşı bir tehdit mi vardı?

Son karşılaşmamızın ne kadar feci olduğunu tamamen unutarak (ki bu birkaç ay önceydi, o zamandan beri ikimiz de birbirinden bağımsız olarak Kaçınma Operasyonu'nu başlatmıştık) ona doğru koştum, yüksek topuklu ayakkabılarım sessiz koridordaki fayanslarda yankılanıyordu.

Hiç tereddüt etmeden göğsünde çapraz duran kolunu tuttum ve alçak sesle "Her şey yolunda mı?" diyebilmek için ona doğru eğildim.

Bana baktı.

Sonra çenesini eğdi ve kolunun etrafında kıvrılmış parmaklarına baktı.

Kaslı etini sıktığımda bana baktı ve tersledi, "Auggie! Bir sorun mu var? Juno güvende değil mi?"

Sorum üzerine yüzü değişti.

Panik içinde yüz ifadesini daha önce fark etmemiştim ama şimdi aşırı tetikte olduğu gözden kaçmıyordu.

Zaten hiper tetikteydim, ancak tüm bu olanları göz önünde bulundurduğumda, sürpriz olmasa bile hiper tetikte olmasını iyi bir işaret olarak görmedim.

yaklaşık bir yıldır Rüya Takım'ın etrafında dönüyor.

Bu Rüya Takım Evie, Ryn, Hattie, Lottie... ve benden oluşuyor.

Ve bu noktada, Rüya Takım etrafında dönen tüm dramanın ölüm, kirli polisler, adam kaçıрма, takip ve silahlı çatışmalar içerdiğini belirtmek önemliydi ve tekrar etmekte fayda var... *ölüm*.

Cinayetlerde olduğu gibi.

Yani... evet, Auggie Hero, Badass Extraordinaire, kızımın sınıfının önünde durmak beni korkuttu.

Hem de çok.

Sesi - onda özellikle sevdiğim bir şeydi, derin ama pürüzsüzdü (ipeksi ve zarif değil, yumuşak ve sakinleştirici) - bana doğru geldi.

"Juno'nun güvende olmaması için bir neden var mı?"

Sesim yükseliyordu. "Bilmiyorum! Sen söyle." "Pepper, yanıma gelip Juno'nun güvende olup olmadığını sormadım." Tamam.

Bekle.

Ne?

"O zaman neden Juno'nun sınıfının önünde dikiliyorsunuz?"

Güçlü, gür sakallı çenesi hafifçe yana doğru çıkıktı.

"Kariyer günü için buradayım," diye ilan etti. "Juno aradı. Sınıfıyla askere gitme konusunda konuşmamı istiyor."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım.

"Bilmiyor muydun?" diye

sordu. Hayır.

I.

Yaptı

m.

Hayır.

Biliyo

rum.

İşte
bu.

Beni
m.

Kızım.

Sordu.

Augustus Hero.

Onun sınıfıyla konuşacağım gün onun sınıfıyla konuşmak için!

Juno nasıl...?

Juno *neden*...?

Ne oluyor be?

"Babası gelmiyor mu?" Auggie'ye sordum.

Başını bir kez salladı. "Hiçbir fikrim yok. Sadece burada olduğumu ve şimdi de senin burada olduğunu biliyorum. Tek bildiğim bu."

Orada öylece durup ona baktım, ne diyeceğimi bilemedim çünkü kızım bir şekilde Auggie'yi arayıp kariyer gününde sınıfına gelip konuşmasını istemenin bir yolunu bulmuştu.

Cep telefonu yoktu.

Bildiğim kadarıyla benim telefonumu kullanmıyordu.

Her ne kadar sabit telefon hattı olan, ölmekte olan bir türün son temsilcilerinden olsak da, bildiğim kadarıyla Auggie'nin telefon numarası kolektif bilincin bir parçası değildi.

Onu nasıl aradı?

Ayrıca, sınıfa kaç kişinin gelip konuşmasını isteyebileceğine dair bir kotası olup olmadığını bilmiyordum, ama varsa ve babasının orada olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu muhtemelen Corbin yerine Auggie'yi seçtiği anlamına geliyordu.

Corbin hilekâr ve pisliğin teki olsa da, ebeveynlik anlayışıyla ilgili ciddi sorularım olsa da, Corbin yakışıklıydı. Kendine güveniyordu. İyi giyinirdi. Ansiklopedik bir bilgisi vardı.

Bruce Willis filmleri, *Seinfeld* ve *The Office hakkında* bilgi sahibiydi. Ve gerçekten de emlak işinde çok iyiydi. Yani ilginç biriydi, sohbet edebiliyordu ve muhtemelen üçüncü sınıf bir sınıfla paylaşacak motive edici bilgileri vardı.

Öte yandan Auggie, hayatımda gördüğüm en güzel adamdı ve onu her gördüğümde bu gerçeği hatırlıyordum.

Uçları kıvrılan siyah-siyah kalın saçları. Kukuletalı kaşları, derin oniks gözleri ve hınzırca muhteşem bir kavise sahip yoğun kaşları. Güçlü ve çekici burnunun burun delikleri hafifçe parlıyordu. Dayanılmaz derecede mükemmel dudakları. Uzun boylu, zayıf, kaslı vücudu ne çok uzun, ne çok zayıf, ne de çok kaslıydı; her şey yerli *yerindeydi*.

Auggie'nin komik olduğundan
bahsetmiyorum bile. Auggie şakacıydı.
Auggie alay etmeyi severdi.

Bu adamda asla kaybolmayacak bir çocuk vardı.

Ve klasik anlamda düpedüz güzel olan bir adamın (Tanrı aşkına, bir Yunan tanrısına benziyordu) yatakta sizi güldüreceğini bildiğiniz türden bir adam olmasıyla ilgili delicesine çekici bir şey vardı. Cadılar Bayramı ve Noel'in ruhuna, neşenin asla kaybolmayacağı bir şekilde girecek bir adam. Küçük şeylere takılmayan ve sizi de buna yönlendiren.

Hayatımda her gün pek çok küçük şeyle uğraştım.
Terlememek iyi olurdu.

Ve o sadece bir gazi değil, şu anda bir komandoydu.

Evie'yi kaçırılmaktan kurtaran ekipteydi ve bu çabanın sis bombaları ve kafa karıştırma taktikleri içerdiği bildirilmişti, bu yüzden onun gerçek bir anlaşma olduğuna dair ikinci el bilğim vardı.

Muhtemelen üçüncü sınıf kariyer gününde konuşma yapmasını isteyebileceğiniz en havalı kişiydi.

Aklıma gelen tek havalı kişi Auggie'nin patronu Hawk Delgado'ydu çünkü onun kimliğini korumak için hikayenin sahte olduğundan ve Hawk'ın Usame bin Ladin'i tek başına bulup ortadan kaldırdığından şüpheleniyordum.

Ancak bu ve diğer nedenlerden dolayı, muhtemelen sekiz yaşındaki çocuklarla bu konuda konuşamazdı.

Auggie mutsuz bir şekilde, "Pepper, bana dokunuyorsun," dedi.

Bu sözler üzerine bir adım geri atarak onu bıraktım, ama bunu hâlâ ona bakarak yaptım.

Şimdi dehşet içinde.

Tanrım, nasıl unutmuşum?

Onunla en son gerçek bir zaman geçirdiğimde, fuayemde seks yapmıştık. Sonra ben onu kovdum ve o da kovulmak istemedi. Kendimle bir anlaşma yapmıştım.

Bunu duygusal olarak çözebilecek olgunluğa erişene kadar Juno'nun hayatına erkekler girmemeliydi.

Bunun on dört ya da on beş yaşlarında olmasına karar vermişim, ancak on üç yaşında da düşünebilirdim, ancak zor bir ergenlik dönemi geçiriyorsa muhtemelen on altı yaşına kadar erteleyebilirdim.

Bunun benim için *çok uzun bir mücadele olacağını* biliyordum (Auggie Hero'nun mükemmelliğinin yanında durup onu benim yapamamak gibi).

Ama bir anne olarak yapmanız gereken bazı fedakarlıklar vardı. Bu da onlardan biriydi.

Kendimle yaptığım bu anlaşmadan tek bir kişiye bile bahsetmemiştim. Arkadaşlarımın hiçbirisi anne değildi, anlamazlardı.

Buna ek olarak, arkadaşlarımla hiçbir hayatlarının aşkıyla bir aile kurmamıştı, hatta hayatlarının aşkıyla yeni bir yuva kurmuş, yıllarca onun yanında uyumuş, ancak *birlikte oldukları* süre boyunca onları aldattığını öğrenmişlerdi.

Evet.

Her zaman.

Kalbinizin kırılmasının, güveninizin yok olmasının, geleceğinize dair tüm hayallerinizin paramparça olmasının ve kızınızın da aynı şeyi yaşamasını izlemek zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu anlamadılar.

Bunu anlamadılar.

Ben bunu yaşadım.

Ama daha da önemlisi, Juno bunu yaşadı.

Tüm bunlara bir de babamın, annemin ve kız kardeşimin düzenli olarak yaptığı saçmalıklar eklenince, tamam, tabii. Belki aşırı korumacıydım. Belki de bu anlaşma çok abartılıydı.

Olabilir.

Ama bekâr bir anne olarak, belkilerle uğraşma lüksüne sahip değildim.

"Sanırım Juno sana burada olmamı istediğini söylemedi," dedi.

Açıklayıcı (gerekçelendirici?) düşüncelerimi bölerek, "Hayır,"

dedi. "Hayır," diye mırıldandım.

"Burada olmamla ilgili bir sorunun mu var?" diye

sordu. Kesinlikle vardı.

Beni antrenin duvarına yasladığında ne kadar sert bir şekilde orgazm olduğumu anlatmamıştım.

Ya da ne kadar harika öpüştüğünü (o mükemmel dudakların vaadi yerine geldi, inanın bana).

Ya da ona yaklaştığınızda ne kadar güzel koktuğunu. Bunu tarif edebilmemin tek yolu *sıcak kokmasıydı*. İnsanın vücut bulmuş hali gibiydi.

güneşli bir günün.

Ve ne kadar iyi görüldüğünü ayrıntılarıyla anlatmıştım.

Ama onun orada olmasıyla ilgili bir sorunum da yoktu.

Çünkü tek başına kızımı okuldaki en havalı çocuk yapacaktı, muhtemelen liseden mezun olana kadar.

Bu nedenle, "Hayır" diye cevap

verdim. "Güzel," diye

homurdandı.

"Juno seni nasıl aradı?" Ben sordum. "Benim telefonumdan mı?" Başını salladı. "Hayır. Hiç görmediğim bir numaraydı."

"O numarayı alabilir miyim?"

Telefonunu arka cebinden çıkarmak için duvardan uzaklaşırken bana hiçbir annenin bakmak istemeyeceği bir bakış attı. Şöyle diyordu: *Sekiz yaşındaki çocuğunun nasıl telefon görüşmesi yaptığını nasıl bilmezsın?*

Telefonunu çıkaramadı ve ben de Juno'nun benim haberim olmadan onu oraya davet etmesiyle ilgili tartışmamıza devam etmek gibi başka bir konu açamadım. Ya da o aptal gece aptal giriş holümde fiziksel çekiciliğimizin üzerindeki barajın yıkılmasına izin vermeden önceki halimize dönmemizin ne kadar güzel olacağını.

Bu olamazdı çünkü sınıf kapısı açılmıştı ve Juno kapıdan içeri giriyordu.

"Anne!" diye bağırdı, bana doğru koştu ve tam ortamdan sarıldı. Emin olmadığım bir şey yaptığında bile kızımın bana sarılmasını çok sever, ona tapar ve değer verirdim. Ve onunla övünme fırsatını hiç kaçırmadım.

Bir.

Ancak, o geri dönüp Auggie'nin üzerine atılmadan ve ona da sarılmadan önce sarılmaya karşılık veremedim.

"Auggie!"

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin.

Bu noktada, Auggie'nin Juno ile her zaman harika olduğunu belirtmek gerekir.

Onunla tatlı tatlı şakalaşırdı ve ona her zaman zaman ayırırdı. Auggie'nin başka biriyle konuşmasını böldüğünde bile (bunu yapmasına izin verilmiyordu ama Auggie'nin yanındayken çok hareketli olduğunu fark etmiş ve bundan yakınmışım), midemin bulanmasına neden olacak şekilde hemen Auggie'nin ilgi odağı oluyordu. Son olarak, ona, midemi bulandırmayacak bir şekilde, gelişigüzel sevgi gösterisinde bulundu.

Kalbimi hafifletti.

Benden memnun olmayabilir ama boynunu eğip kızıma bakarken yüzündeki ifade...

Hayır

.

Hayır

.

Bunu işlemeyecektim.

"Bayan Hannigan, Bay Kahraman, şey..." Juno'nun öğretmeni Bayan Linn boğazını temizledi ve ben de onun eteğinin kumaşını çimdikleyişini, kıpırdanışını ve aslında Auggie'ye bakmadan Auggie'nin çevresine bakışını fark ettim.

Konuşamamaktan bahsetmiyorum

bile. Onun acısını hissettim.

Ciddiyim.

Auggie'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Juno, Auggie'ye gülümseyerek ve "Gel sınıfımla konuş!" diye bağırarak yarığa doğru ilerledi.

Bununla birlikte Auggie'nin elini tuttu, uzanıp benimkini yakaladı ve ikimizi de kendine çekti, birbirine bağlı uzun bir insan dizisi, erkek, çocuk, kadın.

Yürüyen rüyam.

Şu anki kabusum çünkü böyle olması gerekmiyordu.

Tanrım, lütfen beni yıldırımla vur, ama bebeğime (ya da Auggie'ye) çarpma. "Pekâlâ millet," dedi Bayan Linn arkamızdan gelirken, belli ki toparlanmıştı. "Kariyer günü serimiz

Juno'nun annesi ve üvey babası, Bayan Hannigan ve Bay

Kahraman." "Üvey baba" kelimesini duyunca durdum.

Auggie de öyle.

O da başını çevirdi ve gözleri bana dikildi. Bunu biliyordum çünkü bakışlarım ona yapışmıştı.

Tamam.

Pekala.

Ne oluyordu?

"Bayan Hannigan profesyonel bir dansçı ve bu konuda konuşacak ve hepimiz Bay Hero'ya hizmetleri için teşekkür edeceğiz, çünkü kendisi Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri gazisidir ve bu konuda bilgi verecektir."

Auggie'nin gözlerine bakıyordum, o da benim gözlerime bakıyordu ve ikimiz de buna o kadar kapılmıştık ki, ikimiz de ne kıpırdadık ne de bir şey söyledik.

Bunun bir süre daha devam edeceğinden şüpheleniyordum. Yine de Juno'nun öğretmenine Auggie'nin üvey babası olduğunu söylemesi beni o kadar çıldırtmıştı ki buna engel olamadım.

Auggie de belli ki aynı şeyi yaşıyordu. "İlk kim gidecek?" Bayan Linn sordu.

"Anne," dedi Juno elimi çekiştirerek ve sonunda kızıma bakmamı sağladı. "Sen önden git, Auggie de arkadan gelsin."

"Tamam tatlım," diye mırıldandım.

İşte o zaman elimi bıraktı ama Auggie'yi bırakmadı. Onu Bayan Linn'in durduğu odanın kenarına kadar götürdü ve ancak o zaman bıraktı. Ama bunu onun yanında durmak ve *ona doğru eğilmek* için yaptı.

Auggie ayaklarını dikti, güçlü bir şekilde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu, ama bir şekilde bunu fiziksel şefkatinden yoksunmuş gibi değil, sadece sırtını yaslayabileceği (ve yasladığı) adammış gibi gösterdi.

Ve birlikte çok tatlı
görünüyorlardı. Midem
tuhaflaşmaya başladı. Yapış yapış
bir tuhaflık değil (tam olarak).
Başka, daha iyi bir tür.
Juno, "Anne, artık gidebilirsin," diye
cesaretlendirdi. Tamam...
Kahretsin.

Sınıfa döndüm, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve dün gece yatak odamda, sonra bu sabah banyo aynasında, hatta yolda arabada bile madde madde yazıp konuşma pratiği yaptığım için Tanrı'ya şükrettim.

Kelimeler ağzımdan döküldü ve umarım bir anlam ifade ediyorlardır.

Bazı sorulara zaman ayırmak ve çocukların dikkatini dağıtmamak için sunumlarımızı on ila on beş dakika arasında tutmamız söylendi.

Muhtemelen on dakika konuştum. Sadece birkaç soru vardı.

Sonra Bayan Linn "Çok teşekkür ederim Bayan Hannigan" dediğinde gülünç bir şekilde minnettar oldum.

"Şimdi Auggie, sıra sende!" Juno heyecanla
bağırdı. Kızıma doğru yürüdüm.

Bayan Linn onlara, "Evet, şimdi sınıf, sizinle denizci olmak hakkında konuşacak olan Bay Hero'ya hoş geldiniz deyin," diye hatırlattı.

Auggie, sınıf "Hoş geldiniz Bay Kahraman" diye şarkı söylerken sınıfın önünde durmak için adım attı.

O zaman fark ettim ki, konuşurken kızların bir kısmının dikkatini çekmiştim ama erkeklerin hiçbirinin dikkatini çekmemiştim, çünkü o anda Auggie'nin *tüm* dikkatlerini çektiğini görebiliyordum.

Aslında, sınıfın büyük çoğunluğu sıralarında öne doğru eğilmişti, sanki o onları kendisine çeken bir mıknatıs gibiydi.

Ona baktım.

Onun ne kadar muhteşem olduğunu ayrıntılarıyla anlatmışım.

Siyah kargo pantolonu giydiğini paylaşmamışım. Ayaklarında hafif siyah botlar vardı. Omzundan koluna kadar uzanan gri şeritli, siyah, çeyrek fermuarlı, fitilli bir kazak üstünü örtüyordu.

Ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Başka bir deyişle, yüksek bir binanın yanından iple aşağı inmek gibi bazı manevralardan sonra doğrudan sınıfa girmiş gibi görüldüğünü paylaşmadım.

O başlattı.

"Öğretmeninizin bana hizmetim için teşekkür edeceğinizi söylemesini takdir ediyorum ama bunu yapmanıza gerek yok. Çünkü hepimiz ülkemize bir şekilde hizmet etmeliyiz. Ben askere yazılmayı, tatbikat yapmayı, tüfek kullanmayı öğrenmeyi, sınıflara gidip strateji ve taktikler hakkında dersler dinlemeyi ve sonunda öğrendiğim her şeyi eyleme dökmek zorunda kalacağım durumlarda görevlendirilmeyi seçtim. Bunu oy vererek de yapıyorum. On sekiz yaşına geldiğinizde, bunu yapabilmeniz ve yapmanızın bir yolu da oy kullanmaktır. Bunu aynı zamanda olup bitenlerden haberdar olarak ve temsilcilerinizle sizin için önemli olan şeyleri paylaşarak da yapabilirsiniz. Bunu yasaları bilerek ve onlara uyararak yapabilirsiniz. Bunu, temsilcilerimizin zihninde özel çıkarların değil, halkın iradesini ön planda tutmak için iyi işler yapan bir tür kamu hizmetinde ya da bir kuruluştaki yer alarak yapabilirsiniz."

Üçüncü sıradaki bir çocuk sözünü keserek, "Ama sen silah kullanmayı biliyorsun, değil mi?" diye seslendi.

Auggie kısaca başını salladı. "Birçok farklı türde silahın nasıl ateşleneceğini biliyorum. O silahların hepsini kullandım. Ve insanları vurdum."

Bayan Linn ve odadaki hemen hemen her çocuk gibi ben de nefesimi tuttum.

"Ve hiç eğlenceli değildi," diye devam etti Auggie. "Olabilecek en kötü biçimde gerekli bir şeydi. Ama bu konuda bilmeniz gereken en önemli şey, benim elime tüfeği alıp tetiği çekmem değil. Beni bu kadar korkunç bir şey yapabilecek konuma getiren dış politikadır. Beni o çöle yerleştiren karar alma sürecidir. Ve her biriniz, oy verebildiğinizde, herhangi bir askerin botlarının yere değdiği yerin sorumluluğunu taşıyacaksınız. Şimdi, bu sorumluluğu sorumlu bir şekilde yerine getirebilirsiniz. Ya da umursamamayı seçebilirsiniz. Ama yine de askerin nereye gittiğinden, kime ateş ettiğinden ve kimin ona ateş ettiğinden sorumlu olacaksınız. Benim tavsiyem, güllük gülistanlık olmayan pek çok yerde görev yapmış olmamdır: Bir bok vermeyin."

"Um..." Gergin bir şekilde başladım, sonra "Auggie, tatlım." diye seslendim. Bana baktı.

Evet, ifadesi çok ciddiye. Ancak.

"Belki biraz geri çevirirsin?" Ben önerdim.

"Olamaz!" diye bağırdı bir çocuk. "Askerleri çöllere, ormanlara falan mı gönderiyoruz?"

Auggie sınıfa geri döndü. "Şimdi değil, ama olacak. Ama şimdi, ebeveynleriniz biliyor. Ve artık reşit olmadığınızda ve bir vatandaş olarak sorumluluklarınızı üstlenebildiğinizde de yapacaksınız."

"Bu çılgınlık!" dedi başka bir çocuk. "Başkan askerleri bir yerlere gönderiyor."

"Peki başkana kim oy veriyor?" Auggie sordu.

Sınıf genelinde güçlü, kolektif bir *Hmm* duygusu vardı.

Bir başka çocuk, "Amcam şey gibiydi, bilirsiniz işte... Ordudaydı ve bir yere gitti," dedi. "Geri döndü ve annem çok kızdı çünkü bunu eli olmadan yaptı. Ve bu onun kafasını karıştırdı. Annem, büyükannem ve büyükbabam en başta orada olmaması gerektiğini söylediler."

"Belki yapmamalı, ama belki de yapmalı," dedi Auggie. "Bazen çirkin bir iştir ama yapılması gerekir. Amcanın eline neyin mal olduğunu bilmek ister misin? Böyle bir şeyin olabileceği bir yerde bu kadar önemli olan neydi? Neden eline asla tüfek almayacak biri onu tek parça halinde geri dönemeyeceği bir yere göndermeye karar verdi?"

"Evet," dedi çocuk sessizce.

"Evet," diye onayladı Auggie. "Nereye gitti?" diye sorduğunda sesi yumuşadı.

"Sylia adında bir yer."

"Suriye," diye düzeltti Auggie nazikçe. "Belki bir gün annen ve büyükannen ve büyükbabanla bu konuda konuşabilirsin ve onlar da neden böyle hissettiklerini açıklayabilirler. Ama Suriye'de çok kötü şeyler yapan çok kötü insanlar var. Amcanızın elini kaybetmesine üzüldüm. Bu onun ve onu seven herkes için korkunç bir şey. Ancak orada olup bitenler hakkında bildiklerime göre, iyi bir mücadele veriyor olma ihtimali yüksek."

Çocuk dudağını ısırdı.

Auggie, ihtiyaç duyarsa devam etmesi için ona bir saniye verdi ama çocuk sessiz kalınca Auggie devam etti.

"Deniz kuvvetlerine katılmak hayatımda şu ana kadar verdiğim en iyi karardı. Ondan önce etrafı dağıtabilirdim ve bunu yaptığınızda her şeyi berbat edersiniz. Yönüm yoktu ve hayatımdan ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Deniz Kuvvetleri'nde

disiplini öğrendim. Ve yalan söylemeyeceğim. Silah atmak eğlencelidir. Tüfekle ateş etmek daha eğlencelidir. Ama ne yaptığınızı bilmiyorsanız ve bunu yapmak için güvenli bir alanda bulunmuyorsanız ikisini de yapmamalısınız. Denizciler bana bunu da öğretti. Temel eğitim kolay değildir ama vücut için iyidir. Zihin için iyi. Ayrıca size sadece kendinize nasıl güveneceğinizi değil, bir takımda nasıl olacağınızı da öğretir. *Gerçekten* bir takımda olmayı. Bir spor yaptığınızda ve takım arkadaşlarınız basket atmanız ya da sayı yapmanız için size güvendiğinde öğrenilecek iyi şeyler vardır. Hayatta kalmak için bağlı olduğunuz takım size bağlı olduğunda öğrenilecek daha iyi şeyler var."

Şimdi, iyi ya da kötü (ve Bayan Linn'e bir bakışıyla, şaşırtıcı olsa da, bunun daha iyi olduğunu düşündüğü açıktı, alternatif olarak, Auggie'nin dudaklarının hareket etmesiyle büyülenebilirdi, ki bu oldu), onların dikkatini çeken Auggie konuşmaya devam etti ve bittiğinde, benden çok daha uzun süre soru aldı.

Gitme vaktimiz geldiğinde Bayan Linn araya girdi ve bitirdi. Bize teşekkür etti. Sınıfa da bize teşekkür etmelerini söyledi. Ve Juno'nun bizi kapıdan çıkarmasına izin verdi.

Bunun üzerine Auggie bir kez daha kucaklandı ve "Sen en iyisisin Auggie!"

Bu harikaydı!" dedi kızım.

Auggie ona tek koluyla ama yine de sıcak bir şekilde sarıldı ve sonra gitmesine izin verdi.

Geri döndü, bakışlarını ona dikti ve "Şükran Günü gösterisinin setlerinin yapımına yardım etmen için seni işe aldım" dedi.

İçimin sıkıştığını hissettim.

Auggie'nin hınzırca harika kaşlarından biri kalktı.

"Bir şeyler inşa edebilecek insanlara ihtiyaçları olduğunu söylediler ve sen de Ryn Teyze'ye evi için yardım ettin, bu yüzden harika olacağını düşündüm!" diye bitirdi.

"Uh..." Tam olarak başlayamadım.

Bana döndüğü için sarıldım ve "Akşama görüşürüz anne!" dedim.

Ve sonra kızım -iki tane büyük, kocaman hızlı çekmişti- bana hiçbir şey olmamış gibi göz kamaştırıcı bir gülümseme attı ve uzun siyah saçları sırtından aşağı salınarak sınıfa geri döndü.

Onun gidişini izledim ve sonra Bayan Linn minnettar bir veda gülümsemesiyle (şaşırtıcı olmayan bir şekilde Auggie'nin üzerinde kaldı) Auggie ve benim üzerime kapıyı kapatırken koridora bir adım daha attım.

Kız arkadaşımın son bombası da dahil olmak üzere son bir saat içinde olup bitenlerin etkisiyle sertçe Auggie'ye döndüğümde onun kararlı adımlarla koridorda ilerlediğini gördüm.

Tamam.

Bir saniye bekle.

Az önce çok şey
oldu.

Ancak kızımın geçen yıl boyunca partilerde, buluşmalarda, kutlamalarda ve sadece takılmalarda bu adamın etrafında olduğu gerçeği de gözden kaçmadı. Ondan hoşlandığını gizlemiyordu, o da kızıma çok iyi davranıyordu.

Benim için onların sadece çocuğum ve ekibimin bir parçası olan bir yetişkin olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak bunu uygun bir şekilde işlememe izin vermedim. Son.

Evime şarap geceleri için ya da televizyon izlemek için ya da sonunda onu yatağa yatıracağı bir sıfatla gelmedi. Sadece buralardaydı. Ne benim için ne de Juno için önemli değildi (kendime söyledim).

Ama bu konuda

yanılmışım. Benim için.

Ve, öyle görünüyor ki, Juno.

Onu becerdim, sonra da kovdum.

Ve gözden kaçırdığım bir yerde, Juno onu sahiplenmişti. Kahretsin.

Bunun tartışılması gerekiyordu.

Auggie ve benim girişte yaptıklarımızı nasıl devam ettirebileceğimiz de dahil olmak üzere pek çok şeyin konuşulması gerekiyordu.

Arkadaşlarımızı paylaştık. Zamanı paylaştık. Mekânı paylaştık. Arkadaştık.

Ve çocuğum belli ki onu çok seviyordu.

Aramızı düzeltmemiz gerekiyordu.

Şimdi.

Topuklu ayakkabılarımla peşinden koştum ve yüksek sesle olmasa da (bir ilkokulun koridorunda olduğumu düşünerek) "Auggie" diye seslendim.

Adımlarını bozmadı.

Şimdi, Mag ve Mo gibi *çok uzun boylu değildi* (Mag altı dört yaşındaydı, Mo daha da uzun görünüyordu, ancak Mo oldukça yoğun görünümlü bir adam olduğu için her yönden daha büyük görünüyor olabilir).

Ama Auggie uzundu. Benden daha uzundu ve ben de kısa sayılmazdım, beş sekiz yaşındaydım.

Yani uzun bacakları vardı.

Uzun bacakları onu benden hızla uzaklaştırdı.

Adımlarımı hızlandırdım.

"Auggie!"

Hayır.

Ön kapıdan çıkmıştı. Lanet

olsun.

Peşinden koştum, gözleri Auggie'nin az önce girdiği kapıya takılı olduğu için el salladığımı görmeyen resepsiyondaki kadınlara hızlıca el salladım.

Anlaşılabilir.

"Auggie!" Tekrar seslendim, bu sefer daha keskin ve biraz daha yüksek sesle. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları giydiğim için de lanet ettim.

Şık, zarif ve yüksek topukluydular. Kendimi havalı bir anne gibi hissetmemi sağladıkları için çoğunlukla kot pantolonla giysem bile, Profesyonel Anne dediklerini düşünüyordum.

Giydiğim ve içinde yarı koşmak zorunda kalana kadar çok dar olduğunu düşünmediğim kalem etek de yardımcı olmadı.

"Auggie!" Gümüş rengi Kia Telluride'nin kapısını açtığında tersledim. Sonunda bana döndü.

Birkaç adım ötede durdum, oflayıp puflayarak, topuklu ayakkabılar ve kalem etekle koşmanın zorluğu böyleydi ve neredeyse her gece ilkiyle dans ettiğim düşünülürse bu bir şey ifade ediyordu.

"Konuşmamız gereken şeyler olduğunu düşünüyorum," dedim, gereksiz yere.

Gidip bir fincan kahve içmeyi önerecektim ya da öğle yemeği yiyip yemediğini soracaktım (yememiştım) ve belki de ona geç bir öğle yemeği ısmarlamayı teklif edecektim.

Öyle bir şansım olmadı.

Auggie konuştu.

Ve beni parçaladı.

"Seni becerdim ve çok tatlı bir sevişmeydi. Ama bittikten sonra açkıtn ve bunu düşünecek zamanım olduğu için iyi ki de öyleydin. Ayrıca söylediklerine katılıyorum. Bu yüzden şimdi açık olacağım ve senin temana bağlı kalacağım."

Bu iyi bir başlangıcın tanımını değildi. Ne yazık ki devam etti.

"Kızınızın bazı fikirleri var ve onu çözmek sizin sorumluluğunuzda. Bunu yaparsan memnun olurum. Ama sen ve ben, bunu nasıl halletmeye karar verdiysen, öyle bir şey olmayacak. Oyun oynamaya vaktim yok, oynayanlara da sabrım yok. Ve ukalalardan nefret ederim. Sonunda oraya girmeme izin versen bile, bir kez daha denemek için beni aletimden tutup sürüklemeyeceksin. Çocuğun çok tatlı. Ondan hoşlandım. Yardıma ihtiyaçları var.

Şükran Günü şeylerine ben de varım. Seninle vakit geçirmek zorunda kalmadığım sürece. Eğer buralardaysan, ona benim olmadığımı söylemenin bir yolunu bulmalısın. Anlaştık mı?"

Dimdik durdum, bunu nasıl başardığıma hayret ettim çünkü söylediği her kelime beni taşla dövüyormuş gibi hissettiriyordu.

İri, sivri olanlar.

"Pepper?" diye kırıptı.

Olamaz.

Nonono.

Sinüslerim ağrıyordu, gözlerim tuhaftı.

Kahretsin.

Ağlayacaktım.

"Crystal," diye fısıldadım, ince topuklarımın üzerinde döndüm ve otoparktan Hyundai'ye doğru ilerlemeye başladım.

Anahtarlarımı çantamdan çıkarmayı ve Tucson'un kilitlerini yüzüstü düşmeden açmayı başardım ki bu düpedüz bir mucizeydi. Ayrıca kapıyı açmayı da başardım.

Ama gözyaşları akıyordu.

Kahretsin.

Kapının etrafından dolanmak ve kıcıımı koltuğa sokmak için ayarlama yapmak üzereydim ki kapı önüme çarparak kapandı.

Tekrar döndüğümde Auggie'nin benim alanıma girdiğini gördüm.

Auggie alçak sesle, "Bunlar benim oynamadığım oyunlar,"

diye uyardı. "Sana anladığımı söyledim," diye cevap verdim,

sesim boğuk çıkmıştı.

"Unutma, kıcıma tekmeyi basan sendin. Ondan önce, beni defalarca vuran sendin. Ve o gece, üzerime gelen sendin."

Bunu yaptım.

Ve sarhoş olduğum gibi saçma bir bahanem de yoktu (ama en azından suçlayabileceğim bir şey olurdu).

Aklım başımdaydı ve her şey yolundaydı. Sadece kendimi inkar etmekten yorulmuştum.

Sadece çekici hissetmek istedim. Çekici.

Kadınsı.

Ve striptizci gibi değil.

Striptizcinin tam tersi bir şekilde.

Erkek gibi-Auggie-dokun-öp-ve-benimle-seks yap tarzında. Hayır, hayır, hayır.

Dürüstlük.

Auggie'nin dokunmasına, öpmesine ve benimle seks yapmasına izin vererek.

Gözlerimi sıkıca kapattım, ama kapattığımda gözlerimden daha fazla ıslaklık sızdı, ben de tekrar açtım.

Neden güneş gözlüklerimi takmamıştım? Auggie yanaklarıma bakıyordu.

"Seni duyuyorum Augustus. Söylediklerini dikkate alacağım," diye söz verdim. "Artık uzaklaşabilirsin. İşimiz bitebilir."

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Delirmiş miydi?

Cevabın açık olduğunu düşünerek sorusuna yanıt vermedim. "Sadece işimizi bitirelim, tamam mı?" Rica ettim.

"Neden ağlıyorsun, Pepper?"

Başımı salladım.

"Evet, bu benim oynamadığım bir oyun" diyerek yarım adım geri çekildi.

Beni sevebilir misin?

Bunu sana güvenebileceğim bir şekilde yapabilir misin?

*Beni terk etmeyeceğine güvenmek
mi? Kalbimi kırmayacağına
güvenmek mi?*

*Kızımı kendi kızınmış gibi sevebileceğine güveniyor
musun? Onun kalbini de kırmayacağına güveniyor musun?*

*Benim sana bakabileceğim, senin bana bakabileceğin, bebeğimi
büyütebileceğimiz ve belki daha fazlasını yapabileceğimiz ve hepimizin
sonsuz dek güvende, mutlu ve birlikte olacağı bir yuva ve hayat
kurabilecek misin?*

*Beni o mükemmel dünyaya götürebilir
misin? Başka bir deyişle, bu bir oyun
olmaktan çok uzak.*

*Her şey üzerine kumar oynayamazsın. Bu
yüzden senin üzerine hiçbir şey oynayamam.*

*"Binlerce vuruş yaptığında, sadece zincirimi koparmak isteyen bir kadınla
ilişki kurmaya çalışan Lots'un ben olacağım."*

Ve tekrar.

Ouch.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye alay etti.

Orada durdum ve yutkunmaktan başka bir şey yapmadım.

*"Evet," dedi usulca, beni bir aşağı bir yukarı
süzdü... Sonra döndü ve uzaklaştı.*

İKİNCİ BÖLÜM

Tanrı için Gonzo

BİBER

Aman Tanrım, onu öldüreceğim," diye mırıldandım kendi kendime, her yapının bir diğerine benzediği sıkıcı şehir evleri topluluğumdaki evime doğru ilerlerken ön verandamda duran kız kardeşime bakıyordum.

Herkesin açık hava ev süslemesinde diğerlerini geçmeye çalışması dışında.

Ben de dahil.

Cadılar Bayramı yeni bitmişti ama Şükran Günü yaklaşıyordu.

Bu nedenle, kapımda bol turuncu meyvelerden oluşan yoğun bir çemberden başka hiçbir şeyden oluşmayan göz alıcı çelengim vardı.

Ayrıca, verandamın önündeki girişin üzerinde ustaca sallanan sonbahar yapraklarının çekici bir kümesi olan sahte, ince bir daldan oluşan bir girdabım vardı.

Ayrıca ön kapının yanında duran ve üzerinde ŞÜKÜR yazan büyüleyici bir pano ve yanık-turuncu ve krem renklerinde kalabalık düğme çiçekleriyle dolu büyük saksılar vardı. Bunlar kapının her iki yanında turuncu ve beyaz balkabaklarıyla serpiştirilmişti.

Verandaya çıkan tuğla basamakların kenarlarına da bu saksılardan ve balkabaklarından özenle serpiştirilmişti. Bunların arasına güneş battığında yanmak üzere zamanlanmış peri ışıkları serpiştirilmişti.

şu anda verendamda duran kız kardeşime kadar uzanan adımlar, bir yandan Jones'lara ayak uydurmaya çalışırken bir yandan da kıızıma bir gün "Annem çok harikaydı. Tatilleri çok *severdi*. Her mevsim elinden geleni yapar, evi inanamayacağınız şekilde dekore ederdi! O *dünyanın en harika annesiydi!*"

Evet.

Amacım buydu.

En azından son kısmı yleydi.

Başka bir deyişle, benim dekorasyonum kompleksteki en iyi dekor değildi ama berbat da değildi.

Garaj kapımı açtığımda tatil dekorasyonumla vnmyordum ve bunun tek nedeni kız kardeşimin orada olması değildi.

Eve dönerken merkezimi bulamadığımı söyleyebiliriz.

Ayrıca nefes almamış ve zihinsel olarak her zaman güvende olmam gereken kalbime ekilmiştim.

Hayır.

Neden ağladığımı merak edene kadar ağladım ve sonra sinirlenmeye başladım.

Çünkü cidden... *Bu da*

ne böyle?

Auggie'den bunu hak etmedim.

Hayatta olmaz.

En iyi dostları Mo, Mag, Boone ve Axl'dı.

Lottie onlara harika kadınlar ayarlamıştı ve hepsi de mutluluğun çeşitli versiyonlarını yaşıyordu.

Ve bunun bir versiyonu Auggie ve benim için gerçekleşmedi.

Ama oyun oynadığım için değil.

Onunla uğraştığım için değil.

Çünkü bu senaryoda sadece ben yoktum. Ve *bunu ona açıklamıştım*.

Bunu ne yazık ki o zamanlar yaptım, ama evet, onu defalarca vurdum.

Şimdi, Juno'nun okulunun otoparkında Auggie'yle yaşadığım bu olaydan memnun olduğum söylenebilir çünkü eve dönerken fark ettim ki iyi ki hiç denememişiz.

Çünkü o *bir pislikti*.

Ve o anda, bariz nedenlerden dolayı, kız kardeşimle olan bu şeye gerçekten ihtiyacım yoktu.

Odama çıkmam, birkaç mum yakmam, bağdaş kurmam, gözlerimi kapatmam, her şeyi içime atmam ve *nefes* almam gerekiyordu.

Yolda önünü kesmem gerekebilir diye garaj kapısını indirmek için uzaktan kumandaya dokunmadan önce arabayı kapatmamıştım bile.

Ama mutfağa gittiğimde kapı çalıyordu.

Çocuğuma verebileceğim her şeyi vermek için onun için olabileceğim her şey olma teklifimin ikinci bölümü: şehir evimizin kompleksi yapısal olarak evrendeki tüm orijinalliğe sahip olmasa da (ancak, Mevsimlik Dış Mekan Dekorü Savaşı destansı boyutlara ulaşmıştı, bu yüzden kişilikten yoksun değildi), şehir evimizin içi, kendim söylersem, *her şeydi*.

Garajdan büyükçe bir mutfakta temiz beyaz dolaplardan oluşan bir denize giriyorsunuz. Balıksırtı desenli parlak boz kahverengi bir fayans backsplash vardı. Ortadaki adanın bir tarafında bitkileri, resim çerçevelerini ve yemek kitaplarını koyduğum eğlenceli raflar vardı. Beyaz eşyalar

muhteşem fırçalanmış paslanmaz çelik. Adanın üzerindeki aydınlatma armatürü ise, açık metal bir çerçeve içine yerleştirilmiş beş parlak ampulüyle göz kamaştırıyor.

Aile odası mutfağın hemen dışından besleniyor.

Mantar rengi bir halı vardı ki *harikaydı*. Juno ve ben pembe bir kanepede seçmiştik (daha çok bir allıktı, bu yüzden yarı nötrdü, düpedüz şatafatlı değildi) ve kabarık bir yastık arkılığı vardı. Dairesel bir sehpa halının ortasında duruyordu ve içi sahte ama hiç de öyle görünmeyen sütlü yıldız çiçekleri ve okaliptüs yapraklarıyla dolu mat al bir vazoyla süslenmişti. Mutfak karşıdaki duvarda kitaplarımızın, televizyonumuzun ve biblolarımızın yer aldığı beyaz bir ankastre vardı. Yerde ise pembe puflar ve uzanmak için kocaman yünlü tığ işi yastıklar vardı. Karlı sahte kürkten büyük kare yastıklara sahip fıstık rengi rahat koltuklar bu alanı tamamlıyordu.

Temiz, düzenli, sakın ve kadınsıydı ama yine de bir karakteri vardı, sıcak ve misafirperverdi.

Eve gelmeyi severdim.

Evimizi temizlemeyi severdim.

Mutfakımızda yemek yapmayı ya da pembe kanepede tembellik edip televizyon seyretmeyi çok severdim.

Kapı zilimin durmadan çalmasını sevmiyordum.

Lanet olsun.

Geldiğimi görmüştü, o benim kız kardeşimdi ve ondan kaçmak hiç hoş değildi.

Muhtemelen neden orada olduğunu düşünürsek (beni kiliseye davet etmek, kiliseye gitmemi istemek, bir dua toplantısı ya da tüyler ürpertici papazlarıyla bir görüşme ya da yukarıdakilerin bir kombinasyonu ya da varyasyonu, ki bunların hepsini on yıl boyunca nazik ve kibar olmaktan sabırsız ve kaba olmaya kadar çeşitli şekillerde yapmayı reddettim), benden kaçınmaması hiç hoş değildi, bu doğrudu.

Ama her durumda en az havalı olan olmaya çalıştım.

Derin bir nefes vererek, sağ tarafı bir dizi merdivenle çevrili olan ve yukarıda bahsedilen girişe açılan koridora doğru yürüdüm; bu giriş, konağın tamamının iki bin metrekareden daha az olduğu düşünöldüğünde aslında oldukça büyük ve görkemliydi.

Bir tarafta koridorda bir dolap, bir tuvalet ve diğeri tarafta da ikili bir bölge olarak kurduğum küçük bir ofis vardı. Juno'nun sınıf ödevlerini veya el işlerini yapabileceği ya da mor dizüstü bilgisayarında oynayabileceği veya teknesini yüzdüren her şeyi yapabileceği son derece kız gibi bir masa. Benim faturaları ödeyebileceğim, mektup yazabileceğim ve internetten alışveriş yapabileceğim biraz daha az kızsı bir masa.

Tech'in evde başka bir yere girmesine izin yoktu.

Ofis dışında birlikte ya da kitaplarla, dergilerle, televizyonla, el işleriyle ya da kendi düşöncelerimizle vakit geçirdik.

Bu benim sert bir anne olmamın tek yoluydu.

Ama hayatın sunabileceği çok daha fazla şey varken çocuğumun sosyal medya tarafından dövölmesine ya da zamanının yarısını YouTube'da kaybetmesine asla izin veremezdim.

Yaşamak gibi.

Neyse ki bunu umursamak için hâlâ çok küçüktü.

Ama o tohumu şimdi ekmeli ve belimi kuşanmalıydım çünkü o geliyordu, bunu biliyordum.

Kapıyı açtım ve ne yazık ki kız kardeşim Saffron için bunu yaptığım da gitmek için can atıyordum.

Üzerinde kazak, kazağın üzerinde kadife blazer ceket, boynuna dolanmak yerine tenini gizleyecek şekilde sarılmış bir eşarp ve dizinin tam iki santim altına kadar inen yün bir A kesim etek vardı. Ancak, alçak topuklu botlar giydiğı için orada da ten görünmüyordu. Ayrıca makyaj yapmamıştı ve saçları kafatasının dibinde bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı.

Onu tanımıyor olsaydım, elime bir broşür tutuşturup Tanrı ile ilişkiimi sormasını beklerdim.

Onu tanımama rağmen, bana bir broşür uzatıp Tanrı ile ilişkim hakkında konuşmamızı istemesi beni şaşırtmazdı.

Aslında, tahminimce, broşür olmadan, ama kilise kızı kıyafetiyle, benimle Tanrı'yla ilişkim hakkında konuşmaya hazır bir şekilde oradaydı.

"Saffron, bunu şimdi yapamam," diye tersledim. "Annem kanser."

Ve yine o gün bir kez daha hareketsiz kaldım. Ama bu sefer içim daralıyormuş gibi hissettim.

"Ne?" Fısıldadım.

"Kanser ve durumu iyi değil. Ailenin sana ihtiyacı var, Pepper."

Başımı yavaşça salladım.

Annemin kanser olduğunu ve bunun "iyi olmadığını" sindiremediğim gerçeğiyle ilgili olan kafa sallamamı yanlış anladı.

"Hayır, gerçekten," diye devam etti. "*Sana ihtiyacımız var.*" "Ben... Ben... Ne tür bir kanser?" diye sordum. "Meme, ama lenf düğümlerine taşınmış." Aman Tanrım.

Lenf düğümleri kötüydü. Bunu herkes biliyordu.

Yoldan çekildim ve onu içeri davet etmek için bir kolumu önümde aşağı doğru salladım.

İçeri girdi ama her zamanki gibi girişten daha ileriye gitmedi, çünkü tahminimce, benim kötülük yuvam tarafından lekeleneneceğini hissettiğinden daha fazla korkuyordu.

Kapıyı kapattım ve ona döndüm. "Buna inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum. Ama bu doğru."

"Ben... Tanrım." Kendimi toparladım. "Pekâlâ. Neye ihtiyacın var? Daha çok, *annemin* neye ihtiyacı var? Gelip oturmak ister misin? Bize kahve yapabilirim."

"Pepper, Tanrı'nın adını bu şekilde kullanmamalısın. Tanrı uyuşturucudan hoşlanmaz ve kafeinin de bir uyuşturucu olduğunu biliyorsun."

Ağzımı kapattım.

"Ve gerçekten," diye devam etti, "bu konuda dikkatli olmalısın. Her konuda. Dua çemberleri için sana ihtiyacımız var."

Uh-oh.

"Dua çemberleri mi?"

Başını salladı. "Birch'ü de bulmamız gerekiyor. *Derhal*. Ondan haber aldınız mı?" diye devam etti.

Birch bizim ağabeyimizdi ve yıllardır ondan haber almamıştım.

Başka kimse de duymamıştı.

"Hayır, yapmadım, Saffron. Dinle-"

"Onu bulmak zorundayız. Mümkün olan en kısa sürede. Çemberi tamamlamak için tüm ailenin orada olması gerekiyor."

Evet.

Uh-oh.

"Saffron, *dinle*," diye tısladım. "Neler olduğunu bilmem gerek. Anneme ne zaman teşhis kondu? Nerede? Tedavi seçenekleri ona açıklandı mı? Hepiniz mi?"

"Geçen yıl teşhis kondu."

Nefesim kesildi çünkü...

Şey...

Geçen yıl

mı?

Ve ben bunu şimdi mi duyuyorum? Ne oluyor be?

"Geçen yıl mı?"

"Evet," dedi hızlıca. "Ve o zamanlar, doktorun önerdiği tedaviyi denemek istedi, bu yüzden babam izin verdi."

"Buna *izin* mi verdi?" Ben de yankıladım.

O da hızlıca başını salladı. "Evet. Her şey iyi görünüyordu ama sonra kötüleşti. Yani bu işin doktorun değil, Tanrı'nın elinde olduğu herkesin malumu. İşte bu yüzden *tam* bir döngüye ihtiyacımız var."

Tamam.

Babam ve kız kardeşim annemin kanserinin Tanrı'nın elinde olduğunu düşünüyorlardı. Ve haklıydılar.

Öyleydi.

Mesele şu ki, bu hastalığı anneme O vermişti. Ailemize de vermişti. Ona verdiği değerli hayata bakmak da annemin sorumluluğundaydı. Ve *annem olan* o değerli hayata bakmak da bize düşüyordu.

Her ne kadar Tanrı'nın bir dua halkasına sıcak bakacağını düşünsem de, O muhtemelen hepimizden çok daha fazlasını bekliyordu.

Doğru.

Kendimi toparlama ve nefes alma zamanı. Saffron nefes almadı.

Konuşmaya devam etti.

"Bu nedenle sana ihtiyacımız var. Birch'e de ihtiyacımız var. Hemen başlamalıyız." İhtiyacım olan şey önemli şeylere odaklanmaktı, ben de öyle yaptım.

"O nasıl?"

"Kilo kaybediyor ve enerji seviyesi pek iyi değil."

Saffron babasına her zaman çok yakın olmuştu. Annem de öyleydi, doğal olarak babamla birlikte olmak ve babamı mutlu etmek için Saffron ve annem birlikte çok zaman geçirirlerdi.

Gerçekten mi?

Kız kardeşimin anneme yakın olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailem sevgi gösterisinde bulunmazdı (yani o üçü bulunmazdı, Birch ve ben birbirimize yakındık).

Tanrı (ya da onların Tanrısı) bu tür şeyleri hoş karşılamazdı. Ama anne annedir.

Annemle yakın değildim ve bu haber beni sarstı.

Kız kardeşime doğru bir adım attım, ona dokunmak için elimi kaldırdım ve "Saffron-" diye başladım.

Bana doğru eğildi ve ısırarak "Duymak istemiyorum" dedi.

Elimi kaldırarak sustum ve gözlerinin içine baktım.

Başka hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermeyen Tanrı için çılgın

Gonzo gözleri. Çünkü babamı mutlu eden şey buydu.

Safran'ın ve annemin ona verdiği şey buydu.

"Anneme yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu.

Elimi indirdim ve sessizce, "Elbette yardım etmek istiyorum. Onun yanında olacağım. Juno'nun nasıl dahil olmasını istediğimi düşünmem gerek çünkü o büyüyor ama bu küçük bir çocuğun anlayabileceği bir şey değil. Ama bunun bir dua olduğunu sanmıyorum-"

Saffron sözümü kesti.

"Senin şu arkadaşların var, şu *adamlar*. Bir şeyler yapabilirler. Bizim için Birch'ü bulabilirler mi?"

Birch on yıldan uzun bir süre önce ortadan kaybolmuş, tek bir kelime bile etmemiş ya da görülmemişti. Auggie ve komandolar onu muhtemelen bir saat içinde bulabilirlerdi.

Birdenbire, bir telefon senaryosu kafamın içinde dolaşmaya başladı. Ben Auggie'yi arıyorum.

Zil, zil, zil.

"*Merhaba, sik kafalı.*"

"Sana da merhaba. Dinle, annem kanser ve görünüşe göre durumu kötü. Tam ve saf bir dua çemberine ihtiyacımız var ama kimse kardeşimin nerede olduğunu bilmiyor. Bana bir iyilik yapıp onu bulabilir misin?"

"Annen kanser mi?" "Evet."

"Bu çok uygun."

"Pek sayılmaz."

"Demek istediğim, benimle bağlantı kurmak için bir bahanen olması senin için uygun, böylece zincirimi çekmeye devam edebilirsin."

"Ne demek istediğini anladım." "Dua çemberi mi?"

"Ailemin Tanrı için Gonzo olduğunu açıklamaya hiç fırsat bulamadık. Size çılgınca gelebilir ama onun için dua etmenin Tanrı'nın devreye girmesini ve kanserini iyileştirmesini sağlayacağına inanıyorlar. Genelde bu tür şeylere karışmam ama bu sefer kendimi de işin içine katmam gerekebilir. Sadece annemle biraz vakit geçirmek için. Çünkü o da Gonzo ama yine de benim annem. Ayrıca yıllar önce bu çılgınlıktan kaçan kardeşimin yerini bulup onu da kandırmam gerekiyor. Bu konuda yardımcı olabilir misin?"

Uzun bir duraklama.

"İyi denemeydi, oyuncu." Telefonu kapat.

"Pepper!" Saffron tersledi.

Vücudum hareketlendi ve yeniden ona odaklandım. "Onlardan yardım isteyebilir misin?" diye zorladı.

Mo'ya kesinlikle sorabilirim. Bond kötü adamlarının kötü uşağı gibi görünüyordu ama çok tatlıydı. Ve eğer Lottie aracılığıyla ona gidersem, bunu diğer adamlardan bile saklayabilirdi.

Mag, Boone ve Axl'dan muhtemelen yardım isteyemezdim çünkü yardım etmek için her şeyi yaparlardı ama bunu Auggie ile paylaşırlardı.

Auggie'ye gelince... Bu kesinlikle kocaman bir hayırdı. "Bir düşünüyüm," dedim kız kardeşime.

"Bunu düşünecek vaktimiz yok."

İçim tekrar burkulmaya başlamıştı ve "Ne demek düşünecek zamanımız yok?" diye sorduğumda sesim kısılmıştı.

"Sana söyledim, annem kanser." "Seni duydum, ama-"
"Kanserle başa çıkamazsın."

Bir dua çemberi ile mücadele etmek gibi mi?

"Peki, onlardan Birch'ü bulmalarına yardım etmelerini isteyecek misin?" diye sordu. Tamam, striptizci olarak gerçekten iyi para kazandım.

Kendime güzel bir sitede, harika peyzajı olan ve Mevsimsel Dekor Savaşı'nın yaşandığı güzel bir ev aldım, o evi harika bir şekilde döşedim, çocuğumu (ve itiraf etmeliyim ki kendimi) moda'ya uygun / şık / kaliteli kıyafetler içinde tuttum.

Hatta Corbin'le Juno doğduğunda başlattığımız ve Juno beş yaşındayken ondan aldığım tasarruf hesabına her ay para yatırdım ve hâlâ lisedeki sevgilisini becerdiğini öğrendim. "Hâlâ" kelimesini *liseden beri* bırakmadığı anlamında kullanmıştım. O zamanlar ben yirmi beş, o ise yirmi sekiz yaşındaydı.

Eğer bu mevduatları yüksek tutabilir ve bu parayla oynayabilirsem, yüksek faizli CD'lere ve benzerlerine aktarabilirsem, Juno'nun üniversiteye veya bir ticaret okuluna gitmesi durumunda finansal olarak üzerindeki baskıyı azaltacaktır. Eğer gitmezse de, bu onun yaşamı için güzel bir birikim olur ve onu tencere, tava ve kanepeye ihtiyacı olduğu için biriktirebileceği kredi kartı borçlarından kurtarır.

Kazancımdan arta kalan çok azdı ve kötü günler için bir kenara ayrılmıştı. Ve seyrek olduğu (büyümesine rağmen) ve her şey olabileceği için ona hiç dokunmadım.

Ama sanırım annen kanser olduğunda -ve Saffron işlerin kötü gittiğini saklamıyordu- yağmurlu bir gün olduğunu düşündün.

Birch hiçbir şekilde eve gelip el ele tutuşup Tanrı'ya şükretmezdi.

Bununla birlikte, kardeşim iyi bir adamdı. Komik ve zekiydi ve o gidene kadar, o ve ben o ekibin dışlanmışları olarak hırsızlar kadar kalındık.

Anladım. Kin tutmadım. Neden ortadan kaybolduğunu tamamen anladım.

Ama kardeşimi tanısaydım, bunun annemle ilgili olduğunu bilmek isterdi.

Yağmurlu bir günde, belki de bu p a r a y ı özel dedektif tutmak için kullanmalıyım.

Her türlü konuda eğitilmiş Auggie ve adamları Birch'ü bir saat içinde bulabiliyorsa, başka bir özel dedektif de bulabilirdi.

Yani, bir saat ve birkaç bilgisayar araştırması ne kadar mal olur ki?

Saffron'a "Bir yolunu bulacağım," dedim.

Bana baktı.

"Söz veriyorum," diye

devam ettim. Saffron

iç çekti.

"Annemi arayacağım," dedim.

"Tamam. Ama Birch konusunda senin muhatabın benim. Babam ve ben onu üzmeni istemiyoruz."

Annesini "üzün" o kız çocuğu olmak hiç iyi hissettirmedi.

Sadece kendim olarak bunu çok yaptım.

"Onu üzmemeye çalışacağım," diye cevap verdim.

Kapıya doğru yürümeden önce bir kez daha iç çekti, bu seferki iç çekişi bir öncekinin beş kademe üzerindeydi.

Kapıyı açtığında elimi kenarına koydum ve "Başka konularda da yardımcı olabilirim, biliyorsun" dedim.

Eşikten geçtikten sonra Saffron bana döndü.

"Senin ve Birch'ün ruhuna ve yol gösterici ışığına ihtiyacımız var. İhtiyacımız olan şey bu."

"Tamam, bunu dikkate alacağım. Şimdi *annemin* neye ihtiyacı olduğunu konuşalım."

Bu bana Saffron'un "siktir git" suratını getirdi (hayatında hiç "siktir git" kelimesini kullanmamış olsa da, o surat bana "siktir git" demişti).

Sonra döndü ve kocası ya da çocuğu olmasa da, zaman zaman birkaç leşi yeniden canlandırma törenlerine taşınması gerekse de, kendi seçtiği minibüsüne doğru mantıklı topuklu ayakkabılarıyla yürüdü.

Binişini izledim.

Arabayla uzaklaşmasını izledim.

Sonra kapımı kapattım, başımı kapının üzerine yasladım ve cidden boktan geçen günümün ortasında biraz güç toplamak için kendime bir saniye verdim.

Ondan sonra telefona gittim ve annemi aradım.

Birch'ten bahsetmedim.

Onu ve babamı beslemeye yardımcı olmak için güveç yapmayı ve yardımcı olabileceğini düşünürse temizliğe gelmeyi teklif ettim.

Reddetti ve beni Pazar günkü ayine davet etti.

Reddettim ve kilise zamanı dışında bir ara gelip ziyaret edip edemeyeceğimi sordum.

Onu üzmeme hedefimde başarısız olduğumu düşünerek, "Elbette hayatım!" demediğim için onu üzdüğümü paylaştı. Hemen buraya gel. Korkuyorum ve endişeliyim ve benim için en iyi şey kız arkadaşımınla geçireceğim zaman olacaktır."

Bana bunu düşüneceğini söyledi.

Sonra mısır ekmeği yapması gerektiğini ve gitmesi gerektiğini söyledi.

Bu dönemde annem için elimden geleni yapmak isteyerek, onun istediğini yaptım.

Gitmesine izin verdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Üvey Baba"

BİBER

Kız kardeşimin ayrılmasının üzerinden yarım saat bile geçmemişti ki, ofis alanımdaki masamda otururken arabanın önüme kıldığını gördüm.

Benim masam pencereye bakıyordu, böylece Juno'nun masası, yaratıcı olmak ve kendini ifade etmek için kullanabileceği mantar panolar, kara tahtalar, beyaz tahtalar ve sevimli raflardan oluşan özenle ve güzelce inşa edilmiş bir galeri duvarına bakabiliyordu.

Masamdaydım, böylece dizüstü bilgisayarımın başına geçip Facebook'a derinlemesine bir dalış yapabiliyordum.

Birinci ve ikinci sınıftaki (Birch ile aynı okulu paylaştığım yıllar) lise yıllıklarımı ortaya çıkarmıştım, böylece arkadaşlarının isimlerini kendime hatırlatabilirdim.

Oradan onları Facebook'ta bulmaya ve Birch'ün onları takip edip etmediğini öğrenmeye çalıştım.

Geçmişte, (birden fazla kez) onu var olan her sosyal medya platformunda bulmaya çalışmıştım.

Olmaz.

Ben de kardeşimin eski arkadaşlarıyla (belki başka bir isimle) iletişim halinde olduğunu umarak gizlilik ayarlarına çok önem vermeyen insanların profillerini ve resimlerini inceliyordum.

Tamam, mecazi anlamda yağmurlu bir gündü ama kendi başıma yapabileceğim bir Facebook araması için özel dedektife para ödemek zorunda değildim. Ve eğer onu kendim bulabilirsem, lastiğim patladığında ya da sıcak su ısıtıcım bozulduğunda terlemem gerekmeyecekti.

Araba arabama yanaştığında bu duygular içindeydim. Parlak.

Siyah.

Pahalı.

BMW.

Corbin.

İlk kez, meditasyon, dua ve kızımı mezhebe bağlı olmayan Hıristiyan kilisemize götürme yoluyla uyguladığım Rab sevgimin yeterli olup olmadığını ve belki de Tanrı için Gonzo *olmam gerektiğini* merak ettim.

Çünkü bir şekilde karmik olarak gerçekten kötü bir günü hak etmişim.

Corbin arabasından inip verandaya ulaşmadan önce ben açık olan ön kapımda duruyordum.

Bu, Corbin'in merdivenlerimden çıkışını izleyebileceğim bir pozisyonda olduğum anlamına geliyordu.

Güzel olduğumu hep biliyordum. Kibir yok, sadece gerçek. Uzun boylu ve inceydim ama güzel göğüslerim, yuvarlak kalçalarım, güzel bir popom ve uzun bacaklarım vardı. Buna ek olarak, neredeyse çileğe benzeyen ama tam olarak çilek olmayan uzun, kalın bal sarısı saçlarım vardı ve beni Kaliforniyalı Sörfçü Kız ile simetrik olarak yetenekli, sadece yerel konserler veren (dolayısıyla süper olmayan) bir model arasında bir yere koyan özelliklere sahiptim.

Bir striptizci için hepsi harika özellikler.

Pislikleri cezbetmek için *harika* özellikler.

Corbin de o pisliklerden biriydi.

Eski sevgilim kuzu postuna
bürünmüş bir kurttu. Koyunun
pahalı kıyafetleri.

O da uzun boyluydu. Esmerdi. Yakışıklıydı ve kaba saba bir yapısı vardı,
sanki takım elbiseli bir oduncu gibiydi.

Ve cana yakındı. Çok
cana yakın.

Herkesle konuşabilirdi.

Onunla asansöre bindiğinizde daha inmeden kaç çocuğunuz olduğunu,
isimlerini ve en sevdiğiniz restoranı bilirdi.

Bu süre zarfında, eğer bir kadın olsaydınız, dinlendiğinizi hissederdiniz
ve bu yakışıklı adamın sizinle biraz çapkın bir şekilde konuştuğu için
kendinize olan güveniniz sağlıklı bir şekilde artardı. Eğer bir erkek
olsaydınız, dinlendiğinizi hisseder ve golf oynamasının sebebinin dörtlü
grubunuzu tamamlamak için bir erkeğe daha ihtiyacınız olup olmadığını
merak ederdiniz.

Ayrıca onun kartvizitine de sahip olacaksın.

Evet.

Arayan Corbin'di.

Bana ihanet ettiği ortaya çıktığında kalbim paramparça olmuştu, aklımı
kaybetmişim ve Auggie'yle tanışana kadar da geri kazanamamışım.

Çünkü Corbin bana kendimi güzel hissettirdi ve beni dinledi, yatakta
harikaydı, azimliydi, mükemmel bir bakıcıydı ve ampulleri değiştirdi,
duman alarmlarının pillerini değiştirmenin yıllık rotasyonunu asla
kaçırmadı ve sorulmadan çöpü dışarı çıkardı.

Dolayısıyla, iyi bir sevgili, iyi bir ești ve bana dünyayla mücadele
edebilecek ve geleceğimizle güçlü ve birlikte yüzleşebilecek harika bir çift
olduğumuzu hissettirdi... her zaman.

Bu nedenle, bunun gerçek olmaktan çok uzak olduğunu öğrendiğimde,
komik değildi ve gerçekten olduğunu düşündüğüm (ama gerçekte olmayan)
bir şeyi kaybetmişim.

Benimle ilgilenen harika bir adam, Juno, bana orgazm verdi (çoğu zaman) ve gözler için zor değildi.

Sonra Auggie ile tanıştım ve Corbin'e olan tüm özlemim ve sahip olduğumuz hayat yok oldu.

Şimdi tek gördüğüm bir dolandırıcıydı.

Bilinmeyen bir nedenle verendamdaydı. "Hey, tatlım," dedi.

Tamam, Corbin'i aşmıştım ve bu yüzden onun benim üzerimde hiçbir gücü olmamalıydı.

Ama ara sıra bana hala "tatlım" demesi beni çok kızdırıyordu.

Ayrıldığıımızdan beri zaman zaman her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu,

Hala sevgi ve şefkatimiz vardı, sadece artık ayrı evlerde yaşıyorduk.

Her şey yolunda gitmiyordu ve bunun nedeni ayrılmış olmamız ya da *nasıl* ayrıldığıımız değildi.

Çünkü ebeveynlik tarzlarımız çok farklıydı.

Corbin'in evinde Juno için teknolojinin sınırlı olmadığı, çoğunlukla onu bakıcı olarak kullanabildiği söylenebilir.

Ve ben çoktan kadınların içine girmiştim.

"Corbin," diye karşılık verdim, kapı aralığından ayrılmadan.

"Ne var ne yok?" Ne olduğunu bilmek istemediğimi söylemem yeterli.

Juno'nun eve gelmesiyle şu an arasında geçen sürede Facebook'ta araştırma yapmam, özel dedektifleri araştırmam ve kızımın o gün okulda Auggie'yle yaptığı şey hakkında nasıl konuşacağını bulmam gerekiyordu. Öncelikle, tüm bunları *neden* yaptığını ama aynı zamanda *nasıl* yaptığını.

Corbin'in başına gelenler için zamanım yoktu.

Çoğunlukla yeşil ama hala fesleğen rengi olan çekici gözleriyle benden öteye baktı, sonra bakışlarını aşağıya, bahçenin iki yanındaki sakızlara ve su kabaklarına indirdi.

ve sonunda tekrar bana geldi.

"Sevimli balkabakları," dedi bir zamanlar (benim için) külot eriten bir sırtı la.

Birinin keyfi yerindeydi.

Ve bu ku kuland ğım bir ruh haliydi,       ayrılığımızda aklımlı kaçırdıktan sonra, ben soğumu tum, o da dönüşümlü olarak neşeli (istediğini elde etmek için) ve pislikle uzaktan karışan (olmadığı zaman) bir ruh haline b r nm  t  ve bazen anlaşıyor, bazen de ( oğu zaman) anla amıyorduk.

Bu nedenle, külot eriten sırtımlar olmamıştı.

"Teşekkürler," diye kısaca cevap verdim. " imdi, ne var ne yok?"

" eri gelebilir miyim?" diye sordu.

"Corbin, pek de iyi günler ge irmedi m. Sadece bana mesaj atamadığın ya da telefon edemediğin ama bunun yerine evimde sürpriz bir misafir olduğun şeyin ne olduğunu söyle."

"Evet, Pepper, bugün kızımın kariyer gününe başka bir adamın geldiğini düşünürsek kötü günler geçiriyorum, o adam kızımın babası değil, o baba benim."

Lanet olsun.

Kenara  ekildim.

Corbin geldi ve kız karde imin evimin günah yuvası olduğunu d   nmesiyle ilgili bir sorun ya amadı, bu nedenle tam daldırmanın saf ruhunu lekelemesine izin vermedi.

Arka taraftaki büyük odaya doğru yürüdü.

Arka bahçemizin neredeyse hiç olmadığını paylaşmayı ihmal etmiştim. Sadece bir parça çim ve ilginç yatay  itaları olan yüksek, koyu gri bir çitle çevrili küçük, üstü kapalı bir verandadan ibaretti.

Çitin üzerinden manzara yan bloktaki birimlere bakıyordu.

Ancak alt katımın tüm arka duvarı pencerele olduğundan ve kızımın kendisi ve arkadaşları için serin bir açık alana ihtiyacı olduğundan, arka

bahçem

Ayrıca büyük saksılar da sonbahar anneleriyle doluydu. Daha uzakta, verandada, bol miktarda oturma ve uzanma alanı olan bir köşe kesit kanepesi, ayaklar ve kollar için bazı puflar ve içecek veya kitap koymak için nötr renkli tabureler vardı. Bunu tamamlayan sakinleştirici allık ve toz mavisi bir halı vardı. Ve akşam saatleri için, sadece daha fazla peri ışığı (bunlar güzel gölgelerle) değil, aynı zamanda çitlere karşı zemin aydınlatması da vardı.

Ve Corbin'in, küçük ama tamamen harika bahçemin fon oluşturduğu harika mutfağında güzel takım elbisesiyle dururken, tam oraya aitmiş gibi görünmesi çok büyük bir şekilde berbattı.

Auggie de oraya aitmiş gibi görünebilir. Ne yazık ki bunu asla bilemeyecektim. Ama üçüncü sınıf bir sınıfa aitmiş gibi göründüğünü ve benim de bunu söyleyemeyeceğimi düşünürsek, bilme ihtimali yüksekti.

Corbin başlattı.

"Görünüşe göre kızımızın bir üvey babası var." Lanet olsun.

"Corbin-"

"Bebeğim, öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Bunun üzerine omuzlarım geriye doğru sarsıldı ve bu yüzden başım omuzlarımda zıpladı.

Bana "tatlım" demekten hiç vazgeçmemişti.

Ama bana "bebeğim" demeyi bırakmıştı.

Bu, üç yıl önce onun kışına tekneyi bastığımdan beri sahip olduğum ilk "bebek" idi.

"Juno bize karşı kartlarını kapalı oynuyor," diye devam etti Corbin, sonra bir elini kaldırıp avucunu bana doğru uzattı. "Ve bunu kabul ediyorum, bu benim suçum. Aptalca davrandım. Her şeyi berbat ettim. Ve seni kaybettikten sonra, *gerçekten* ne kadar kötü batırdığımı anladım. Sonra da inkâra kaydım. Ama ayrıldığımızdan beri kadınların geçit töreninin seni incitmeye çalışmak olduğunu artık inkar edemem.

Aramızdaki sorunları çözmeye çalışmayı reddettikten sonra beni incittin, oysa şimdi kendimi incittiğimi anlıyorum. Ve seni. Ve Juno'yu."

Bundan gurur duymuyordum ama ağzım açık kalmıştı.

Ağzından çıkanlara o kadar şaşırmıştım ki kendi ağzımı kapatamıyordum.

Bana bir adım daha yaklaştı, bu onu yakınlaştırmadı ama jesti kaybolmadı.

"Ama ben kızımı tanıyorum," dedi sesi sakinleşerek. "Juno'nun hayatında bu rolü üstlenecek bir erkeğin olsaydı, bana söylerdin. Yüz yüze."

"Yapardım," diye zorladım, hâlâ *ona* kızım denmesine takılıp kalmıştım. Yüzünde emin olmadığım bir şey değişti.

"Doğru," dedi. "Peki kim bu adam?"

"O... benim ekibimde. Lottie'nin kocası Mo'nun bir arkadaşı. Ve o bir gazi. Eski bir denizci."

Corbin'in dudakları kalktı ve "Ah. Havalı adam. Babalar nadiren havalı adamlardır."

"Corbin-"

"Demek öğretmen yanlış anlamış," dedi. "Sadece bir arkadaş. Ama Juno bana söylemedi çünkü duygularımı incitmek istemedi."

Bunu kendi başına çözdükten sonra, ki bana mesaj atarak gerekli bilgileri edinebilirdi, bana doğru bir adım daha attı ve bu adım beni destekledi çünkü uzun bacakları vardı ve onu çok yaklaştırdı.

Onun yakınlığıyla ilgili hissettiklerim yüzünden geri mi çekilmeliydim, yoksa yerimde durup yakın olmasının beni hiç etkilemediğini mi ilan etmeliydim bilemiyordum.

Ben ikincisini seçtim, çünkü beni tuhaf hissettirmek dışında bir işe yaramadı.

Sesi hâlâ kısıktı ama şimdi geçmiş hayatımızdan çok aşına olduğum bir şekilde alçaktı.

Bu onun ikna edici sesiydi.

Mesela, beni Vegas'ta arkadaşlarıyla uzun bir hafta sonu geçirmesi gerektiğine ikna etmek istedi (ki bu muhtemelen diğer kadınla uzun bir hafta sonuydu).

Ve mesela beni seks yapmaya ikna etmek istediğinde.

İkisine de göz yummuştum. Birincisi, ona güvendiğim, onu sevdiğim ve arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmesini istediğim içindi. İkincisi, çünkü onunla seks yapmaktan hoşlanıyordum.

Ama söylemeliyim ki, bu şekilde konuştuğunda sesinin tınısını her zaman sevmişimdir.

"Tamam, şimdi, eğer vaktin varsa, başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum." Başımı salladım. "Zamanım yok. Juno yakında evde olacak."

"Otobüs onu üç buçuğa kadar bırakmıyor ve saat üç bile değil." Saate bakmamıştım ama bu muhtemelen doğrudu.

Hala.

"Corbin, konuşmak istediğin bir şey varsa bana mesaj at, konuşmak için bir zaman ayarlarız. Ama Juno eve gelmeden önce yapmam gereken bazı şeyler var."

"Bunlar kızınızın babasıyla konuşmaktan daha mı önemli?" "Aslında, evet."

Bu onu şaşırttı.

Tamam, Corbin'in de akılsız olmaktan çok uzak olduğunu söylemeyi ihmal etmişim. Bu nedenle, bir şeyleri bir araya getirmesi uzun sürmedi.

"Kötü bir gün geçirdiğini söylemiştin, her şey yolunda mı?" Hayır, değildi.

Kızım beni oynadı.

Auggie'yi oynamıştı.

Auggie onunla oynadığını sandı.

Bana yavşak demişti ve genel olarak büyük bir pislikti.

Annemin lenf bezlerine yayılmış bir kanseri vardı.

Ve uzun zamandır kayıp olan kardeşimi bulup onu bir dua çemberine katılmaya ikna etmem gerekiyordu.

Hiçbirini paylaşmadan tüm bunları paylaşmak için, "Sadece bugün çok şey oldu" dedim.

Uzandı ve üst kolumu kavrayarak yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı ovdu ve "Konuş benimle" diye ısrar etti.

Doğru.

Şimdi geri çekilme zamanıydı.

Kolumu onun dokunuşundan dikkatlice çektim ve uzaklaştım.

"Pepper-"

"Neler oluyor Corbin?" diye sordum.

"Senden öğrenmek istediğim şey bu," diye yanıtladı.

"Sadece belirtmek istedim, evinize habersiz gelmedim."

Başını salladı. "Pekâlâ. Juno'nun üvey babasının bugün sınıfını ziyaret ettiğini duydum ve bir üvey babası olduğunu bilmediğim için bunun nasıl olduğunu anlamak için buraya geldim."

Bunu aşmıştık ama... Bir saniye bekle.

"Okul daha bitmedi," diye belirttim. "Ve Juno'nun cep telefonu yok. Ne olursa olsun, belli ki bu konuyu seninle paylaşmıyor. Peki öğretmenin Auggie'ye üvey baba dediğini nereden duydun?"

Aramıza koyduğum minimum mesafeyi sildi.

Bir adım daha geri attım ve neredeyse muhteşem tüylü halımıza takılıyordum. O adımı da sildi.

"Corbin!" Tersledim. "Neler oluyor?"

"Paula aradı ve bana söyledi. Kızının cep telefonu varmış." Kafam karışmıştı.

"Paula kim ve kızının bununla ne ilgisi var?"

Corbin tereddüt etti. Gözlerinin çalıştığını gördüm, o gözlerin arkasındaki gri madde bir çözüm buldu ve ağzından çıkan şey buydu.

"Tamam, söyleyeceğim şey bizi daha da batıracaktı gibi görünecek ama yemin ederim ki bizi batırmaktan kurtaracağım."

Uh...

Biz mi?

Devam etti.

"Paula, Juno'nun sınıfındaki kızlardan birinin annesi. Onunla veli/öğretmen görüşmesinden sonra tanıştım. Bayan Linn ile işimiz bittiğinde sen arabana gittin, benim de tuvalete gitmem gerekti ve dışarı çıktığımda karşılaştık. O zamandan beri görüşüyoruz."

Tamam.

Pekala.

Um...

"Juno'nun sınıfındaki başka bir çocuğun velisiyle çıkıyorsun," dedim, onu doğru duyduğumdan ve Juno'nun sınıfında *olmayan*, daha da iyisi Juno'nun tüm *sınıfında*, hatta Juno'nun *tüm okulunda olmayan başka bir* çocuğun annesi olmadığından emin olmak için.

"Zekice değildi Pepper, ama yarım saat boyunca senin yanında oturdum ve sen bana bakmadın bile-"

Kenara çekildim ve "*Aptal mısın sen?*" diye bağırdım. Bana döndü ve uzlaştırmacı bir şekilde "Pepper-" demeye çalıştı.

"Juno bunu biliyor mu?" Ben talep ettim.

"Paula Juno ile tanıştı. Ben Paula'nın kızıyla tanışmadım. Ama Juno, Paula'nın kızının kendi sınıfında olduğunu bilmiyor."

"Paula'nın kızının senden haberi var, yoksa Auggie'nin sınıfla konuşması için annesini aramazdı," diye belirttim.

Corbin buna yanıt vermedi.

Tercümesi: Paula muhtemelen kızına karşı dikkatli davranan iyi bir anneydi ve Corbin kızına yalan söylüyordu çünkü işler ilerlerse Juno eninde sonunda babasının sınıfındaki bir çocuğun annesiyle çıktığını öğrenecekti. Ancak Paula'nın çocuğu biliyordu, yani bu patlamayı bekleyen bir saatli bombaydı.

"Peki, bu kadını kazıyıp attığınızda," diye başladım, "ve o kızgın ya da kalbi kırık ya da her ne olacaksa, ve kız arkadaşı onun işini biliyor, ki bu *sizin işiniz ve sonra bu işten* olumsuz etkilenecek, Juno şüphesiz tüm bu karmaşanın içinde olacak, o zaman ne olacak?"

"Büyüleyici bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, bu gece onu kazıyacağım. Kızlar işin içinde olmadığı için bir sorun çıkmayacak. Ama önemli değil. İşimiz bitti çünkü sen ve ben tekrar deneyeceğiz."

Tamam.

Pekala.

"Ne?" Çığlık attım.

Bana doğru bir adım daha attı ama ben dönüp ondan üç adım uzaklaştım, kolumu *geri çekilme hareketiyle* ona doğru kaldırdım ve başımı iki yana salladım.

"Olduğun yerde kal," dedim.

"Beni dinle," diye karşılık verdi ama en azından hareket etmeyi bıraktı. Kolumu indirdim ama sadece iki elimi kalçalarımın altına koymak için.

"Hayır, Corbin. Aramızdaki her şey bitti." "Birlikte iyiydik."

"Birlikte hiç iyi değildik."

İncinmiş görünüyordu. "Bunu nasıl söylersin?"

"Oh, bilmiyorum, birlikte olduğumuz süre boyunca başka bir kadınla yattığın için mi?"

"Bebeğim-"

"*Kes şunu,*" diye tısladım, ellerimi kalçalarımın çekip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Başka bir deyişle, *lanet olası iş için kapalı, dostum. Bir daha asla giremezsin.*

Corbin'in sadece zeki değil, aynı zamanda kendine güvenen, inatçı ve istediği bir şey varsa onu elde etmek için her şeyi göze alan biri olduğunu unutmuştum.

"Uzun zamandır bekliyordum," dedi. "Kabul ediyorum. Büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Bunu da kabul ediyorum. Ama 'üvey baba' lafını duyduğunda her şey yerine oturdu. Bu olaydaki rolüm, sorumluluğum, ama en önemlisi, bunu düzeltme sorumluluğum."

Şimdi bir yerlere varıyorduk.

"Üvey baba' lafını duyduğunda bir aydınlanma yaşadın mı?" "Evet."

"Yani kıskanıyorsun."

Beni şaşırtacak şekilde, bunu hemen kabul etti ama beklediğim şekilde değil. "Tabii ki kıskanıyorum. Sen benim çocuğumun annesisin ve hayatım."

Kaşlarım kalkarken bile göz kapaklarım kapandı.

Hayatının aşkı mı?

"Pepper, tatlım-"

Gözlerimi hızla açtım çünkü sesi daha yakındı. "Bir adım daha atma," diye uyardım.

Tekrar durdu.

"Hayatının aşkı mı?" diye sordum.

"Öyle davranmadığımı biliyorum ama gençtik. Bu bağlılığa hazır değildim. Yuva kurmaya. Baba olmaya."

Ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Hamile kaldığın için seni suçlamıyorum. İki kişi gerekiyor. Sadece diyorum ki, bir şeyler oldu ve ben bununla başa çıkmaya hazır değildim. Kendimi toparlamak yerine her şeyi parçaladım." İkna edici ses geri geldi. "Yani, Pepper, tatlım, Juno'ya hamile kaldığımızda ben sadece yirmi üç yaşındaydım. Sen de on dokuz yaşındaydın. Şimdi düşünüyorum da, bu çok genç bir yaş. Kimse o kadar gençken bir araya gelemez."

"Bu olaydaki rolünüzü anlamanız gelecekteki gelişiminiz ve ilişkileriniz açısından sizin için iyi olacaktır, ancak bu, sahip olduğumuz şeyin bittiği gerçeğini ortadan kaldırmaz," diye onu bilgilendirdim.

"Henüz bitmedi," diye bilgilendirdi beni.

"Oldu, Corbin. Bitti. Bitti. Öldü. Yeniden diriltilemez." "Denemeden bunu söyleyemezsin."

"Kesinlikle yapabilirim."

"Gerçekten mi? O zaman neden ayrıldığımızdan beri başka bir erkekle birlikte olmadığını söyle."

Bu doğru
değildi.

Benim vardı.

Auggie.

Ama Auggie'yi yüzüne vurmanın bu noktada iyi bir hamle olacağını düşünmüyordum.

"Bu seni ilgilendirmez."

Başka bir ifade Değişim, Bu bir değil Umutluyum, ama

Sınırdaki bir zafer duygusuyla bana doğru bir adım attı ve sonra durdu.

"İşimiz bittiğinde kendini kaybettin," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, çünkü sevdiğim adam, birlikte yaşadığım adam, bağlandığım adam, güzel bir kız verdiğim adam başka bir kadınla yatıyordu ve onunla tanıştığımdan beri öyleydi."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

Ama iyileşmesi hızlı oldu.

Bu yüzden daha hızlı olmalıydım. "Şimdi kendi bokumu buldum ve mutluyum." Tam olarak değil. "Juno mutlu." Gerçi o gün okulunda olanlardan sonra bu da tartışılırdı. "Ve geri dönmeyeceğim, tekneyi sallamak istemediğim için değil. Geri dönmeyeceğim çünkü artık o *gemide* olmak istemiyorum."

"Elimizdeki iyi olduğunu biliyorsun," dedi... *kararlı* bir şekilde. İşte oradaydı.

Muzaffer bakışın açıklaması. Beni başka erkekler için mahvettiğini düşünüyordu.

"Aramızdaki şey bitti."

"Peki neden hayatına devam etmedin?" diye sordu, ağzında bir gülümseme belirerek.

"Çünkü kızım hayatınıza girip çıkan kadınlara katlanmak zorunda. O sosyal biri. Kocaman bir kalbi var. İnsanları önce sever ve soruları sonra sorar. Dört, beş, altı, kaç oldu Corbin?" Cevap vermesine izin vermedim, konuşmaya devam ettim. "Senin hayatına girip çıkan kadınlar onun hayatında da aynısını yaptı ve benimleyken bununla uğraşmasına izin vermeyeceğim."

Gülümsemesi artık yoktu. "Senin yerine geçmeye çalışıyordum."

"Başarısızlığa mahkum bir çaba. Sadece bir tane ben varım ve sen beni geri dönülmez bir şekilde kaybettin."

O bana baktı.

Ben de ona baktım.

Bu çok uzun sürdü.

Ellerimi iki yana açmak için kollarımı kavuşturdum ve sabırsızca,
"Corbin-" diye başladım.

"Göreceğiz.

" Oh lanet

olsun.

Bana doğru yürürken, "Seninle sonra konuşuruz, tatlım," dedi.

O yanımdan geçerken ben de onunla birlikte döndüm ve yürümeye devam ederken onu takip ettim.

Büyük silahların zamanı geldi.

"Annem kanser," diye duyurdum.

Aniden durdu ve bana doğru döndü.

"Bence kötü," diye paylaştım. "Bugün öğrendim. Doğru şekilde ele aldıklarından emin değilim."

"Sürpriz değil," diye mırıldandı.

"Ama her neyse," diye devam ettim o hiç konuşmamış gibi. "Buna odaklanmam gerekiyor. Bunu Juno ile nasıl paylaşacağıma odaklanmalıyım. Bunun bizim ve onlar için ne anlama geldiğine ve bunu nasıl ele almayı planladıklarına nasıl uyum sağlayacağımıza odaklanmalıyım. Kafamı karıştırmama ihtiyacım yok."

"Özellikle onlarla uğraşırken bana yaslanırdın."

Dayandım.

Ben de *öyle* yaptım.

Bu, beni dinlediğini hissettirdiği kısımdı.

Onların da benim gibi çatlak olduklarını düşünüyordu ve birilerinin onlarla bana ve geldiğinde çocuğuma zarar verebilecek kısımları arasına kesin bir sınır koyma kararımı onaylaması iyi hissettirdi.

Eskiden, Corbin o sınırdı. Bu konuda çok sağladı. Bu konuda beni asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Şimdi...

"Annen için üzgünüm tatlım," dedi. "Ve umarım bana herhangi bir şekilde ihtiyacın olursa yanında olacağımı söylemeye gerek yoktur."

"Paula'yı kazıdıktan sonra tabii ki," diye not ettim. Hiç irkilmedi bile.

"Evet, Paula ile ilişkiyi bitirdikten sonra." diye onayladı.

Ben iç çekene kadar süren başka bir bakışmaya başladık.

Corbin gülümsedi.

Erkeklerde iyi bir ukalalık olduğunu öğrenmiştim - kendinden çok emin olan bir ukalalık, onunla birlikte gelen küçük çalımlar çekiciydi.

Bir de kötü ukalalık vardı - aşırı özgüvenli olan ve sadece sinir bozucu olan.

Tahmin edin Corbin hangisiydi.

(İpucu: İlk değil.)

"Konuşacağız," dedi.

"Konuşmayacağız,"
diye cevap verdim.

"Yapacağız," diye karşı çıktı. Bir gülümseme daha ve "Dayan tatlım. Bana ihtiyacın olursa, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Sonra tekrar döndü ve evimden çıkıp gitti.

Kapattığı kapıya baktım ve Juno'nun Pazartesi günü, yani dört gün sonra ona gideceğini ve muhtemelen ona kızımızla barışma olasılığı hakkında konuşamayacağını söylemem gerektiğini geç de olsa fark ettim.

Her dürüst baba, çocuğuyla böyle bir konuyu konuşurken çok dikkatli olması gerektiğini bilir; bunu ancak karşılıklı mutabakatla ve yine karşılıklı mutabık kalınan bir şekilde yapar.

Corbin'le buna güvenemezdim.

Bu beni masamdaki telefonuma yönlendirdi ve bunun üzerine Juno'ya bu konuyu hiçbir şekilde açmaması gerektiğini paylaşan bir mesaj yazdım.

Muhtemelen araba kullanırken mesaj atıyordur, diye cevap verdi. *Tabii ki hayır. Görüşürüz, bebeğim.*

Ve bir kez daha telefonumu çöp kutusuna götürüp atma isteği duydum.

Bunu yapamazdım.

Bunun yerine masama geri oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve bir yandan Facebook'ta hafiyelik yaparken bir yandan da gözümü kızımın otobüsünden ayırmadım çünkü umarım o gün yapacağım son bir eğlenceli olmayan şey vardı ve bu da kızımın tekerlekli Twinkie'den atıldığı sırada gerçekleşecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Umutsuz Zamanlar

JUNO

Juno, onu her aradığında ikinci çalışta cevap vermesinin gerçekten çok hoş olduğunu düşünüyordu.

"Hey, Juno."

"Hey, Bay Cisco," diye fısıldadı.

Kapısı kapalıydı. Annesi alt kattaydı. Juno yatağın kapının karşı tarafında yerde oturuyordu ve umarım yataklar gürültüyü emerdi.

Ama geç olmuştu. Neredeyse uyku vakti gelmişti, ayrıca annesinin işe gitme vakti de gelmişti.

Bu, annemin yakında gelip Juno'nun dişlerini ve saçını fırçalaması ve kitap çantasını hazırlaması gibi şeyleri kontrol edeceği anlamına geliyordu.

Çok fazla zamanı yoktu.

"Bugün işler nasıl gitti?" Bay Cisco sordu.

"İyi geçtiğini sanmıyorum," dedi ona.

"Neden böyle düşünmüyorsun?"

"Tamam, şey... ilk olarak, onlar okuldan çıktıktan sonra pencereden dışarı baktım ve Auggie'nin arabasının yanında konuştular, sonra annem hızla arabasına doğru gitti ve Auggie de onu takip etti ve orada konuştular ve... şey, o benim yolumun üzerindeydi ve onu göremedim. Ama adam gittiğinde annem ağlıyordu."

"Lanet olsun." Bay Cisco şimdi fısıldıyordu.

"Evet, ama, tamam, bakın, işler daha da kötü."

Yutkundu ve yutkunduğunda ağzının tadı bir tuhaftı. Bu tadı biliyordu.

Tadı gözyaşı gibiydi.

"Bana söyleyebilir misiniz?" Bay Cisco sordu.

Juno bir nefes aldı ve sonra bir nefes daha aldı çünkü ilki çok aksıyordu ama ikincisi daha iyiydi ve bu konuşabileceği anlamına geliyordu.

O da öyle yaptı.

"Eve geldim ve annem Auggie'ye nasıl seslendiğimi, neden seslendiğimi ve öğretmenin ona neden üvey babam dediğini öğrenmek istedi."

"Öğretmeniniz bunu neden yaptı?" diye sormadan önce bir duraksama oldu. Evet.

Bunu çok ileri götürmüştü.

"Şey... Ona öyle olduğunu söyledim. Bilirsin işte. Yüksek sesle söylenirse belki bazı fikirler edinebilir."

Bay Cisco, "Zekice bir taktik Juno," derken gururlu görünüyordu.

"İşe yaramadı."

"Sorun değil, tatlım. Bu tür şeyler bağlılık ve zaman gerektirir."

"Tamam, ama annem ağlıyordu." "Bunu araştıracağım."

Bunu söylerken sesi gururlu gelmiyordu. Sesi biraz kızgın geliyordu. Juno ilerledi.

"Eve gittim ve sorduğunda, öğretmenimin yanlış anladığını ve Auggie'yi aramak için bir arkadaşımın telefonunu kullandığımı ve numarasını Ryn Teyze'nin telefonundan aldığımı söyledim, ki bunların hepsi yalandı."

Ryn Teyze'nin telefonundan numarasını alabileceği kısmı dışında hepsi yalandı, ama almadı. Bay Cisco'dan almış.

Cisco, "Yine konuştuğumuz gibi, umarım hayatınızda yalan söylemenin ilerlemenin yolu olduğu çok az zaman vardır," dedi. "Ama şimdi o zamanlardan biri. 'Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir' sözünü duydunuz mu?"

"Hiç sanmıyorum."

"Evet, öyle. Bunu anlıyor musun?"

"Sayılır."

"Tamam," diye mırıldandı.

Devam etmek zorundaydı yoksa zamanları tükenecekti. "Yani yalan söylemek var ama aynı zamanda ben... şey, annem genellikle benden bir şey saklamaz. Açık konuşur. Saklayacak bir şeyi yoktur. Bu yüzden bazı şeyler duyuyorum. Ama *dinlemeye* çalışmıyorum."

Bir duraklama daha ve ardından, "Ne duydun?"

"Bay Cisco, dinlediğinizi bilmeyen birini dinlemeniz doğru değil."

"Haklısınız. Kesinlikle değil. Ancak, burada bir operasyonun ortasındayız Juno. Ve her önemli operasyonda bilgi anahtardır. Benimle misin?"

O haklıydı.

Bu *kesinlikle* önemli bir operasyondur.

"Seninleyim."

"Peki ne duydun?"

Tekrar yutkundu.

Sonra alçak sesle, "Büyükannem kanser." dedi.

Gerçekten de onun nefesini emdiğini duydu.

Whoosh.

"Annem telefonda Lottie Teyze ile konuşuyordu ve o... o..." Juno yine gözyaşlarının tadına baktı.

"Sorun değil Juno. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Sonra Ryn Teyze'yle telefonda konuştu ve Auggie'nin ona çok kötü davrandığını söyledi."

"Nasıl yani?"

"Ona şey dedi..." Juno ayağa kalktı, omzunun üzerinden yatağa ve kapısına baktı, hala kapalı olduğunu gördü, altından gelen ışık ayak gibi bir şey tarafından kesintiye uğratılmamıştı, sonra tekrar oturdu ve söylemesine izin verilmeyen bir kelimeyi soludu, "*dick*".

"Hmm..."

"Ve ona mantar gibi dedi." "Ne dedi?"

Sorusu hızlı ve çok keskindi.

Bu yüzden, "Ona a-" dediğinde biraz korkmuştu. "Hayır, Juno.

Tekrarlamana gerek yok. Seni duydum."

Ses tonu karşısında Juno sustu, ama anlamamıştı, tıpkı annesinin Auggie'nin kendisine mantarcı demesine neden bu kadar üzülüğünü anlamadığı gibi.

Ve adamın ona neden böyle seslendiğini anlamadı.

Annesi şarabı severdi ama bu ona garip gelmişti.

Ama sessiz kalamazdı, çünkü büyükannesinin hasta olması ve annesinin ağlaması dışında, telefonu kapatmak zorunda kalmadan önce Bay Cisco'ya söylemesi gereken bir *başka* kötü şey daha vardı.

"Ben okuldan dönmeden önce babam geldi ve tekrar bir araya gelmek istiyor."

Şimdi Bay Cisco sessizdi.

Bu çok uzun sürdü ve diş fırçalama zamanıydı, bu yüzden aramak zorunda kaldı, "Bay Cisco? Hâlâ orada mısınız?"

"Buradayım, Juno."

"Babamın bir kız
arkadaşı var."

"Biliyorum, bana
söylemiştin."

"Onunla kalması gerekiyor."

"Evet, bunu bana da söylemiştin. Sınıfınızdaki bir çocuğun annesi ve eğer ayrılırlarsa okulda işler tatsızlaşabilir."

Juno kendini tuhaf hissediyordu.

Babası, Emma'nın annesiyle görüştüğünü bilmediğini düşündüğü için değil ve bu iyi hissettirmiyordu. Sanki onun aptal olduğunu düşünüyormuş gibi hissetti. Ayrıca Juno'nun yalan söylediğini bilseydi annesinin nasıl hissedeceğini de fark etti, çünkü babası Paula'nın Emma'nın annesi olduğunu söylemeyerek yalan söylemiyordu. Yine de bir *çeşit* yalandı.

Ama şimdi endişelenecek daha büyük şeyler vardı.

"Hayır, bu umurumda değil. Auggie'nin annemle birlikte olabilmesi için onun yanında kalması gerekiyor."

"Tamam, tatlım. Haklısın. Bu bir falsolu top. Bunun üzerinde düşünmem gerek."

Dizlerinin üzerine çöktü, annesinin geldiğini duymama ihtimaline karşı dönüp kapıya baktı ve o komik his daha da komikleşti.

Ve ne olduğunu biliyordu.

Bay Cisco'nun söylediği şeydi.

Çaresizlik.

"Ne yapacağız?" diye sordu. "Büyükannem hasta ve annemin ailesi tuhaf, ama büyükannem tatlı olabiliyor ve annem onu seviyor. Annem ve Auggie çok uzun süre konuşmadılar ve annem ağlıyordu. Onu Auggie mi ağlattı? Neden ona kötü davranıyordu? Ve babam bir kız arkadaşı varken neden onu geri istediğini söylüyor?"

"Juno, tatlım, beni dinle, tamam mı?" "Tamam."

"Sen yapabileceğini yaptın. Şimdi birkaç şey yapmam gerekiyor. Telefonunu kontrol etmeye devam et. Konuşmamız gerekirse sana mesaj atarım. Ama şimdilik bunu bana bırak. Tamam mı?"

"Birkaç şey mi yapacaksın?" "Evet."

"Ne gibi şeyler?"

"Onları bana bırak. Tamam mı?" Bunu düşündü.

Her şeyi kabul ettiğini söylemişti ve ona bir telefon ve her şeyi almıştı, bu da tamamen öyle olduğunu kanıtlıyordu.

Ve ondan çok hoşlanıyordu.

Fortnum's'dayken, konuşurken onun gözlerinin içine bakıyordu ve onu duyduğunu bildiğinden emin olmak için sık sık başını sallıyordu ve gerçekten hoş bir gülümsemesi vardı.

O da "Tamam." dedi.

"Tamam."

Sormak istemedi.

Ama şimdi o çaresiz zamanları yaşıyordu. O yüzden sormak zorunda kaldı.

"Annemi biraz daha dinleyip duyduklarımı sana anlatayım mı?"

"Hayır tatlım," dedi çok hızlı bir şekilde. "Sen sadece annenle normal ol. Bundan sonrasını ben hallederim."

Bunu söylediğinde, annesinin otoparkta ağladığını ve Auggie'nin kızgın bir şekilde uzaklaştığını gördükten sonra tekrar gerilen, sonra eve gidip yalan söylemek zorunda kaldığında daha da gerilen ve sonra büyükannesinin hasta olduğunu ve babasının *her şeyi mahvedeceğini* duyduğunda daha da gerilen içindeki şey tekrar gevşedi.

"Teşekkürler, Bay Cisco."

"Bana teşekkür etmene gerek yok Juno. İyi insanlar mutlu olmayı hak eder.

Her neyse, annene bir borcum var."

"Ne?"

"Boş ver. Şimdi iyi uyu, tamam mı?"

"Siz de Bay Cisco. Ve söz veriyorum, telefonumu elimden geldiğince sık kontrol edeceğim. İyi geceler."

"İyi geceler, Juno."

Telefonu kapattı ve ardından telefonu komodinin altına itti.

Sonra ayağa fırladı ve koridordaki banyoya gitmek için odadan çıktı; banyo kendisine aitti ve misafir odaları olmasına rağmen hiçbir zaman paylaşmak zorunda kalmamıştı. Artık kimse misafirlige kalmıyordu, çünkü Saffron Teyze hiç eğlenceli değildi (yani kaba biriydi ama Juno, Ryn Teyze'nin eskiden kız gecelerinde yaptığı gibi gelip kalmadığı için memnundu). Ve şimdi Ryn Teyze'nin Boone'u vardı, bu yüzden o da hiç kalmıyordu.

Annem içeri girdiğinde Juno dişlerini ve saçlarını yaptırmış, pijamalarını giymiş, büyük Prismacolors kutusu ve boyama kitabıyla (bu bir çocuk boyama kitabı değildi, içinde bir sürü zor çiçek resmi vardı ve annem de boyama yapıyordu) yatakta yüzüstü uzanıyordu.

"Tamam, ufaklık. Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Annesinin işe gitme vakti gelmek üzereydi, bu da Juno'nun bakıcısı Flossy'nin birazdan orada olacağı anlamına geliyordu.

Juno, Flossy'yi çok fazla göremese de seviyordu çünkü Flossy orada olduğu zamanların çoğunda uyuyordu. Ve uyumasa bile Juno muhtemelen onunla pek konuşamazdı çünkü Flossy üniversiteye gidiyordu ve Juno'nun yanında olmak için evlerinde takılıyordu ama çoğu zaman doktor olacağı için ders çalışıyordu.

Gerçek adı Florence'dı ve Juno Flossy'yi seviyordu ama herkes Florence + The Machine'den dolayı Florence'ın daha iyi olduğunu biliyordu.

Ama bu onun adı değildi, bu yüzden söz hakkı yoktu.

"Gitmeye hazırım," diye cevap verdi Juno. Ama kalemini bırakıp kalçasının üzerine oturdu ve "İyi misin anne?" diye sordu.

Annesi de onunla birlikte yatağa oturdu ve "Elbette, Bebek Surat. Neden sordun?"

Juno başka tarafa baktı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Yalancı, yalancı, yalancı! diye bağırdı zihni.

Annesi Juno'nun omzundaki birkaç saçı itti ve Juno ona baktı. Sınıfındaki çocuklar arasında en güzel anneydi. Açık ara.

Ve Juno tüm arkadaşları arasında en iyi eve sahipti, hatta ailesi *zengin* olan Megan bile.

Ve Juno'nun odası *harikaydı*.

En sevdiği parçalar üzerinde KALBİNİN SESİNİ DİNLE yazan büyük yastık ve yatağının hemen yanındaki duvarda yer alan SENİ SEVDİĞİMİ BİLEREK SIKI UYU yazan şablondur.

Annesi *dünyanın* en iyi *dekoratörüydü*. Bütün evleri ve evlerinin dışı bunu kanıtlıyordu.

Ama Juno'nun odası hepsinden iyiydi.

"İyi *misin*?" Annem Juno'ya çok yakından bakarak sordu.

"Ben iyiyim. Sadece Auggie'den sınıfla konuşmasını isteyerek yanlış yaptığımı düşünüyorum. Mesele şu ki, babamı seviyorum ama o kadar da ilginç bir işi yok. Anlıyor musun?"

Annem gülümsedi. "Biliyorum bebeğim. Tamamen doğru yapmamış olsan bile yanlış yapmadın. Çocuklar Auggie'nin söylediklerinden çok şey anlamış gibi görünüyorlardı. Yine de yarın babanı aramalı ve olanları ona açıklamalısın. Auggie'nin neden orada olduğunu senden duyması gerekiyor."

Bu onun yapmak istediği bir şey değildi.

Ama annesi ona hayatın yapmak istemeyeceğin şeylerle dolu olduğunu söylemiş.

Önemli olan bunları halletmektir, böylece yapmak istediğiniz şeylere geçebilirsiniz,

derdi.

"Tamam," diye kabul

etti Juno. Kapı zili

çaldı.

"Bu Flossy," dedi annem, eğildi, Juno'nun alnına bir öpücük kondurdu ve arkasına yaslandı. "Gidip onu içeri alayım ve gelip sana iyi geceler öpücüğü vereyim."

"Ben de seninle geleceğim."

"Gözlerini kapatman gerekene kadar boyamaya devam et. Flossy alt katı hazırlayacak ve yukarı gelip merhaba diyecek."

"Tamam, anne."

Juno'ya gülümsedi ve Juno da ona

gülümsedi. Sonra annesi aceleyle odadan

çıktı.

Juno annesinin boyadığı gibi boyamaya çalıştığı boyama kitabına baktı, yapraklarda ve yaprakların üzerinde farklı tonlarda gölgelendirmeler vardı.

Annesininki kadar güzel görünmüyordu.

Her şey zamanla, pratikle ve sabırla olur evlat, demişti annem. Eğer bir şeyin doğru olmadığını düşünüyorsan, doğruyu bulana kadar üzerinde çalış.

Belki de yol boyunca bunun doğru olmasıyla ilgili olmadığını, bir şey için çalıştığınız için ne kadar iyi hissettiğinizle ilgili olduğunu göreceksiniz. Size söz veriyorum, uğruna emek harcadığınız bir şey, hiç emek harcamadığınız bir şeye sahip olmaktan çok daha iyi hissettirir.

Evet.

Bunu annesi söylemişti.

Harika odasındaki yatağında otururken Juno, Auggie'nin bazen annesine nasıl baktığını, annesinin de bazen Auggie'ye nasıl baktığını ve aslında ikisi de birbirlerine bakarken asla o şekilde bakmadıklarını düşündü.

Ve gerçekten, gerçekten, *gerçekten* annesinin haklı olmasını umuyordu.

BESİNCİ BÖLÜM

Karanlık

AUGGIE

Telefonu çaldığında Auggie, şehir merkezindeki yüksek bir binada bir işi halletmek üzere cipiyle kısa bir yolculuğa çıkmıştı ve bunu yaparken de kendini tutmaya çalışıyordu.

Gösterge paneline baktığında kimin aradığını gördü.

Ruh hali ve mevcut görevi göz önüne alındığında, normalde bu soruya cevap vermezdi.

O gün hiç de iyi geçmemişti, Pepper'a büyük bir pislik gibi davranması bunun en başında geliyordu, şimdi uğraşmak üzere olduğu şeyle uğraşmak ve bunun olası nedenleri ikinci sırada geliyordu, daha fazla kötü habere ihtiyacı yoktu.

Ama ertelemenin bir faydası olmadı. Bu sadece kötü şeyleri daha uzun süre yaydı.

Sadece kendi ekibi değil, arayan kişi de dahil olmak üzere başkalarının da üzerinde çalıştıkları uzun süredir devam eden dava düşünüldüğünde, bu kötü haberden başka bir şey olamazdı.

Yine de aldı.

"Hey, Lee," diye selamladı Lee Nightingale'i, Denver'ın önde gelen özel soruşturma ajansı Nightingale Investigations'ın arkasındaki adam.

"Hey, Aug," diye cevap verdi Lee. "Bir saniyen var mı?" "Elbette."

Lee hoşbeş etmekle uğraşmadı ve Auggie onun bunu yapmamasına şaşırmadı.

Sorun adamın kaba olması değildi. Mesele akşamın geç saatleriydi ve Lee evde karısı ve iki çocuğuyla birlikte değilse, eve gitmek için yapılması gerekenleri yapmak isterdi. Eğer evdeyse, karısı ve çocuklarıyla birlikte olmak isterdi, telefonda iş konuşmak değil.

Birkaç yıl önce, Aile Babası Lee Nightingale fikri Denver'daki erkeklerin çoğunun kıkırdamasına neden olurdu.

Ama işte oradaydı.

"Doğru," diye başladı Lee. "Shirleen az önce benimle konuştu. Bana kadınının aradığını söyledi."

Beklediği şey bu değildi ve ne olduğunu duyan Auggie neredeyse kenara çekecek bir yer bulmaya çalışıyordu, böylece tamamen çağrıya konsantre olabilecekti.

Çünkü bir kadını yoktu.

Ama Lee'nin kimden bahsettiğini biliyordu.

Shirleen, Lee'nin ofis müdürüydü.

Bu da Pepper'ın Lee Nightingale'i aradığı anlamına geliyordu. Kimse Lee'yi iyi nedenler için aramazdı.

Pepper neden Lee'yi arıyordu?

"Beni ilgilendirmez," diye devam etti Lee. "Bunu sormak bana düşmez, ikinizin arasında zor bir dönemden geçtiğinizi düşünüyorum."

Zor bir dönemden geçtiklerinden değil, daha önce hiç sorunsuz bir dönemden geçmediklerinden.

O gece Boone ve Ryn ile bir şeyler içmek için dışarı çıkmaları dışında. Sadece birlikte arkadaşlar, bir çift, bir çift olmalı, ama değillerdi.

Barda, Pepper her şeyi sıkı sıkıya tuttuğu yerden, Arkadaşlık Bölgesi'nden çıkarmamıştı.

Ya da Auggie'nin bildiği gibi, İşkence

Bölgesi. Çok fazla içmemişti.

Yine de onu eve bırakmasını istedi.

Kabul etmişti ama bunu kendine biraz alacağını düşünerek yapmamıştı. Onun yerine, bir anne olduğunu ve eve sağ salim dönmesini bekleyen biri olduğunu düşünerek içki içip araba kullanma konusunda aşırı dikkatli olduğunu düşünmüştü.

Ve babasının oğlu olduğu için onu kapısına kadar götürmüştü.

Ondan sonra olanların hepsi onun suçuydu.

Lee hafıza şeridindeki yolculuğuna başladı.

"Ama kardeşini bulmak için bir araştırma servisi aradığını bilmek istersiniz diye düşündüm," diye bitirdi Lee. "Shirleen bizim fiyatlarımıza itiraz ettiğini ve başka firmaları araması gerektiğini söyledi. Bu yüzden, onu zaman ve paradan kurtarmak için, onun için bu işe girmek isteyebilirsin ya da eğer ikiniz bir şeyler yaşıyorsanız, kardeşlerinden birine havale edebilirsiniz."

Bu senaryoda yapılması gereken en doğru şey Lee'ye yanlış anladığını açıklamaktı. Lottie onları bir araya getirmeye çalışmış olsa da, diğerlerinin aksine bu işe yaramamıştı. Pepper ve o birlikte değillerdi ve işlerin gidişatına, özellikle de bugün yaptığı hataya bakılırsa, asla da olmayacaklardı.

Bunu yapmadı.

"Shirleen'e kardeşini neden aradığını söyledi mi?" diye sordu. "Shirleen bunu paylaşmadı ve gece için ayrıldı. Onu sen aldın. numara?"

Auggie yüksek binanın ön kapısından içeri doğru manevra yapıyordu, bakışları valenin üzerindeydi, "Numarası bende var. Şu anda bir iş üzerindeyim. Onu daha sonra arasam sorun olur mu?"

"Herkesin işinin ortasında olmayı seven bir kadın olduğunu düşünürsek, onu gece yarısı arayabilirsin ve buna aldırılmaz."

Shirleen iyi bir insandı. İşinde de iyiydi. O kadar iyi bir koruyucu aileydi ki, iki oğlunu da evlat edinmişti ve bunu yaptığında neredeyse reşit olmuşlardı, bu yüzden onu seçtikleri gibi onu da seçmişlerdi.

İnsanların işine karışmakta da iyiydi.

İnsanların kendi evinde olmasından hoşlanmasa bile, bir süre önce ekibiyle birlikte insanları bunun dışında tutmanın imkansız olduğunu öğrenmişti.

Savaşlarını seçtin.

Ama Shirleen zaten içerideydi ve onda ihtiyacı olan bir şey olabilirdi.

Bu yüzden onu almak için oyalanmayacaktı.

"Aradığın için teşekkürler Lee," dedi gideceği yerde dururken.

"Umarım ikiniz bu işi halledersiniz ve kardeşini bulması için gereken sebep kötü bir sebep değildir."

O da bunu umuyordu, her iki taraf için de. Ama şimdi bunu yapmak zorundaydı. "Görüşürüz kardeşim," dedi.

"Sonra, Aug."

Telefonu kapattılar ve vale standının yanına park etmiş olan Auggie onu durdurdu ve aracından dışarı çıktı.

"Bay Rappaport'u görmeye geldim," dedi uşağa ve anahtarını uzattı. Vale, "Anladım," diye cevap verdi.

Aug büyük fuayeye girdi ve doğrudan arka tarafa baktı; burası bakımlı bir bahçeye bakan pencerelerden oluşan bir duvardı.

aydınlatma tasarımı rakipsizdir.

Antrede, parlak zeminin üzerinde krem renginde ince bir geometrik desene sahip kireç yeşili devasa bir halı vardı. Halının tam ortasında, üzerinde devasa bir çiçek aranjmanı bulunan siyah, yuvarlak bir masa duruyordu.

Her iki yanda birer tane bulunan asansör bölmeleri arka tarafa gizlice sıkıştırılmıştı. Aralarında bir oturma alanı vardı. Muhtemelen başka bir vale ve güvenlik görevlisi olan bir personel pek de iyi aydınlatılmamış bir köşede dikkat çekmeden duruyordu. Kapıcı da önünde iki sandalye bulunan bir masada oturuyordu; böylece kiracılar ve misafirler paketlerini ya da kuru temizlemeyi istediklerinde ayakta durmak gibi yorucu bir iş yapmak zorunda kalmıyorlardı.

Oraya doğru yürüdü ama daha ağzını açmadan kapıcı "Bay Kahraman, Bay Rappaport için mi?" diye sordu.

Siktir.

Cisco onun geleceğini biliyordu.

Ama düşününce, bu bir sürpriz değildi.

Çünkü Brett "Cisco" Rappaport, Auggie'nin bulduğu şeyi saklamadı. Ve Cisco bir şeyin bilinmesini istemiyorsa, bilinmezdi. Ama Auggie onu hemen bulmuştu.

O gün olanlardan sonra Aug'un onu öldüreceğini biliyordu. Ve bu yüzden Auggie tam o anda olduğu yerde olacaktı.

"Evet," diye onayladı.

Kapıcı onun ötesine baktı, çenesini eğdi ve Aug omzunun üzerinden diğer adamın asansörlere doğru ilerlediğini gördü.

"Bay Rappaport sizi bekliyor," dedi kapıcı. "Brandon size yolu gösterecek," diye sözlerini tamamladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Auggie ve asansörlere doğru ilerledi.

Oraya vardığında Brandon onu başından savdı ve Auggie, daha çok sokaktaki adıyla Cisco olarak bilinen "Bay Rappaport "un en üst katta bir dairesi olmasına şaşırmadı.

Cisco'nun ayrıca dağlarda beş bin metrekarelik bir evi vardı.

Çünkü suçun bedeli ödeniyordu.

Auggie bunu düşünemezdi. Bunu düşünmek onu yaklaşık bir saat önce öğrendiği şeyi düşünmek zorunda bırakıyordu. Ve o bununla başa çıkmak için oradaydı, bu konuda kendini kaybetmek için değil.

Bugün zaten kendini kaybetmişti ve bundan pişmanlık duyuyordu. Pepper'la değil de Cisco'yla kaybetmeyi tercih ederdi ama zamanı geri alamazdı.

Bununla birlikte, belki de altlarına bir çizgi çekmesi iyiydi.

Bunu başka bir şekilde yapmayı tercih ederdi.

Ama o bir kahramandı. Kahraman erkekler her şeyi berbat etmekten çekinmezler. Babasına sorabilirsin.

Ve annesini.

Yine de, onunkini geri almıştı.

Bin katını.

Asansörün kapıları açıldı, indi, başka bir masa gördü, o da yuvarlaktı, çok daha küçüktü, üzerindeki çiçek aranjmanı gibi (ama tazeydi). Sola baktı ve sağa döndü.

O katta sadece iki birim vardı. Ve onun

2002 numaralı birime ihtiyacı vardı.

O tarafa doğru yürüdü ve büyük çift kapının yanındaki düğmeye bastı.

Beş saniye kadar bekledikten sonra kapılardan biri açıldı ve Cisco'nun şoförü, koruması ve sağ kolu Joe kapıyı açtı.

"Hey, Aug," dedi Joe.

Auggie hayatında Joe gibi bir adamın onu dostmuşlar gibi karşıladığı bir noktaya nasıl gelmişti, hiçbir fikri yoktu.

Bekle.

O

yaptı.

Fırsat eşitliğine sahip bir suçlu olan Cisco (bu, kendisine para kazandırabilecek yasadışı her şeyle uğraştığı anlamına geliyordu) kadınları kaçırmıştı - bu kadınlar Evie, Ryn, Hattie ve Pepper'dı - çünkü işlemediği bir cinayet için suçlanmıştı. Evie de aile üyeleri tarafından bu durumun içine çekilmişti.

Cisco bunu yaptıktan sonra, Auggie'nin tüm ekibi kirli polis çetesini aramaya sürüklendi.

"Joe," diye yanıtladı Auggie.

Joe kenara çekilerek, "İçeri gelin," diye davet etti. Auggie içeri girdi.

Katlanarak genişleyen kısa koridor, Denver'ın ışıklarını delicesine iyi gören ve gün boyunca Front Range'i daha da delicesine iyi gören büyük bir odaya açılıyordu.

Evet.

Suç tamamen ödendi.

Auggie, kenarları pencereye kadar uzanan kesintisiz bir kanepe ya da banktan oluşan gömme oturma odasının üstündeki sahanlığa yürüdü. Orada uzanabilir ve Denver'ın üzerinde süzülüyormuş gibi hissederek manzarayı burnunuzdan izleyebilirdiniz.

Burası şık, temiz ve minimal bir yerdi ve hiç de sıcak, rahat ve hatta yaşanmış bir yer gibi görünmüyordu.

Aug, Cisco'nun Denver'da fazla vakit geçirmediğini biliyordu. Dağları tercih ederdi.

Ama öncelikle işlerini yürütmek için şehirde bir yere ihtiyacı vardı.

Ve burası adam hakkında hiçbir şey ele vermiyordu, bu da onun türünde güçlü bir taktik hamleydi.

"Joe, biz iyiyiz."

Solundan gelen bir ses duydu ve o tarafa baktığında Cisco'nun takım elbise pantolonu ve gömlek kollarıyla uzun bir koridorda yürüdüğünü gördü.

Göz göze geldikleri anda Cisco selam verdi, "Merhaba Auggie. Sana bir içki getireyim mi?" Aug sanki maç izlemeye gelmiş gibiydi.

"Juno'nun beni aramak için kullandığı bir numaranın neden doğrudan sana ulaştığını bana söyleyebilirsin. Sonra da şu andan itibaren ölene kadar, Pepper davet etmediği sürece Juno'yla hiçbir şey yapmayacağına dair bana söz verebilirsin," diye cevap verdi.

Aug, Joe'nun tereddüt ettiğini hissetti ama Cisco ona baktı ve başını salladı. Joe çekip gitti.

Cisco, tamamen beyaz olan tertemiz bir mutfığa bitişik bir yan dolaba gelene kadar ilerlemeye devam etti. Kulpsuz, pırıl pırıl beyaz dolaplar. Şık beyaz tezgahlar. Parlak beyaz backsplash. Adanın üzerinde asılı üç beyaz aydınlatma armatürü.

Cisco bir panele dokundu, panel açıldı, eşini çekti ve ıslak bir bar ortaya çıktı.

Auggie'ye döndü.

"Tekrar ediyorum, size bir içki getireyim mi?" "Hayır," diye yanıtladı Auggie.

Cisco kendine votka yapmaya gitti. Auggie bunu yaparken sabırlı olmaya çalıştı.

Sonra sabrı tükendi. "Cisco," diye uyardı.

Adam elinde bardakla döndü.

"Juno bana geldi. Telefonu ona verdim çünkü yürürken onu koruması için arkadaşlarından biriyle tekrar işbirliği yapmasını istemedim.

Cisco, benimle buluşabileceği bir yere tek başına gitmişti, ilk ve tek buluşmamızda da böyle yapmıştı."

Auggie kıpırdamadan durdu ve Juno'nun Denver sokaklarında tek başına, ne annesinin ne de başka bir yetişkinin bildiği bir buluşma yerine gittiğini düşünmemeye çalıştı.

Aug bir çocuk adamdı. Çocukları severdi.

Çocuklarla birlikte olmayı iki nedenden ötürü sevdiğini anlamak için derin düşünmeye gerek yoktu.

Bir, çünkü çocuklar harikaydı.

İkincisi, çocukluğu çok berbat geçtiği için, eğlenebileceğiniz, asla çok ciddi olmayan, sadece bir kez çocuk olduğunuzu ve bunun tadını çıkarmanız gerektiğini içgüdüsel olarak anlayan bir adam olmak için her şeyi yaptı, çünkü bu uzun sürmedi.

Ama Juno daha fazlasıydı.

Juno sevimli, tatlı, açık, komik, çabuk gülümseyen ve gözleri her zaman parlak ve mutlu olan biriydi.

Ve o Pepper'ındı.

Cisco, "Fortnum'da tanıştık ve Tex MacMillan, kim olduğunu bilmesene bile onu zarardan korumak için kendi kolunu koparırdı," diye devam etti. "Ve Tex de oradaydı. Yani iyi seçim yapmış. Ama çoğunlukla şansını denedi. Bunu yapacak kadar çaresiz olduğu için güvenli bir iletişim hattı kurmanın yerinde olacağını düşündüm."

"Neden seninle buluşuyordu ki?"

"Çünkü annesinin sana aşık olmasını çok istiyor ve bunun gerçekleşmesi için destek istiyordu."

Auggie çenesinin boynuna doğru gerildiğini ve kaşlarının kalktığını hissetti. "Bir daha söyle?"

"Sanırım beni duydun."

Cisco votkasından bir yudum aldıktan sonra adaya doğru yürüdü ve kalçasını adaya yasladı.

Ve sonra konuşmaya devam etti.

"Juno senin Pepper'la ilişkini ilerletmeni engelliyor olsaydı ya da Pepper'ın seninle ilişkisini ilerletmesini engelleyen şey Juno olsaydı, ikinizin de bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Juno'nun ikinizin bir çift olması fikrine çok sıcak baktığını söyleyebilirim ve bunun annesinin mutlu olmasını çok istemesi ve sizin onu mutlu edebileceğinizi düşünmesiyle ilgili olduğunu hissediyorum. Ancak, bunu söylemeyeceğim. Bunun yerine, neden annesine sık kafalı dediğini soracağım."

Lanet olsun.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Juno'nun kulakları ve Pepper'ın kız arkadaşları var." Lanet *olsun*.

Pepper'ın aradığı adamın iş yerinde yakalayacaktı. Aslında, telefonunun çoktan patlamamış olmasına şaşırmişti.

Özellikle de Pepper'ın konuştuğu kişi Lottie ise (ve arayan kişi Lottie ise). Ama aynı zamanda, eğer Ryn olsaydı.

"Bunu açıklayacak mısın?" Cisco itti.

"Bunun seni ilgilendirmediğini söylememe gerek yok sanırım."

"Üzgünüm, ama Juno bunu benim işim yaptı."

"Juno da seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi Auggie.

"Pepper'ın bir kızı var," diye karşılık verdi Cisco. "Onun ilişkiler konusunda ne kadar temkinli olduğunu anlamayacak kadar sikine bağlı olamazsın, çünkü eğer işe yararsa, ilişkide olan tek kişi o olmayacaktır."

"Tekrar söylüyorum, Pepper ve ben seni ilgilendirmeyiz."

"Anladığım kadarıyla Pepper ve sen diye bir şey yok." Kahretsin.

Bu acıttı.

Auggie silkindi.

"Bu da seni ilgilendirmez." Cisco, Auggie hiç konuşmamış gibi devam etti.

"Ve eğer bir orospu çocuğu gibi davranmaya devam edersen olmayacak."

Auggie derin bir nefes aldı ve bu konuşmayı yapıyor olduğu gerçeğini sindirmek için kendine bir saniye verdi.

Sonra da kendini bu durumdan kurtarmak için harekete geçti.

"O telefonu Juno'dan geri al," diye emretti. "Ve Juno'yu kapatmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Juno'nun iyiliği için bunu sana yüklüyorum. Eğer Pepper böyle bir şey olduğunu bilseydi aklını kaçırdı ve Juno sadece annesi için iyi şeyler isteyen bir çocuk. Yanlış bir şey yapmadı. Sadece yanlış yaptı ve bunun için çok fazla tepki çekmemeli. O yüzden bu işi çöz Cisco."

Söyleyeceğini söylemişti, bu yüzden oradan çıkmak için bir hamle yaptı. "Pepper'ın annesi kanserden ölüyor."

Hareket etmeyi bıraktı ve tekrar Cisco'ya odaklandı.

"Pepper'ın ne kadarını bildiğini bilmiyorum," diye devam etti Cisco. "Juno bana sadece annesinin büyükannesinin hasta olduğundan bahsettiğini duyduğunu söyledi. Ama birkaç dosyaya bakabilecek birkaç kaynağı aradım. Hastalığının prognozu çok kötü. Bazıları deneysel olsa da tedavi seçenekleri var ve muhtemelen kanserden kurtulmasını sağlamasa da yaşam süresini uzatabilir. Aile annesinin sağlığını Tanrı'nın ellerine bırakmayı tercih etti."

"Kahretsin, lanet olsun," diye ısırdı Auggie.

Pepper'ın ailesinin dindar olduğunu duymuştu.

Ama lanet olsun.

"Bunu bugün öğrendi. Ayrıca bugün eski sevgilisinin onu geri istediğini öğrendi."

Auggie'nin tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Pepper'ın bu konuda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok," diye devam etti Cisco. "Ama Juno bunu istemiyor. Hem de hiç. Seni annesi için istiyor. Juno'nun bu arzusu ve bunu elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğinin araştırılması gerekiyor. Ama bununla birlikte, kendi adıma söyleyeyim, bu beni ilgilendirmez. Bu Pepper'ın. Ve eğer kafanı lanet olası kışından çıkarırsan, senin de olur."

"Bugün boku yedim."

Şimdi, bunu neden
söyledi?

"Bunu anlamıştım," diye cevap verdi Cisco. "Juno'nun annesini ağlattığını gördüğünü ve senin ona yavşak dediğini duyduğunu düşünürsek."

Oh lanet olsun.

Auggie gözlerini kaçırdı, elini ensesine götürdü ve "Tanrım" diyerek ovuşturdu.

"O bunu 'corktease' olarak duydu ve kafası karışmış gibi geldi ama benim kafam karışmamıştı," diye açıkladı Cisco.

Aug "corktease" i komik bulmak istedi.

Ama bulamadı.

Çünkü bunun nereden geldiği belli değildi. Elini bıraktı ve tekrar adama baktı. "O aşılmaz biri," dedi.

"Hiçbir kadın aşılmaz değildir."

Gerçek anlamda bu doğrudu, çünkü Auggie onun içine girmişti.

Mecazi olarak, o kadar da değil.

"Bugün ne oldu?" Cisco sordu. Bu
adamla konuşacak mıydı?

"Juno kariyer günü için sınıfına konuşma yapmamı istedi." Bu adamla konuşacağını tahmin ediyordu.

Ve bunu yapmaya devam etti.

"Pepper muhteşem görünüyordu. İlk yaptığı şey bana dokunmak oldu. Bir süre önce aramızda bir şey olmuştu. Harika başlamıştı. Daha da iyi oldu. Ama sonu iyi bitmedi. Bana dokunmasına ve o şeyi yaşamamışız gibi davranmasına hazır değildim. Sonra, sunumumu yaparken bana 'tatlım' dedi. Bana hiç tatlım dememişti. Çok tatlıydı. Hoşuma gitmişti. Ama benim değildi. Onun için öyle biri olmadığım, onun için öyle biri olmama izin vermediği, ama yine de sanki onun için öyleymişim gibi bana böyle hitap etmesinin sorun olmadığını düşünmesi beni çok kızdırdı. Tüm bunlar olup bittiğinde çok kızmıştım ve kaçmaya çalıştım ama o beni takip etti, konuşmaya zorladı ve ben de kendimi kaybettim."

Cisco onu yakından izliyordu. "Sık sık kaybeder misin?"

"Öfkeli biri miyim?" diye soruyorsanız. Evet. Normalde kadınlara bok gibi davranır mıyım? Hayır."

"Şu sahip olduğun 'şey', onu becerdin mi?"

Auggie buna cevap vermedi ama adama bir bakış attı.

Cisco başını salladı.

Evet.

Bakışları okudu.

Auggie konuştu.

"Onu istiyorum ve hayal kırıklığına uğradım. Bu bir mazeret değil. Beni içeri aldı ve sonra dışarı attı, bu da beni daha da sinirlendirdi. Bu da bir mazeret değil. Şimdi, bugün, benim alanıma giriyor, bana dokunuyor ve bana 'tatlım' diyor, onu son gördüğümde kapıyı üzerime kapatıyordu ve aletim hala onunla ıslanmıştı."

Cisco, "Bu resim daha da netleşiyor," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Auggie kısaca. "Ve dostum, her ne sebeple yaparlarsa yapsınlar erkeklerin kafasını siken birden fazla kadın hakkında samimi bilgim var. Ne istediklerini bilmiyorlar. Ya da bundan zevk alıyorlar. Ya da ona eşlik etmek ve orgazm olmak istedikleri için onu oyalıyorlar ama sonunda daha iyi birini bulabileceklerini düşünüyorlar. Her neyse. Ve benim bu saçmalığa ihtiyacım yok. Ondan hoşlandığımı biliyor. Bize bir şans vermek istediğimi biliyor. Soğuk davranıyor. Sonra iyi davranıyor. Çekingenleşiyor. Sonra komikleşiyor. Arkadaş canlısı. Sonra benden kaçıyor. Sonra onu antresinde duvara yaslayıp sikmeme izin veriyor, evine girmeme bile izin vermiyor ve beni kovmadan önce bunu kışkırtıyor. Ve beni bir sonraki görüşünde, böyle bir şey olmamış gibi davranıyor. Ne oluyor lan?"

"Bana bunu sorabileceğini biliyorsun ama öncelikle cevap veremem çünkü," dedi Cisco ona doğru eğilerek, "*ben o değilim.*"

"Pepper derin konulara girmez."

"Senin derinlere inmene izin verdi Auggie ve Juno'nun babasından ayrıldığından beri bunu yapmasına izin verdiği tek erkek sensin, o yüzden katılmadığımı söylemeliyim."

Auggie, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sormadan önce gözlerini yavaşça kırptırdı.

Cisco omuz silkti, votkasından bir yudum daha aldı ve alçak sesle, "Axl geç saate kadar çalışıyordu, Hattie bana yemeğe gitmek isteyip istemediğimi sordu, ben de evet dedim. Joe arabayı sürdü, o içti ve içtiği zaman konuşkan oluyor."

Mag, Mo ve Hawk kadınların, hepsinin, Cisco'ya neden bu kadar düşkün olduklarını anlamıyorlardı. Daha önce de belirtildiği gibi, adam bir suçluydu, hem de çok başarılı bir suçluydu ve o dünyada iyi bir adam olarak onun seviyesine ulaşamazdınız.

Ama kadınlar onu o kadar çok sevdiler ki, adamla düzenli olarak takıldılar.

Gerçi Boone'un bir ipucu

vardı. Axl ondan
hoşlanıyordu.

Auggie de Mag, Mo ve Hawk'la birlikte adamlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ama şimdi Auggie anlıyordu.

Cisco'nun sesi normale dönmüştü: "Bunu, bu konuda yanında pek çok insan olduğu şeklinde algılayabilirsin çünkü Hattie de Pepper'ın seni içeri almamasından dolayı hayal kırıklığına uğradığını paylaşıyordu. Ve ekibinizde bu duyguları yaşayan tek kişinin kendisi olmadığını da eklemekten çekinmedi."

"Ben isteyebilirim, onlar isteyebilir, Juno isteyebilir ama bunu istemesi gereken kişi Pepper'dır."

"Ailesi bir tarikatta, bunu biliyor muydun?"

Kahretsin.

Dindar olduklarını biliyordu ama...

"Bir tarikat mı?"

Cisco başını salladı, biraz daha votka içti ve sonra şöyle dedi: "Büyük bir şey değil. Aynı zamanda lider olan baş papaz kaçığın teki. Koresh gibi çok fazla takipçi çeken bir kişiliğe sahip değil. Ancak takipçileri var ve Pepper'ın ailesi uzun süredir grubun bir parçası. Babası özellikle inanıyor, o kadar ki papaz yardımcısı. Hattie bana bu adamın tanrısını bulmadan önce annesi ve babasının hippie olduğunu söyledi, muhtemelen Pepper'ın adı da bu yüzden Pepper. Ama bir şeyler değişmiş ve özgür aşk, özel brownie'ler yemek ve Dead konserlerine gitmek, tam tersi bir şeye aşık olmaya dönüşmüş. Juno benimle iletişime geçtiğinden beri onlar hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum ama bu konudaki kapak sıkı sıkıya kapalı. Ve sanırım ikimiz de bunun iyi bir şey olmadığını anlıyoruz."

Hayır, değildi.

Cisco devam etti.

"Pepper kendini boğulmuş hissetti. Bundan nefret ediyordu. Küçük bir kızken zaten kendi kendinin kadınıydı ve elinden geldiğince çabuk kaçtı. O hayatı terk etti. Saç yapmak için lisansını aldı. Eski sevgilisiyle tanıştı. Aşık oldu. Bir bebek yaptı. Ve o hareket halinde bir adam. Tanıştıklarında araba satıyormuş. Emlak satmaya başlamış. Daha yirmi yedi yaşındayken kendi komisyonculuğunu açmış. Şimdi yanında çalışan sekiz acentesi var, perakende, ticari ve konut, kiralama ve satış yapıyor. Ve izlenmesi gereken biri."

Auggie bunu hissetmiyordu, çünkü bir mucize olsa ve Pepper'la arasını düzeltebilse, bunu ona söylemesi gerekirdi.

O da bunu hissetmiyordu çünkü adam iyi birine benziyordu ve onu geri istiyordu.

"Cisco-"

"Ayrıca lise aşkını sikmekten de hiç vazgeçmedi." Bu ona bir yumruk gibi çarptı.

"Şaka yapıyorsun," diye hırladı Auggie.

Cisco başını salladı. "Pepper'la çıktıkları zaman değil. Pepper on dokuz yaşındayken birlikte yaşamaya başladıklarında değil. Pepper hala on dokuz yaşındayken ama yirmisine yaklaşırken onu hamile bıraktığında değil. Bebeği doğurduğunda, yuva kurduklarında, çalışmayı bıraktığında ve Juno anaokuluna başladığında sadece yarı zamanlı çalışmaya başladığında da değil. Şimdi orta gelirli bir sitede on dokuz yüz metrekarelik bir evde yaşıyor. Adamın ise Cherry Creek'in kuzeyinde Cherry Cricket'ten dört blok ötede otuz iki yüz metrekarelik modern bir binası var."

Modaya uygun

bir mahalle.

Tony 'hood.

Bu adamın evi muhtemelen milyonlara

mal olmuştur. Onun evi, yakın bile

değil.

Cisco devam etti.

"Ailesiyle yaşadığı önemli bir akıl tutulması ve işlev bozukluğundan kurtulmayı ve ona en azından maddi açıdan çok istikrarlı bir hayat sunabilecek bir adamla birlikte olmayı başardı. O da her şeyi kabul etmişti, bebekler yapıyor ve oyun parası için çalışıyordu."

Aug, "Demek Hattie içinde birkaç tane varken çok konuşuyor," diye mırıldandı. "Öyle," diye onayladı Cisco. "Ama beni duyuyor musun?"

Aug onun gözlerinin içine baktı.

"Büyürken onu tehlikeli olabilecek ve hala da tehlikeli olabilecek boktan bir duruma sokan bir babası vardı ve bundan kaçması gerekiyordu. Ve ondan, güvenini hiçbir erkeğin yapmaması gereken bir şekilde kıran ve geri dönmesi çok zor olan bir adama geçti. Evet, seni duyuyorum. Ama şimdi kendinizi benim yerime koyun, bu beni nereye götürür?"

"Eğer ona yavşak diyorsan, hiçbir yerde iyi değil."

Auggie ağzını açtı ama Cisco elini kaldırdı.

"Anladım. Karışık sinyaller berbattır. Ama kardeşim, aklından ne geçiyordu?"

Eski sevgilisinin yaptıklarıyla yargılanmak istemediğimi düşünüyordum ve o zamanlar bunların ne olduğunu bile bilmiyordum, sadece onun karanlığının üzerime itilmesini istemiyordum.

Onun eski sevgilisi olmadığımı, ona kazık atmadığımı ve bana böyle davranılmaması gerektiğini düşünüyordum.

Babam olmadığımı ve bana da onun gibi davranılmaması gerektiğini düşünüyordum. Ben de onun annem gibi davrandığını düşünüyordum.

"Auggie?" Cisco sordu.

"Karmaşık bir geçmişi olan tek kişi o değil, dostum." Cisco onu inceledi.

Auggie kendisinin incelenmesine izin verdi.

Cisco sözlerini şöyle bitirdi: "Tekrar soruyorum, bir içki ister misin?" Aug derin bir nefes aldı.

Sonra da "Biranız var mı?" diye sordu.

Cisco gülümsemedi. Böbürlenmedi. Bir pislik gibi davranmadı. "Fat Tire sever misin?" diye sordu.

* * *

Auggie aramayı yapmadan önce Cisco'dan eve dönene kadar bekledi.

Boone cevap verdi.

"Kardeşim, ne oluyor *lan*?" İşte oradaydı.

Pepper Ryn'i aramıştı.

"Daha sonra konuşabiliriz ama şimdilik yarın Pepper'a Lee'nin kardeşini bulmamız için bizimle temasa geçtiğini ve bu işi hallettiğimizi söylemek için zaman bulmanı istiyorum. Yani *ben ilgileneceğim* ama bunu ona söylemek zorunda değilsin."

"Ne?" Boone sordu.

"Kardeşini arıyor ve ben bugün işleri ciddi şekilde batırdım, bu yüzden bana ve bize gelmiyor. Dışarıdan bir özel dedektif tutmaya çalışıyor. Yarın onu araştırabilirim, elimdekileri sana veririm, sen de ona verirsin ve o da para vermek zorunda kalmaz."

"Yani biliyorsun, seni duydum. Ve Pepper ile bağlantı kuracağım. Ama paylaşmalıyım, bugün yaptığın şey ortalıkta dolaşüyor. Herkes çok kızgın," dedi Boone ona. "İtiraf etmeliyim, ben de dahil."

"Onu da halledeceğim," diye söz verdi

Auggie. "Hava nasıl bu kadar karardı?"

"Sadece ben ve kalabalığımızın bir parçası olmayan bir kadın olsaydık, size söyledim. Ama Pepper için olanları kendime saklayacağım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki çuvalladım ama bir sebebi vardı. Mazeret değil. Ama sebep vardı." Boone hiçbir şey söylemedi.

Auggie yaptı ve Aug'un adamlarından birine kızmaması için ona bir hatırlatma yapmaktı.

"Beni bundan daha iyi tanırsın kardeşim. Yaptığının doğru olduğunu iddia etmeyeceğim. Sadece bunun durup dururken olmadığını söyleyeceğim."

Boone cevap vermeden önce bir duraklama oldu, "Evet, Ryn'e buna benzer bir şey söyledim, bir hikayenin iki tarafı olduğunu. Bu düşüncüyü gelecekte kendime saklayacağım."

Ryn güçlü bir kadındı. Ryn aynı zamanda sadık bir dosttu.

Auggie ona, "Bu işin üzerine gideceğim ve zaman kaybetmeyeceğim ve bugün yaptığım şeyin üzerinde uzun süre oturmasına izin vermeyeceğim," dedi. "İşlerin nasıl gittiğini düşünersek, mucizeler beklemiyorum. Ama bana zaman ver. Öyle ya da böyle halledeceğim."

"Tamam Aug. Ben de ona kardeş meselesiyle ilgilendiğimiz mesajını iletirim. Annesinin hasta olmasıyla bir ilgisi var mı?"

Evet, haber yayılmıştı.

"Benim tahminim, evet. Ama henüz bilmiyorum." "Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Söylerim. Teşekkürler, dostum."

"Her zaman, Aug. Dayan."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Bağlantı kesildi ve Aug numarayı bulmak için doğrudan rehberine girdi. Shirleen cevap vermeden önce telefon iki kez çaldı: "Kahretsin evlat, hiç aramayacağını sanmıştım."

Bu onu neredeyse gülümsetiyordu.

"Pepper'ın sana söylediği her şeyi bilmem gerek Shirleen."

"Normalde bunu yapmazdım çünkü senin onun en sevdiği kişi olmadığı açık. Ancak merak ettim ve kendim araştırmaya başladım ve sana söylemeliyim ki Augustus, pek bir şey bulamadım ama bulduğum hiçbir şey de hoşuma gitmedi."

"Gece atıştırmalıklarını getirirsem, ziyaretçi kabul eder misin?"

"Moses ve ben gece için birbirimize sokulduk. Ama güne başlamak için Tex'in kahvelerinden birini her zaman kullanabilirim."

"Fortnum's'da buluşuruz. Saat kaçta?"

"Dokuzda."

"Orada görüşürüz."

"Tamamdır, Auggie."

Telefonu kapattılar.

Aug telefonunu şarja taktı.

Sonra mutfakındaki, komşusunun bahçesini gören büyük pencereden dışarı baktı. Yıllar önce satın aldıkları ve kısmen çiçek, kısmen sebze tarlası olacak şekilde dönüştürdükleri popüler bir mahalledeki boş bir arsa. Bütün yaz çiçek açan sarmaşıklarla kaplı bir kemer ve fiskiyeli küçük bir koi göleti vardı.

Muhtemelen Denver'daki en pahalı sakin alanlardan biri, çünkü bu arsanın üzerinde bir ev olması gerekiyordu ve muhtemelen olduğu gibi vergilendirildi.

Ama Auggie için iyi oldu çünkü harika bir manzaraydı.

Biraz dinginliğe ihtiyacı vardı çünkü karanlık beyninde su yüzüne çıkıyordu.

Yükselmesine asla izin

vermediği bir karanlık.

Yoksa onu tüketirdi.

Muhtemelen onu yok

eder.

Ve her zaman olduğu gibi, bunun olmasına izin vermemek için cehennem gibi savaşmak zorundaydı.

ALTINCI BÖLÜM

Yine de

BİBER

Auggie'nin Dick olmasından beş gün sonraydı.

Pazar günü.

Herhangi bir hafta içindeki iki izin gününden ilki.

Juno ve ben o sabah kiliseye gitmiştik (*bizim kilisemiz*). Şimdi ise sokağın aşağısında komşum Jenn'in evinde Jenn ve iki kızıyla birlikte kek yapıyordu.

Ama Jenn biraz önce aramıştı, işleri bitmek üzereydi ve kızım yakında evde olacaktı.

Yatak odamda minderimin üzerinde meditasyon istasyonundaydım. Bu benim zamanım değildi.

Bu benim günlük pazarlıksız amaçlı zamanımdı.

Stres atmak ve özgüven artırmakla ilgili değildi (tamam, öyleydi ama *sadece* bununla ilgili değildi).

Varlığımın bir parçasıydı.

Eğer işler farklı olsaydı.

Sanki Corbin beni aldatmamış ve ben de kendimden ve kızımından mali olarak tek başıma sorumlu değilmişim gibi (doğru, tek başıma değil - Corbin Juno için nafaka ödedi ve ben de bunun hepsini Juno için kullandım, ama sadece bir erkek ve aile ile bir hayat ortaklığı durumunda olacağımı düşündüğümü söyleyebiliriz... ve değildim).

Aynı zamanda ona, annesinin geçimini sağlama konusunda endişelenmesine gerek kalmayan bir hayat sunuyordu. Sadece babası yardım ettiği için değil, annesi de işleriyle ilgilendiği için iyi bir hayatı vardı (tüm bunlar beni striptiz yapmaya yönlendirdi).

Tüm bunlarla ilgilenmek zorunda olmasaydım, bir meditasyon stüdyosu açardım.

Ve orada, muayenehanemden aldıklarımı başkalarına sunacaktım. İnsanların gün içinde gidebilecekleri ve orada bulundukları için kendilerini daha iyi hissedebilecekleri bir yer yaratır ve sağlardım.

Tabii ki (rüyaların yapmaya eğilimli olduğu gibi), her şeyi kafamda çok ayrıntılı bir şekilde düşünmüştüm.

Giriş yolunun nasıl görüneceği, çalan müzik, nötr renkler, bitki duvarı.

Müziği, kokuları, aydınlatmayı, hatta eğer işiniz buysa rehberli meditasyon kasetlerini bile seçebileceğiniz geniş, havadar tek meditasyon stüdyoları kiralayabiliyordunuz.

Farklı konulara odaklanacak grup meditasyonları sunuluyor: kaygı, benlik duygusu, niyet, kişisel bir mantra oluşturma.

Ve yoga her zaman yaptığı gibi iyi şeyler yaptı, ama daha fazlası, ruhunuzu, bedeninize dair farkındalığınızı geliştirdi ve hayatınıza denge getirmenize yardımcı olmak için ona denge getirdi.

Hiçbir iddiası olmayan çaylar satardım, onlar sadece iyi çaylardı.

Ve içinde kendinizi iyi hissedeceğiniz ve rahat edebileceğiniz her bedende sevimli kıyafetler sunardım.

Ve harika destekler, minderler ve paspaslar, mumlar ve farkındalık hediyeleri.

Ben de ders veren öğretmenlerden biri olurdum.

Rüyamın bazı versiyonlarında sağlıklı bitkilerle, rahat sandalyelerle ve birkaç masayla dolu güneşli bir oda daha vardı. İnsanların buluşabileceği bir yer. Harika smoothie'ler, lezzetli çaylar ve ilginç kahve içecekleri servis ettiğim bir bar olacaktı ve insanlar sakın bir yerde bir araya gelebileceklerdi. Bir günlük, bir kitap ya da bir dergi getirebilirsiniz, ancak dizüstü bilgisayar ya da telefon yasak.

En iyi, en büyük, en parlak hayalim, dersler de verebileceğim bir bahçeye sahip olmaktı.

Belki bir Japon bahçesi (Zen öğeleri içeren). Bu benim hayalimdi.

Bu aynı zamanda benim maneviyatımdı.

Bu zaman bana aitti ve hak ettiğini düşündüğüm kişisel bir şekilde Tanrı'ya aitti.

Bunun yetiştirilme tarzımdan kalan bir şey olduğunun farkında değildim.

Ama o hayatı terk ettiğimde maneviyata sırtımı dönmedim. Daha gençken bile kendimi her zaman bu konuda çok merkezde hissetmişim.

Sadece birilerinin neden bazılarını (kadınları) aşağı çekerken diğerlerini (erkekleri) yukarı kaldıran bir tanrının peşinden gittiğini anlamıyordum. Bazı çocuklarına (eşcinseller, inançsızlar, diğer inançlardan olanlar) sırtını dönerken, sözde çizgisine uyan diğerlerine bolluk ve sonsuz yaşam vaat eden bir tanrı. Ateşi ve kükürtü, yargılaması ve nefreti, yarattıklarından duyduğu hazdan ve bağışlayıcılığından, kabulünden ve sevgisinden daha ağır basan bir tanrı. İnsanların ikincisini düşünmeden birincisine göre hareket etmek için kullanabilecekleri bir tanrı.

Hayır.

Bunu hiç anlamadım.

Böylece Tanrımı, pratiğimi ve inancımı evimde, hayatımda, kilisemde ve dünyamda buldum.

Ve bu iyiliği insanlarla paylaşmayı hayal etmekle ilgili bir sorunum yoktu.

Tanrımı gördüğüm şekilde zorlamak değil, insanlara bu huzuru kendi içlerinde bulabilecekleri bir yer vermek, bu ne şekilde olursa olsun, hangi yüksek ruha yönelirlerse yönelsinler (eğer varsa).

Huzur.

Denge.

Güvenli

k.

Yapacağım şey buydu, yaşamak için her gün başkalarına bunu vermek.

Ama şimdi meditasyonumu bitiriyor, farkındalığa geri dönüyor, el ve ayak parmaklarımı hareket ettiriyor, gözlerimi açıyor ve yatak odamın kapısında duran birini görüyordum.

"Gah!" Ayağa kalkmak için ayaklarımın yanlarını iterek çığlık attım.

"Üzgünüm, kahretsin, çok sessizdin, seni rahatsız etmek istemedim,"

Auggie

dedi.

Kapımın pervazına yaslanmıştı (sanki bir süredir oradaydı ve beni izliyordu!) ama ayağa fırladığımda pervazdan uzaklaştı.

"Sen ne-?"

Sorunun ortasında kendimi durdurdum çünkü yüzündeki ifade...

Şey...

Düpedüz hipnotize ediciydi.

Yani, adam muhteşemdi, ama şimdi bana nasıl bakıyordu? Ona baktım.

Bana baktı.

Ona daha fazla baktım.

Bana daha çok baktı.

İkimiz de hareket etmedik ya da konuşmadık.

"Anne!" Juno yakın olmayan bir yerden bağırdı. "Auggie burada! Ona yukarı çıkıp merhaba demesini söyledim!"

Bu beni Auggie-Gökyüzünü-Yıldızlarla-Noktalamışım-Gibi-Bakıyordu-ve-Ben-Bu-Bakışa-Kesinlikle-Bayıldım transından çıkardı.

Ve ilk düşüncem, *kızımın neden beni aşağı çağırıp o adama merhaba demek yerine, çok özel alanımıza merhaba demek için bir adam gönderdiğiydi?*

Auggie, dile getirmedığım sorumu duymuş gibi, "Anlamadıysan söyleyeyim, bize ayar vermeye çalışıyor," dedi.

Bunu odama girerken yaptı.

Evet, Augustus Hero *yatak odama giriyordu.*

"Bizi düzeltmek mi?" Neye daha çok şaşıracağımı bilemediğim için tekrarlardım. Juno'nun bizi ayarlamaya çalıştığını düşünmesi mi yoksa benim odamda olması mı?

"Meditasyon mu yapıyordun?" diye

sordu. "Evet," diye yanıtladım.

"Bu işe yarıyor mu?"

"Evet."

"Hiç denemedim," dedi bana.

"Denemelisin," dedim ona.

"Ben de hiç böyle bir şey görmemiştim. Tamamen hareketsizken bile çok güzelsin. Belki daha da güzelsin."

Um...

Birincisi, *kesinlikle beni izliyordu.*

Ve ikincisi, *vay canına.*

Yani, benden etkilendiğini biliyordum (tabii ki).

Ama...

Vay canına.

"Hiç böyle bir oda görmemiştim," diye devam etti etrafına bakarak. "Bu harika. Ciddiyim. Şimdiye kadar bulunduğum en harika oda."

Bacaklarım tuhaf hissediyordu. Sanki yakında beni destekleyemeyeceklermiş gibi.

Tamam.

Bu kadar.

Bir şeyleri kontrol altına almam
gerekiyordu. "Auggie-"

Birkaç adım ötede durdu.

"Juno'nun okulunda sana söylediklerim için hiçbir mazeretim yok. Bunu seninle konuşmak istiyorum. Nereden geldiğimi anlamamı istiyorum, bir açıklama olarak, bir savunma olarak değil. Umarım bunu yapmam için bana fırsat verirsin. Ama konuşmamız gereken daha önemli şeyler var ve buraya geldiğimde meditasyon yaptığını bilmiyordum ama yine de buraya gelirdim. Çünkü bu konu hakkında konuştuğumuzda Juno'nun duymaması gerektiğini düşünüyorum."

Tamam, neler olduğundan emin değildim. Daha önce bana bakışlarından, kesinlikle güzel olduğumu söylemesinden, odamı kazmasından, söz konusu odada bulunmasından ve kesinlikle Juno'nun bizi düzeltmek istediğini iddia etmesinden (yine de, son davranışlarını göz önünde bulundurarak, bunun mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydım) gerçekten kurtulamamıştım.

Ama bana karşı nasıl bir pislik olduğunu, söylediği çirkin şeyleri unutmadım. Ve ortak arkadaşlarımızı da göz önünde bulundurarak, bunun ötesinde, herkesi rahatsız etmeden birbirimizin yanında olabilmenin yolunu bulmamız gerektiğini biliyordum. Ama ben bu kadar ileri gitmek istemiyordum.

Ya da en azından ben kendime bu kadar ileri gidebileceğimi söylüyordum. Ona bunları açıklayamadan sözümü kesti.

Bunu da "Kardeşini buldum" diyerek yaptı.

Bu haberle birlikte, yatak odamda güneşin sıcak ve parlak bir şekilde üzerime doğduğunu hissettim.

Bunu duyduğuma o kadar sevindim ki, aramızdaki mesafeyi zıplayarak aştım ve iki elimle pazularını kavradım, ona gülümseyerek "Aman Tanrım, gerçekten mi?" dedim.

"Bebeğim..." dedi usulca, sözcük dudaklarından dökülüp odanın içinde kayboldu.

Buz gibi soğuk bir parmağını sırtımda gezdirirken yüzünde yeni bir ifade belirdi.

Kollarını hareket ettirdi ve ben kendimi kaybettim ama o kazandı, iki elimi de avuçlarının içine aldı.

Uh-oh.

"Kapıyı kapatmam seni rahatsız eder mi?" diye sordu. "Neden?"

Ben de sordum.

"Sanırım kapıyı kapatmalıyım." Sesi hâlâ çok yumuşaktı. "Senin için sorun olur mu?"

Gözlerinin içine baktım ve kapıyı kapatmasını istemesem de başımı dalgın bir şekilde salladım.

Onunla yatak odamda kapalı bir kapının ardında yalnız kalmak istemediğim için değil (gerçi o da vardı).

Ama içgüdüsel olarak söyleyeceklerini duymak istemediğimi biliyordum. Bundan o kadar korkuyordum ki, tenime bir parmak soğuk yayılmıştı.

Bu yüzden ellerimi sıkıp bıraktığında ürperdim.

Kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı ve hemen bana geri döndü, ellerimi tekrar tuttu ve her ikisini de sıcak ve sıkı bir şekilde kavradı.

"Auggie, bu beni korkutuyor," diye uyardım.

"Özür dilerim. Birch hakkında bir şeyler öğrenmeye başladığımdan beri bunu seninle nasıl paylaşacağımı bulmaya çalışıyorum ve hiçbirisi iyi değildi."

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı ve bakışlarıyla temasımı kaybetmeden ona doğru hafifçe eğildim.

"Kardeşin aileden kopmadı ve senin gibi iyi bir hayat kurmak için kendini toparlamadı," diye başladı.

"Ne yapıyordu?" Kekeledim.

Ellerimi sıktı ve "En az kötü olanla başlayalım..." dedi.

Olamaz!

"Üç kez evlendi, üç kez boşandı ve dört farklı kadından beş çocuğu var."

Ağzımın açık kaldığını

hissettim. Bu en az kötü şey miydi?

Yani, Birch kız delisiydi, ama ben bunun üzerinde çok düşünmedim, çünkü o zamanlar erkek delisiydim. Böylece, kaz için neyin iyi olduğunu düşündüm.

"Ve, şey... *siktir*," diye ısırdı Auggie. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

Başını gerginliğini atar gibi sola doğru hareket ettirdikten sonra düzeltti ve "Bir süre yattı" dedi.

Aman Tanrım.

"*Hapis* cezası gibi mi?" diye sordum. Auggie başını salladı.

Ona sarılışım sıkılaştı. "Ne için?"

Tereddüt etti ve sonra "Hangi görevde olduğuna bağlı" dedi. Hangi görev?

Auggie sözlerine şöyle devam etti: "Ama her şey dördüncü sınıf bir hırsızlık suçlamasıyla başladı ve muhtemelen ilk suçu olduğu için bu ona sadece bir yıl kazandırdı."

Ona *sadece bir yıl mı*
kazandırdı? *Hapiste* bir
yıl mı?

Tereddüt etti (yine).

Hazırlandım (daha
fazla).

"Ve son olarak aile içi şiddet suçundan tutuklanmıştı."

Bir adım uzaklaşırken ellerimi onunkilerden ayırdım ve birini ağzımı
kapatmak için yukarı kaldırdım.

Bunu bağırmamak için yaptım.

Ya da çılgılık atmamak için.

"Ne kadarını bilmek istiyorsun?" Auggie sorguladı, sözleri artık hızlı ve anlamsızdı.

Elimi ağzımdan çektim, iki kolumla vücuduma sarıldım ve "Hepsi" diye mırıldandım.

Hâlâ hızlı ve soğukkanlı bir şekilde saymaya devam etti.

"Hırsızlık suçlaması bir işverenden çaldığı içindi. Yazıcılar. Bilgisayarlar. Toner. Ofis kapalıyken gece yaptığı bir vurgunla kolayca ortadan kaldırılabileceği, satabileceği değerli şeyler, hem de birçoğu."

Birch bunu neden yapsın ki?

"Uyuşturucu mu kullanıyor?" diye
sordum.

"Hayır," diye cevapladı

Auggie. "Uyuşturucu
kullanıyor muydu?"

"Araştırmalarımda uyuşturucudan hiç söz edilmedi ve uyuşturucuyla ilgili bir sorunu olduğuna ya da yaşadığına dair hiçbir işaret yoktu."

"Yani sadece çalmak için mi çaldı?"

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum,
tatlım." Oh Tanrım.

"Daha sonra bir otomobile bindi," diye devam etti Auggie. Aman Tanrım!

"'Aldı' diyorum çünkü geri verdi," dedi Auggie. "Kız arkadaşınıydı. Ya da eski kız arkadaşının. Aslında, bebek annelerinden birinin."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, yatağımın orada olduğunu anlayana kadar yavaşça hareket ettim ve sonra oturdum ve yatağımın ucunda katlanmış olan kalın örgülü atkımın saçma sapan büyük dokuması kalçalarımın etrafında pufladı.

Auggie, "Belki de durmalıyım," diye teklif etti.

"Hayır." Başımı salladım, istemiyordum ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyor ve bitmesini istiyordum. "Devam et."

"Pepper-"

"Lütfen, devam et, Auggie." Bir süre beni inceledi.

Sonra da şöyle dedi: "Arabanın çalınmasının bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia ediyor. Ancak diğer kadın olduğunu öğrendikten sonra onunla olan ilişkisi yokuş aşağı gittiği için... hamile olan diğer kadın... ve o sırada evli olduğu için, durumun böyle olması pek olası değil. Bununla birlikte, sonunda tekrar bir araya geldiler ve bir bebek daha yaptılar."

"Yani o Corbin," dedim sıkıntıyla. "Bir daha söyle?"

Ona olumsuz anlamda kafa salladım, bir elimi kaldırdım ve devam etmesini rica etmek için yuvarladım.

Ne yazık ki, bunu yaptı.

"Aile içi şiddet suçlaması ona son karısı tarafından yöneltildi."

Başımı öne eğdim.

Ağabeyim karısını döven biriydi.

Aman Tanrım.

Benim harika ağabeyim *karısını dövdü*.

"Pepper." Her zamanki pürüzsüz sesi ismimi tırmaladı ve bu beni de ürpertti.

Ve sonra onu hissettim.

Başımı kaldırdım ve önümde çömelmiş, kalçalarını açmış olduğunu gördüm. "Duralım mı?" diye sordu.

"Daha fazlası var mı?"

"Evet." Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü devam etti, "Büyük bir bok değil. Bar kavgaları. Biriyle iş yapmaya başladı ve işler kötüye gitti. En büyük hayranı olmayan bazı ev sahipleri vardı, çünkü kira ödemeyi sevmiyordu ve yıkıcı olabiliyordu. Hepsi bu kadar."

O kadar değildi.

Bu *çok* fazlaydı.

"Yani gitti ve tamamen raydan çıktı," dedim. Auggie hiçbir şey söylemedi.

"Bu, raydan çıkmanın tanımını sayılır," diye iddia ettim. "On iki yıl, üç evlilik, beş çocuk, hapis cezası, bar kavgaları ve iş anlaşmazlıkları. Bu kadar zamanda çok fazla iyi olmayan şey var. Yani, tamamen ve tamamen raydan çıkmış."

Auggie sessiz kaldı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı arkaya doğru eğdim. Sonra tekrar yatağa uzandım.

Bir saniye
bekledim.

İki tane aldım.

Sonra gözlerimi açtım ve ilk gördüğüm şey yatağımın üzerindeki devasa ışık tesisatıydı.

Onu ilk gördüğümde, parasını ödeyebilmek için bir sürü kucak dansı yapmayı da içeren bir göreve çıktım çünkü ona sahip olmalıydım.

Gölgede ağartılmış doğal, dokuda dikenli, ancak yumuşak bir şekilde narin bir takla otuna benziyordu. Etrafında düşük watt'lı bir ampul olduğu için gündüzleri odanın üzerinde neredeyse topraktan bir bulut gibi asılı duran bu doğa parçasından başka bir şey göremiyordunuz. Ancak geceleri ışığı açtığınızda, ince dallar odanın üzerine gölgeler düşürüyor ve kendinizi bir ormandaymış gibi hissetmenize neden oluyordu. Ve ışık asla parlak değildi, asla istilacı değildi, yumuşak ve misafirperverdi.

O enstalasyona bayıldım.

O an bana biraz huzur verdi.

Sadece yeterli değildi.

Kardeşim eski bir
mahkumdu. Kadınları
döverdi.

İstemedi bir sürü çocuk babası oldu.

"Pepper, iyi misin?" Auggie aradı.

Dirseklerimin üzerine kalktım ve ona
baktım. Dikkatli ve endişeli görünüyordu.

O da yerinde
görünmüyordu. Pazar
günüydü.

Her zamanki komando kıyafeti olan kargo, hizmet botları ve dar tişört giymiyordu.

Kot pantolonu, orta kısmı geniş, omuzları ve pazuları oturan (başka bir deyişle, mükemmel uyum sağlayan) uzun kollu bir Henley ve ayağında lacivert çemberli bir çift Nike deri Killshots vardı.

Odam bir rüyaydı ve o da bir rüyaydı ve onun tamamen... *Auggie'nin* Nike Killshots ve Henley giymiş olması, gündelik kıyafetler içinde bile görünüşte tamamen aksiyon adamı olması, benim huzurlu yerimde durması muhteşem bir şeydi.

İkilik mükemmellikti.

Dengeydi.

O gök gürültüsü enerjisiydi. Ateş.

(Dağ?)

Ben su enerjisiydim. Göl. Toprak.

Bir parmak daha omurgamda gezindi ama bu seferki en ufak bir buz gibi değildi.

"Pepper," diye tekrarladı. "İyi misin?"

"Boone'un bunu araştırdığını sanıyordum," dedim.

"Boone'dan sana bu konuyu araştırdığını söylemesini istedim, yani *biz bu konuyu araştırıyorduk*, aslında *ben* bu konuyu araştırıyordum. Bunu yaptım çünkü sana bir eşek gibi davrandığının ertesi günü kardeşini bulmaya çalışmaya başladım ve senin için bununla ilgilenmemden hoşlanmayacağını düşündüm."

Bu bana, bana bir eşek gibi davranmaktan çok daha fazlasını yaptığı için bundan hoşlanmamam gerektiğini hatırlattı.

Tam bir pislikti.

Yatağa yakın durduğu ve ondan kaçınmam gerektiği düşünülürse, muhtemelen oldukça nezaketsiz bir şekilde yataktan ittim.

Ama ondan kaçtım.

Ben de aramıza mesafe koydum.

Kendisinden uzaktaki yeni pozisyonumda ayaklarıma, sonra da yüzüme baktı.

Yardımları için teşekkür etmeye ve zaman ayırdığı için ona ne kadar borçlu olduğumu sormaya hazırlandım.

Ancak ben oraya varamadan o konuştu.

"Ve şimdi konuşmamız gerekiyor..."

Hayır, yapmadık.

Juno'nun okulunun dışında ne söylediği ve bunu neden söylediği hakkında konuşmayacaktık.

Bir biz hakkında konuşmayacaktık.

Çünkü biz diye bir şey yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Ve sonunda bunu anlaması gerekiyordu.

"...kız kardeşinle olan durum hakkında," diye bitirdi. Ağzımı kapattım ve gözlerimi kırdım.

Saydığımı göre, şu anda üç durumum var: biri eski (Auggie ve ben ikimiz de bir şey olmak isterken bir şey olamamak), biri yeni (annemin kanser olması), biri de yeni (erkek kardeşimin bir pisliğin tanımı olması).

Bildiğim kadarıyla kız kardeşimde böyle bir durum yoktu.

"Kız kardeşimin durumu ne?" diye sormak için tekrar ağzımı açtım.

Auggie, "Ait oldukları kilisenin papazıyla evleniyor olması," dedi.

Kıpırdamadan durdum, dehşet içinde ona bakıyordum. Bunu biliyordum çünkü o dehşeti hissediyordum.

Aslında bunu o kadar güçlü hissettim ki kusacağımı sandım. "Ne?" Fısıldadım.

"Bilmiyordun," diye fısıldadı. "Ne?"

Çılgılık attım.

Bana doğru ateş etti, kulağımın altından boynumu tuttu, parmakları etrafımda ve arkamda, saçlarımda, diğer eli belimde, yüzü yüzümde ve ısrarla dedi ki, "Sessiz ol bebeğim. Juno aşağıda."

"Kız kardeşim Peder Clyde ile mi evleniyor?" diye sorduğumda sesim daha az yüksek çıksa da daha az dehşete kapılmamıştım.

"Yasal olarak, hayır. Gayri resmi olarak, yani iki eşlilikten yargılanmayacak, evet.

Zaten beş karısı olan ailesine onu da ekliyor." Midem bulandı.

"Vay canına."

"Evet."

"Yüz yaşında falan."

"Pek sayılmaz. Ama ondan çok daha yaşlı. Yetmiş beş yaşında." "Vay canına."

"Evet."

"Bunu yapmaya ne zaman başladılar? Birden fazla eş olayı?"

Başını salladı. "Sen gençken yapmıyorlar mıydı?" Başımı salladım.

Oh adamım.

Yüz ifadesi yine değişmişti. "Ne oldu?"

diye sordum.

Alt dudağını ısırdı. Beyaz dişlerinin kenarlarını görebiliyordum. Muhteşemdiler.

Auggie'nin muhteşem dişleri ya *da* mükemmel alt dudağına bastırıldığında ne kadar muhteşem göründükleri ya *da bana* bastırdıklarında çok daha muhteşem görünecekleri için zamanım yoktu.

O dudağı neden ısırdığını bilmek zorundaydım.

Parmaklarımı Henley'sinin içinde kıvırdım, tükürmesi için göğüs kaslarını geri çekip ileri itmek için kullandım ve bu yeterli olmazsa, bir çırpıda ekledim, "Augustus! Ne?"

"Babanın dört karısı var."

"Aman *Tanrım!*" Son küfürümü çığlık çığlığa söyledim.

"Bebeğim, *sessiz ol*," diye alçak sesle emretti ve iki eliyle beni sıktı.

"Annemden dört eş *fazla* mı yoksa toplamda dört eş mi?" Sırayla sordum öğrendiğim şeyin tüm çılgınlığını anlamak için.

"Toplam."

"Bu ne zaman oldu?" Devam ettim.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bu *çılgınlık*," diye ilan ettim. "Evet," o da aynı fikirdeydi.

"Erkek kardeşim bir suçlu ve karısını dövüyor. Kız kardeşim tarihteki en ürkütücü sürüngenle evleniyor, bu arada Rahip Clyde'ın birden fazla karısı olduğunu bilmeden önce de *böyleydi*. Kendisinden kırk dokuz yaş büyük olan ve onu küçüklüğünden beri tanıyan bir adamla, ki sanırım ikimiz de aynı fikirdeyiz, süründürme faktörünü *çok daha fazla artırıyor*. Ve babamın benim bilmediğim üç karısı var, ki bu onun için iyi bir şey, çünkü ilk karısı kanserden öldüğünde yedekleri var."

"Bebeğim," dedi nazikçe.

"Artık resmileşti. Son zamanlarda yaptığım meditasyonun etkisi artık geçti."

Ve bu anonsla birlikte öne doğru düştüm ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Auggie hemen kollarını bana doladı, biri omuzlarımda, diğeri sırtımda.

Sıcaktı ve yumuşatıcı (ya da onun gibi bir şey) kokan güneş gibi kokuyordu, göğsü genişti, kasları sağlam ve güçlüydü, kolları sıkıydı.

Ve bir anda, rüzgârlar eserken, yağmurlar yağarken ve denizler etrafımda çalkalanırken kendimi bir adada, sığınak sağlayan sağlam bir yapının altında sabit ve emin adımlarla dururken hayal ettim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Geri çekilmeye çalıştım ama Auggie'nin tutuşu sıkılaştı.

"Yapma," dedi ve sanki geri çekilmem onu fiziksel olarak incitiyormuş gibi sınırdan bir iniltiydi.

Onu incitmek istemedim.

Ve o anda bunu *asla* yapmak istemediğimi fark ettim. Ama zihnim beni korumak istedi. Uzaklaşmamı istedi.

Kalbimin kendi aklı vardı ve hareket etmeyi bıraktım.

Neyse ki başım hâlâ ağzımın kontrolünü elinde tutuyordu.

"Eşek gibi davranmadın Auggie, beni parçaladın. Corbin ve ben birbirimize girebiliriz, o da alçalabilir, ama hiçbir zaman bana söylediğin şeyler gibi söylediği bir şey yüzünden yıkılmadım. Bu iyi değil. Bunun hiçbir mazereti yok. Ve benimle bu şekilde konuşan bir adamla asla bir ilişkiye girmeyeceğim."

"Sanırım Corbin senin eski sevgilin?"

diye sordu. "Evet," diye onayladım.

"Onun çocuğunu doğurdun, işler kötüye gitti, ikiniz şüphesiz tutmadığınız sözler ve dramlarla yollarınızı ayırdınız ve o seni hiç benim gibi incitmedi mi?"

Çenemi kapattım çünkü daha yeni başlamıştım ve yine de konuşmayı bırakmanın tam zamanıydı.

"Tüm hayatımı," diye başladı Auggie, "tüm hayatımı, Pepper, hatırlayabildiğim kadarıyla, babamın annemle işleri berbat etmesini ve sonra da annemin bunu ona ödetmesini izleyerek geçirdim. Aldatırdı, işini kaybederdi ya da annemin doğum gününü unuturdu. Birbirlerine bağırırlardı. Ve sonunda annem onu terk ederdi. Ona sürünür, geri dönmesi için yalvarır, bir daha asla bunları yapmayacağına söz verirdi. Kız onu kıvrandırırdu. Sıcak. Soğuk. İşte, sonra bir hayalet. Onun için ve benim için."

Vay canına.

Bu tanıdık geldi.

Devam etti.

"Babamın yüzüne vuracağı erkek arkadaşlar edinirdi. Onları terk eder ve babamı geri alırdı. Yanına taşınır ve yeniden bir aile olurduk. Parmağını şıklatırdı ve babam tamamen onun kaprislerine göre dans ederdi, ta ki babamın işi bitene kadar. Sonra aptalca bir şey yapardı ve her şey yeniden başlardı."

Dostum, tam da hayatının seni ters köşeye yatırdığını, durumunun gerçekten berbat olduğunu düşündüğün anda, bir başkasınınkini duyuyorsun ve sayacak kadar çok nimetin olduğunu fark ediyorsun.

Ve tabii ki ayrılmadan önce evdeki durumla ilgili sorunlarım vardı, ama onun nasıl büyüdüğünü duyunca, saymam gereken nimetlerim olduğunu fark ediyordum.

"Auggie," dedim usulca.

"Ve 'tüm hayatım' dediğimde, seninle tanıştığımdan beri onu iki kez terk ettiğini ve iki kez geri aldığını anladığından emin olmalıyım. Bu hala devam ediyor."

Birbirimizi bir süredir tanıyorduk.

Ama birbirimizi *o kadar* uzun zamandır tanıımıyorduk. "Aman Tanrım, bu en kötüsü," diye fısıldadım.

"Evet, öyle. Ve sana söylemeliyim ki, eski sevgilinin seni aldattığını ve bunu yapma şeklinin aşırı olduğunu biliyorum."

Çok fazla arkadaş paylaşmanın sonuçlarını bilmeliydim. Ama yine de.

Lanet olsun.

"Ve şimdi benim hakkımda bunu biliyorsun," diye devam etti. Bir şey için hazırlandığını anlayabiliyordum.

Ayrıca o şeyi sevmeyeceğimi de söyleyebilirdim çünkü o şeyi kesinlikle sevebilirdim.

Bu nedenle, başlamadan önce onu durdurmak için ağzımı açtım.

Ama çok hızlıydı ve ben oraya giremedim.

"Babam onun oyunlarından uzaklaşmak için ya da annem onu incittiği için babama karşılık vermek amacıyla dışarı çıktığı için hayatımda bir sürü Bu Teyze ve Bu Amca vardı, ama eski sevgilinin sana yaptığını asla yapmazdım. Sana değil. Hiçbir kadına."

Vay be.

Mm-hmm.

Buna

bayıldım.

"Ve" diye devam etti, "o teyzeler ve amcalar hayatıma girip çıktıkça, bir çocuğu bir ebeveynin ilişkileri üzerinden yaşamaya zorlamamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu kafa karıştırıcıdır. Geçici, bir çocuğun duygusal aralığında bir kavram değildir. Sürekli yeni kişilikler öğrenmek zorunda kalmak, bazıları iyi, bazıları kötü, ve onlarla nasıl yaşayacağını öğrenmek hiç eğlenceli değil. Sadece kötülerle uğraşmak değil, ki bu berbat bir şey. Ama daha kötüsü iyilerdir. Hayatınızda sizin için bir anlam ifade eden insanlar eninde sonunda gidecekler. Bu yüzden Juno'yu nasıl korumaya çalıştığını senin bile anlamadığın bir seviyede anlıyorum."

Evet.

Buna da bayıldım.

"Ve ben her zaman, Pepper, kızını her *zaman* özenle idare edeceğim," diye devam etti.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bunun doğru olduğunu biliyordum.

Çünkü okuldayken çok kızgındı. Bana kızgındı.

Ama Juno'ya sarıldı ve ona yaslanmasına izin verdi ve bir kez olsun Juno'ya onun yanında ve benimle birlikte olmak istemediğine dair bir işaret vermedi.

Konuşmaya devam etti.

"Ama bebeğim, anlamam gerek, ben senin eski sevgilin değilim. Benim de anlamam gerek, sen benim annem ya da benimle yatan diğer kadınlar değilsin."

Onunla yatan diğer kadınlar mı? Vay be!

Konuşmaya devam etti.

"Ve sen de bana annemin titreşimlerini veriyorsun, tatlım. Nedenini anlıyorum. Ama bunun beni etkilemesine izin verdim. Senin o olmadığını biliyorum ve yaşadığın iniş çıkışların senin durumun ve Juno ile ilgili olduğunu biliyorum. Ben senin eski sevgilin değilim, sen de benim annem değilsin. Ve üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Arabamın yanında olduğumuz zamanı geri sarıp tekrar oynatabilseydim, senden geri çekilmeni isterdim ve kızgın olmadığım ve sakinleşmeye çalışmadığım bir zamanda konuşurduk. Ama geri saramıyorum. Hiçbir şey beni bu kadar öfkeliendiremez. Amacım bunu yapmamın kafamı bu kadar karıştırdığını öğrenmene yardımcı olmak, çünkü hayatımda hiç hak etmeyen birine böyle bir şey yapmadım. Yani bu benim için normal bir şey değil."

Kafamı bu kadar karıştırmak...

O kadar ki, kefareti için günlerce kardeşim hakkında bir sürü şey öğrenmişti.

O kadar ki, ailemin geri kalanıyla ilgili korkunç haberleri öğrenmek için de günlerini harcamıştı, ama korkunç bile olsa bunu bilmem önemliydi. Özellikle de şimdi, annem bu kadar hastayken.

Ve sonra...

Bu benim için normal bir şey değil.

Oh be.

Oh bok.

Aman

Tanrım.

Evet, tüm bunlara bayılıyordum.

"Son olarak, beni yanlış anlamamanı istiyorum," diye devam etti. "Senin hakkında bildiğim her şeyi seviyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Çocuğuna gerçekten bayıldım. Harika bir kız. Bu yüzden bilmelisin ki bu işte hızlı bir sevişme ya da kısa süreli bir zaman geçirme durumu için bulunmuyorum. Senin hakkında ciddiym. Bir biz olup olamayacağımızı görmek konusunda. Ve anladığım kadarıyla bana Juno ile bir biz olarak geldin. Ve ben burada seninle duruyorum."

İşe yaramazsa seni bırakmayacağıma ve Juno'ya sadece amca olmayacağıma söz verdim. Onu özenle idare edeceğimi söylemiştim. Şimdi sana söylediğim şey, bunu benden de alacağın."

Birdenbire nefes almanın kolay olmadığını fark ettim. "Ve hepsi bu kadar," diye bitirdi.

Rahatlamıştım, çünkü sahip olduğu her şey iyiydi ve dayanabileceğimden emin değildim.

Auggie hakkında zaten iyi olan bir sürü şey biliyordum. Birikiyordu.

Ve onunla savaşımaya devam edebileceğimden emin değildim. Ama sahip olduğu tek şey bu değildi çünkü devam etti.

"Juno eve doğru yürürken ben durdum ve o da bana doğru koştu. Bunu sordu ve ben de Şükran Günü gösterisine yardım edeceğime söz verdim. Yardım etsen de etmesen de ben varım. Ama şu an için sana ailenle ilgili kafanı karıştıracak çok şey verdim ve bizim hakkımızda daha fazla düşünmeni sağladım. Ve istemesem bile, seni bununla baş başa bırakmamın senin için en iyisi olacağını hissediyorum."

Ama gitmedi.

Bana sadece mükemmel bir dokunuşla daha fazla iyilik verdi.

"Ama zor zamanlar için mihenk taşınız değilim... henüz... ve şimdi o kişiye ulaşabilmeniz ya da..." diye bitirmeden önce odaya tekrar baktı, "...olmanız gereken yeri bulmanız için sizi rahat bırakmalıyım."

Sonunda sustu.

Konuşmaya başlamadım.

Henüz.

"Gitmem için uygun musun?" diye sordu.

Kılımı bile kıpırdatmadım.

Kafamın içinde "*Henüz*" dediğini duyup duruyordum.

Beni sıktı. "Ailen hakkında, kardeşin hakkında. Bu seni üzdü tatlım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu hissediyorum ama gitmemin senin için iyi olacağını bilmeden gidemem."

Başımı sallamaya başladım (çünkü birden fazla nedenden dolayı gitmesi için iyi *değildim*).

Ama kendimi başımı sallamaya zorladım.

Eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Oh

Tanrım.

Sonra gitmeme izin verdi ve mırıldandı: "Şükran Günü konseriyle ilgili okuldaki ilk toplantı Çarşamba akşamı. Eğer gidersen, belki sonrasında bir şeyler atıştırabiliriz."

Tek kelime etmedim.

Henüz.

Kapıda durdu ve bana döndü. Ve son ipeksi darbesini indirdi.

"Kendin için mutlu bir şeyler bulmana hazır, Pepper. Bu ben olmasam bile, kendin için buna sahip olacak kadar önemli olmadığını düşündüğünü göstererek ona iyilik yapmıyorsun."

Böylece kapıyı açtı ve ben "Auggie!" diye seslenene kadar neredeyse kapıyı açmıştı.

Tekrar geri döndü.

"Teşekkür ederim."

Ezik.

Ama o anda sahip olduğum tek şey buydu.

Ve tabii ki cevabı yumuşak, şefkatli bir "Ne zaman istersen bebeğim" oldu. Bunu söyledikten sonra çenesini kaldırdı ve koridorda gözden kayboldu.

Arkasından bakakaldım.

Zor zamanlar için mihenk taşınız ben değilim.

Henüz.

Yani...

Annem çok hastaydı.

Bunu öğrendiğimden beri onunla vakit geçirmek için davet edilmemiştim ve şimdi bunun sebebinin bilmediğim üç üvey annem olup olmadığını merak ediyordum.

Kız kardeşim babamızdan daha yaşlı bir adamla evleniyordu ve o sırada altıncı sıradaydı.

Kardeşim tüm bu çılgınlıklardan kurtulduğu yılları hem kendi hayatını hem de kulağa bir sürü başka insanın hayatını mahvederek geçirmişti.

Ve gerçekten de kızım beni her fırsatta Auggie'nin yoluna atarak, hatta bazılarını icat ederek, bir başka hızlı numara yapmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Bu sadece onunla daha fazla tartışmayı değil, aynı zamanda bunu neden yaptığı hakkında düşünmeyi de gerektiriyordu.

Tüm bunlar olup biterken tek düşünebildiğim *Yet* idi.

Hayatımda hiç mihenk taşım olmamıştı.

Hayatım boyunca... beni hiçbir fırtınadan koruyan biri olmamıştı (en azından benim haberim olmadan katlanmak zorunda olduğum kendi fırtınasını yaratan biri olmamıştı).

Şimdi, bunu düşünmek zorundaydım.

Auggie'yi oyalamayı bırakıp (onu oyalamak istemesem de) gerçekten düşünmem gerekti.

Benim
için.

Juno
için.

Ve kesinlikle...

Auggie için.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir Dağ

BİBER

Açıkçası, hayatınızın hemen her alanında işler çığırından çıktığında, bununla nasıl başa çıkacağınız konusunda tek bir seçeneğiniz vardı.

Kızlarını çağırmışsın.

Konuşmak istediğim konuların bir kısmı kızım ile ilgiliydi. Kızım da kızlarımı seviyordu, dolayısıyla birlikte olma ihtimali varken onları ayrı tutmak imkânsızdı, Auggie gittikten sonra gönderdiğim çılgınca grup mesajında, Juno okula gittikten sonra ertesi sabah kahve içmek ve meşhur tarçınlı çöreklerimden yemek için evime gelmeleri için yalvarıyordum.

En iyi arkadaş olan ve çocuklarıyla her şeyini paylaşan o televizyon annesi olabilmek güzel olurdu ve çocuklar, annelerinin onlara bir ebeveyn olarak yön vermek için ellerinden geleni yapmak yerine onlara bir tomurcuk gibi davranmasından dolayı herhangi bir duygusal travma yaşamazlardı.

Ama arkadaş arkadaştı.

Ve anne de anneydi.

Bu yüzden Juno etrafta yokken ekibimle her şeyi çözmek için bir zaman bulmalıyım.

Bunu ben yaptım.

Lottie, Ryn ve Hattie de izinli oldukları için (ya da gece demeliydim), onlar da vardı.

Ama Evie bile patronuyla görüşüp geleceğini söyledi.

Bu da bana zaten ne kadar çok şey bildiklerini gösterdi. Çünkü Aug'un tüm adamlarıyla çalıştığını hatırlayalım. Bana geveze biri gibi gelmedi ama aynı zamanda arkadaşınız olan insanlarla yakın çalışıyorsanız, konuşursunuz.

Benim yapmak üzere olduğum gibi.

(Bununla birlikte, tarçınlı çöreklerle ilgili olabilir, çünkü onlar sadece benim ekibimde meşhurdu, ama benim ekibimde *cidden meşhurdu*).

Saat 9:30'da gelmeye başladılar. Önce Evie. Sonra Lottie ve Hattie birbirlerinin peşi sıra. Ve son olarak, Ryn.

Sarılmalar, merhabalaşmalar ve kahve fincanlarını doldurmalar için zaman tanıdıktan sonra, onları aceleyle aile odama götürdüm ve fırından yeni çıkmış, üzerinde krem peynir kreması erimekte olan tarçınlı ruloları servis ederek onları susturdum.

Belli ki hemen tabaklarını ve çatallarını kaptılar ve sehpanın üzerindeki sıcak yastığın üzerine yerleştirdiğim tavaya doğru giderken neredeyse kafalarını çarpıyorlardı.

Onlar arkalarına yaslanıp karınlarını doyurmaya başladıklarında ben de başladım. O kadar heyecanlıyım ki, yapmadan önce oturmadım bile.

"Bazı şeyleri bildiğinizi, bazılarını ise bilmediğinizi varsayıyorum, o yüzden hepsini anlatacağım."

Ağızları çiğneyen dört kafadan dört baş selamı aldım.

Şey...

Cehennem.

"Doğru, nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Auggie'den başla," dedi Lottie.

"Annen nasıl?" Hattie aynı anda sordu. Evie ve Ryn hâlâ çığnıyorlardı.

Auggie muhtemelen en sona saklanmalıydı çünkü büyük olasılıkla bu tartışma en uzun sürecekti olanıydı.

Ben de her şeyin başladığı yerden başladım. Ya da en azından "bunun" son kısmına. Annemi duymak.

"Annemin nasıl olduğunu bilmiyorum," dedim onlara. "Onu hiç görmedim. Haberi duyduğumdan beri her gün aradım. Onu görmek istedim. Kaçıyor. Sonra Auggie bana kız kardeşimin yetmiş beş yaşındaki Peder Clyde'la evleneceğini söyledi."

Herkesin nefesi kesildi.

"-ve o altı numaralı eş olacak-"

Daha fazla nefes nefese kaldı ama Ryn onunkiyle birlikte o kadar çok nefes çekti ki boğulmaya başladı.

"-Ayrıca, görünüşe göre babamın annemden başka üç karısı daha var. Bilmediğim bir şey." "Vay anasını," dedi Lottie.

"Evet," diye kabul ettim. "Bu yüzden annemle vakit geçirmek için asla davet edilmeyeceğimi düşündüğüm bir yerdeyim. Ve eğer annem Saffron'un söylediği kadar hastaysa, benimle bir yerde buluşacak kadar iyi hissetmiyordur. Burada bile. Ve bu düşünceden sonra, uzun zamandır onların evine gitmediğimi fark ettim. O kadar uzun ki, yıllar oldu. Buraya geliyorlar. Restoranlarda ya da parklarda buluşuyoruz. Juno'nun etkinliklerine geliyorlar. Bizi kiliseye götürmeye çalışıyorlar. Ve şimdi düşünüyorum da bunun nedeni muhtemelen babamın diğer üç karısıyla karşılaşmamı istememesi."

"Bu..." Evie başladı ama bitirmedi.

"Deli mi?" Ben doldurdum.

"Evet. Aradığım kelime buydu," diye mırıldandı. "Unh-hunh," diye tekrar onayladım.

Hattie dikkatle, "Biliyorsun, kökten Mormonlar bunu yaparlar ve bu inandıkları şeyin bir parçasıdır," dedi.

"Gölge yok," dedim ona. "Ama böyle bir şey olsaydı, öncelikle babam, annem ve kız kardeşim bunu benden saklamazlardı. İnançlarını nasıl uyguladıkları hakkında ne düşündüğümü hiç umursamadılar. Bildiğiniz gibi, ayrıldığımdan beri beni de bu inancın içine çekmeye ya da *geri döndürmeye* çalışıyorlar. Eğer bu sağlıklı bir parçası olsaydı, saklamazlardı. İkincisi, kız kardeşim birlikte olmak için sevdiği ve aynı zamanda kız kardeşine eşler sunacak bir adam seçmiyor. *Dedesi* yaşında bir adamla evlendiriliyor."

"Aug sana bunu söylediğinden beri onunla konuştun mu?"

Ryn sordu. "Hayır."

"Peki istemediğini nereden biliyorsun? Demek istediğim, bu kadar geniş bir yaş aralığında bu alışılmadık bir durum. Ama gerçek olan Mayıs-Aralık aşkları var," diye devam etti.

"Çoğunlukla biliyorum çünkü biz kardeşiz. Büyürken aynı odayı paylaştık. Dindar olabilir ama yine de eskiden kız olan bir kadın. Ve kızken bana sadece aşık olduğu erkekleri değil, gelecekteki kocasıyla ilgili umutlarını ve hayallerini de anlatırdı. Ve yaşlı bir adam bunun bir parçası değildi."

"Mm-hmm," diye mırıldandı Lottie ve sonra, "Seni duyuyorum," dedi. "Vay canına, Pez, bu *çok fazla*," diye belirtti Hattie.

Kesinlikle öyleydi.

"Daha yüzeyi bile kazımadım," diye paylaştım.

Bunun üzerine bir sürü iri gözle karşılaştım ve sonra hepsi sakinleşti. "Auggie uzun zamandır kayıp olan kardeşimi buldu," diye ilan ettim.

Son haberlerden sonra geri tepmiş olsalar bile, bu açıklamayı yaptığımda fiziksel olarak desteklendiklerini hissettim.

Sonra tekrar, onlar benim kızlarımdı. Kardeşimi sadece sevmediğimi, onu özlediğimi de biliyorlardı.

Onlara verirken kendimi tutmadım.

"Eski bir mahkum, seri bir koca, ancak babası gibi değil, kaçtığından beri evlendiği *üç* kadını boşadığı gibi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Ryn.

"Aynı zamanda karısını döven biri, bu yüzden hapis yatmış," diye bitirdim. "Oh Pepper," diye fısıldadı Hattie, dehşet içinde.

"Evet," dedim, "p" harfini patlatarak onun dehşetini ne kadar hissettiğimi açıkça belirttim.

Ryn olumlu bir dönüş için uzun süre uzandı. "Tamam, umut ışığı: Sanırım kardeşinin artık dua çemberine davet edilmediğini söylemek güvenli, bu yüzden artık bunun için endişelenmene gerek yok."

Evie ona dirsek attı ve gözlerini devirdi.

"Biliyorum, ezikçe, ama başka bir şeyim yok," diye mırıldandı Ryn nefesinin altında. "Doğru, şimdi... aileme kardeşimin bu kadar büyük bir pislik olduğunu söyleyeyim mi?"

Sordum. "Sadece üç karısı değil, beş çocuğu da var. Görünüşe göre boktan bir iş ortağı. Boş zamanlarında da ev sahipleriyle takılıyor ve bar kavgalarına karışıyor."

Hattie yüzünü buruşturdu.

Evie (bu arada onun da berbat bir kardeşi vardı) başını öne eğdi.

Lottie ve Ryn çıldırmış gibi görünüyorlardı.

Evie başını kaldırdı. "Tarçınlı çörekleri şimdi anlıyorum." "*Tarçınlı çörek diye* bağırان bir durum varsa, o da budur," diye onayladı

Hattie. "Daha bitirmedim," dedim onlara.

Ryn'in sesi giderek yükseliyordu. "Ciddi misin sen?"

Lottie tarçınlı çöreğinden bir ısırık daha alırken "Kahretsin," dedi (bir kenara not: bu, tarçınlı çöreğimin ne kadar iyi olduğunun bir kanıtıydı, çünkü Lottie onları yiyordu ve o ve Mo vücutlarına tapınak gibi davranıyorlardı, konu tarçınlı çöreklerime gelmediği sürece).

"Evet, ciddiylim. Ve evet, kahretsin," diye onayladım. Tahkimat için hepsi ekmeklerinin içine daldı.

Devam etmeden önce ağızları ooey, gooey, tarçınlı, hamurlu, krema iyiliği ile dolana kadar bekledim.

"Auggie ve Juno'nun onu kariyer gününe davet etmesiyle ilgili olanları sizinle paylaştım," diye başladım.

Dört kez başımı salladım.

"Ve az önce Auggie'nin bana kız kardeşim ve erkek kardeşimden bahsettiğini söyledim." Dört kafa sallama daha.

"Dün Auggie'nin geldiğini de söylemiştim ve bugün sizi buraya çağırmamın nedenlerinden biri de bu."

Baş sallamalar tekrar geldi.

"Sana söylemediğim şey Juno'nun onu arabayı çekerken gördüğü. Onu içeri aldı. Sonra ona selam vermek için yatak odama gelmesini söyledi. Bağırıp 'Hey, anne!' demedi. Auggie geldi!' demedi. Muhtemelen ne yaptığımı çok iyi biliyordu ve Auggie'yi odama gönderdi."

Kafa sallamayı bıraktılar ve bakakaldılar.

"Meditasyon yapıyordum," diye devam ettim. "Beni izledi." "Oh adamım." Ryn.

"Harika." Evie.

"Ateşli." Lottie.

"Yikes." Hattie.

"Bitirdiğimde bana meditasyon yaptığımda daha da güzel olduğumu söyledi."

"Oh *adamım*." Ryn.

"Harika!" Evie.

"*Ateşli*." Lottie.

"Yippee!" Hattie.

Onları
görmezden
geldim.

"Ayrıca bana yatak odamı sevdiğini söyledi. Ve bana erkek ve kız kardeşim hakkında bilgi verdikten sonra, söyleyecekleri *gerçekten üzücü olsa* bile, bunu *gerçekten* güzel bir şekilde yaptıktan sonra, bana ebeveynlerinin çılgınca işlevsiz olan ilişkisinden bahsetti. Onu bu karmaşanın içine nasıl sürüklediklerini ve bunu hala nasıl yaptıklarını anlattı. Kadınların ona nasıl sarkıntılık ettiğinden bahsetti ki bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Juno'nun okulunda bana söyledikleri için özür diledi. Ve bunu yaparken öyle bir şekilde yaptı ki gerçekten ciddi olduğunu ve bunun sadece lafta kalmadığını anladım. Ve son olarak, dünden bugüne kadar denediğim ve tutamayacağımı hayal bile edemediğim bazı sözler verdi."

Lottie, "Evet, Mo bana Aug'la ilgili her şeyi anlattı. Ailesi tam bir pislik," diye onayladı.

"Mo mu söyledi? Mag bana söylemedi," dedi Evie. "Mag biliyor mu?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı Lottie.

"Boone bana da söylemedi," diye araya girdi

Ryn. Hattie yarı sarsılmıştı.

Axl onunla paylaşmıştı.

"Sorun değil," dedim ona. "Gerçekten."

"Sana söylemediğim için kendimi kötü hissettim. Gerçekten hissettim," diye cevap verdi. "Ama Axl bana söyledi ve sonra Auggie'nin sana vermesi gerektiğini söyledi, ben de kabul ettim."

"Bu yüzden ben de bir şey söylemedim," diye ekledi

Lottie. "Kesinlikle, sorun yok," diye onları temin ettim.

Çünkü öyleydi.

Çünkü Axl haklıydı. Auggie'nin bana vermesiydi.

Gerçi...

"Biri ona Corbin'den bahsetmiş," diye paylaştım.

"Axl'dan gelmedi," diye söze girdi Hattie. "Bunun iki taraflı olduğunu biliyor."

"Mo'dan gelmiş olabilir," diye itiraf etti Lottie.

"Ya da Mag'den," dedi Evie.

"Ya da Boone," dedi Ryn.

"Sorun değil," diye söz verdim. "Hepimizin her türlü şey hakkında konuştuğumuzu bilmediğimden değil."

Lottie, "Ama bundan bahsetmişsiniz," diye belirtti.

"Hepinizin tuhaf hissetmesi için söylemedim," diye cevap verdim. "Bunu söyledim çünkü o biliyor ve Corbin'in bana yaptığını yapmayacağı konusunda çok netti."

"Bunu yapacağını hiç sanmıyorum," dedi

Evie. "Asla," diye noktaladı Hattie.

Lottie, "Eğer yapsaydı, Mo'nun her şeyi berbat edeceğini biliyor," diye açıkladı. "Boone da öyle," dedi Ryn.

"Tamam," diye araya girdim, çünkü haklıydım. Auggie kısmı en uzun sürecek olanıydı. "Yani..." Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra bir iniltiyle arkamda duran tığ işi kaplı yastığın üzerine çöktüm ve dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Pez," diye seslendi Lottie bana.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı ona çevirdim.

Onun güzel yüzüne bir kez baktığımda, beni fiziksel olarak çökertecek kadar ağırlaştıran şeyin ne olduğunu tam olarak anladığını biliyordum.

"Auggie çok güzel. Bunu hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Tabii ki. Ona her baktığımda. Ve çoğu zaman ona bakmadığımı ve sadece onu düşündüğümü söylemeliyim."

"Bu tür bir değerlendirmeyi kastetmiyorum," dedi.

Artık şaşkın olduğunu bildiğim yüz ifademini konuşmasına izin verdim. Beni duydu ve bir hikaye anlatmaya başladı.

"Bizimle tanışmadan önce çocuklar bir barda takılıyorlarmış. Yerel bir yerdi ama aynı zamanda bir tür tavlama mekanıydı. İyi televizyonları vardı ve adamların barmenlerle arası iyiydi, böylece barın arkasındaki kişiye ne izlemek istediklerini söyleyebiliyorlardı ve o da kanalı değiştiriyordu. Maçlarını orada izleyebilirler ve biraları hiç bitmezdi. Ve seksi hatunlar orada takılırdı. Bu yüzden, bariz nedenlerden dolayı, orası onların düzenli mekanıydı."

Nefes aldı.

Kimse bir şey söylemedi. O devam etti.

"Orada takılan bir çift de vardı. Orada bulundukları zamanlardan birinde Aug, Mo'ya kızın onun işi olduğunu söyledi. Ama kız kapılmıştı, çünkü hep o adamla birlikteydi. Aug ve Mo bunun böyle olduğunu düşündüler. Ama bir gün kız bara sevgilisi olmadan geldi ve Auggie'nin yanına oturdu. Sohbet etmeye başladılar. Anlaştılar. Kız onun tarzında biriydi. O gece bazı arkadaşlarıyla buluşacaktı, bu yüzden vedalaştı ve gitti. Ama bu bağlantı yeterince anlamlıydı, Auggie Mo'ya bunun olduğunu söyledi."

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bu hikaye hakkında çok mutlu hissetmiyordum. Sadece anlatış şeklinin, her ne ise, iyi olmadığını biliyordum.

Ama çenemi kapalı tuttum.

Lottie hikâye anlatmaya devam etti.

"Ama yine her zaman birlikte olduğu adam olmadan geri geldi ve Auggie ile oturdu. Bu sefer arkadaşlarıyla buluşmayacaktı ve bunu açıkça belirtti."

Aug'la t a k ı l m a k için geri geldi. İlk t a k ı l d ı k l a r ı n d a olduğu gibi, çok iyi anlaştılar."

Tereddüt etti.

"Büyük zaman" derken neyi kastettiğini anladım ve başımı salladım. Devam etti.

"Ve onu becerdikten sonra, onu tekrar görmek istediğini söyledi ve o da onun beleşçisi olduğunu kabul etti."

Uh-oh.

Sırtım dikleşti çünkü bunun ne anlama geldiğini bildiğime dair bir his vardı içimde. Yine de sordum.

"Bedava mı?"

Lottie başıyla onayladı. "Freebie. Auggie çok seksi. Onu gördü. Onu istedi. Adamını buldu. Açık değillerdi ama bir anlaşma yaptılar. Partnerinizle şakalaştığınız modifiye edilmiş bir ünlü anlaşması gibi, ama bunu yaparsınız çünkü asla oraya gitmezsiniz. Onlar için bu gerçektir ve Auggie'yi o barda görmesi buna neden oldu. Erkeği sorunsuz, sorgusuz sualsiz, geri dönmeksizin sikebileceği bir kız seçmişti. O da bir erkek seçecekti. Auggie o adamdı. Onu becerdi çünkü o muhteşemdi ve o çentiği istiyordu. Bu deneyimi. Auggie onun için sadece buydu. Siktiği ateşli bir adam."

İçim ürperdi. Lottie'nin işi bitmemiştir.

"Söylemeye gerek yok, çocukların hiçbiri o bara geri dönmedi ve bundan kısa bir süre sonra Mo benimle tanıştı. En kötüsü bu oldu ama Auggie'nin başına da benzer şeyler geldi ve çok oldu. Onun gibi vücudu, yüzü, saç ve kıyafetleri olan ve iyi bankacılık yapan erkeklerin başarılı olduğunu düşünüyoruz. Ama kadınlar kaltak olabiliyor. Hepsinin başına geldi, Mo'nun bile. Auggie film yıldızı kadar güzel olduğu için

Daha fazla. O bir fetih. O bir ganimet. Başka bir deyişle, o piliçten, onu bir oyunda ödöl yapan bir arkadaş grubuna kadar, bir it dalaşının tam tersi, ama sonuç aynı, inanamayacağınız kadar kadınlar tarafından ciddi şekilde becerildi."

İt dalaşının tam tersi ama sonuç aynı.

"Boone bana bunu da söylemedi," diye fısıldadı Ryn.

"Mag bir şeyden bahsetti," diye mırıldandı Evie.

Hattie bir şey söylemedi.

Bildiğini biliyordum.

Bana gelince, hareket edersem başıma geleceklerden korktuğum için kıpırdıyamıyordum. "Ve bu sadece o boktan şey," diye devam etti

Lottie. "Bunu yapmak isteyen başkaları da var.

Ona benzeyen bir adamı etrafta dolaştırabilirlerdi. Onu tanımak istemediler. Onun bir beyni, düşünceleri, duyguları ya da fikirleri yoktu. O sadece onların kupasıydı."

Tamam.

Yeterince içmiştim.

Bunu ifade etmek için iki elimi kaldırıp parmaklarımı dudaklarıma bastırırken bile gözlerimi Lottie'den ayırmadım.

Burnumdan uzun bir nefes çektim, tuttum ve dışarı verdim.

Ellerimi kucağıma bıraktım.

Sonra ona doğru eğildim ve "*Lanet olası orospular!*" diye bağırdım.

Lottie'nin sarı saçları başını sallamasıyla birlikte sallandı.

Ryn ve Evie birbirlerine sırttılar. Hattie bana sırttı.

Gördün mü?

Hareket etmemem gerektiğini biliyordum. Artık çok geç.

"Bu konuda ciddi misin lan sen?" Lottie'ye sordum.

Lottie, "Keşke olmasaydım ama öyleyim," diye cevap verdi. Ayağa fırladım.

Sonra volta atmaya başladım. Ve mırıldandım.

"Aman Tanrım, bu *berbat bir şey*. Yani, buna inanamıyorum bile. Kim birine bunu yapar ki?"

Hattie, "Belki de oturup bir tarçınlı rulo yemelisin," diye önerdi.

Adım atmayı bıraktım, ona döndüm ve "Tarçınlı rulo istemiyorum!" diye bağırdım.

Ryn, Evie'ye, "Tamam, şimdi Aug ve o hakkında daha iyi hissediyorum," diye fısıldadı. "Cidden, eğer onun adına tarçınlı çöreği geri çevirecek kadar üzgünse, onun için derinlerde bir yerde demektir."

"Kesinlikle," diye onayladı Evie.

"Aman Tanrım, bu hiç komik değil," dedim aşırı bir öfkeyle.

"Değil," dedi Ryn. "Ama sen öylesin."

Lottie'ye döndüm ve (biraz sinirli bir şekilde) "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye sordum.

"Önceden bu seni ilgilendirmezdi. Şimdi, nihayet onun hakkında tereddüt ettiğini hissediyorum, sonunda onu içeri alacaksın, yani öyle."

"O ateş, gök gürültüsü ve belki de dağ," diye ağızımdan kaçırdım. "Ve ben de suyum.

Göl. Dünya. Dengeliyoruz."

Evie, Ryn ve Hattie bana baktılar (Hattie şaşkın bir şekilde gözlerini kırpyordu, eğer çıldırıyor olmasaydım bunun sevimli bir şey olduğunu fark ederdim).

Lottie konuştu.

"Keşke neden bahsettiğinizi bilseydim, çünkü söyleyiş tarzınızdan bunu kastettiğiniz ve önemli olduğu anlaşılıyor," dedi.

"Ama ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tao," dedim ona. "Trigramlar. Farklı enerjiler. Hepimiz hayatımızın herhangi bir gününde, herhangi bir zamanında her birinin içimizde akmasını sağlayacak kapasiteye sahibiz. Amaç Tai Chi'ye ulaşmak, hepsinin akmasını sağlamak, o dengeye sahip olmak. Ancak bizi en çok tanımlayan enerjilere yönelme eğilimindeyiz. Ateş enerjisi karizmadır. Özgüven. Cesarettir. Ateşin en küçük ışığı bile karanlığı kovabilir ve eğer düşünürseniz, bu olağanüstü bir şeydir. Gök gürültüsü enerjisi güçtür. İlhamdır. Gök gürültüsü bir şeyleri gerçekleştirir."

Hepsi pür dikkat bana bakıyordu. Ben de devam ettim.

"Su akıştır. Yansıma. Sağlıklı ilişkiler. Sınırlar." Lottie,

"Sonuncusunu kesinlikle anladın," diye mırıldandı.

Ona Juno'da işe yarayabilecek ama muhtemelen Lots'ta işe yaramayacak bir bakış attım ama yine de devam ettim.

"Göl pozitifliktir. İyimserlik. Neşe. Denge. Ve toprak beslenmedir. Kendinize ve başkalarına iyi bakın." "Dağ nedir?" Evie sordu.

"Bilgelik," diye cevap verdim, sonra sessiz kaldım, bir şey kalbimin olduğu yeri dürtüyordu. Ve bu şey dikkatimi o kadar çok çekti ki, devam ettiğimde sanki kendime fısıldıyor gibiydim. "Sabır. İnanç. Güven. Bir dağ hep oradaydı ve hep orada olacak."

Sessizliğe gömüldüm ve odadaki herkesin benimle birlikte ne kadar süre sessiz kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu ama kalbime odaklanmayı bırakıp odaya geri dönmem uzun zaman almış gibi geldi.

Bunu yaptığımda, Lottie "Ben bir Taoistim" dedi.

"Kesinlikle öylesin!" Ryn de aynı fikirdeydi.

"Vay canına, belki de *hepimizi dengelemiştir*," dedi Evie.

"Düzeltilmelerinin rastgele olmadığını biliyordum!" Hattie ağladı.

"Tabii ki rastgele değillerdi," dedi Lottie, sesi sinirli geliyordu.

Ryn, "Boone ve benim rastgele olmadığımızı biliyordum, kesinlikle," dedi.

"Mag'in kafasını benimle karıştırmak istediğini düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum," diye araya girdi Evie.

Hattie, "Aptal olmayı bırakıp onu tanıdıktan sonra Axl'ın benim dengim olduğunu da anladım," dedi.

"Uh... *merhaba*," diye
seslendim. Herkes bana
baktı.

"Tüm bu gök gürültüsü ve ateş kesinlikle harika," dedim. "Ama benim ihtiyacım olan dağ enerjisi."

Hattie, "Auggie *çooooooooooooook* dağ gibi," diye güvence verdi.

"*Çooooooooooooooooo*," diye iddia etti Ryn.

Buna inanmak istedim.

Buna inandım.

Ama...

"Bunu *bilmek zorundayım*," diye karşılık verdim. "Juno için ve kendim için."

"Bir bok *bildiğin yok*," diye karşılık verdi Lottie. "Yine de Auggie'nin bir dağ olduğuna katıldığımı söyleyebilirim. Ama burada gerçekten neler oluyor, Pepper?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ben de sordum.

"Yani, anladık." Bir elini çevirdi. "İşler senin için kolay olmadı. Hem de hiç. Düşünmen gereken bir Juno var ve o çok önemli. Ama o seninle ne durumda olduğunu açıkça söyledi. Her şeyi berbat ediyor ve sonra senin için kardeşini bulmaktan vazgeçiyor ve bu karanlık bir bonus ama yine de ailenle ilgili bu boku keşfetmesi bir bonus. Ve kadınların ona sürtüklük yaptığını duyunca aklını kaçırıyorsun."

Başını tiksintiyle salladı. Ve
bana bakmaya devam etti.

"Ve hiçbir şekilde aptal değil. Bu enerjileri bilmiyor olabilir ama sahip olduğu ebeveynler, kafasını karıştıran kadınlar yüzünden beslenmeye, dengeye, ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğunu anlamıyor mu sanıyorsun? Sonunda mı? Hayatında hiç böyle bir şey olmadı mı? Yani, sen sadece güzel değilsin. Sadece harika da değilsin. Harika bir annesin. Auggie bir ve bir ve bir'i bir araya getirip üçünü de isteyebilir."

"Sanırım şimdi bir tarçınlı ruloya ihtiyacım var," diye ilan ettim.

Hattie benim için tavadan bir tane almak için öne doğru ilerledi.

Yerdeki minderlere geri döndüm ve bir tanesinin üzerine çöktüm.

Hattie bana bir çatalla birlikte tabaktaki yapışkan ruloyu uzattı. Çatalı aldım ve hemen içine daldım.

Lottie çiğnememe

izin verdi.

Yutmama izin

verdi.

Sonra da söylediklerinden kaçmama izin vermedi. "Seni gerçekten geride tutan ne, Pez?"

Ona baktım.

Ve hepsini onlara verdim.

"Kendimle bir anlaşma yaptım. Juno bunun benim için ve dolayısıyla onun için ne anlama geldiğini duygusal olarak anlayana kadar hiçbir erkek."

Lottie, "Başka bir deyişle, erkek yok, böylece tekrar denediğinde ve Corbin'in yaptığı gibi sana kazık attığında, Corbin'in sana kazık attığında olduğu gibi mahvolmayacak," sonucuna vardı.

Lottie'ye bakmayı bıraktım ve dikkatimi tekrar ruloma çevirdim.

"Pez," diye seslendi Lottie.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım.

"Babamın nereye gittiğini anlamadı," dedim usulca.

Lottie burnuna sesli bir nefes çekti ve arkasına yaslandı.

Tarçın ve krema-peynir bulaşmış çatalımla kendimi işaret ettim. "Yaptığı şey beni incitti. Onu seviyordum. Beni sadece bir kez aldatmış olsaydı bile bu beni mahvederdi. Ama beni bir kez aldatmadı. İkimizi de aldatacak şekilde aldattı. İçinde bizim olmadığımız bambaşka bir hayat sürdürdü. Ve gitmesi gerekiyordu. Ama ondan kurtulmakla kızımın babasını da kovmuş oldum. Onu kızımdan uzaklaştırdım-"

"Sen yapmadın, bunu o yaptı," dedi Ryn kararlı bir şekilde. Ona döndüm.

"Yine de onun kafa karışıklığıyla yaşamak zorunda olduğumu anlıyorsunuz ve o sadece beş yaşındaydı. Neler olup bittiğini hiç anlamıyordu. Ama canının yandığını biliyorum. Ve bir anne çocuğunun acısıyla başa çıkamaz. Mantıklı düşüncelerle ve doğru şeyi yaptığınızı anlamakla geçip gitmez. Bebeğiniz acı çektiğinde *siz de acı çekersiniz.*"

Evie konuşmadan önce uzun süre kimse bir şey söylemedi.

"Bu konuya hiç değinmedik. Corbin'in seni geri istediği gerçeğine."

Başımı salladım ve tekrar rulomun içine daldım, "Bunu takip etmedi. Hiçbir şey yapmadı. Juno bugün okuldan sonra ona geri dönecek. O ve ben sonunda bir ritim yakaladık. Konuşmamız gereken bir konu olmadıkça artık pek konuşmuyoruz. Mesele şu ki, o çok rekabetçi. Sanırım birinin kendi bölgesini işgal etmesi fikri onu tetikledi."

"Onun bölgesi derken seni mi kastediyorsun? Yoksa Juno'nun hayatında bir erkek olabilir mi?" Ryn sordu.

"Ben," dedim. "Ve belki ikimiz de. Hiçbir gerçekliğe dayanmıyor ama Corbin öyle bir adam. Bizi düzelterceğini söylediğinden beri bunu düşünme fırsatım oldu ve bu anlamda ondan ayrılırsam bunu asla kabullenmeyeceğini bilmeliydim. Harekete geçerdim. Bu bir şey olurdu. Sonra o şeyi aşacaktık."

"Aklının bir köşesinde bu olasılığı, Corbin'in duruma müdahale edebileceğini ve Auggie'yle bir şeyler denememenin bir başka nedeninin de bu olduğunu düşündüğünü mü sanıyorsun?" Evie sordu.

Bunu düşündüm.

Sonra "Evet." dedim.

Herkes sessizleşti.

Ekmeğimi yedim.

Hattie sessizliği bozdu.

"Şimdi ne olacak?"

Tüm bunlar arasında bu soru kolaydı.

"Şimdi nerede olduğumu iki kat daha fazla düşünmek zorundayım çünkü Auggie'nin etrafında dolanan sürtüklerden biri olmak istemiyorum," dedim.

"Aman Tanrım," diye inledi Ryn kanepeye yığılırken. Evie gözlerini Hattie'ye devirdi.

Lottie bana ters ters baktı. "Şu anda ciddi misin?"

"Evet!" Ağladım. "Yani o kadınlar-"

Alkışladı. "Bebeğim." İki kez daha alkışladı. "Kes şunu."

"Az önce beni alkışlamadın," dedim alçak sesle.

"Bahane uyduruyorsun," diye çıkıştı Ryn. "Daha önce, Lottie'nin dediği gibi, anladık. Şimdi... bu saçmalık."

"Kesinlikle," diye onayladı Evie.

"Ben anne değilim," diye başladı Hattie, "ama bu tereddütü anlıyorum. Axl bana kadınların Auggie'ye yaptıklarını anlattığında onun için üzuldüm. Ama söylemeliyim ki, kalbini korumanın yollarını arıyormuşsun gibi geliyor."

"Ya öyleyse?" Tersledim. "Bunu en son birine verdiğimde sonuç o kadar da iyi olmamıştı."

Lottie umursamaz bir tavırla, "O zaman kızlık organlarını kilitle, kardeşim," dedi. "Ve bu işi bitirelim. Çünkü... hayır."

"Kaçmak için bir enerji var mı?" Ryn sordu. Evie kıs kıs güldü.

Şimdi Ryn'e ve Evie'ye ters ters bakan bendim.

"Bilirsin işte, bırak gitsin de yoluna devam edebilsin. Bu iş artık... hoş olmayan bir noktaya varıyor," dedi Hattie sessizce.

Ve işte oradaydı.

Önümdeki tabakta yarım tarçınlı rulo asılı duruyordu ve ben dehşete kapılmış bir şekilde hareketsiz oturuyordum.

Çünkü ben zaten Auggie'nin kafasını siken o sürtüklerden b i r i y d i m .
Hiçbirine onunla seks yaptığımı söylememiştim.

Malum nedenlerden dolayı bunu da şimdi paylaşmadım. Ama...

Ne yapıyordum ben?

Ryn düşüncelerimi yarıda kesti.

"Ve Juno'nun seni düzeltmeye çalışması olayına geri dönelim. Bildiğiniz gibi ben de anne değilim. Ama bence sana bir şey söylemeye çalışıyor."

"Söylemeye çalıştığı şey, annesinin tüm kızlarının sevildiğini ve yerleştiğini görüyor ve o da bu dünyanın bir parçası," diye karşılık verdim. "Ortaklık kurmayı anlıyor. Hiç şüphesiz babasıyla birlikte olduğumuz zamanların nasıl olduğunu hatırlıyor. Benim de öyle mutlu olmamı istiyor. Hepiniz gibi mutlu olmamı istiyor."

Ryn, "Bence bundan çıkarılacak sonuç, *sizin mutlu olmanızı istiyor*," diye vurguladı.

"Bunu göz ardı etme," dedi Evie telaşla. "Gerçekten. Çünkü sevdiğimiz insanlar için istediğimiz tek şey bu."

"Ben mutluyum," diye iddia ettim.

Kimsenin buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Ben zorladım.

"Mutlu olmak için bir erkeğe sahip olmak zorunda değilsin."

"Hayır, istemiyorsun," diye kabul etti Lottie. "Ama Juno'nun tek çocuk olmasını istiyor musun?"

Kahretsin.

Ben yapmadım.

Bebekleri
severdim.

Ve çocukları
severdim.

Juno'nun olduğu her yaş, benim en sevdiğim
yaştı. Çocuklar harikaydı.

Ve doğru, erkek kardeşim ve kız kardeşimle ilişkilerim pek iyi
gitmemişti, çünkü hayatlarında benimle aynı fikirde olmadığım şeyler
yapmaya devam etmişlerdi.

Ama biz büyürken aramızda sevgi vardı. Ben erkek kardeşimle daha
yakındım ama kız kardeşimle de aramız iyiydi.

Birçoğunu.

Juno büyüyordu ama yaşı ne olursa olsun kardeş kardeşir.

Onun da buna sahip olmasını istedim.

"Hayatın boyunca dansçı mı olmak istiyorsun?" Hattie düşüncelerimi
yarıda keserek sordu.

Hayır, yapmadım.

Daha önce de belirttiğim gibi, bir meditasyon/yoga
stüdyosu açmak istiyordum. "Dans etmeyi kendim
bırakabilirim," dedim.

"Yapabilirsin, ben sadece bazı şeyler üzerinde düşünmen gerektiğine

işaret ediyorum, Pez. Mutlu musun? *Gerçekten mutlu* musun? Yani, herkes mutlu olabilir.

Ve mutlu olduğunuza inanıyorum. Ama neden bir şeylere uzanıp daha *mutlu* olmuyorsunuz?" diye seslendi.

Daha *mutlu*.

Auggie dostlarına sadıktı.

Bana sadık bir erkeğe sahip olmak nasıl bir his olurdu? Komik biriydi.

Hayatımda daha fazla kakhaha olması nasıl bir his olurdu? Evimde? Bunu kızıma vermek mi?

Onun için her şey iş değildi. Lottie ile düğününde Mo'yu savunmak gibi önemli olaylardan Mag'in pizza ızgara yapmasına kadar her türlü grup etkinliğinde hep oradaydı.

Hayattaki önemli şeylerin ne kadar para kazandığınızla ilgili olmadığını anlayan bir erkeğe sahip olmak nasıl olurdu?

Auggie'nin zamanı ve alternatif, daha rahat bir yeri olsaydı neler yapabileceğini düşünecek olursam, beni duvara karşı sıcak ve hızlı bir şekilde becerdiğinde ne kadar iyi yaptığını düşünürsem, tığ işi yastığının üzerinde bir su birikintisine eriyebileceğimden bahsetmiyorum bile.

Ve küçük kızım onu benim için istiyordu. "Onu bu gece arayacağım," diye mırıldandım. "Ne dedin sen?" Evie sordu.

Boğazımı temizledim ve dört kızıma baktım.

Ve daha yüksek sesle tekrarladı, "Onu bu gece arayacağım. Okuldaki Şükran Günü gösterisiyle ilgili toplantı bittikten sonra bir şeyler yemek istedi. Evet diyeceğim."

Ryn genişçe gülümseyerek, "Aman *Tanrım*," dedi.

Hattie ayağa fırladı ve koyu renk kıvrırcık saçları zıplarken bir yandan da el çırparak "Yaşasın!" diye bağırdı.

Evie uzandı ve Lottie'ye beşlik çaktı. Çıldırılmış olmalıyım.

Korkmalıyım.

Ama hepsinin ne kadar mutlu olduğunu görünce dudaklarımın seğirmesinin bir sırtışa dönüşmesine engel olamadım.

Aşkı denediğim için mutluyum.

Lottie bana odaklanırken Ryn Hattie'yi aşağı çekti.

"Tamam, bitti ve bunun beni ne kadar heyecanlandırıldığını anlatacak kelimeler bulmaya çalışabilirim ama bulamıyorum, o yüzden denemeyeceğim. Şimdi, annen, kız kardeşin ve erkek kardeşin konusunda ne yapacaksın?"

Doğru.

Tabii ki.

Korkutucu kısım bitti, diğer korkutucu kısımlara geçiyoruz.

"Birch konusunu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Belki de onu yalnız bırakmak iyi bir fikir olabilir. Ancak bu konuda düşünmem gerekiyor. Çünkü Juno'nun kuzenleri var ve benim de yeğenlerim var. Ve Birch'le birlikte sırtımı dönmek, özellikle de Juno'yu bundan uzak tutmak büyük bir şey. Ama annem ve çoğunlukla kız kardeşimle ilgili olarak bir planım var."

Tereddüt ettiğimde hepsi hafifçe bana doğru eğildi.

Planım ne olursa olsun, ya içinde olacaklarını ya da uzun süre tartışmak, değiştirmek, iyileştirmek ve sonra da katılmak için içinde olacaklarını biliyordum.

Tanrım, bu piliçleri
sevdim. İçimde bir
hafiflik hissettim.

O gün benim için cennet enerjisi akıyordu.

Destekleniyordum.

Kısıtlanmamış.

Kudretli.

Auggie ile şansımı deneyecektim.

Ve aniden, korku ve endişenin akıp gittiğini hissettim.

Kendimi canlı hissettim.

Kabarcı

klı.

Heyeca

nlı.

Hissetti

m ki.

Tanrım, eskiden, Corbin'den, hatta Juno'dan önce, ailemden kurtulup kendi başıma kaldığım zamanlardaki gibi hissediyordum.

Sanki dünya olasılıklarla doluydu. Tek yapmam gereken uzanıp onu yakalamaktı.

* * *

Saatler sonra (birçoğu), Auggie de dahil olmak üzere hemen hemen herkesin işten çıkacağı kadar geç olduğunda, yine volta atıyordum.

Bu sefer telefonum elimdeydi.

Ofis alanı, mutfak, ofis alanı, oturma odası, ofis alanı...

Yedinci yolculukta, mutfağın ortasında durdum, çok uzun zaman önce, kızların Auggie ile çıkmadığım için bana saçmaladıkları ve Ryn'in bana tavuk dediği bir anı gözümün önüne geldi.

"Aman Tanrım, tam bir korkağım," diye dehşet içinde nefes aldım. Sonra telefonumu kaldırdım ve meşgul ettim.

"Ben tavuk değilim," dedim ona. "Ben güçlüyüm."

Bunun üzerine rehberimi açtım, "H "ye gittim, Auggie'nin adını buldum (numarası bendeydi çünkü çoğunlukla komik GIF'ler, hangout davetleri ve bunun gibi şeyler içeren bir grup mesaj dizimiz vardı, numarasını bu dizinin dışında ilk kez kullanacaktım) ve ardından küçük telefon simgesine bastım.

Bir yerde telefonunuzu asla başınıza yakın bir yere koymamanız

gerektiğini okumuştum (ya da kucağınızda, cebinizde ya da sũtyeninizde bırakmamanız gerektiğini-EMF'ler tam bir baş belasıydı).

Ben de
hoparlöre
bastım. Bir kere
çaldı.

O kısacık sürede telefonu kapatmayı, sürgülü cam kapıya koşmayı ve telefonumu arka bahçeye atmayı düşündüm, böylece hem Auggie'nin beni geri aradığını duyamayacaktım hem de komando kaynaklarından bazılarını telefonumu bulmak için kullanırsa onu arka bahçede görecekti ve orada kaybettiğimi düşünecekti.

Ne yazık ki, ben bu mantıksız düşünceyi düşünürken, telefonu açtı.

"Pepper?"

Tanrım!

Şimdi ne yaptım?

Sıradanlığı seçtim.

"Hey."

"Her şey yolunda mı?"

Sesi endişeli geliyordu.

O tam bir *dağdı*.

"Evet. Her şey... şey, ben sadece, bilirsin, geceleri dans ediyorum, bu yüzden Juno'nun Şükran Günü etkinliğinden sonra bir şeyler atıştırmak için fazla zamanım olmayacak."

"Doğru," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu yüzden bir gün izin alacağım. Holly şu anda programda ve onun yerini doldurmakta çok iyi."

Holly yeni sunucumuz ve ev komedyenimizdi.

Dorian'ın (çalıştığım kulüp Smithie's'in müdürü) eskiden striptiz şovu olan seksi bir revünün sunuculuğunu yapması için muhteşem bir kadın komedyeni işe almasına izin verin.

O bir hit olmuştu.

Yine de Dorian'ın kulüpte dokunduğu her şey altına dönüşüyor gibiydi.

"Benimle dışarı çıkmak için izin alıyorsun," dedi Auggie.

"Sen... Yani, hâlâ bir şeyler atıştırmak istiyor musun?" diye sordum. "Kesinlikle."

Verdiği yanıt karşısında birden başımın döndüğünü hissettim, neredeyse kıkırdayacaktım. Neyim vardı benim?

"Gitmek istediğin bir yer var mı yoksa benim seçmemi mi istersin?" diye sordu. "Sen seç. Ve sen sormadan söyleyeyim, neredeyse her şeyi severim" dedim. "Harika."

"Evet,
harika."

Tamam.

Şimdi ne olacak?

"Evet demeye karar vermene sevindim tatlım," dedi. "Ben de... memnun olmana memnun oldum. Ben de sevindim."

"İyi ki ikimiz de o yerdeyiz" derken sesi eğleniyor gibiydi. "Mm-hmm."

Dostum, bunun ne kadar zor olduğunu tamamen unutmuşum.

"Peki, bu karar tarçınlı çörekler için mi alındı?" diye sordu.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Sonra gülmeye başladım, kıkırdamaya değil, gerçekten gülmeye ve pembe kanepeme gidip kendimi üzerine attım.

"Tarçınlı çöreklerim sihirlidir," diye paylaştım hiçbir alçakgönüllülük çabası göstermeden.

"Onlar hakkında bunu duymuştum."

"Ben, şey... bir ara sana biraz yaparım."

Tanrım!

Bir ara geceyi burada geçireceğini mi ima ettim?

"Bunu dört gözle bekleyeceğim," dedi, müstehcen bir sesle değil, sadece dört gözle bekliyormuş gibi.

Tamam, şey... Ben aptalca davranıyordum ve o bunu kaçıramazdı.

Madem bu adımı attım, geri kalanıyla da yüzleşebilirim.

"Bana biraz yumuşak davranmanız gerekecek," dedim. "Çünkü az önce neredeyse on yıldır flört etmediğimi fark ettim."

Kıkırdadığını duydum, sonra, "Sadece kendin ol, Pepper. Üç yıldır bu çağrıyı bekliyordum. Ben de bunu bekliyordum. *Seninle* bağlantı kurmak için."

Ne kadar tatlı.

"Üç yıl mı?" Sorguladım.

"Beş mi oldu?" diye alay etti. "Beş gibi geldi ama oraya gitmek istemedim."

Tekrar güldüm. "Sadece aylar oldu."

"Bir sürü ay."

O haklıydı.

Ve ben hala gülüyordum. "Tamam, bir sürü ay, ama üç yıl değil."

"Hayır," diye kabul etti. "Üç yıl değil." Sonra, "Juno bu hafta babasının yanına mı döndü?"

Daha rahat etmek için yan döndüm, telefonu minderin üzerine koydum ve asık suratla "Evet" diye cevap verirken saçlarımla oynamaya başladım.

"Üzgünüm, bebeğim. Bu berbat bir şey."

"Her Pazartesi kendime acıma partisi vermemek çok zor."

"Tahmin edebiliyorum."

Ve sonra...

Oldu.

Ondan sonra Auggie ve ben yaklaşık iki saat konuştuk.

Netflix'te neyin ortasında olduğunu biliyordum (*Mindhunter*). Ailemin zamanında izlememe izin vermediği bir dizinin (*Girlfriends*) epik bir yakalamasını yaptığını biliyordu.

Denver'da doğup büyüdüğünü biliyordum. O da benim öyle olduğumu biliyordu.

Baker Bölgesi'nde bir dubleks olan evini Indy ve Lee Nightingale adlı ortak arkadaşlarımızdan/tanıdıklarımızdan kiraladığını biliyordum.

Evimi iki yıl önce satın aldığımı ve sadece birkaç ay önce dekora son rötuşları yaptığımı biliyordu (şimdilik, dekorda hiçbir zaman *gerçek bir* bitiş olmadı, ona söylediğimden beri bildiği başka bir şey).

Juno'nun ne kadar mükemmel olduğunu anlatmak için de epey zaman harcadım.

Bu süreyi beni dinleyerek ve aynı fikirde olarak geçirdi. Ve böyle devam etti.

"Üzgünüm bebeğim ama Hawk için yapmam gereken bir şey var, bu da yarın saat beşte ofiste olmam gerektiği anlamına geliyor. Duş alıp yatmam lazım" dediğinde ne kadar uzun süredir konuştuğumuzu fark ettim.

Saat gece onu geçiyordu.

Duştaki Auggie'yi düşündüm.

Seks yapmıştık ama vücudunu görmemiştim.

Bu görüntünün ne olduğunu kesin olarak bilmesem de ürperdim. Sonra dedim ki, "Gitmene izin vereceğim."

"Bu gece aradığın için çok mutlu olduğumu söyleyebilirim, Pepper. Ve işleri zorlamak istemiyorum. Ama yine de, yarın telefon randevusu? Aynı saatte?"

Bu bir ürperti yaratmadı.

Göğsümü sıcak hissettirdi.

"Bunu çok isterim," dedim sessizce.

"Güzel," diye
mırıldandı. "İyi
uykular, Auggie."
"Tamam bebeğim. Yakında görüşürüz."
"Night."
"İyi geceler."

Ekranım bağlantısının kesildiğini kaydetti ve yüksek sesle "EMF'lerin canı cehenneme" demem bir saniye bile sürmedi, onu aldım, sırtıma yuvarlandım ve göğsüme sarıldım.

Tavana baktım.

Ve gerçekten kıkırdayarak gülmeye başlamam için çok daha fazla saniye geçmesi gerekti.

Çünkü küçük kızım bunu biliyordu.

Sekiz yaşında olabilirdi ama biliyordu.

Benim için istediği şey buydu.

Telefonuma sarılmak.

Kıkırdama.

Ve mutlu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gün Yapımı

BİBER

Evet, bunu yapabilirim. Hayır, bunu yapmayacağım."

Evie'nin sesi hoparlöründen geliyordu ve söylediği şeyler ana planımı alt üst ediyordu.

EMF'ler yüzünden hoparlörden konuşmuyordu (aslında konuşuyordu ama sadece o değil). Çoğunlukla kızlar ve ben mavi Hyundai Tucson'ımdaydık (kızlar Lottie, Hattie, Ryn ve ben) ve herkesin onu duymasını istedim.

Salı günüydü, sabahın geç saatleriydi.

Aynı zamanda ana planımın başka bir bölümüne de geçme zamanıydı.

Bir gün önce Auggie meselesini çözdükten sonra kızlarla birlikte yapacağımızı söylediğim şeyi yaptık.

Dinlediler.

Tartıştık.

İyileştirdik.

Ve şimdi harekete geçme zamanıydı.

"Birazcık yaparsanız çok yardımcı olursunuz. Çok değil. Sadece *birazcık*," diye kandırdım.

"Pez, bilgisayar korsanlığı bir suçtur," dedi Evie.

Ryn arka koltuktan, "Sen bir dahisin," diye işaret etti (ve bu kelimenin tam anlamıyla doğruydu, Evie'nin IQ'su listelerin dışındaydı).

"Yakalanmama konusunda dahi ol."

"Ve *her şeyi* hacklemenı istemiyorum," diye ekledim. "Sadece Peder Clyde'ın yaşayan en ürkütücü ürkütücü olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar."

Porno umuyordum.

Babam cidden pornodan hoşlanmazdı. Kız kardeşim de öyle.

"Tekrar ediyorum, bu işe girmemize sürekli karşı çıkan bendim," dedi Evie'nin sesi. "Çocuklar bunu yapabilir, muhtemelen çok daha kısa bir sürede ve kuşkusuz bunu mahvetmeyecekler."

Bu işi halledebileceğimizi söylemesi beni biraz rahatsız etti.

Bu sadece hafif bir ihtimaldi çünkü gerçek şu ki, bunu başarma ihtimalimiz vardı.

Bu yüzden Peder Clyde'ın bilgisayarını hackleyen bir dahiye ihtiyacımız vardı.

Ancak, gerçekten de bunu söylemiş, tekrarlamış ve sonra bunu biraz daha yapmıştı.

Bir yandan, belirtildiğı gibi, o bir dahiydi. Muhtemelen onu dinlemeliyiz.

Öte yandan, Auggie'nin Juno'nun okulundaki durumumuzla benim evimdeki tartışmamız arasındaki kısa sürede topladığı türden bilgileri toplamak için ne kadar çaba harcadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama toplayabildiğı kadarıyla, çok çaba harcadığını hissediyordum.

Aug ile resmi bir randevuyu takip edecek resmi bir telefon randevusu için anlaşmıştım.

Kendimi iyilik isteyecek durumda hissetmiyordum.

"Ve sürekli olarak söylediğimiz gibi," diye başladı Ryn, "ocuklar hayatlarını kazanmakla ve *kirli polislerden oluşan bir eteyi araştırmak* gibi biraz daha önemli şeylerle meşguller."

"Ryn, sen kaırıldın... iki kez, ve vuruldun," diye hatırlattı Evie ona. "Dersini almadın mı?"

"Ben kaırılmadım," diye araya girdi n tarafta yanımda oturan Lottie. "Beni tüm bu eğlenceli şeylerin dışında bıraktınız. Bir tamirat kaldı, son bir şans ve ben de varım."

Sadece kaırıldığımı söylemek için. Ve o sırada kafama bir silah doğrultulmuştu.

Bu nedenle, bunun hiç de eğlenceli olmadığına tanıklık edebilirim. Ve tekrarlanmasını istemedim.

"Kaırılmayacağız," dedim.

"Pekâlâ. O zaman kaırılmayacaksak ve sen de bu adamın bilgisayarına girmeyeceksen, Evie, o zaman bunu yapıyoruz," diye karar verdi Lottie. "Yani, Tanrı aşkına, kız kardeşimin arkadaşları adamlarına bağlandığında, arabalarda bombalar, yüksek hızda kovalamacalar ve patlayan el bombaları vardı. Sizin için o kadar aşırıya kaçmasını istediğimden değil, ama birkaç önemsiz adam kaçırma olayı ve işimiz bitti mi? Bir şeyleri değiştirmemiz lazım."

Ve şimdi ana planım hakkında ikinci kez düşünüyordum.

Çünkü bilgisayar korsanlığı ve kızlara yaptırdığım şeyi yaparsam ailemin bana çok kızması dışında (sonunda aydınlanacaklarını umuyordum), bu işin içinde gerçek bir tehlike yoktu.

En azından ben öyle düşünmedim.

"Peki," diye tersledi Evie. "Sadece hattı bana açık tut ki çılgılık attığınızı duyduğumda çocukları çağırabileyim."

Ryn dikiz aynasında bana *Evie'nin çok dramatik* bir göz yuvarlamasını verdi. Ben de ona katıldım.

Ana planın tehlikeli kısmı bu değildi (hacklemekti). "Tamam, bu benim için bir fırsat. İçeri giriyorum!" Hattie duyurdu.

Sonra kapısını açtı ve zarif ama yine de kız gibi Hattie yürüyüşüyle kaldırımında yürüdü, saçları sallanıyor ve diz boyu çizmelerle giydiği sevimli, uzun kollu, kısa elbisesinin eteği sallanıyordu.

Hattie klasik eğitim almış bir dansçı olduğundan, bazen kulüpte rutinlerini *pointe olarak* yapardı. O kadar çok eğitim almıştı ki, yaptığı her hareket dengeli ve zarifti.

Çok güzeldi.

Ve süper havalı.

Bu görev için onu seçmemizin nedeni de buydu.

Lottie bir striptizciye benziyordu. Sadece öyle olduğu için değil, bu aynı zamanda onun estetiği idi. Ve bunu çok iyi kullanıyordu. Ama striptizci görüntüsü birazdan olacaklarla pek uyuşmuyordu.

Ryn çarpıcıydı. Ama sinirliydi. Dünya bilgeliği. Ve saklanmıyordu da. Birisi neden yaptığını merak etmeden yapılması gereken şeyi yapmasının hiçbir yolu yoktu.

Hattie kıvrımlıydı, uzun, kıvrırcık saçları, iri gözleri vardı ve o da göz kamaştırıcıydı, ama daha masum ve sevimli bir şekilde.

Mükemmeldi (gerçi o kısa elbise bazı dalgalara neden olabilirdi ama görevinin bir parçası da kılık değiştirmemek değildi, sözde kilise hakkında bilgi *edinmek* için gidiyordu, her şeyi biliyormuş gibi değil, bilseydi soru soramazdı).

Hepimiz Hattie'nin kaldırımından ailemin kilisesine doğru yürüyüşünü izlerken Evie'nin sesi telefonumdan, "Bu konuda içimde iyi bir his yok," dedi.

Oraya hiç gitmemiştim. Yeni yapılmış bir binaydı. Ama varış noktamıza ulaştığımız anda Peder Clyde'ın ben sürüsünden kaçtıktan sonra meşgul olduğunu fark etmiştim.

Bunu zaten biliyordum çünkü ailem temel atarken çok heyecanlıydı ve daha sonra yeni ibadet yerlerini kutsadıklarında daha da heyecanlandılar.

Babama göre, bu kilisede TV evanjelistlerinin kiliselerindeki "iğrenç süslemeler" yoktu. Kendi deyimiyle, "sadece amaca uygun" bir kiliseydi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve sormadım çünkü "amaçlarının" hayranı olmadığım için umurumda da değildi.

Ve o zamanlar, birden fazla eş olayını bilmiyordum.

Sadece küfür etmenize izin verilmediğini (alışılmadık bir şey değil), Tanrı'nın adını boş yere anmanıza izin verilmediğini (bu bir emirdi, bu yüzden bunu yapsam bile, ciddi bir şekilde kaşlarını çatmaları büyük bir şey değildi) ve evlenmeden önce seks yapmanıza izin verilmediğini biliyordum (um... kimse bana vücudumla ne yapacağımı söyleyemez).

Ayrıca *çok fazla* ibadet etmek zorundaydınız.

Namaz ibadetini kaçırmak ciddi şekilde hoş karşılanmazdı ve bir Pazar vaazını kaçırmak büyük bir suç olarak kabul edilirdi.

Ama daha fazlası, bir ton etkinlik, dostluk, canlandırma, vaftiz, artı kurslar vardı (bunlar sadece erkekler içindi, ki bunun her zaman şaibeli olduğunu düşünmüşümdür).

Birisi doğru hapşırıldığını iddia etse, Peder Clyde hepimizi konuyla ilgili sözlerini dinlemek için toplar ve gelmediğiniz takdirde kınanırdınız.

Ancak, bunların hiçbirisi eğlenceli olmasa da, benim sorunum olan en büyük şey, adamın "evin aslanı" (Peder Clyde'ın sözleri) olmasıydı.

Başka bir deyişle, aile reisinin -yani *erkek* reisin- söyledikleri geçerliydi. Son.

Cidden, *son*.

Kiliseye girip yerleştikten sonra annem babamın isteklerine karşı gıkını bile çıkarmadı.

İğrençti.

Ve rahatsız edici.

Ve kadınlar uygun gördükleri gibi giyinemezlerdi. Örtünüyorlardı. Pantolon giymiyorlardı. Dar bir şey giymezlerdi. Mümkün olduğunca az ten gösteriyorlardı.

Makyaj da yok.

Yüksek topuk yok.

Saç boyamak yok. Ayrıca kısa ("çocuksu") saç da yok.

Ve kadınlar için o kadar çok kural vardı ki, hiç komik *değildi*.

Şimdi babamın yeni kiliseleri söz konusu olduğunda bahsettiği "iğrenç tuzakların" büyüklük içermediğini görüyordum.

Başka bir deyişle, bina büyüktü. Basit bir ibadethane, bir ya da iki yönetici ofisi ve belki de dostluk ve Pazar okulu için birkaç oda için gerekenden çok daha büyüktü.

Bu da neden bu kadar çok alana ihtiyaç duyduklarını sorgulatıyor.

Park alanı da oldukça genişti. Ve şu anda içinde birkaç araba, kamyonlar, birkaç kamyonet ve ciddi şekilde donatılmış üç karavan vardı.

Ama arabamı sokağın aşağısına yerleştirmiştım, böylece ön kapıyı görebiliyorduk ve böylece Hattie içeri girene kadar onu izleyebilecektik.

"Sadece bilgi toplayacak. Broşürler. Broşürler. Biriyle hizmetler hakkında konuşacak. Katılmakla ilgileniyormuş gibi yapacak. Her neyse," diye hatırlattı Ryn

Evie. "Sanki o-" Ryn nefesini

kesmek için sözünü kesti.

Ben de onunla birlikte nefes nefese kaldım.

Lottie de "Vay anasını!" diye haykırdı.

Bunu yaptık çünkü aynı anda üç şey oldu.

İlki, kilisenin önünde, Axl bir anda ortaya çıktı, yürüyüş yolunda ilerleyen Hattie'yi belinden yakaladı ve onu karavanlardan birinin etrafından sürükleyerek kilisenin görüş alanından çıkardı.

İkincisi, yine birdenbire ortaya çıkan Mo, aniden Tucson'ımın kaputunun önünde duruyordu, kaslı elleri kalçalarında, Oakley'leri gözlerinin üzerinde, kel poposu güneşte parlıyordu, iri omuzları güneşi engelliyordu, yüzünde küçük çocukları gözyaşlarına boğacak bir ifade vardı (gerçi bu onun normal görüntüsüydü, Mo korkutucuydu - tatlı biri olsa da, ancak şu anda tatlı hissetmediğini söyleyebilirdim).

Ve son olarak, kapım aniden açıldı.

Auggie'nin eğildiğini görmek için tam zamanında o tarafa baktım.

Emniyet kemerimi çözdü ve tekrar yerine oturduğunda çılgılık attım.

Ve sonra kığım artık sürücü koltuğunda değildi çünkü beni dışarı sürükledi.

Ayaklarımı koordine etmem bir saniye sürdü.

Neler olduğunu tam olarak anlamam bir saniye daha sürdü. Ve

sonraki saniyede, "Bu da ne?" diye sordum.

Döndü, durdu ve b e n i sertçe çekmek için elimi kullandı, böylece göğsüne çarptım.

Kafamı kaldırdım ve iki şeyi hemen fark ettim.

Birincisi, aynı zamanda güneş gözlüğü takıyordu - polarize, taktik sargılar ve onlarla iyi görünüyordu.

İkincisi, geçen Pazar günkü ziyareti sırasında o kadar çok şey oluyordu ki, Perşembe günkü kalın kirli sakalının o gün daha kalın kirli sakala dönüştüğü gerçeğini tam olarak idrak edememiştim. Ancak iki gün daha tıraş olmamasının, siyah kirli sakalının belirgin bir şekilde gölgelenmiş bir eneden, sadece sakal olarak tanımlanabilecek bir şeye dönüştüğü anlamına geldiğini ve bunun *sıcak olduğu konusunda* haklıydım.

"Kapa eneni, birazdan konuşacağız," diye homurdandı.

Sonra tekrar gitti ve elimi hala tuttuğunu düşünürsek ben de gittim.

O sırada Tucson'un yanımdan geçtiğini, Mo'nun kocaman bedeninin direksiyonun arkasına sıkıştığını, Lottie'nin Mo'ya ters ters baktığını, Ryn'in sırtarak yolcu camından bana el salladığını fark ettim.

Bu da ne?

Auggie beni bir köşeden çekiştirdi. Yarım blok boyunca homurdandım. Sonra kaldırımdan caddenin kenarına park etmiş arabalara doğru gittik. Burada beni önüne çekti, bıraktı ama sadece bir elini karnıma koyup sırtımı parlak, siyah bir Hummer'a yaslayabilsin diye.

Başka bir deyişle, onun ve çocukların arabası. Çocukları daha önce bu araçlarda gördüğüm için, bunun onların şirket aracı olduğunu biliyordum.

Ben daha bir şey söyleyemeden, "Neden burada olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu.

Tam olarak bunu yapmak için ağzımı açtım ve sonra ona neden beni tartakladığını ve büyük bir pislik gibi davrandığını sormaya devam ettim.

"Hayır," diye devam etti dudaklarımdan tek bir ses bile çıkmadan. "Neden burada olduğun umurumda değil. Ne oluyor, Pepper? Bu işte olduğumuzu düşünmüyor musun?"

Tamam, şimdi o ve kardeşlerinin beni ve kızları ana planımı harekete geçirirken basmasına, Mo'nun arabamı almasına ve Auggie'nin beni bir kaldırımdan aşağı sürüklemesine ciddi kızıgın değildim.

Şimdi kafam karışmıştı.

"Tam olarak neyin peşindesin?"

"Ailenin içine düştüğü şu karmaşa." Bir saniye bekle.

"Ne?" Ben sordum.

"Tüm ailenizin mali durumu o kiliseye bağlı. Baban ve eşleri o binada yaşıyor, aynı şekilde diğer on bir diyakoz ve eşleri, kız kardeşin de dahil olmak üzere onların çocukları da. Ama o aslında kilise için çalışıyor, yönetimde, aynı zamanda bizim müktesebat dediğimiz ama onların misyonerlik olarak adlandırdığı işi yapıyor."

Aman Tanrım.

Bu, binanın neden bu kadar büyük olduğunu açıklıyordu. "Pazar günü o kısmı atlamıştın," diye bilgilendirdim onu.

"Çünkü Pazar günü bunu bilmiyordum," diye beni bilgilendirdi. "Bu bilgi bu sabah geldi. Bu yüzden şu anda bir şeylere göz kulak olmak ve daha fazla şey bulabilmek için bir şeyler yapıyoruz, çünkü keşfettiğimiz her şey zaten öğrendiklerimizden daha berbat."

Açıkçası bunların hiçbiri beni mutlu etmedi.

"Şimdi fikrimi değiştirdim," diye devam etti. "Bilmek istiyorum. Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben de seninle aynı şeyi hissediyorum," diye cevap verdim. "Açıkla," diye ısırdı.

Um.

Tabii ki hayır.

"Hayır," diye tersledim, sonra da göğsünü dürttüm. "İki kere açıklayacaksın. Birincisi, neden bu kadar huysuz ve otoriter olduğunu açıkla. Ve ikincisi, açıkla

Neden sana bir açıklama borçlu olduğumu düşünüyorsun? Hayır, bekle, çarpı üç. Ayrıca burada ne *aradığını* da açıkla."

"Branch Davidian'ları duydun mu?"

Alaycı bir ses çıkardım ve dedim ki, "Peder Clyde sürüngeinin teki ama orası silahlarla dolu uzak bir yerleşke sayılmaz. Yani, Littleton'ın dış mahallelerinde, yine de bir Denver banliyösü."

"Pepper, o kilisedeki her diyakozun kendi adına bir banka hesabı var. Clyde Higgins'in erişebildiği ve imza yetkisine sahip olduğu bir hesap. Kendisine ait, başka imza yetkisi yok, yasal eşi bile. Kilisenin üç tane var. Ve son yirmi yılda, bu kilise ve liderleri zar zor geçinmekten, onları önemli ölçüde daha yüksek bir vergi dilimine atlayacak bir gelirin hemen altına sürüklendi. Babanız sigorta satıyor ve son on beş yıldır da satıyor. Ve son dokuz yıldır yılda yüz altmış bin dolar kazanıyor. Diğer tüm diyakozlarla aynı gelir."

Çılgınca bir tahmin, bu bir tesadüf değildi. Ona baktım, nutkum tutulmuştu.

Auggie, "Ben senin için hesap yaparım," diye önerdi. "Sadece diyakozların hesaplarında iki milyon doların üzerinde para var. Bu arada vergilendirilmeyen kilise hesapları daha da sağlıklı. Çoğunun yasal olarak evli olmadığını düşünürsek, 'eş' konusuna hiç girmedim. Bu yüzden ayrı dosya açıyorlar. Bu da kendi hesapları olduğu anlamına geliyor. Ama sonuç olarak Rahip Clyde'ın on yedi milyon dolara doğrudan erişimi olduğunu paylaşacağım."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Bu kadar parayı nasıl kazanıyorlar?" "Biz de bunu bilmek istiyoruz."

"Yani ailemin kilisesini mi araştırıyorsunuz?"

(Müthiş) göğsünü genişleten büyük bir nefes aldı.

Sonra dedi ki, "Pepper, yapmak istediğim son şey seni korkutmak. Seninle ilk randevumu daha yeni ayarlayabildim. Ve bu görev üç yılını aldı."

Üç yıl.

Ona attığım sırtmaya engel olamadım.

Burun deliklerinin seksi bir şekilde açılmasının bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, sırtışıımı kesinlikle fark etti, ama konuşmaya devam etti.

"Ama sana söylediğim gibi, bu işi ciddiye alıyorum." Onunla benim aramdaki boşluğa bir elini attı. "Bunun anlamı, aklımda, seni benim yapıyorum. Juno benim. İkiniz de hayatımda olacaksınız. Ve ben hayatımda değer verdiğim insanlara göz kulak olurum. Bu karmaşanın dışındasın, orada her ne oluyorsa, bu yüzden sana hiçbir şekilde dokunamaz. Ama düşündüğümüz gibiyse, size başka bir şekilde dokunabilir. Seni üzebilir. Juno'yu üzebilir. Bunun olmaması için elimden geleni yapmalıyım. Eğer bunu yapamazsam, darbenin olabildiğince yumuşak olmasını sağlamalıyım."

Ummmmmmmmmm...

"Bunu sen mi söyledin?" diye sordum, göğsüm ısınıyordu ve başka yerlerim de ısınıyordu.

"Az önce söyledim," diye onayladı...

kararlı bir şekilde. Ben de tabii ki üzerine atladım.

Atlayacak fazla mesafe yoktu ama yine de hızla üzerine gittim, bu da vücudumun onunkine çarpması anlamına geliyordu. Bağlandıktan sonra bir kolumu omuzlarına doladım, diğer elimi de parmaklarımın etrafında anında kıvrılıp onları sahiplenene gür saçlarının arasına soktum.

Sonra ağzını kendime doğru çektim ve onu öptüm.

Bir milisaniye sonra Hummer'a yaslanmıştım, Auggie'ye yapışmıştım, öpücüğüm beni ele geçirmişti ve ailemin kilisesinin köşesinde ateşli ve ağır bir şekilde öpüşüyorduk.

Ona srtnyordum. O

da bana sürtünüyordu.

Gömleğini avuladım ve bir elimle başını kavradım. O da benim saımı ve kıımı avulamıştı.

Tanrım, pebilirdi.

Dili sihirliydi.

Birdenbire kayboldu ve yüzü boynuma gömüldü.

Nefesini tenimde sıcak

hissdebiliyordum. Nefes nefese

kalmıştım.

"Soğutmamız gerek," diye mırıldandı etime doğru.

Yaptık, birçok nedenden dolayı. Bunlardan birincisi, bunu daha önce de yapmış olmamızdı (benim ona atlamam kısmı da dahil olmak üzere), bir sonucu vardı ve bunu ikinci kez bir şirket Hummer'ının arkasında yapmak istemedim.

Ya da güpegündüz kenarında.

Kilise binasına bu kadar yakın bir yerde ahlaksız davranıştan tutuklanmak büyük olasılıkla ana planımı bozacaktı.

"Evet," diye kabul ettim.

Başını kaldırdı ve bana baktı. "İyi misin?"

diye sordu.

Hayır, değildim.

Sonraki bir saati Auggie'yi öperek ve/veya onun bana ve Juno'ya nasıl bakmak istediğinden bahsetmesini dinleyerek ve/veya Auggie ile seks yaparak (ama Hummer'ın arka koltuğunda değil) geçirmek istedim.

"Evet," dedim.

Bana sırtıttı ve düşüncelerimi okuyabildiği izlenimine kapıldım. Sonra dedi ki, "Sıra sende."

"Benim sıram, ne?"

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Kız kardeşimin Peder Clyde'la evlenmesini istemiyorum," diye cevap verdim. "Ve?"

"Ve... biraz hafiyelik yapacaktık."

Ne yazık ki, sohbet ettiğimiz ve artık birbirimize saldırmadığımız için, elimi saçlarından çekmem ve beni dik tutuyormuş gibi gömleğine tutunmayı bırakmam uygun göründü.

Bunu yaptım, ama fazla ileri gitmedim çünkü etinin sıcak ve sert hissini seviyordum. Sağlamdı. Sabitti. Ve bana her ikisini de hissettirdi.

Ve güneş ışığı gibi kokuyordu.

Ben de ellerimi omuzlarına koydum ve konuşmaya devam ettim.

(Bu arada Auggie elini kıcımdan belime götürmüştü ama diğer eli hâlâ saçlarımdaydı ama şimdi dalgın dalgın saçlarımla oynuyordu...*mm*).

"Saffron babamla sıkı fıkıdır," dedim. "Her zaman onun favorisi olmuştur ve bu yalakalık yaptığı için değildir. Aralarında bir uyum var. Ama o aptal değil ve açıkçası bu... Rahip Clyde'la kurdukları her neyse, onun istediği bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden onun mantıklı tarafına hitap etmek için kullanabileceğim bir şeyler bulmaya çalışıyorduk. Çünkü kilise değişti. Bir şeyler ters gidiyor. Ve o da bunun içinde. İçindeyken perspektif sahibi olmak zordur. Ona biraz perspektif vermek istedim."

Orada olmama bile verdiği tepkiyi göz önünde bulundurduğumda, ana planımın Evie'yi hackleme kısmını paylaşmadım. Neyse ki (şimdi), bunu yapmayı reddetmişti, bu yüzden ondan bir şey saklıyor gibi değildim.

Aynen öyle.

"Haklısın, bir terslik var," diye onayladı.

"Şey, evet," dedim. "Yani, dünya çapında milyonlarca üyesi olan bir Scientology değiller. Birden fazla eş olayı çok saçma. Para meselesi ise şüpheli."

"Çok sayıda üyeleri var."

Başımı salladım. "Her zaman küçüktü. Babam diyor ki-"

"Pepper, tatlım, çok fazla üyeleri var. Bunun nedenlerinden biri de kız kardeşinin en iyi üye toplayıcıları olması. O senin kız kardeşin, bu yüzden senin gözüne girmemiş olabilir ve senin kadar güzel değil ama bakması da zor değil. Ve o tek değil. Higgins'te çoğunlukla erkekleri peşinden sürükleyen çok sayıda ateşli hatun var ve onları buraya getiren Tanrı'ya daha yakın olma vaadi değil. Onları buraya getiren, ateşli hatunlara erişim ve istediğiniz kadarını parmağınızın altında ve yatağınızda bulundurmak için doğrudan Tanrı'dan onay almak."

"Yapamam... Yapamam..." İnançsızlığımın derinliğini dile getiremedim.

"Dışarıda, kız kardeşinize benzeyen dört ya da beş eşe sahip olma fikrinde Tanrı'yı bulacak pek çok ezik olması muhtemelen sizin için sürpriz değildir" diye devam etti. "Ama asıl amaç bu değil. Bu size on yedi milyon dolar kazandırmayacak. Birincil uğraşın ne olduğunu bulmaya henüz zamanımız olmadı."

"Ateşli bebeklere bunu nasıl yaptırıyorlar?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Peder Clyde'ı gördün mü? Yani, adam Pierce Brosnan bile değil."

Auggie'nin mükemmel dudakları kıvrıldı. "Pierce Brosnan?"

"Bu gezegende nefes alan herhangi bir kadına Pierce Brosnan'ın şu anki yaşında onunla birlikte olup olmayacağını sorun. Cevap 'evet' olacaktır. Bazıları bunu fısıldayabilir ama diğerleri çılgılık atacaktır."

Auggie kıkırdamaya başladı.

"Sen de dahil misin?" diye sordu.

"Çılgılık atardım ama sanırım siz ve çocuklar ana planımı engellerken yeterince olay çıkardık."

Kıkırdamaya devam etti ama "Ana plan mı?" diye sordu.

Cevap vermedim.

"Eğer bu ateşli bebekler meselesi doğruysa, Hattie'nin bu operasyonda gizli çalışmak için mükemmel olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye işaret ettim.

Gülümsüyordu ama aynı zamanda başını sallıyordu.

"Axl'a bunu önerdiğini söylemeyeceğim bile. Hepimiz bir şeylerin peşinde olduğunu bildiğimizden, onun seninle arabada olmasına pek sıcak bakmadı. Arabadan inip o binaya gitmesine daha da az sıcak bakıyordu. Hattie'nin gizli göreve gitmesine imkan yok."

Bu muhtemelen doğrudu. Kızların erkeklerinin koruyucu olduğunu fark etmiştim.

"Ailem her zaman kiliseye gitmemi istiyor..." Düşünceli bir şekilde mırıldandım, çünkü bu gerçekten harika bir fikirdi.

Yani, annemin hastalığını Rahip Clyde'ın muhtemelen suç teşkil eden bir davranışını ortaya çıkarmak için kullanmak değil.

Ama geçici olarak (sahte de olsa) geri dönmek için mükemmel bir bahane olurdu.

Bir taşla iki kuş, annemle vakit geçirebilir ve belki de iyi bir istihbarat elde edebilirdim.

Yeni ana planımı düşünürken bir yandan da Auggie'nin tişörtünün yakasındaki dikişi hafifçe ovuyordum.

Yüzüne dikkat etmeliydim, çünkü bunu yaptığım da, harika sargılar giyen bir Yunan tanrısı heykeline dönüştüğünü gördüm.

Güzel bir tane.

Ama kızgın bir tane.

"Ne?" diye sordum.

diye sordum.

"Sen deli misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Senin bir çocuğun var, Pepper," diye hatırlattı bana.

"Uh...evet. Ama gruba geri döneceğimi söyledim. Juno'ya değil. Juno için hiçbir yol yok."

"Demek istediğim, bir çocuğunuz var ve başınıza bir şey gelmesine ihtiyacınız yok," diye açıkladı.

"Bana bir şey mi oluyor? Ne olabilir ki?"

"Belki diğerinde ne demek istediğimi anlamamışsındır diye başka bir ipucu deneyeceğim bebeğim," dedi nazikçe. "Waco?"

Sonu çok mutsuz biten bu olayın tekrarlanmasıyla kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim ve parmaklarım omuzlarını kavradı.

"Kilisede olanların tehlikeli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu gece telefon randevusu olmasa nasıl olur?" diye önerdi. "Biraz yemek alıp gelsem ve konuşsak nasıl olur?"

"Hayır, Augustus," diye reddettim ve koluna bir şaplak attım. "Bu önemli bir soru. Seçtiğin Çin lokantasından yengeç rangoon ve portakallı tavuk ile kızarmış pilav getirmeni bekleyerek oturamam."

Auggie, randevu ayarlamamız için tamamen açıklanmamış yemek siparişime tekrar sırtıttı.

Ve sonra ciddileşti.

"Pepper, işin içine para ve Tanrı girince işler ciddileşiyor. Higgins için, tahminimce, para. Müritleri içinse Tanrı. O kilisenin yasal olarak o kadar parası olmasına imkan yok. Çok sayıda üyeleri olsa bile. Bir şeyler çok yanlış. Eğer tehdit edersen, Higgins müritlerini harekete geçirecektir. Sahip olduğu her şeyi koruyacaktır.

vazgeçmek istemiyorlar. Tanrı adına ilerliyorlar. İkisi de uçucu. Birlikte radyoaktiftirler."

Tamam, bu mantıklı geldi.

Demek istediğim, dinin ve paranın son on ya da yirmi yüzyıldır (ya da daha uzun bir süredir) pek çok kötü şeyin kaynağı olduğu tartışılmazdı.

"Sadece kız kardeşimin o adamla evlenmesini istemiyorum," diye paylaştım.

"Tahmin edebiliyorum, çünkü onu gördüm ve içine baktım ve adam doğru değil. Ama bu şekilde müdahale ederseniz ateşle oynamış olursunuz."

"Yani bunun yerine ateşle mi oynayacaksın?"

"Elbette. Bunu yaşamak için yapıyorum, bebeğim. Bu sadece ofiste başka bir gün." Ummmmmmmm...

Kartvizitinizde (eğer varsa) AUGUSTUS HERO, COMMANDO yazıyorsa, günlerinizin patronunuz için kalem açmakla ve şirketin karanlık odasında gözetleme fotoğrafları banyo etmekle geçmediğini söyleyebiliriz.

Ancak bunu düşünmemiştim çünkü bu adamı hayatıma almak şöyle dursun, bir randevuyu bile düşünecek kadar ileri gitmemiştim.

Ve bu nedenle, yaşamak için ne yaptığıyla ilgilenmesi gerekiyordu. "Daha sonra," diye mırıldandı, beni dikkatle izliyordu.

Bu akıllıca olur.

"Katılıyorum," dedim. Sonra da "Düşünmem gereken bir de annem var. Şimdi neden ziyaretime gelmeme izin vermediğini biliyorum. Ama o hasta. O benim annem. Onu görmek istiyorum."

"Ve sana gelmeyecek mi?"

Başımı salladım.

"Bunu daha sonra da konuşabiliriz."

Huzursuz bir nefes verdim.

"Kardeşin hakkında konuşmadın," dedi Auggie temkinli bir ifadeyle.

"Çünkü çılgın pastanın sadece bir bölümüne odaklanmaya karar verdim.

Bu benim ailem. Tüm yüzümü turtaya sokmayacağım, bu sadece yüzümde turtayla kalmama neden olur."

Mükemmel dudakları yine kıvrılıyordu. "İlginç bir metafor." "Ayrıca bu akşam Çin yemeğinden sonra turta yememiz gerektiğini düşündürdü bana." Gülmeye başladı.

Tamam.

Her şey daha iyi değildi ama Auggie'nin gülüşünü izlemek? Biraz daha iyiydi.

Gülmeyi bıraktığında, "Gerçi bu muhtemelen akıllıca, çiğneyebileceğinden fazlasını ısırmamak." dedi.

Metaforumu alıp onunla koşarken ona bir sırtış attım.

"Onunla temasa geçmen gerekiyor," diye devam etti Auggie. "Ve onun iletişim bilgilerini istemedin. Ama bende var."

"Teşekkürler, ama onunla temasa geçip geçmeyeceğime henüz karar vermedim," diye paylaştım. "Bir yandan Juno'nun kuzenleri var. İçine adım attığımız bir işlevsizlik karmaşası olabilir, ama onun büyük bir ailesi yok ve bildiği şey çılgın melodiler ve bugün öğrendiğim gibi, belki daha da kötüsü. Öte yandan, içine adım attığımız şey bir işlevsizlik karmaşası olabilir ve kızımın bunun altında kalmasını istemiyorum. Bu yüzden düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Bir de Birch var," diye yanıtladı Auggie.

Başımı salladım. "Kardeşimi görmek isteyip istemediğim konusunda daha da kararsızım. Ama bu konuda *hayır* tarafına meyilliyim. Bununla birlikte, o işin içinde olmadan çocuklarıyla nasıl tanışacağımı bilmiyorum. Yani gördüğünüz gibi, bu bir muamma."

Ama Auggie bana şaşkınlıkla bakıyordu ve ben onun benim muammamı merak ettiğini düşünmüyordum.

Ben de "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Pepper, tatlım..." Bir elini kaldırdı, boynuma doladı ve başparmağını çenemde gezdirdikten sonra devam etti: "Onun da annesi."

Vay anasını.

Bu şekilde düşünmemiştim.

Ve kızlar bunu bu şekilde düşünmemişlerdi.

Çünkü kızlarınız sizi ve çocuğunuzu düşünüyordu, hain, savurgan, uzun süredir kayıp olan ve şimdi bulunan kardeşinizin çıkarlarını değil.

Ancak hayatınızdaki yeni adam yine de sizinle ilgilenebilir (sadece başparmak manevrasının etkili olduğunu söyleyebiliriz) ve aynı zamanda size önemli bir yeni bakış açısı kazandırarak olayların farklı bir yönüne ışık tutabilir.

Lanet olsun.

"Seni bununla baş başa bırakayım, bu akşam yengeç rangoon ve portakallı tavuk ve kızarmış pilav üzerine konuşuruz" diyerek siparişimi aldığını teyit etti.

Ona gülümsedim.

O da gülümsemedi.

"Ne tür bir turta istiyorsun?" diye sordu.

Doğru.

Bu adamı içeri almak için bu kadar uzun süre beklediğim için kendi kıcımlı tekmelemekten kendimi alıkoymak için yapmam gerekebilecek gibi görünen işi dosyalamanın zamanı gelmişti.

Ben yaptım.

Bir sebep vardı. O
sebebi anladı. Artık
buradaydık.

İleri.

"Turtayı ben alacağım," dedim. "Ya da ben yaparım. Fransız ipeği sever misin?"

"Kadınlardan biri sana bundan bahsetti mi?"

Başım döndü. "Ne hakkında?"

Bu soruyu geri çevirdi ve sadece "Evet, Fransız ipek turtasını severim" dedi.

Geri çekilmesine izin vermedim ve "Soruma cevap vermedin, Auggie" diyerek not ettim.

"Bu benim en sevdiğim turta."

Uhhhhh...

"Ciddi misin?" diye

sordum. Başını salladı.

"Bu benim de en sevdiğim turta." Cevap vermedi.

"Ve Juno'nun," diye devam ettim. Auggie hiçbir şey söylemedi.

Tamam, eğer dinlerseniz evrenin birçok farklı şekilde konuştuğunu öğrenmiştim.

Ama hepimizin aynı favori turtaya sahip olması, benim tahminime göre evrenin konuşması değildi.

Evren çılgılık atıyordu.

Örnek olarak: Corbin pek sevmedi. Çiğ yumurta bileşeni onu korkuttu. Kalori içeriği de öyle. Çikolatadan (ve kremadan, aynı şekilde tereyağı ve şekerden) kaçınıyordu. Aslında, genel olarak turtadan kaçınırdı. Ve tatlılardan.

Juno benimle yemek yapmayı çok severdi ve ben de iyi bir anne olmak için elimden geleni yaptım, böylece kızıma sağlıklı beslenmeyi öğrettim. Bunu onunla birlikte yaptım. Ama düzenli ikramlarımız da vardı.

Babasını da severdi, ama onun evinden döndüğünde yakındığı bir şey varsa, o da babasının ona sürekli sağlıklı beslenmesini sağlamasıydı, babasının evinde eğlenceli ikramlar yoktu ve benimleyken de bunu sürdürmesi için onu teşvik ediyordu.

Bu Fransız ipek turtası bilgisiyle Auggie'ye bakarken enerjimin önemli ölçüde dengelendiğini hissediyordum.

"Beni tekrar öpecek misin?" diye sordu.

"Arka koltukta Hummer seksinden hoşlanmıyorum ve son seferinde seni durdurmaya pek hevesli değildim. Bir kez daha mahkemeye çıkmak istemiyorum."

"Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü Hattie ve Axl son beş dakikadır yirmi adım ötede asılı duruyor ve bizim de yapacak işlerimiz var."

Sarsıldım ve sağa baktım, yalan söylemediğini gördüm.

Hattie ve Axl ne yakın ne de uzak kaldırımda duruyorlardı. Axl, Hattie'nin büyük planıma dahil olmasından tedirgin olduysa da bunu aşmıştı, çünkü birbirlerinin kollarındaydılar, Axl'ın başı ona bir şeyler söyleyen Hattie'ye eğilmişti.

Ciddiyim.

Axl'ı onun için sevdim.

Birlikte *çok* sevimliydiler.

Auggie'ye baktım. "Kafanın arkasında gözlerin var mı?" Ondan bir sırtıma daha.

Day daha da ileri gitti.

"Hayır," diye cevap
verdi.

"Bir komandonun yüksek duyuları mı?"

Hâlâ sırtıyor. "Onun gibi bir şey."

"Muhtemelen zamanınızı çalmayı bırakmalıyım ve muhtemelen Mo'yu kurtarmalıyız. Lottie planımı bozduğunuz için pek mutlu görünmüyordu. O

biraz hareket için kaşınıyordu. Kendini adam kaçıрма olaylarının ve diğer şeylerin dışında kalmış hissediyor."

Auggie'nin kahkahası duyulmaya başlamadan önce göğsü zıplamaya başladı ve bir kolunu omuzlarıma dolayabilmek için yanıma kaydı.

"O zaman en iyisi onlarla buluşalım, Mo'yu kurtaralım ve seni arabana kavuşturalım," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda Axl'la göz göze geldiğini ve çenesini kaldırdığını gördüm. "Doğru," diye cevap verdim.

Bunu yaptığımda bana baktı. "Pepper?"

"Tam burası," diye işaret ettim.

"Sadece flört konusunda endişelenme demek istedim. Pratik yapmamış olabilirsin.

Sen hâlâ bir ustasın."

Ne güzel bir söz!

Ona parlak bir şekilde gülümsedim.

Gözlüğünü ağzıma doğrulttu ve "Bana öyle gülümsemeyi kes yoksa Axe ve Hatz yürüyüşe çıkar ve arka koltukta Hummer seksi yaparız" diye uyardı.

Gülümsememi zorla tersine

çevirdim. Buna gülmedi.

Buna gülmekten *kırıldı*. Hayır.

Artık günüm tamamlanmıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çıtır Ördek

AUGGIE

Elinde bir torba Çin yemeği taşıyan Aug, Pepper'ın evine doğru yürürken, bunu en son yaptığında da aynı şeyi düşünmüştü.

Sonbahar süslemeleri harikaydı.

Kapı ziline bastı ve beklemeye ve muhtemelen zile tekrar basmak zorunda kalmaya hazırlandı.

Dışarıdaki ışıkların yanı sıra, balkabaklarının ve çiçek saksılarının arasından tuğla basamaklara kadar uzanan Noel ışıkları da yanıyordu. Ayrıca yolda olduğunu söylemek için mesaj atmıştı ve o da *Harika! Yakında görüşürüz! diye cevap vermişti*, yani onun geleceğini biliyordu.

Yine de beklemeye hazırdı çünkü kadınlar böyle şeyler yapardı. Bekleme olayı. Her ne sebeple olursa olsun, sizin önemli olmadığınızı, kendi alanında iyi olduğunu ve sizi istediği zaman içeri alabilecek güce sahip olduğunu belli ediyordu.

Takılmak için geleceğini ya da onu dışarı çıkarmak için alacağını bilse bile.

Annesi de aynı şeyi yapardı. Sadece babasına değil, anne ve babasının arası bozuk olduğunda, annesi başka bir yerde yaşadığında ve babası Aug'u ziyarete geldiğinde, kapısının önünde duran kendi oğlu Auggie'ye de aynısını yapardı.

O zaman
anlamamıştı. Şimdi
de anlamadı.

Zili çalmasından birkaç saniye sonra kapının bu düşünceler üzerine açılmasıyla sarsıldı.

Ve Pepper o gün giydiği kıyafetle orada duruyordu. Beline oturan ve omzundan düşen bej renkli bol bir kazak. Altında beyaz bir cami ya da sutyen vardı, dantelden yüksek bir sivri ucu görülebiliyordu ve spagetti askısı vardı. Bacaklarını da yarı yıpranmış beyaz dar bir kot pantolon örtüyordu.

O günün erken saatlerinde bilekte biten bir bot giymişti ama şimdi ayakları çıplaktı ve parmakları şarap rengine boyanmıştı. Ayrıca, saçları daha önce aşağıdaydı ve şimdi başının tepesinde dağınık bir şekilde duruyordu, yüzünün ve boynunun etrafında dallar uçuşuyordu.

Pepper'ın bal rengi saçları vardı, hem de çok... Sıra dışı berrak, zeytin rengi gözlerinin iris kenarlarında belirgin bir lacivert daire vardı.

Gözleri, saçları, kusursuz cildi ve güzel yüz hatlarıyla, tüm bunların üzerine uzun, ince bir vücut, mükemmel orantılı kalçalar ve göğüsler, havalı kıyafetler giymiş, yüzündeki hoş geldin ifadesiyle, gerçekten de tam bir paketti.

Ve bu nedenle, onu gördüğünde, aleti zıpladı.

"Hey!" diye heyecanla selam verdi, zaten fırtına kapısını açmak için hareket ediyordu. Aleti tekrar zıpladı.

"Hey," diye cevap verdi, dudaklarının kıvrıldığını hissederek.

Kadın kapıyı açtı, adam içeri girdi ve kadın adamın taşıdığı çantaya doğru, "Çok fazla Çin yemeği var gibi görünüyor," dedi.

Tam içeride durdu ve "Erişte severim" dedi.

Kadın ona gülümsedi. "Doğru."

"Ve yumurtalı
ekmekler." "Harika."

"Ve çıtır ördek."

Vücudu geriye doğru sallandı. "Vay canına, dostum. Ne kadar süslü bir yemek yiyorsun öyle. Noel yemeği gibi bir şey. Uyarı, böyle yiyecekler bir kıza fikir verir."

İsteddiği her fikre sahip olabilirdi, özellikle de onunla ilgili olanlara.

Kahretsin, onu öpmesi gerekiyordu.

Onu sertçe öp, sonra daha sert becer, sonra da ne onun ne de başkasının yanlış anlayamayacağı ilkel bir şekilde ona sahip çıkmanın bir yolunu bul.

Tuhaf ve aslında rahatsız ediciydi, ama bu sayede damgalama, dövme, *kalıcı bir şey* gibi şeyler düşündüğünü fark etti.

Başka bir deyişle, lanet olası mağara
adamı boku. Onu daha önce de
istemişti.

Ama bu komik, dürüst, cilveli hatun ona hiç saçmalamadan kapıyı açtı ve bir bakışta düzenli ve yumuşak olduğunu gördüğü ve mis gibi kokan evine girmesine izin verdi...

Burnunu çekti.

"Kazak havası," dedi. "Ne?"

diye sordu adam.

Ona bir kez daha gülümsedi, kapıyı kapattı ve -gördüğüne sevindi-kilitledi. "Koku. Yaktığım mum. Adı 'kazak havası' ve bunun için mükemmel bir isim, sence de öyle değil mi?"

Adının ne olduğu umurunda değıldi, sadece harika kokmasını önemsiyordu, ki öyleydi de.

Bu cevaplanacak bir soru değıldi, bu yüzden cevaplamadı ve sadece öyle olmadığı için de değıl. Çünkü kadın onun elini tuttu ve fuayeden çıkıp evine girmesine rehberlik etti.

Ve o bunu yaparken, Pepper'ın başka bir parçasını deneyimledi. Onun yarattığı evi.

Daha fazlası...

Juno'ya verdiği ev.

Fuayede, karanlıkta çok güzel zaman geçirmişti ama bunun sonu iyi bitmemişti.

Ve onun odasına merdivenlerden çıkmıştı. İşte bu kadar.

Büyük kısmını görmek... Kahretsin.

Annesinin yerleri hep geçiciydi.

Çöplükler, ya da bekar evinde ya da kendi çöplüğünde yaşayan bir adamın yanına taşınırdı.

Auggie'nin babasının evi daha kalıcıydı, çünkü Auggie hiç taşınmamıştı (annesini çoğunlukla onları terk ediyordu, gerçi bazen durumu değıştirip babasını evden kovuyordu, ama bu zamanlar Auggie'nin kendini pek iyi hissetmediğı zamanların habercisiydi, çünkü Auggie'nin babasına kefaretiini ödetiyor ve sonra hemen geri gelmesine izin veriyordu).

Yine de babasının evi geçici görünüyordu, çünkü annesi sürekli taşınıyor, geri getiremeyeceğı eşyaları yanında götürüyor, götürse bile başka bir yere koyuyordu. Ya da sinir krizi geçirip bir şeyleri kırıyor, parçalıyor, arka bahçeye götürüp yakıyordu. Ya da babası bunu yapardı.

Pepper'ın yeri... Ona
yakın bile değildi.

"Sen eşyalarını yerleştir, ben de tabakları, içecekleri falan getireyim,"
diye emretti ve adaya vardıklarında onu bıraktı.

Pepper bir dolaba gitti.

Auggie yiyecek torbalarını adanın üzerine
koydu. "Ne içmek istersin?" diye sordu.

"Bira var mı?"

"Evet," dedi ve mutfağıyla uyumlu büyük tabakları alıp adamın koyduğu
yiyeceklerin yanına yerleştirdikten sonra buzdolabına yöneldi. "Yarın işten
izin aldım ama bu gece gitmem gerekiyor. Ian'ı aradım ve dans programını
değiştirdi, bu yüzden sıradaki son kişi ben olacağım. Yine de sekiz buçuk,
en geç dokuz gibi çıkmam gerekiyor." Ona şöyle bir baktı. "Sorun olur
mu?"

"Elbette bebeğim" diyerek bir kutu lo mein'i yere bıraktı.

Bu ona bir gülümseme daha kazandırdı ve buzdolabına dönerek kapıyı
açtı. "Seçenekler, Fat Tire ya da Blue Moon."

Cevap vermesi bir dakika sürdü, çünkü buzdolabında bir turta tabağını
kaplayan, üzerine tıraşlanmış çikolata serpilmiş bir yığın krem şanti gördü.

Fransız ipek turtası yapmıştı.

Tanrım.

Annesinin evinde hiç görmediği bir şey daha vardı. Ev yapımı turta.

Ya da Aug için özel yaptığı herhangi bir
şey. İlk yüz yüze buluşma, işte
oradaydı.

Çaba sarf ederek kadının sorusuna cevap verdi.

"Fat Tire."

Bir şişe biranın yanı sıra büyük yeşil bir şişe Perrier aldı.

Elinde içkilerle adaya geri döndü, içkileri masaya bıraktı ve "Bardaktan mı yoksa şişeden mi içelim?" diye sordu.

"Bardağı kirletme."

Ona parlak gözlerle baktı ve çekmeceye doğru gitti.

Aug yemeklerin üstünü kapattı ve o da işini bitirdi, birasının kapağını açtı, kapları ve peçeteleri aldı ve kendine bir bardak Perrier doldurdu, üzerine buzdolabında önceden kesilmiş limon ve misket limonu dilimlerini ekledi.

"Dans etmeden önce içki içmiyorum," diye açıkladı. "Çünkü içmeye devam etmezsem, alkol beni halsizleştiriyor. İçmeye devam edersem de beni sarhoş ediyor."

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. "Açıklamak zorunda değilsin, Pepper. Ben herkesin içmesi gereken bir içki içen adam değilim."

"Harika," diye mırıldandı, ihtiyacı olan tüm yiyeceklere kaşık soktu ve ona bir tabak uzattı.

Eşyalarını yükledikten sonra kışlarını kaldırıp adadaki taburelere oturdular.

"Gerçek Işık Mabedi'ni başarılı bir şekilde gözetim altına aldınız mı?" diye sordu.

Ağızına tıktığı yemeği yuttu ve "Onun gibi bir şey" diye cevap verdi.

Başını salladı, sonra devam etti: "Topladığınız finansal bilgilerden anladığım kadarıyla yolunuz ve yönteminiz var. Yani onların iletişimlerini de mi hackliyorsunuz?"

"Şu ana kadar bulduklarımızı göz önünde bulundurursak, Hawk bu durumu yarınki ekip toplantısının gündemine alıyor," dedi ona olumlu cevap vermek yerine, ki bu dürüst bir cevaptı. "Gelmek ister misin?"

Taburesinde doğrulup kalktı.

"Yapabilir miyim?" Adam ona sırıttı.

"Hayır."

Çok komik bir kaş çatma numarası yaptı.

Sonra ciddileşti. "Hawk bunu gerçekten yapıyor mu?"

"Evet, gerçekten yapıyor."

"Tamam, o zaman bu konuda garip hissediyorum." O da ciddileşti ve "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama zamanınız para eder. Çok değerli olduğunu hissediyorum. Ve Hawk'ın adamlarının kazandıklarını ödemek için biraz paraya ihtiyacı var. Geri ödemesi yapılmayan bir kadın için bir sürü şey yapmalarına değil."

Auggie o zaman *çok* ciddileşti.

"Eğer Elvira'ya fatura kestirmemi öneriyorsanız, yapmayın. Birincisi, Elvira bunu asla yapmaz. Bu aile içi bir mesele. Senin için fatura yazmaya kalkarsa parmakları klavyede eriyebilir. Tekrar ediyorum, bu aile içi bir şey. Yani Hawk ondan bunu yapmasını asla istemez."

Elvira onların ofis müdürüydü ve mürettebata yakın birinden hizmetleri için ödeme yapmasını istemeye kalkışırsa neler olabileceği konusunda yalan söylemedi. Yine de parmakları erimeyecek, sadece bu konudaki düşüncelerini açıklayacak ve bunu yapmayı reddedecekti.

Ama Hawk buna asla izin vermezdi.

"Bu bizim ilk randevumuz Auggie," dedi sessizce. "Hem de mutfak tezgâhımın başında ve birkaç saat sonra işe gitmek için bitirmek zorundayım. Aileden biri sayılmam."

Çatalını bıraktı ve yumurtalı ekmeğini aldı, ama ısırmadan önce, "O zaman aile kavramını anlamıyorsun," dedi.

Yemeğini çiğnemeye konsantre olmuştu ama kızın yüz ifadesini görünce ona odaklandı.

"Bebeğim," dedi ama bu bir soruydu.

Sorusunu okudu ve "Bu belki de birinin bana söylediği en havalı şey" diye cevap verdi.

Doğru, bu bir riskti. Şimdiye kadar, ne zaman çok yakınlaştılar işler kontrolden çıkıyor gibiydi.

Karnı açtı ve sonunda işe gitmesi gerekiyordu.

Yine de bu riski aldı, ona doğru eğildi ve ağzını onunkine değdirdi.

Geri çekildiğinde kızın yüzünde beliren ifadeyi, içeri girerken yüzünde belirenden çok daha fazla sevmişti.

Birasını kaptı ve bir yudum aldı.

"Aileden bahsetmişken, kardeşimi arayacağım ve ona annemden bahsedeceğim," diye duyurdu.

Yutkunmakta zorlandı, çünkü onun bu kararı çoktan vermiş olmasına şaşırmıştı.

Ama yaptı ve ona odaklandı. "Evet?"

Başını salladı ama şimdi o kadar da ateşli görünmüyordu.

Kararını vermişti ama bu kararlar bir bütün değildi.

"Bu, mutfak adasında Çin yemeği için fazla derin bir konu," dedi. "Ama hikayenin tamamına dalmadan bazı bilgiler vereyim, annemle aram pek iyi değildir. Aramızda süregelen kötü bir geçmiş olması eminim sizi şaşırtmamıştır. Sizinle birazını paylaştım. Yine de bir sorunu olup olmadığını bilmek isterdim. Maddi sıkıntıları varsa. Biri onun sorunlarına neden oluyorsa. Ve kesinlikle hastaysa."

Başını salladı ve bir rangoon alıp tatlı-ekşi sosun içine attı.

"Onu izleyerek biraz zaman geçirmemi ister misin?" diye teklif etti. Kadının bakışları ona yöneldi. "Pardon?"

"Hayat berbat, Pepper. Kardeşin hakkında öğrendiğim şeyler oldukça karanlık bir tablo çiziyor. Ama ikimiz de bunların arkasında ne olduğunu bilmiyoruz."

"Karisını dövmek mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Onu savunmuyorum. Ama benim ısrarım üzerine, oldukça ciddi bir şekilde kapalı olan bir kapıyı açmak üzeresiniz. Onu arayıp o kapıyı açmadan önce bugünkü halini daha iyi tanımış olsaydın kendimi daha rahat hissedirdim. Annen hakkında konuşmak için bile. Bunu öğrenmesinin başka yolları da var ve sen buna dahil olmayacaksın."

Kendisinin ya da ekipten birinin dahil olacağını paylaşmamıştı.

Sadece onu değil.

"Auggie, eğer işini yaparsan, kirli polis çetesini ortaya çıkarıp sonra da alaşağı edersen, ailemin kilisesinde ne tür pislikler döndüğünü ortaya çıkarırsan ve kardeşimin bugün nasıl bir adam olduğunu öğrenmek için zaman harcarsan, benimle çıkmak için ne zaman zaman bulacaksın? Ve aynı derecede önemlisi, Şükran Günü setlerini kurmak için Juno'nun okulunda olacak mısın?"

Kıkırdadı.

Uzanıp adamın kalçasını sıktı ve sonra elini çekti. Arkadaşçaydı.

Onun dokunuşunu hâlâ aletinde

hissediyordu. Bunun nedeni

onun o olmasıydı.

Çünkü seks yaptıklarında, her şey *harika* olmuştu.

Ama onun seks sırasında bu kadar ateşlendiğini, sınır tanımadığını, istekli olduğunu ve bunu yapabildiğini, verdiğini, aldığını ve bundan zevk aldığını bilmek, bu işi ağırdan alma görevinde ona yardımcı olmayacaktı.

Ve bu işi ağırdan alacaklarına dair kendi kendine yemin etmişti.

Çünkü onu korkutacak bir şey yapmak istemiyordu ve onu neyin korkutacağını bilecek kadar tanımıyordu.

Bu yüzden onu fiziksel olarak daha fazla istemesine rağmen -ki bunu çok istiyordu- en iyisinin bunu bir kenara bırakmaları ve tekrar oraya gitmeden önce aralarında sağlam bir şey inşa etmeleri olduğunu düşündü.

"Yine de teşekkürler," diye devam etti. "Sanırım Birch ile şansımı denemek zorundayım."

"Umarım sizi bunu düşünmeye teşvik etmeme rağmen neden şu anda bunu yeniden düşündüğümü anlamışsınızdır."

Bunun üzerine dizini onunkine çarptı ve uzanıp tekrar kalçasını sıktı.

Ve dedi ki, "Çok tatlısın Auggie, ama ben büyük bir kıyım. Akıllıca davranacağım. Ama destek için sana güvenebilir miyim?"

"Kesinlikle."

Ona bir kez daha gülümsedi ve yemeğine geri döndü.

Kendisine döndü ama telefonunu çıkardı ve başparmağını telefonunda kullanmanın yanı sıra yemek yedi, sonra da kardeşine ulaşması için gereken bilgileri ona gönderdi.

Telefonunu kot pantolonunun içine geri koymuş ve tamamen yemeğe konsantre olmuştu ki, cep telefonunun mesajla birlikte çaldığını duymadığını fark etti.

"Kardeşinin bilgilerini sana mesaj attım," dedi.

"Harika, tatlım, teşekkürler," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde, kızarmış pilavın üzerine portakallı tavuk koymaya odaklanmıştı.

Ona yine "tatlım" demişti.

Yine hoşuna gitmişti, özellikle de şimdi, onu kızdıran bir senaryoda olmadığı zaman.

Ama bir şey onu rahatsız etti.

"Telefonun nerede?" diye sordu.

Ona dikkatini verdi. "Ofis bölgesinde." "Bir daha söyle?"

"Ofis bölgesi," diye tekrarladı, sonra da "Kahretsin. Özür dilerim. Sizi gezdirmedim. Yine de bir mazeretim var." Bir sırtma daha. "Acıkmıştım."

"Tam bir tur atmak harika olurdu, tatlım, eviniz harika-"

"Vay canına, teşekkürler," diye araya girdi.

"Ama telefonun nerede?" diye bitirdi.

Kızın başı yana kayd.

"Sana söyledim Auggie, ofis bölgesinde."

"Üst katta mı?"

"Hayır, evin önünden geçerken uğradığımız oda."

Onun elini tutmasına ve evinin hissine ve kokusuna konsantre olmuştu, bu yüzden o odayı fark etmemişti.

"Suyu mu bitti?" diye sordu.

Daha dik oturdu ve tüm dikkatini ona verdi. Sonra ağzını açtı.

Ama kapattı ve yüzünde bir şey hareket etti. Sonra konuşmak için tekrar açtı.

"Sen bir yetişkinsin, bu yüzden buraya geldiğinde bu kararı kendin verebilirsin. Ve henüz konuşmadığımız bir işin var, bu da iletişimin yakın olması gerektiği anlamına gelebilir," diye başladı. "Ama benim bir kuralım var. Elektronik eşyalar ofis alanında kalacak. Telefonumun sesini kapatırım ve bir süreliğine evdeysem içeri girip kontrol ederim. Kimsenin aramadığından ya da mesaj atmadığından emin olurum. Ama seksen yaşın altında olup da hâlâ sabit hattı olan tek kişi de ben olabilirim. İnsanlar bana ihtiyaç duyduklarında bu hattı bana ulaşabilirler ve telefonumu sürekli yanımda taşımak ya da sürekli bip bip öttürmek zorunda kalmam."

Durdu.

Bu bilgiyi sindirirken hiçbir şey söylemedi.

Tekrar başladı.

"Ve Juno'nun telefonu yok. Ama bir dizüstü bilgisayar ve birkaç el oyunu var. Noel için ona bir iPad almayı da düşünüyorum. Ama bu eşyalar yaşam alanımıza ya da dinlenme alanımıza girmiyor. Oturma odamız yaşamak içindir. Yatak odalarımız uyumak ya da rahatlamak içindir. Ekran bağımlılığı bunların hiçbirine elverişli değil."

Auggie hâlâ yanıt vermiyordu.

Yine de, bunun çok havalı olduğunu düşünüyordu.

Pepper sessizlik içinde onu inceledikten sonra, "Tuhaf olduğumu düşünüyorsun," dedi. "Hayır, bence bu çok havalı," diye cevap verdi.

"Sana söylemeliyim, en azından yarısı haftada bir düzine kez, cep telefonumu çöpe atmak istiyorum."

"Biliyorum, değil mi?" diye sordu, artık onun tepkisinden endişe etmiyordu, bu nedenle hareketlendi. "Görünüşe göre herkes başını öne eğmiş ve gittiği her yerde telefonlarına bakıyor. Onları durdurmak ve 'Güneş parlıyor, hava muhteşem ve sıcak ama siz bunu kaçırıyorsunuz' demek istiyorum."

Telefonunu çöpe atmak istemesinin nedeni bu değildi. Ve bunu onun üzerinden okuması tuhaftı ama kötü anlamda değil. "İş meseleleri her zaman hayatın içine mi giriyor?" diye sordu.

İşini seviyordu. Birlikte çalıştığı kişileri seviyordu. Yani öyle değildi.

Ama ona yüklenme zamanının geldiğinden emin değildi. "Ya da başka bir şey mi?" diye sordu adam cevap vermeyince. "Ailem beni bir şeylerin içine sürüklüyor," diye itiraf etti.

Kadın arkasına yaslandı ve adam onun ağzının gerilmesini izledi.

"Sorun yok," diye güvence verdi. "Neyse o. Eğer dursaydı muhtemelen çıldırırdım." Bu kez dizini onunkine çarptı. "Demek istediğim, ben buna alışkınım."

"Ama telefonunuzu haftada bir düzine kez çöpe atma isteği uyandırıyor," diye belirtiyor.

"En fazla yarım düzine,"
diye şaka yaptı. "Ağustos-"
diye başladı.

Ama daha fazlasını söyleyemedi çünkü ön kapı açıldı ve Juno "Anne! Pembe kazağımı unuttum!" diye bağırdı.

Auggie ayağa kalktı, neden kalktığını tam olarak bilmiyordu ama Pepper'ın yüzündeki endişeli ifade ona istediği her şeyi yapmaya hazır olması gerektiğini söylüyordu.

Juno kesinlikle onun olduğu yerde olmasını istiyordu.

Ama Pepper'la bu konuda konuşmamış olsalar bile, yüzündeki ifadeden Pepper'ın kızına onunla oraya gideceğini söylemediğini biliyordu. Ve Pepper'ın neden kızının orada olduğunu bilmesini istemediğini anlayabiliyordu.

En azından henüz değil.

Juno'nun ayaklarının merdivenlere çarptığını duydular ve o zaman Pepper kendine geldi ve bunu nasıl halledeceğine dair bir işaret verdi.

"Gelmiyorsun bile..." diye bağırarak yaptı.

Auggie bir şey hissetti, gerildi ve adanın kenarına doğru adım attı.

"...ve annene sarılayım mı?" diye bağırarak bitirdi.

Ama son kelime boğuk geliyordu.

Çünkü Auggie'nin gerilmesinin ve adanın kenarına çekilmesinin nedeni onun için ortaya çıkmıştı.

Aug onu koridorda yürürken yakalamıştı.

Koridorda yürürken Auggie'yi görmüştü. Koyu renk saçlı. Ciddi yapılıydı. Yakışıklı.

Adam Auggie'den otuz, belki de kırk kilo fazlaydı ve görünüşe göre hepsi kaslıydı.

Öyle olsa bile, Auggie onu yok ederdi.

Mutfakta durdu, öfkeli bakışlarını Aug'tan ayırdı ve Pepper'a baktı.

"Neler oluyor, Pepper?" diye sordu.

Aug sözlerinin tonundan hoşlanmamıştı. Hatta sözcükler bile hoşuna gitmemişti.

Bu Juno'nun babası olmalı. Ve cidden.

Pepper'ın evine girip böyle şeyler sorarak kim olduğunu sanıyordu?

Auggie kıpırdandı, Pepper'ın dikkatinin üzerinde olduğunu hissetti ve onun "Auggie, sorun yok" dediğini duydu.

Omzunun üzerinden ona baktı. O da ayaktaydı.

Dahası, solgundu ve açıkça korkmuştu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Kim bu herif?" diye sordu eski sevgilisi.

"Auggie, bu Corbin Patrick. Corbin, bu da Augustus Hero," diye tanıttı.

Auggie, Pepper için bir şeyler yapmak üzere bir adım öne çıktı ve elini uzattı.

Corbin, sanki üzerine bir çizme indirmek üzere olduğu bir yılanmış gibi ona baktı.

Elini bıraktı.

"Corbin-" diye denedi.

Adam Pepper'ı bir bakışla dağladı. "Bana yalan söyledin." "Corbin-" diye tekrar denedi.

Auggie, "Dikkatli ol, dostum," diye uyardı.

Corbin ona döndü. "Siktir git."

"Corbin!" Pepper tersledi.

Corbin Auggie'ye, "Nerede olduğunu unutma," diye öğüt verdi.

"Ben nerede olduğumu biliyorum dostum, sen nerede olduğunu hatırlıyor musun?" Aug sordu. Pepper hareket halindeydi, etrafını sarmak üzereydi.

Onun önüne geçti, omzunun üzerinden baktı ve başını sallayarak "Unh-unh" dedi.

"Tatlım," diye fısıldadı, gerçi yüzü yumuşamış ve gözleri olağanüstü ama o anda hiçbir işe yaramayan bir şekilde parlamıştı.

Ona ilk kez böyle seslendiğinde anlamıştı, eğer onu kendisinin yapmayı başarırca, bu kelimeyi ona kullanırsa çok şey yanına kâr kalacaktı.

Ama bu değil.

Corbin, Auggie'nin dikkatini yeniden çekerek, "Burası benim kızımın mutfağı," diye çıkıştı.

"Öyle. Aynı zamanda annesinin ve ipoteği de annesi ödüyor," dedi Auggie.

Pepper onun arkasına yaklaştı ama önüne geçmeye çalışmayacak kadar akıllıydı ve "Corbin, yapman gereken-" dedi.

"*Auggie!*" Juno çığlık attı.

Aug, Corbin'in arkasından bakınca Juno'nun merdivenleri dönüp koridordan aşağıya, ona doğru süzöldüğünü gördü; elindeki pembe kazak sallanıyordu, yüzünde açık ve mutlu bir ifade vardı.

Juno ona tüm gücüyle vurup bir ayağının üzerine düşmek zorunda kaldığında, destek aldı ama yine de arkasındaki annesine çarptı.

Bir elini kızın başının arkasına doladı. "Hey, tatlım." Kız onun ortasına sarılmaya devam etti ve ona baktı.

Şimdi babasının saçları olduğunu bildiği saçları vardı, ama annesinin yapısına ve annesinin gözlerine sahipti.

Çarpıcıydı.

Ama yüzü tamamen küçük bir kız gibiydi ve çok tatlıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Pepper'ın elinin sırtının ortasına bastırıldığını hissetti ve hepsi bu kadar.

Harika.

Yardım yok.

"Annenle yemek yiyorum," diye cevap verdi.

"Harika!" diye bağırdı, onu bıraktı, zıpladı ve sonra annesine saldırdı.

"Hey, anne!"

"Sonunda. Var olduğumu hatırladı," diye alay etti Pepper.

Juno annesinin gitmesine izin vermedi, arkasını döndü ve Pepper'a küçük bir çocuk gibi *sus* bakışı attı.

Pepper'ın yüzü *alışsan iyi olur, ben senin annem ve ölene kadar sana sevgi dolu* bakışlar atacağı şeklinde değişti.

Juno başını omuzlarının üzerinde her *ne olursa olsun bir* hareketle salladı. Pepper da onu taklit etti ve kızının saçını şakacı bir şekilde çekiştirdi. Auggie neredeyse kahkahayı basıyordu.

Yine de bu ikilinin yanındayken bu onun değişmez haliydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve aralarındaki etkileşimi çok seviyordu.

"Juno, dışarı çık ve arabaya otur." Corbin bu sessiz ve komik konuşmayı yarıda kesti.

ve bu emri yayınlamak için müthiş bir oyun.

Annesini hâlâ bırakmayan Juno babasına baktı. Auggie de baktı, gözleri kısılmıştı.

"Ama... Baba." Sesinde bir sızlanma vardı, tam olarak değil ama oradaydı. "Auggie burada ve-"

"Ne dedim ben Juno?" Corbin talep etti.

Kız babasına bakmaya devam etti ve bir şey söylemeyeceği belli olunca, Auggie'yi fena halde kızdıran mahcup bir tavırla önce Auggie'ye, sonra da annesine baktı.

"Baban ne diyorsa onu yap, Bebek Surat. Tamam mı?" Pepper kızının saçlarını düzelterek ısrar etti. "Ama sarılmadan ve öpmeden olmaz. Tamam mı?"

Juno hemen hareket etmedi. Ama Pepper ona doğru eğildiğinde, karşılığında annesine sarıldı, aynı şekilde öpücük de verdi.

"Sonra görüşürüz timsah," dedi Pepper, sesinde daha önce olmayan zorlama bir tını vardı.

Evet.

Corbin'in kızlarını kendi evinden kovmasına çok kızmıştı.

Belki de iyi bir ebeveyn olmak için çenesini kapalı tutması ve onun emirlerine karşı gelmemesi gerektiği için de kızgındı.

"Görüşürüz anne," diye mırıldandı Juno, sonra Auggie'ye baktı.

"Görüşürüz Auggie."

"Görüşürüz tatlım," diye cevap verdi.

Ağzı hareket ediyordu ve ona gülümsemek için mi yoksa ağlamamak için mi çabaladığını bilmiyordu.

Kadın arkasını döndü ve Corbin daha yumuşak bir sesle, "Anahtarları al, Button," dedi.

Babasının yanına gitti, anahtarlarını aldı, sonra ahşap zemin çamura dönmüş gibi koridordan geçip ön kapıdan çıktı.

Kapı kapandığında, yetişkinler lazer keskinliğinde birbirlerine odaklandılar. Önce Pepper geldi.

"Kızımın senin arabanda tek başına oturması fikri hoşuma gitmiyor Corbin."

"Kızım bu evdeyken bu adam senin yatağında mı uyuyor?" Corbin, Pepper'ın söylediklerini tamamen görmezden gelerek sordu.

Auggie, "Belki de *nasıl* dikkatli olman gerektiğini tanımlamam gerekiyor Corbin," diye önerdi.

Corbin Auggie'ye, "Bu işte parmağın yok," diye çıkıştı.

"Tam burada duruyorum ve davet edildim," diye karşılık verdi

Aug. "Kes şunu," diye tısladı Pepper.

Ama bunu tuhaf olduğunu düşündüğü bir şey yaparak yaptı.

Onun arkasında durduğu yerden yana doğru hareket etti. Vücudunu onun yanına doğru kaydırды, oraya bastırды ve kollarını ona doladı.

Tanrım, lanet olsun.

Onu sahipleniyordu.

Eski sevgilisinin önünde Auggie'yi sahipleniyordu. Ve eski sevgilisi bunu kaçırmadı.

Odanın zaten iyi olmayan havası iyice dağıldı.

Aug bir kolunu onun omuzlarına doladığında daha da kötüleşti. "Corbin, gitmen gerek," diye emretti.

Adamın gözleri Pepper'ın Auggie'yi ortasından tuttuğu yerden yüzüne doğru kaydı.

"Bir hafta önce bu odada durmuş, sana söylediğim saçmalıkları dinliyordun.

-" diye başladı.

Ama bitirmedi.

"Annemin kanser olduğunu yeni öğrenmiştim," diye karşılık verdi. "Ve sen habersiz geldin. Ve sana hatırlatırım, barışma teklifine balıklama atlamadım. Çünkü böyle bir olasılık yok Corbin. Güvenimi onarılması imkânsız bir şekilde kırdığın için de değil. Ne olursa olsun, onarmanı istemiyorum. Ben hayatıma devam ettim. Ve bu arada, ben yalan söylemedim.

Auggie hakkında. O zamanlar görüşmüyorduk. O zamandan beri bunu değiştirdik. Auggie'nin bir süredir hayatımın bir parçası olduğu gerçeği dışında bu seni ilgilendirmez ve bildiğin gibi o da Juno'nun hayatının bir parçasıydı. Şimdi bu şekilde hayatımda ve umarım bu Juno'nun hayatında başka bir şekilde yer alacağı anlamına gelir. Yani eninde sonunda bilmeniz gerekecek."

Corbin, "*Onunla* konuştuğumuzda bunun bir olasılık olduğundan bahsetmemiştin," diye tükürdü.

Doğru, bu adam anlamıyordu ve bu çok uzun sürüyordu.

Auggie, "Evde bir kadın ve çocuğun varken altı yıl boyunca lisedeki kız arkadaşını becerdiğinden de bahsetmedin," diye araya girdi.

Corbin ona doğru bir hamle yaptı.

Auggie, Pepper'ı arkasından itti.

Yine de hızlıydı. Etrafında dönüp onun önüne geçecek kadar hızlıydı.

Onları tutmak için iki kolunu da kaldırmıştı ama Aug onu kaburgalarından yakaladı ve ikisini de Corbin'den uzaklaştırdı.

"Tamam, bu benim evimde ya da başka bir *yerde olmayacak*," diye ilan etti. "Corbin, işimiz bitti. Bu konuda tereddüt ettiysen özür dilerim ama biraz daha düşünürsen, daha başlamadan işimiz bitmişti. Ve sen," Aug'a bakmak için döndü, "uslu *dur*."

Bu çok tatlıydı ve gözlerinde hem kızgın hem de başka bir şey olan bir kıvılcım vardı.

Yine de dişlerini sıktı.

Çünkü bu adam pisliğin tekiydi ve Auggie onun boğazına bir yumruk indirmek için yanıp tutuşuyordu.

"Yoluna çıktığı için şanslısın dostum. Yoksa seni mahvederdim," diye tehdit etti Corbin.

İşte o zaman Auggie rahatladı.

Çünkü aptal buna inanıyordu ve sadece bir aptal tehdit eder ve sadece daha da büyük bir aptal rakibini hafife alır.

Şaşırtıcı bir şekilde, Pepper'ın da rahatladığını hissetti.

Ayrıca, "Gerçekten oraya gitmek istemiyorsun." dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Corbin küçümseyerek sordu.

"Hayır, sanmıyorum," diye kestirip attı. "Çünkü, birincisi, görüştüğüm bir adamla fiziksel ilişkiye girmeye hakkın olduğunu düşündüğün saçma bir nedenle fiziksel ilişkiye girersen, kızımın iki haftada bir birlikte olduğu adamdan başka bir şey olmazsın. İkincisi, çünkü o eski bir deniz piyadesi ve şu anda komando ve sen onun üzerinde biraz ağır olabilirsin Corbin, ama o seninle yerleri siler süpürür."

Auggie'nin olası yeteneklerinden haberdar olan adam muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi ama agresif vücut dili hemen geri çekildi.

"Şimdi, *lütfen*, kızımız arabanızda oturuyor. Yanına gidin," diye bitirdi.

Doğal olarak, böyle bir adamla, harekete geçti.

Ama bunu son sözü söyleyerek yaptı.

"Bununla işimiz bitmedi, Pepper."

Ve "Şimdilik buradayız" diye seslenmeden önce kapının neredeyse arkasından kapanmasını bekleyecek kadar biliyordu.

Corbin kapıyı kapattı.

Auggie ona doğru yürüdü ve sürgüledi.

Sonra Pepper'a doğru yürüdü ve ondan beş adım ötede durdu.

"Çok da kötü olmayan bir haber, eski sevgilim barışmak istiyor," diye duyurdu. "Anladım," dedi, ama bunu zaten biliyordu. Sadece paylaşmamıştı. "Bunu istemiyorum," diye kesin bir dille ifade etti.

"Onu da anladım."

"Juno için kariyer günü yaptığını duymuş. Bölgeci davrandı. Hepsi bu sanmıştım, yemin ederim," diye devam etti.

"Bunu açıklamana gerek yok, Pepper."

"Auggie, ben..." Başka tarafta baktı. Sonra tekrar ona baktı. "O bir sorun olabilir."

İşte o zaman ona gitti.

Bunu yaparken verdiği tepkiyi değerlendirerek onu dikkatlice kollarına aldı.

Hiç tereddüt etmeden boşaldı, ellerini adamın pazularından omuzlarına doğru kaydırды ve boynunun arkasında gevşekçe birleştirdi.

Güzelmiş.

"Bu sorunun nasıl ortaya çıkacağını öngörüyorsunuz?" diye sordu.

O da ortaya koydu.

"Birinci senaryo, bölgesel olmaya devam etme niyetinde ve şu anda beni geri kazanmak için yeni engelinizi göz önünde bulundurarak stratejisini gözden geçiriyor."

"Mm-hmm."

Saçlarının uçlarıyla oynamaya başladı. Çok güzel.

"İkinci senaryo, birisinin kendi bölgesine girmesine kızdı, geri kazanamayacağını anladı ve harekete geçecek."

Auggie gerildi. "Juno o ateş hattında mı?"

Dudaklarını *bilmiyorum, olabilir, ama umarım değildir* dercesine uzattı.

Jest.

Kahretsin.

"Üçüncü bir senaryo var mı?" diye sordu.

"Birlikte olduğumuzdan bu yana geçen yıllar içinde olgunlaşmış olabilir, şimdi kızgın olabilir ama sakinleştiğinde bunu düşünecek ve yapabileceği en iyi şeyin bu konuyu unutup yoluna devam etmek olduğunu anlayacaktır."

"Bu senaryoları en olasıdan en az olasıya doğru sınıflandırın," diye emretti. "Potansiyel bir sorunla başa çıkmanın komando yolu bu mu?" diye sordu. "Evet," dedi ona.

Ona sıırttı.

Ağzını hareketlendirmek için onu hafifçe salladı.

"Pekala," dedi. "Bu bir tahmin, ama bence iki büyük olasılıkla, sonra bir, ve üç sadece alternatif bir evrende belli belirsiz mümkün."

Lanet olsun.

"Juno'nun pembe kazağı mı?" diye sordu.

Başını asık suratla salladı. "Normalde bir şey unuttuğunda ya almazdı ya da beni arardı, ben de onu okuluna götürürdüm. Başından beri, hiç öylece uğradıklarını sanmıyorum."

"Başından beri" kısmına gireceklerdi ama şimdi değil. "Ama anahtarı var." Bunu söyledi ama bu bir soruydu.

"Evet."

"Ve Corbin bunu biliyor. Yani bu, sizi görmesi ya da hepinizin birlikte vakit geçireceğı bir durumu tasarlaması için kurulmuş bir tuzaktı."

"Evet," diye mırıldandı.

Başının üzerinden baktı, bir nefes aldı ve sonra bıraktı.

"Auggie, özür dilerim," diye fısıldadı ve adam ona odaklandı. Ayrıca onu daha da yakınına topladı.

"Neden üzgünsün?" diye sordu.

"Biz sadece, bilirsiniz, başlangıç çizgisindeyiz ve ben oraya ulaşması en kolay kişi olmadım. Annemle, kiliseyle ve kardeşimle uğraşıyoruz ve eminim sizin de hayatınızda bir sürü sorun vardır."

Onun sözünü kesti.

"Pepper?" "Evet?"

"Hayatın bir yakartop oyunu olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

"Ne-ne?" diye kekeleydi, hiç hoşlanmadığı bir telaşla ona bakıyordu.

O da şöyle açıklıyor: "Keskin olun, dönün, ayarlayın, koşun, eğilin, zıplayın, önünüze fırlatılan şeylerden kaçmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ama eninde sonunda bir top size çarpacak ve bu canınızı yakacak."

Hiçbir şey söylemedi.

"İşte o zaman oturur, kendinize gelmenin bir yolunu bulursunuz. Ama kaçınılmaz olarak, tekrar işin içine giriyorsunuz," diyerek sözlerini tamamladı.

"Hayatın gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sordu usulca. "Sence yanılıyor muyum?"

Kadın uzun süre cevap vermedi, adam konuşmaya devam etti.

"Demek istediğim, boktan şeyler olur. Bok her zaman olacak. Her zaman dönüyoruz, koşuyoruz, eğiliyoruz, zıplıyoruz. Benim için asıl önemli olan, bahsettiğiniz başlangıç çizgisinde olmamız. Ve şu anda önemli olan tek şey bu değil, benim önceliğim de bu, yani birincil odak noktam bu."

"Bu çok tatlı," dediğinde hâlâ alçak sesle konuşuyordu. "Böyle düşünmen güzel."

"Ve fark ettim ki ikimiz de sadece Fransız ipek turtasını sevmekle kalmıyoruz, aynı zamanda metaforlar konusunda da çok iyiyiz."

Ona sııttı.

"Gerçi senin yakan topun korkutucu," diye mırıldandı.

"Bebeğim?"

"Evet?"

"Yemek yemeliyiz ki sen işe gitmeden önce biraz öpüşerek vakit geçirebilelim."

Parladı. "Öpüşecek miyiz?"

"Evet. Ama işi ağırdan aldığımız için kendimizi tutmaya çalışacağız."

Gözleri karardı. "Ağırdan mı alıyoruz?"

"Evet."

"Boone ve Ryn işi ağırdan alacaklardı. Sanırım bu bir gün sürdü." "Biz onlar değiliz."

"Axl ve Hattie işi ağırdan aldılar ve sonunda Axl o kadar ağırdan aldı ki Hatz onu sikmesi için yalvarmak zorunda kaldı."

Tanrım, onu sikmesi için yalvarmayacağını umuyordu - bu muhtemelen iyi biterdi, ama üzerine gittiğinde onu korkutabilirdi.

"Biz de onlar gibi değiliz."

"Eminim Mag ve Evie vurulmamış olsaydı daha yavaş davranırlardı. Yine hafızam beni yanıltmıyorsa, bunu ilk kez onun vurulduğu gece yapmışlardı."

"Pepper?"

"Evet?"

"Yemeğimizi bitirecek miyiz?"

"Bu 'ağırdan alma' kavramını yemek yerken daha fazla tartışabilir miyiz?" "Hayır."

Ona karşı yüzünü buruşturdu.

Eğildi ve ağzını onunkine dokundurdu.

"Oraya tekrar gitme zamanımız geldiğinde, bunu bileceğiz" derken fazla geri çekilmedi.

"Şu anda burada durduğumuz yer sanki o zamanlara benziyor," diye belirtti.

Gülmeye başladı ve içinden "Değil" dedi. "Yazık."

Buna hazır olduğunu bilmek güzel. Sadece oraya gitmelerinin zamanı değildi.

Ağzını tekrar onunkine değdirerek bunu belli etti. Daha sonra kollarından kurtuldu ve onu yemeğe geri götürmek için elinden tuttu.

"Bunlardan herhangi birini bombalamamı ister misin?" diye teklif etti. "Biz iyiyiz."

"Harika bir karar," dedi taburesine geri kayarak ve çatalını eline alarak. "Eğer onu bombalasaydım, bu sevişmemizi geciktirirdi."

"Sevişmekten bahsetmeyi bırak. Setlerini hazırlayacağım şu Şükran Günü gösterisinden biraz daha bahset."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, sadece eğer biri Kızılderili gibi giyinmişse, protesto için yürüyüp gidiyoruz."

"Kesinlikle," diye kabul etti ve lo mein'i ağzına tıktırdı.

Bir süre yemek yediler ve sonra onun sesinin sessizce kendisine doğru geldiğini duydu. "İyisin, Augustus Hero."

Ona döndü, profilden baktığını gördü, kendisine odaklandığını bildiği halde ona değil yemeğine odaklandığını kanıtlamak için özenle yemeğini yiyordu.

O zaman bu sahnenin muhtemelen onun üzerinde yarattığı etkiyi fark etti; bu etki kendi yaşadıklarından çok daha fazlaydı ve bu hiç de hoşuna gitmemişti.

Bu yüzden onunla diz dize geldi ve "Sen de iyisin, Pepper Hannigan" diye karşılık verdi.

Kızarmış pilavı ağzına atmadan önce dudakları yukarı kalktı.

Aug, çıtır ördeği ortaya çıkaracak folyoyu açmak için uzandı, böylece onu parçalamaya başlayabilecek ve böylece yemeye başlayabileceklerdi.

Pepper hülyalı bir iç çekti.

Auggie gülmeye başladı.

Ve yemeği bitirdiler.

ONUNCU BÖLÜM

Dinamit

AUGGIE

Ertesi sabah Auggie ofise ilk girdiğinde karşılaştığı erkeklerin Billy, Marques ve Axl olmasından memnundu.

Billy ve Marques daha gençti, ekipte daha yeniydiler ve Lottie'nin tamirat işlerine henüz dahil olmamışlardı (ama Auggie düğün resepsiyonunda Lottie'nin onlara baktığını görmüştü, bu yüzden Pepper'la işleri yoluna koyduktan sonra Lottie'nin ikinci raunt için kolları sıvayacağını düşünmüştü).

Bu yüzden Pepper'la nihayet bir araya gelebildiklerini ona ilk söyleyen Axl oldu.

Auggie içeri girer girmez Axl'ın yüzüne yayılan aptal sırıtıştan Axe'in ona bu boku vereceğini biliyordu.

Aug'un yaklaşmasını beklemeye bile zahmet etmedi.

Aradı, "Söylentilere göre gerçekten onun evine gitmişsin. Bu da demek oluyor ki, Pepper'la eninde sonunda birlikte kalacağınız destekli yaşam merkezinde ekmeğinizi bölüşmeden önce seksenine basacağına dair girdiğim bahsi kaybettim."

Hawk'ın tiyatro tarzı kontrol odasının üst katında birlikte duran Billy ve Marques, Auggie'ye baktılar.

Elvira'nın ofisinin bulunduğu sol tarafa baktığında, onun içeride olduğunu ve burnunu herkesin işine sokan anteninin sinyali aldığını gördü.

Ona doğru bakıyordu.

Aug hiçbir şey söylemedi. Sadece istasyonuna doğru yürüdü. "Nasıl gitti?" Axl yaklaştığında sordu.

"Harikaydı," diye paylaştı.

Ve öyleydi de.

Eski sevgilisi gecenin üzerine ikisinin de hissettiğı bir gölge düşürmüş olsa da, o her şeyi hafif ve olumlu tutmak için elinden geleni yaptı. Eğlenceli, cilveli ve açık olmaya devam etti, ki Corbin de bunların hepsinden hoşlanıyordu. Corbin gittikten sonra da hiçbir şeyin ağırlaşmasına izin vermediler ve sonunda güzel bir gece oldu.

Pembe (ama rahat) kanepesinde öpüşmek ve birbirimizi hissetmek harikaydı.

"İkinci randevu hâlâ bu gece mi? Yani Juno'nun okulunda buluşup şu önemli üvey baba ama henüz üvey baba değil meselelerine daldıktan sonra," diye devam etti Axl.

Genelde Auggie gerektiğı zaman bok atardı. Ama ekipteki bok veren kişi olarak yerini yeniden düşünüyordu. Axl'a kıcını öpmesini söyleme fırsatı bulamadı.

Elvira dışarı çıkmıştı. Lanet olsun.

"Açıkçası, dün gece Gwen, Tracy, Camille ve ben kardeşlik seansı için Smithie'ye gitmenin tam zamanı olduğuna karar verdik," diye belirtti.

Tabii ki yaptılar.

Gwen, Hawk'ın karısıydı. Tracy ve Camille bu grubu tamamlıyordu. Sık sık Hawk'ın en iyi arkadaşlarının kadınları Tess, Mara ve Tyra da bu gruba dahil oluyordu.

Neyse ki dün gece tüm ekip yoktu.

Ama yine de...

"Bana öyle geldi ki, dansçılardan biri havada dans ediyordu," diye devam etti. Kesinlikle.

Artık bir bok vermiyordu.

Marques onlara doğru geliyordu, muhtemelen gösteriye katılacaktı. Billy değildi.

Bu bir sürpriz değildi.

Billy sinirliydi. Billy şaka yapmazdı. Billy'nin sizi tanımak için kullandığı yöntem, yedek şarjörünüz olup olmadığını sormak ya da Kevlar yeleğinizin kayışlarının sağlam olup olmadığını kontrol etmektir.

Bu nedenle Billy tam o sırada iş istasyonlarının bulunduğu ön duvarı oluşturan ekranları inceliyordu. Ekranlarda şu anda dahil oldukları görevler için çeşitli gerçek zamanlı görüntüler oynatılıyordu.

Bunun nedeni Billy'nin her zaman iş adamı olmasıydı.

Aug, Billy'nin hikayesini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Hawk dışında. Ve belki de ekibin bir başka üyesi, Hawk'ın iki numarası Jorge.

"Sahne çok hoş kızlar vardı Marques," diye belirtti Elvira, Marques Axl'in durduğu yere geldiğinde (Aug'unkinin yanındaydı), hâlâ ona sırtıyordu. Elvira o alanın önündeydi. Auggie de dizüstü bilgisayarını açıyor ve Axl'in ona sırtmasını görmezden geliyordu.

Marques, "Henüz bağlanmaya hazır değilim, Vira," diye cevap verdi.

"Siz erkekler asla öyle değilsiniz," diye mırıldandı. "Sonra doğru kadınla tanışıyorsunuz ve *bum!* sayım için aşağı."

Sonunda Auggie'yi gülümseten bir şey oldu. Çünkü işin aslı kesinlikle buydu.

Kapı açıldı ve dizüstü bilgisayarına bakmayı bıraktı, böylece açılmak için yüzünü okuyabildi ve o tarafa baktı.

Mag ve Mo birlikte geliyorlardı. Mo
genelde suskundu.

Ama yüz ifadesi, Auggie'nin ağzını burnunu kırmak için az konuşan bir
adam olmaktan vazgeçtiğini gösteriyordu.

Mag'in ağzı zaten açıktı.

Auggie ondan önce davrandı. "Harika geçti,
tamam mı?" Mag yılmamıştı.

"İkinizin de kafasını kışınızdı çıkarmak için sekiz yaşında bir çocuğu
görevlendirmemiz gerektiği kimin aklına gelirdi?"

Auggie abartılı bir iç geçirdi ve hepsi ona sopa verirken rahat edebilmek
için kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Eski sevgilin konusunda ne yapacaksın?" Mo sordu.

Yanlış okudum.

Mo'nun yüz ifadesi Auggie'yi pataklayacağını göstermiyordu.

Pepper'ın dün gece kadınlarla, Lottie'nin de Mo ile p a y l a ş t ı ğ ı
yazıyordu.

"Peki ya eski sevgilin?" Axl

sordu. Auggie yine iç çekti.

Sonra onlara dedi ki, "Pepper'ın eski sevgilisi onu geri istiyor. Dün gece
uğradı. Juno bir kazak unutmuş ve Pepper'ı arayıp okula götürmesini
istemek yerine, akşam yemeğinin ortasında haber vermeden geldiler. Orada
olmamdan pek hoşlanmadı."

"Pusu," diye belirtti Mag.

"Kesinlikle," diye onayladı

Aug.

"Pepper bu işin neresinde?" Axl sordu. Aug başını
salladı.

"Bilmiyor musun?" Axl bastırdı.

"Evet. Biliyorum. O katılmıyor. O adamla hiçbir şey yapmak istemiyor. Bu şekilde değil," dedi Auggie.

Mag, "Bunu söylediğime inanamıyorum ama ebeveynler arasında her zaman bir bağ vardır," diye yorum yaptı. "Onu unuttuğuna emin misin?"

Aug, "Yüzde yüz onun üzerinde," diye güvence verdi.

Mag Axl'a bir bakış attı.

Mo ve Elvira Auggie'yi izliyorlardı. Mo geçmişini biliyordu, Auggie anlatabilirdi.

Görünüşe göre geri kalanı bilmiyordu.

Elvira da dahil ve duydukları hoşuna gitmiyordu.

Ve normalde Elvira'nın olduğu yerde olurdu, çünkü Mag haklıydı. Geçmişini paylaştınız, bir çocuktunuz, işleri yürütmenin yollarını buldunuz.

Bu öyle bir şey değildi.

Ama öyle olduğundan endişelenirlerdi.

Aug daha fazlasını verdi. "Onu aldattı."

"Kadınlar aldatanları affeder, özellikle de işin içinde bir çocuk varsa," dedi Mag. "Altı yıl boyunca," diye ekledi Auggie. "Altı yıl boyunca başka bir kadınla birlikte oldukları süre boyunca."

Bir vınlama sesi duydu, bu Marques'in nefesini içine çekmesiydi.

Marques nefesini verirken, "Pek çok kadın *bunu atlatamaz*," dedi.

Herkes rahatladı.

Herkes, yani...

Auggie dikkatini Marques'in ötesine, Billy'nin yakınına geldiği yere kaydırdı, ama gevşek grubun arasında durduğu sanılabilecek kadar yakınına değil.

Aslında, herkesin odağının Billy'ye kaydığını hissetti. Billy de böyle bir hava yayıyordu.

O etraftayken, adama dikkat ederdiniz. Çok konuştuğundan değil, sadece sana gizlice yaklaşmasını isteyeceğin bir adam değildi.

"İyi misin, kardeşim?" Auggie ona sordu, her ne kadar yüzündeki ifadeden adamın havalı olmaktan çok uzak olduğu anlaşılrsa da.

Billy, "Mükemmel bir dünyada böyle adamlar taşlanarak öldürülürdü," dedi. Yüce İsa.

Corbin pisliğin tekiydi ama bu biraz abartılıydı.

"Aldatanlar tarafından aldatılan kadınlar tarafından," diye bitirdi Billy. Sonra merdivenlerin geri kalanını inmek için ilerledi ve "Bu toplantıyı yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" diye mırıldandı.

Billy, ön kapıdan girdiğinizde sağ altta yer alan büyük konferans odasında kayboldu.

Adam gözden kaybolduğunda Elvira, "Bu adamı çok seviyorum." dedi. Sonra ofisine geri döndü.

Mo, Mag, Axl ve Auggie birbirlerine baktılar ve sonunda herkesin gözü Marques'in üzerindeydi.

Auggie'nin ekibindeki herkes -Axl, Boone, Mag ve Mo- otuzlu yaşlarının başındaydı (Auggie otuz dört yaşındaydı) ve bir süredir Hawk'la birlikte olan Mo dışında hepsi aynı dönemde işe başlamıştı.

Takımlarını oluştururken, aynı zamanda bir bağ da kurmuşlardı, çünkü birlikte gelmişlerdi ve hepsi veterandı.

Ortak deneyim ve hepsinin bu deneyimden edindiği ortak bagajda yinelenen bir tema.

Başka bir deyişle, ekibinin bir bağı vardı.

Marques'in ekibi (Billy'nin resmi bir üye olduğundan değil, yine de Billy ve Zane'i içeriyordu) yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Ve onlar da Hawk operasyonlarını genişlettiğinde birbirleriyle aynı zamanlarda ekibe katılmışlardı.

Marques ve Zane de eski askerdı. Billy değildi.

Hâlâ o ekipte ydi ve Hawk onları, diğ erlerinin nasıl çalış tığını en iyi bilene ve bundan gelen deneyim ve sadakate göre eş leşt irdi.

Aradaki fark çok azdı. Ama oradaydı.

Yani aslında, tek kelime etmeden, hepsi Marques'e Billy'nin *nesi olduğunu* soruyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğ im, adamın gergin oldu ğ u. Ve hepimiz onun nasıl bir gergin oldu ğ unu biliyoruz, ya arkanızda ya da önünüzde olmasını isteyeceğ iniz türden bir gerginlik."

Gerçek buydu.

Bunun üzerine Boone ön kapıdan içeri girdi ve bakış ları doğ rudan Auggie'ye yön eldi.

"Kendine sakla," diye tavsiye etti Mag. "Oraya sizden önce vardık ve sonra Pepper'ın eski sevgilisinin akşam yemeğ i partilerinde istenmeyen bir kesinti oldu ğ unu öğ rendik ç ünkü onu geri almak için bir oyun oynuyor. Yani artık eğ lenceli değ il."

Boone'un gözleri Auggie'ye kaydı. "Sen ciddi misin?"

Auggie cevap vermeden önce Boone Aug'un omzunun üzerinden yukarı baktı, Aug da o tarafa baktı.

Hawk ofisinden çıkıyordu.

Marques o vardiyada monitörleri yönetiyordu, b u yüzden istasyonuna geri dö ndü.

Axl ve Aug sıra boyunca yürü dükten sonra merdivenlerden konferans salonuna doğ ru indiler.

Boone onları kapıda karşıladı.

"Her şey yolunda, dostum. Onu aştı. Benimle ilgileniyor. Harika bir geceydi.

O harika biri," dedi Auggie ona.

Boone onu inceledi, görmesi gerekeni gördü ve sonra başını salladı.

Konferans odasına girdiklerinde Billy Nespresso makinesinin başındaydı.

Ancak Boone, Mag, Mo ve Axl'in seyahat kupaları şüphesiz kahve ile doluydu, bu yüzden hemen masadaki yerlerine geçtiler.

O zaman Aug'un aklına, kadınlarıyla birlikte olmadan önce ellerinde seyahat kupaları olan erkeklerden hiçbirini gördüğünü hatırlamadığı geldi.

Belki de yapmıştır da fark etmemiştir.

Ekibin bir diğer üyesi Jorge evliydi. Ve sabahları eğer buradaysa, bir kupayla gelirdi.

Ama Auggie Nespresso'ya gidiyordu. Billy, daha önce de belirtildiği gibi, onunkini alıyordu. Ve eğer Zane orada olsaydı (gece nöbeti tuttuğu için evde olmak yerine), o da Nespresso'da olurdu.

Çünkü hepsi bekârdı. Evcilleştirilmemişlerdi.

Sadece Mag'in kadını Evie muhtemelen onunla aynı anda kalkmış ve güne hazırlanıyordu, çünkü mühendislik diplomasını almak için okurken aynı zamanda bilgisayar desteğinde çalışıyordu.

Ryn, Lottie ve Hattie dans ettiler ve sabahın erken saatlerine kadar eve gelmediler. Kahvaltıyı ve kahveyi paylaşmak için kalktıklarından şüpheliydi.

O zaman ona çarptı.

Bir ortağın olduğunda yaptığın şey buydu.

Evinizde yiyecek vardı çünkü orada sizden başka yemeğe ihtiyacı olabilecek biri vardı.

Ve sabahları kahve yapardınız çünkü kahve içen tek kişi siz değildiniz.

Bir seyahat kupası kahve taşımak *beni önemseyen biri olduğunu* gösterir.

Billy yoldan çekildi ve Auggie Nespresso'nun yanına gitti, kapsülünü ve kupasını ayırdı, büyürken mutfığa gidip bir paket Chex Mix veya biraz Cool Ranch Doritos aldığını hatırladı ve eğer şanslıysa, dondurucuda fıstık ezmesi ve sandviç yapmak için biraz ekmek veya biraz Hot Pockets vardı.

Başka bir deyişle, dolapları atıştırmalık yiyeceklerle ya da tencerenin, ocağın, fırının ya da sevgiyle yapılan ev yemeklerinin yanına bile yaklaşamayan hazır yiyeceklerle doluydu.

Annesi ara sıra yemek pişirirdi ve pişirdiğinde de bunun baskı altında olduğunu anlamanızı sağlardı ya da alternatif olarak uygun gördüğü minnettarlığı ifade ederdi ki bu da onun kışını öpmek anlamına gelirdi.

Babasının yemek pişirme yöntemi donmuş bir pizzayı ısıtmaktı.

Aug'un bildiği kadarıyla, annesi ve babasının o güne kadar bir seyahat kupası yoktu.

Ve kahve makineleri muhtemelen 90'lardan beri kullanılmamıştı.

Bu da onu Auggie'nin Noel'den biraz daha az korktuğu Şükran Günü'nün yaklaşmakta olduğu gerçeğine getirdi.

Çünkü Noel, büyük bir aile dramı için en uygun zamandı.

Şükran Günü bu listede ikinci sırada.

"Aug."

Auggie, Hawk'ın kendisine seslendiğini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı.

"Bizimle misin?" Hawk sordu.

Hay sikeyim.

Auggie başını salladı.

Hawk ona bir süre baktı ve Aug bunu hissetti, çünkü Hawk'ın onu zihinsel olarak odaya getirmesine hiç gerek kalmamıştı.

Eğer Hawk için çalışıyorsanız, zihinsel olarak onun istediği zamanda, onun istediği yerde oluyordunuz.

Söylemeye gerek yok, eğer bir toplantı düzenlerse, senin de orada olmanı isterdi. Auggie dolu kupasını aldı ve masaya oturdu.

Hawk, "Jorge'nin bir işi varmış, o yüzden bu sabah toplantıya gelemeyecek," diye söze başladı. "Ama az önce onunla telefonda konuştum. Toplantıya getirmem için bazı şeyleri not etti."

Daha önce de belirtildiği gibi, Jorge Hawk'ın iki numarasıydı ve bu sadece Hawk'la en uzun süre birlikte olduğu için değil, öyle olsa bile.

Adam evliydi. Çocukları vardı. Harika bir adamdı. Sağlam.

Hawk, "Clyde Higgins'in bazı geçmişini ortaya çıkardı," diye devam etti. Ve evet.

İşte oradaydı.

Jorge sağlam bir adamdı.

Hawk için yaptığı her şeyde iyiydi ve çok çeşitli yetenekleri vardı.

Auggie, Higgins ve Gerçek Işık Mabedi'yle birlikte sadece keşif, böcekler ve bilgisayar korsanlığının bir çatlak oluşturabileceği bir tuğla duvara çarpmıştı.

Auggie'nin çıkmazı, adamın 1986'dan önce ortadan kaybolmuş olmasıydı. Jorge'nin bir günü vardı ve elinde bir şey vardı.

"Ne aldı?" Auggie sordu.

"Higgins'in Gerçek Işık Mabedi'ni kurmadan önce bir cemaati vardı," dedi Hawk. "Adı Kutsal Şafak Kilisesi'ydi."

"İnsan bir temaya bağlı kalabilir," diye mırıldandı Mag.

"Montana'daydı," diye devam etti Hawk. "Ve dağıldı çünkü eşlerinden biri doğum sırasında bebeğini kaybetti. Kendisi olmadan katıldığı bir doğum.

başka herhangi bir tıp doktoru. Ebe yok. Kesinlikle doktor yok. Doula bile yok."

"Eşlerinden biri mi?" Auggie sordu. "Bu iki eşlilik işini daha önce de mi yaptı?" Hawk başıyla onayladı.

Auggie o zaman, alışılmadık bir şekilde geç bir saatte, Hawk'ın suratsız görüldüğünü fark etti. Kahretsin.

Hawk paylaşmaya devam etti.

"Bu çocuğun ölümü, Sacred Dawn'da neler olup bittiği konusunda yerel yetkililere ışık tuttu. Kadının ailesi mutlu değildi. Sadece kızları çocuğunu kaybettiği için değil. Ve sadece bu adamın bilmedikleri üç karısından biri olduğu için de değil. Aslında, bırakın üç numaralı eş olmasını, evli olduğunu bile bilmiyorlardı. Ancak öğrenmeleri onlar için ne kadar kötü olursa olsun, asıl önemli olan kızlarının doğumdan sonra ciddi bir kanama geçirmiş olması ve ona bakacak bir profesyonelin olmamasıydı."

Hawk nefes almak için bir saniye bekledi ve adamlardan hiçbiri araya girmede.

Çünkü tüm erkekler bu kâbus senaryosunu düşünüyordu.

Bir adamın sevmesi gereken kadının doğumuna "katılması" fikri de dahil olmak üzere, bir kadın onun çocuğunu doğuruyordu ve yakınlarda ne yaptıklarını bilen kimse yoktu.

Ama daha fazlası vardı.

Hawk ve Gwen'in küçük bir kız olan son bebekleri Gwen için zor bir doğum olmuştu. Hawk neredeyse ikisini de kaybediyordu.

Hawk'ın geçmişi ise, Hawk görevdeyken ilk karısının ve kızlarının başına gelenler düşünüldüğünde, daha da karanlıktı.

Gwen en küçükleri Vivi'yi doğurduğunda Auggie ortalıkta yoktu ama artık bu bir efsaneydi çünkü Hawk karısını seviyor, oğullarına tapıyor ve kızının üzerine titriyordu.

Hawk Delgado öyle bir adamdı ki, içinde bulundukları durum ne olursa olsun ya da ne kadar derin olursa olsun, Gwen ona bir mesaj iletebilirdi ve bu mesaj Vivi'nin nezle olduğu şeklinde olabilirdi ve Hawk giderdi.

Sahip olduğu ekibi bir araya getirmesinin bir başka nedeni.

Çünkü bu konuşma Hawk'ın önceliklerinin ne olduğunu kanıtlıyordu.

Önce aile, kendin için yaptığın ve kan bağı olmayan aile de dahil. Sonra iş.

Ve boğazlarına kadar neye batmış olurlarsa olsunlar, birbirlerinin arkasını kollarlardı. İşte bu yüzden toplantılarında ilk iş olarak bu konuşmayı yapıyorlardı, beş kuruş kazanmadığı bir dava hakkında bir konuşma, ama o tüm kaynaklarını harcıyordu.

Hawk devam etti.

"Ve eğer kilisenin başka bir üyesi, o zamanlar Clyde Dickens olarak bilinen Higgins'e karşı çıkıp onu hastaneye götürmeseydi, muhtemelen ölmüş olacaktı. Ailesi hastaneye çağrıldı, bunları öğrendi ve işin peşini bırakmadı. İki eşlilik ortaya çıktı. Dickens ve tüm kilisenin üzerine ateş düştü. Bunun üzerine Dickens 1984 yılında kiliseyi dağıttı ve Colorado'ya taşındı. Burada yaklaşık iki yıl boyunca kendini gizledi. Sonra da True Light'ı kurdu."

İşte bu yüzden 1986'da bu adam aniden ortaya çıktı. "Diğer eşler de onunla birlikte mi geldi?" Boone sordu.

Hawk başını salladı. "Hayır. Kendini serbest bıraktı. İki kadından olan beş çocuğu da dahil olmak üzere. Geçmişî geçmişte bırakmaya da özen gösterdi ve bunu sadece adını değiştirerek yapmadı. Ve bu arada

bunu ikinci kez yapmış olacaktı. Jonathan Clyde Bottoms olarak doğdu. Jorge'nin bunu öğrenecek zamanı olmadı. Bu isim sana geri döndü."

Hawk son sözü Auggie'ye başıyla selam vererek söyledi.

Aug'un onun hakkında pek bir şey bulamamasının bir nedeni daha.

Adam genç değildi ama yetmiş beş yılda üç isim değişikliği çoğu insanın sahip olduğundan iki fazlaydı.

Ve bunu evlendiğinizde yapmadıysanız, çoğu insan bunu geride bir hayat bırakmak için yaptı.

Bazen kendi kontrolleri dışındaki nedenlerden dolayı.

Bazen de tamamen kendi kontrollerinde olan bir şey için. Hawk konuşmaya devam etti.

"Geçmiş hakkında bilgi toplamak zordu çünkü onu bulmayı zorlaştıracak şeyler yaptı. Her isim için bir tane olmak üzere üç farklı sosyal medya kullanmış. Şimdi de 1985'te ölen bir adamın sosyal medya hesabını kullanıyor. Ama bununla birlikte, görünüşünü değiştirdi, kırk kilo verdi, lens taktırdı. On beş yıl öncesine kadar hiçbir şeyin üzerinde adı yoktu. Kontratlar. Kira anlaşmaları. Kredi kartları. Tapular. Hiçbir şey."

Lanet olsun.

Hawk devam etti.

"Dördüncü ama Colorado'daki ilk eşi olan karısının her şeyde adı vardı. Üç yıl öncesine kadar. Jorge, Jonathan Bottoms'ın kilise fonlarıyla değil kendi kişisel fonlarıyla satın aldığı iki mülk buldu. Biri Park City, Utah'ta bir dağ evi, diğeri de Fort Myers, Florida'da yüksek katlı bir apartman dairesi."

Axl, "Emekliliğe hazırlanıyor," diye tahmin etti.

"Belki," diye izin verdi Hawk. "Ama Jorge her iki bölgede de araştırmamız gereken bazı bağlantıları devreye soktu. Ve bazı yerlilere göre

özellikleri kullanılıyor. Başka bir deyişle, onlara sahip olduğunu ya da onları kullandığını saklamıyor. Her iki mülkte de düzenli olarak birileri bulunuyor. Bir kilisenin baş papazı o kadar çok tatile çıkmaz. Kesinlikle üst düzey konaklama yerlerine değil. Ya da gitmemeli. Nereye gittiğini biliyor olmalılar. Ya da en azından ona en yakın olanlar biliyordur."

Hawk bir saniye sürdü.

Sonra dikkatini Auggie'ye vererek sözlerini şöyle bitirdi: "Yani ya ona en yakın olanlar, diyakozları, onun ne kadar büyük bir dolap çevirdiğini anlıyor ve onu destekliyorlar ya da onun etkisi altına o kadar girmişler ki, onu Tanrı'ya yaklaştırmak için ellerindeki azıcık şeyden de vazgeçmeye hazırlar. Bu, onun yüksek binası ya da üç bin metrekarelik dağ evi anlamına gelse bile."

Yüksek sesle ve net duydum.

Pepper'ın babası zaten düşündüklerinden daha da berbat durumdaydı.

"Bottoms hakkında bilgi vermemi mi istiyorsun?"

Auggie bunun Billy'den gelmesine şaşırmıştı.

Aug, "Bu kişisel bir proje, dostum," dedi. "Elimde olduğunda dalıyorum _."

"Sen de o kadınla görüşmeye başladın. Ve bir çocuğu var." Billy zaten bildiği bir şeyi söylemek için onun sözünü kesti. "Benim ikisinden de yok. Elimde daha fazla zamanım var. Ve bununla idare etmekte iyiyim."

Aug gözlerini Billy'den ayırmadı.

Araştırdıkları kirli polisler sendikası, Evie'nin bu duruma sürüklenmesinin ve Mag'in onu kurtarmaya kararlı olmasının ardından kişisel bir proje olarak başladı.

Bu ilk buluşmalarında oldu.

Bu, Nightingale Investigations'ın adamlarının yanı sıra iki motosiklet kulübüyle (Kaos ve Diriliş) bağlantı kurmalarıyla sonuçlandı,

ve bir avuç iyi polis çünkü... kirli polisler.

Normalde bu kadarını söylemek yeterli olurdu ama iş çıkırından çıkmış ve gözdağı verme, komplo kurma, sahte intiharlar ve cinayetlere kadar varmıştı.

Yani sonuçta kişisel bir şey değildi. Yapılması gereken bir işti.

Gerçek Işık Mabedi'ndeki durum aynı şey değildi.

Ama yine de Billy'nin yardım teklif etmesi şok ediciydi. "Billy-"
Auggie başladı.

Billy onun sözünü kesti.

"Çocukların hayatlarında iyi erkeklere ihtiyaçları var ve hiç kimse bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalı."

Vay be.

Bunu Billy'den duymak çok derindi.

Auggie çenesini kapattı.

Hawk onunkini açtı.

"Billy, sen Bottoms'ı al. Aug'un yapması gereken başka işler var. Jorge ile bağlantı kurun. O size bir oyun planı verecektir." Billy, Hawk'a başıyla onay verdi.

Hawk toplantıyı ücretli çalışma konusuna taşıdı.

Ve bugünlerde ekip toplantılarını her zaman bitirdikleri gibi bitirdi.

Hawk'ın kirli polisler davasını haberleştirmesiyle, genellikle pek bir şey paylaşmayan bir özet ortaya çıktı.

Ancak Hawk bu kez sözlerine şöyle başladı: "Hepiniz biliyorsunuz ki B, geri çekildiklerine dair istihbaratı bizimle paylaşması için kendisine ulaşan mesajı ilettili."

Başını salladı, çünkü hepsi de muhbirlerinden birinin, düşük seviyeli bir uyuşturucu satıcısı ama çoğunlukla bilgi satıcısı olan Brandi'nin, nam-ı diğer "B "nin onlara tam da bunu söylediğini biliyordu.

Hawk, "O zamandan beri B'nin buhar olduğunu da biliyorsunuz," diye devam etti.

Daha fazla başını salladı çünkü aylar geçmişti ve B'den hiçbir haber yoktu, ne bir bilgi, ne bir görüntü, o gitmişti.

İşine geldiği gibi sahneye girip çıkma eğilimi vardı. Ama bu kayboluşla ilgili iyi şeyler düşünmüyorlardı.

Ya akıllandı ve Denver'dan ayrıldı. Ya da biri onu kaçırdı.

"Ve tüm bunlardan sonra, Lynn ve Heidi'yi yakından takip etsek ve bu pisliklerin neyi vurmaya niyetli olduklarının farkında olsak bile, bu, polis el koymasındaki değerli kanıtların peşine düşmektir, sadece ne zaman veya kimin vurabileceğini değil," diye devam etti Hawk, "hiçbir şey olmadı."

Lynn, Lynn Crowley'di; ekiplerinin aylardır ortaya çıkarmaya çalıştığı pisliği araştırırken ölen polisin dul eşiydi ve hiçbir sonuç alamamıştı. Kocası Tony'ye yapılan suikast, Cisco'nun suçlandığı ve daha sonra aklandığı şeydi. Evie'nin ailesi onu bu işe bulaştırdığından beri, bu onların bu soruna girişiydi.

Heidi, Heidi Mueller'di; bu karmaşada kirli olduğunu ortaya çıkardıkları iki polisten birinin dul eşiydi. Kocası Lance ise sadece Tony'nin cinayetinden değil, aynı zamanda kendisine verilen tecavüz ilacının etkisiyle kendinden geçtiği düşünüldüğünde işlemesi imkânsız olan bir cinayet-intihar olayından da sorumlu tutulmuştu.

Lance Mueller'in uyuşturulduğu gerçeği Hawk'ın ekibine bildirilmişti, ancak resmi otopsi raporunun tamamen dışında bırakılmıştı.

Her iki kadın da hem ekiplerinin gözetimi altında hem de onların koruması altındaydı.

Ama B'nin oyundakilerin geri çekildiği, havanın çok sıcak olduğu, ellerini kaldırıp teslim oldukları mesajından önce biri Lynn'le dalga geçmiş olsa bile, iki kadın da gönülsüzce öne çıkıp yardım etmeye istekli olduklarından beri herhangi bir sorun yaşamamıştı.

"Ama elimizde bir şey var," dedi Hawk.

Odadaki herkes daha dik oturdu.

Hawk açıklama yapmadı.

En azından, o anda yapmadı.

Dedi ki, "Mo, Aug, Mag, gitmem gereken bir yer var ve sizi de yanımda istiyorum. Billy, sen Jorge'yi ara, sonra da Bottoms'a bak. Boone, Axl, normal görevlerinizde kalın. Daha sonra tekrar bilgi veririz." Hawk saatine baktı, sonra gözleri Mo, Auggie ve Mag'e takıldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Şimdi yola çıkıyoruz. Aug, sen benimle Camaro'ya bin. Mo, sen ve Mag bir gölgelik alın. Size adresi ve rotamı vereceğim. Farklı bir yönden yaklaşmanızı istiyorum. Ve takip edilmediğinizden kesinlikle emin olun."

Ellerinde bir şey varmış gibi gelmedi.

İlginç bir şeyleri varmış gibi geldi.

Fark edilmek istemedikleri zaman kullandıkları araçlara "gölgelik" adını verirlerdi. Genellikle sıradan ama modellerinin en iyisi olan bu araçların kaputlarının altında güç ve her ihtimale karşı manevra kabiliyeti vardı.

Hawk onları rastgele değiştiriyor, eskilerini satıp yenilerini alıyordu ("yeni" olanlar kullanılmış olabilirdi). Aug, hiçbir zaman altı aydan daha uzun bir gölgeye sahip olmadıklarını fark etmişti.

Hawk toplantıyı bitirdi, yaklaşımları tartışmak üzere Mo ile bir araya geldi, tabancalarını kuşandılar ve sonra dışarı çıktılar.

Gidecekleri yere yaptıkları yolculuk sohbetle dolu değildi.

Ancak söylenenler çok azdı ve önemliydi.

Hawk'tan "Sen ve Pepper bir şeyler mi deniyorsunuz?" Aug'dan, "Evet."

Hawk'tan, "İyi gidiyor mu?"

Aug'dan, "Harika."

Hawk'tan, küçük bir duraksamadan sonra, "Güzel."

Aug'tan, "Juno okulunun Şükran Günü etkinliği için setlere yardım etmemi istiyor. Programı bilmiyorum ama boş akşamlara ihtiyacım olabilir."

Hawk'tan, "Onları yakalayacaksın."

Bir duraklama daha oldu ve ardından Hawk, "Biliyorum, hepiniz geçmişteki olaylar yüzünden Gwen'i neredeyse kaybettiğimi biliyorsunuz," dedi.

Biliyordu, bu yüzden Aug homurdandı, "Evet."

"Tarihe takılıp kalma Auggie. Zaman kaybetme," diye öğüt verdi Hawk, çünkü o da bir şeyler biliyordu. Tüm adamları hakkında her şeyi. Ve umurunda bile değildi. "Zamanı geri alamazsın. Ve inan bana, zamanı boşa harcadığına pişman olacağın bir yerde olmayı asla istemezsin."

"Ben büyümedim-" Ağustos başladı.

"Sahip olduğun şeyin bu olmasından nefret ediyorum," diye sözünü kesti Hawk. "Ne kadar nefret ettiğimi anlatamam. Ama bu geçmişte kaldı, Auggie."

Aug kapa çeneni.

Çünkü öyleydi.

Bu şimdi oldu. Farklı bir zaman. Farklı insanlar.

Ve kontrol edemediği karanlık bir şeyin, elinin altındaki parlak bir şeyi kırmasına izin vermemeliydi.

Hawk başka bir şey

söylemedi. Auggie

de söylemedi.

Yine de, gittikleri yere yaklaştıklarında, Auggie kafasını oyuna verdi ve dikkatini nerede olduklarına ve birinin onları takip edip etmediğine verdi.

Bulundukları bölgeyi sevmiyordu. Denver'ın iyi bir bölgesi değildi.

Hawk park ettiğinde ve Hawk'ın Camaro'sunu bıraktıkları yerden buluşmanın gerçekleştiğı yere kadar olan beş blokluk yolu yürüyerek gittiklerinde, buranın havasından hoşlanmamıştı.

Ama en çok da Ian'ın siyah Mercedes GLC SUV'unun kapının önüne park edilmiş olmasından hoşlanmamıştı.

Auggie'nin bildiğı kadarıyla Ian'ın bu davayla bir ilgisi yoktu. Peki Pepper'ın patronunun orada ne işi vardı?

Aug, Hawk'ın bakışlarını hissetti ve patronuna kendi bakışlarını verdi ve ikisi de mutlu değildi.

Bu, Hawk'ın da Ian'ın burada olacağını bilmediğı anlamına geliyordu.

Buluşma yeri, beyaza boyanmış küçük, kutu gibi bir binaydı. Aslında her şey beyazdı. Beyaz kapılar. Beyaz süslemeler.

Ancak temiz değildi ve çoğunlukla terk edilmiş görünecek kadar bakımsızdı.

Etraftaki küçük park alanı, yakın olmayan bir zamanda beyaza boyanmış çatlak asfalt ve kırık park bloklarından oluşuyordu.

Binaya açılan iki kapıdan birine yönelmeden önce çevrede geniş bir tur attılar ve turlarını atarken tüm pencerelerin karartılmış olması ikisini de heyecanlandırmadı.

Hawk yumruğunun yanıyla kapıya iki kez vurdu ve Aug bunu yaparken eli tabancasındaydı.

Cevap gelmedi. Hawk kapıyı açtı.

Hızla içeri girdiler ve kapıyı arkalarından aynı hızla kapattılar. Çünkü Ian oradaydı.

Smithie de öyleydi.

Kaos MC'den Rush, Shy ve Dutch gibi. Ve Diriliş MC'den Beck, Core ve Eightball.

Son olarak, Malik, Elvira'nın kocası, ekiplerindeki polislerden biri.

Auggie, Hawk'ın vücut hatlarından bunun beklediğinden daha büyük bir buluşma olduğunu anlayabiliyordu; sadece erkeklerin sayısı değil, bu kadar çok kişinin ne anlama geldiği de önemliydi.

Ayrıca Hawk'ın bir yerde görünüp o bilgiye sahip olmamaktan hoşlanmadığını da söyleyebilirdi.

"Bu bokun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Aralarında en az sabırlı olan Smithie sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Hawk.

Kapıya iki kez daha vuruldu ve Mo ile Mag içeri girdi.

Her iki adam da oyuncularını taradıktan sonra Hawk'a doğru baktı ve yüzleri diğerlerinin baktığı gibi yerleşti.

Mutsuz.

Neyse ki, kapıya bir kez daha vurulmadan önce sadece birkaç dakika beklemek zorunda kaldılar.

Bu sefer üç vuruş.

Lee Nightingale ve sağ kolu Luke Stark geldi. Yanlarında Eddie Chavez ve Hank Nightingale vardı, ikisi de polisti.

Ve bu ikilinin arasına sıkışmış, uzun boylu, ince yapılı, harika bir kalçaya, kırpılmış saçlara, delicesine güzel kemik yapısına, iri gözlere ve kelimenin tam anlamıyla fiziksel olsa hepsini bir adım geriye itecek bir varlığa sahip Siyah bir kadın vardı.

Senaryolarına girdiğinde Auggie'nin hoşuna gitmeyen iki şey oldu.

Bir, Beck homurdandı,
"Hayır." Bu onun kötü haber
olduğu anlamına geliyordu.

Hepsi, Hawk ve adamları, Nightingale ve ekibi, Kaos ve kardeşleri, ama özellikle de polisler, sokakları en iyi kendilerinin bildiğini iddia etmek istiyorlardı.

Ama gerçek şu ki, Diriliş bunu yaptı.

Oyunu onların istediği gibi oynadığınızda olan buydu. İyi olanı biliyorlardı.

Kötü olanı biliyorlardı.

Ama en çok çirkinlerle dirsek temasında bulundular.

Aug'un hoşuna gitmeyen ikinci şey ise kadın ve Dorian arasındaki çekim gücüydü.

Tanrım, eğer biri kilitli bakışlarının arasına girerse anında yanardı.

Bu da Smithie'nin "*Siktir*" diye homurdanması demekti.

"Bu kaltakla bizimle dalga mı geçiyorsun?" Eightball, Lee, Luke, Hank ve Eddie'den bir bütün olarak talepte bulundu.

Lee, "Hepinizin Dinamit'le tanışma vakti geldi," dedi. Bunun üzerine odada elektrikler kesildi.

"Dinamit" kelimesi, Tony Crowley'nin ölmeden önce onlara bıraktığı kirli polisler davasındaki tek ipucuydu.

"Denver Polisi'nden Teğmen Stephanie Fortune kadar iyi tanınmıyor," diye bitirdi Eddie.

"Ne oluyor lan?" Beck fısıldadı.

Şey...

Kahretsin.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Arı Dizleri

BİBER

Bir, iki, üç, dört yumrukluk bir hayatın iyi yanı, yuvadan ayrılacağınıza erken karar vermeniz ve asla

Geriye dönüp baktığınızda, hayatınızın aşkı olduğunu düşündüğünüz adam size ihanet etti ve tüm saygınlığınızı kaybettiniz, bu da onu sıfırdan inşa etmeniz gerektiği anlamına geliyordu, ayrıca yaşamak için yıllarca striptiz yaptınız ve son olarak meditasyon yaptınız... kendinize sahip oldunuz.

Kendime sahip çıktım.

Ve o anda sahip olduğum şey, Auggie'nin arabayla gelip cipinden indiğini ve yolumda yürüdüğünü görmek için ofisteki masamda asılı kaldığımı saklamamaktı.

Bonus olarak, kapıya yakındım, böylece acele edip kapıyı açabilir ve hiçbir engelle karşılaşmadan evime doğru yürüyüşünü izleme fırsatını kendime sağlayabilirdim.

Bunların hepsini ben yaptım.

Onu göreceğim için heyecanlı olduğumu söyledim mi? Evet.

Onu göreceğim için heyecanlı mıydım?

Evet.

Bu nedenle, bunu saklamak için bir neden görmedim ve bunun tek nedeni (istemeden de olsa, not etmek önemliydi) onu bu noktaya kadar neşeli bir kovalamacaya sürüklemiş olmam ve buna daha fazla ihtiyacı olduğunu hissetmemem değildi.

Onu göreceğim için çok heyecanlıydım.

"Hey!" diye bağırdım o n merdivenleri yarıldığında.

"Hey," diye karşılık verdi, dudakları kıvrılmıştı.

Yine de yüzünde bir gece önce kapıyı açtığımda takındığı o ifade vardı.

Benden ne anlam çıkaracağını tam olarak bilmediğini söyleyen bir bakış. Bundan zevk aldı.

Ama anlamadı.

Bunu sormak istiyordum ama belki de şimdi değil. Şimdi tam zamanıydı.

Yaklaştı.

Kendimi ona doğru attım, ayak parmaklarımın ucuna kalktım, kollarımı boynuna doladım, oraya baskı uyguladım ve üzerine ıslak bir tane bıraktım.

Daha önce benim kışkırttığım iki seferde olduğu gibi, Auggie'nin kolları beni sımsıkı sarmadan ve beni içeri itmeden önce bir nanosaniye için benimdi.

Kapıyı tekmeleyerek kapattığında kapının çarptığını (kapanmadığını...çarptığını) duydum.

Sonra dndrldm ve ona bastırıldım ve dışarı çıktık. Tanrım, tadı bile yaz gibiydi.

İki elimi de kazağının arkasına koyduğumda ve tırnaklarım sıcak tenini keşfederken, o da elini göğsümün altına kavisli bir şekilde koymuş, sarmış, avulamamış ama sanki bunu ve daha fazlasını yapmak üzereymiş gibi öpüşmeyi kesmişti.

Hayır! Hayır!

"Auggie-" diye itiraz etmeye başlamıştım ki elini müthiş bir vaat olduğu yerden belime kaydırды, orada sadece tatlı bir his vardı.

Gözlerimi yakaladı. "Bebeğim, bu harika bir merhabaydı ve bu konuda benden hiçbir şikâyet gelmiyor ama on beş dakika içinde Juno'nun okulunda olmamız gerekiyor."

"Arabayla on dakika uzaklıkta."

Demek istediğim, ben ateşli ve rahatsız olabiliyorsam ve hesap yapabiliyorsam, o da yapabilirdi. "Ve sen girişinde delinmekten bir dakika uzaktaydın.

tekrar."

Bunu düşündüm ve o anda bir anne olarak önemli bir fedakârlıkta daha bulunmamın elzem olduğunu fark ettim.

O da Auggie'yi öpmeyi bırakmaktı, böylece okula zamanında gidebilecektik, geç kalmayacaktık ve benim saçlarım seks saçı olacaktı.

Ancak.

"Sadece bir dakika mı?" Alay ettim.

Auggie'nin şakacı bir ruh hali yoktu.

Böylece, tüm ciddiyetiyle, "Harikasın. Tadın güzel. İyi hissediyorsun. Seni buradan iki adım ötede siktiğimden beri kimseyi sikmedim. Ve hayatımda hiç kimse bana kapısını bu şekilde açmamıştı. Yani evet. Zaten sertim, *çok sertim* ve hepsi senin için, bu yüzden sana vermek istiyorum. Ama yapmayacağım."

O kadar çok şey vardı ki, hepsini doğru bir şekilde ele almak için birkaç mum yakmam ve sakinleştirici bir müzik açmam gerekirdi.

Bunu yapmadım çünkü bunu yapacak zamanım yoktu.

Hızlı bir şekilde önceliklerimi belirledim ve bu listenin en üstüne odaklandım.

"Sana hiç kapısını bu şekilde açan biri olmadı mı?" Birden rahatsız olmuş gibi göründü.

Çok rahatsız edici.

Hatta garip.

Garip bir şekilde
sevimliydi. Aynı
zamanda endişe
vericiydi.

"Hayır," dedi sanki bu heceyi zorla söylemek
zorundaymış gibi. Tamam.

Bu imkansızdı.

Ona benzeyen, onun gibi öpüşen, onun gibi sevişen biri. Komik,
koruyucu ve çocukları seven biri.

Sadece imkansız değildi.

İnanılmazdı.

Ama yüzündeki ifadeye bakınca inandım.

"Çantanı alıp gitmek ister misin?" diye önerdi.

"Elbette," dedim usulca, onu bırakıp ofise yönelmeden önce sıktım.

Çok uzakta olmasa ve kapıda asılı kalabilse bile Auggie beni takip etti.

Sonra yine, dün akşam yemekten sonra, elleşmeye ve öpüşmeye başladık.
Bu yüzden evimi hâlâ gezememişti.

"Çok şirin," dedi bakışlarını odanın Juno'nun tarafına çevirerek.

Önce ona, sonra kızımın bulunduğu yere baktım ve dikkatini Juno'nun
raflarından birinde duran bir Polaroid'e odaklamış gibi görüldüğünü
gördüm. Benim ve Juno'nun resmiydi. Komşumuz Len Cadılar Bayramı'nda
çekmişti.

Tam bir Wonder Woman kıyafeti giymiştim (bu vücuda sonsuza kadar
sahip olamayacaktım, bu yüzden sahip olduğum sürece onu gösterecektim
ve bu bir hitti, çünkü... *Wonder Woman*).

Juno, Kara Dul'un yakalı tulumunu isteyerek beni şaşırtmıştı.

Kızım için harika bir seçimdi. Onun için Elsa yok (Elsa'da yanlış bir şey olduğundan değil).

Bu yüzden harika bir terzi olan Lori'ye (ve tesadüfi olmayan bir şekilde Len onun kocasıydı) gittim.

Ve Kara Dul oradaydı. Kırmızı peruğu ve sarkan kemeriyle.

"Biliyorum," diye Auggie'ye katıldım. "Cadılar Bayramı'nda mahalledeki tek Kara Dul'un Juno olduğu söylenebilir."

Bana döndü. "Bu kesinlikle harika, Pepper. Ama ben onun tüm alanını kastetmiştim." Başını o tarafa doğru eğdi. "Çok şirin. Buna sahip olması harika. Sen harika bir annesin."

Uhhh...

Kaşlarımı çattım. "Eğer üzerine atlanmasını istemiyorsan, böyle şeyler söyleyemezsin."

Aynı anda bana sırtıttı ve çantamı kaptığım için elimi tuttu ve bizi kapıya doğru götürdü.

"Not edildi."

Onunla birlikte gittim ve cipine atlamamaya çalıştım.

Beni eve bıraktığı o gece yaptığı gibi, Auggie benim için kapıyı açtı, bu son derece sevimliydi ve kığım koltuğuna yerleştiğinde, bunu belirtmek için ona bir gülümseme verdim.

Dudakları büküldü ve kapıyı kapatıp kaputun etrafında yürürken başını salladı.

O anı koltuğa kığım sallayarak oturmak için değerlendirdim. Bu kişisel bir kutlamaydı, ama kutlanacak bir şey olduğu için, Auggie ile tekrar Auggie'nin arabasında olmak, bunu kutlayacaktım.

O bindi ve ben de ritüel tamamlandığı için titremeyi bıraktım.

Kemerlerimizi bağladık ve arabamdan indi.

"Dur tahmin edeyim," diye başladım. "Uzun süreli bir kız arkadaşın olmadı." "Neredeyse deniz kuvvetlerinde geçirdiğim süre boyunca bir kadınla birlikteydim." Bekle.

Ciddi misin?

Ona doğru baktım. "Ne kadar oldu?"

"Neredeyse beş yıl."

Vay be.

"Bu bir... Bu bir..." Auggie hakkında daha önce kimse tarafından paylaşılmamış bilgiler beni o kadar şaşırtmıştı ki kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. Sonunda söyleyebildim. "Bu çok uzun bir süre."

Yola dönmeden önce bana baktı. "Pepper, ben otuz dört yaşındayım. Bekârım. Ve hiç evlenmedim. Ama birkaç kez bağlandım. Marie sadece en uzun süreli olanıydı."

"Marie'ye ne oldu?" Ben sordum.

"Beni aldattı," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle.

Ama nefes almayı bırakmıştım.

O gece kesinlikle imkânsızlıklar gecesi idi.

"O... *gerçekten* mi?" Sorguladım ve sesimdeki güvensizliği engelleyemedim.

"Silahlı kuvvetlerde bu çok yaygın. Birbirinizden uzakta çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Farklı yerlerde görevlendirilebilirsiniz. Kadınlar için seçenek çok. Erkekler içinse gerçek bir erkek olmanın, olabildiğince çok çeşitlilikle olabildiğince sık ıslanmak olduğunu düşünüyorlar. İşlerin ciddileşebileceğinden ve her an ölebileceğinizi düşündüğünüzden bahsetmiyorum bile, şansınız varken yaşarsınız."

"Silahlı kuvvetler dışında da aldatma çok yaygın," diye mırıldandım ve uzanıp dizimi sıktı.

Sonra üzüntüyle elini bıraktı ve "Belki de şu anda bile onun için bahaneler bulmaya çalışıyorum" dedi.

"Ben de ya ş a d ı m , " diye cevap verdim duygularımla. "Ama bu her yerde olur, hangi işi yaparsanız yapın."

"Evet," diye mırıldandı.

"Marie ile mi yaşıyordun?" diye sordum. "Evet, yaklaşık dört yıl."

Vay anasını.

"Neden evlenmedin... evlenecek bir adam değil misin?" "Nişanlıydık."

Vay anasını!

Kızlardan *hiçbiri* bunları bilmiyor muydu?

Yani, neden hepsini şimdi öğreniyordum?

Elbette Auggie'nin paylaşmak isteyip de paylaşmaması gereken şeyler olduğunu anladım.

Ama onun eski bir nişanlısı olması, başka bir kadına bu şekilde bağlanması, Tanrı aşkına, bir devlet sırrı değildi.

Soru sormayı bıraktım.

Bunu çok uzun süre yaptım ve belli ki şokumu bastıramadım, bu da Auggie'nin bunu hissettiği anlamına geliyordu, muhtemelen bu yüzden konuştu.

"Bebeğim, ben onu aşım. Onu *çoktan* aşım. Bu yıllar önceydi. Sonu iyi bitmedi tabii ki ve bir süredir ondan haber alamıyorum. Ortak arkadaşlarımız onun nerede olduğunu paylaşıyor ama inan bana, umurumda değil."

"Pekâlâ," diye cevap verdim.

Büyük bir şey yapmadan önce hamile bir sessizlik anı vardı. Olağanüstü bir şey.

Derin bir şey.

Hayatım boyunca unutamayacağım bir şey.

Serçe parmağını benimkiyle

birleştirdi. İşte bu kadar.

Bu çok büyük bir şeydi.

Küçük bir jest.

Serçe parmak sarılması.

Bu, her şeyiyle muazzam olmadığı anlamına gelmiyordu.

Samimi.

şirinmiş.

İhale.

Düşünceli.

Ama sonra nazikçe, "Pepper, onu aldatmadım. Grevdeydim. O da denizciydi, bu yüzden o da görevde olacaktı. Aylarca ayrı kalırdık, haftalarca birlikte olurduk, yine aylarca ayrı kalırdık. Ve tüm bu zaman boyunca, o benim her şeyime sahipti. Bunu hiç düşünmedim. Başka bir kadına asla bu gözle bakmadım."

Evet.

Oh,
evet.

Bu onu daha da büyüttü.

Auggie konuşmaya devam
etti.

"Bitirmek istemedi. Bir anlık zayıflık olduğunu söyledi. Yalnız olduğunu söyledi. Bunun bir kez olduğunu ve bittiği anda pişman olduğunu söyledi. İtiraf etti. Ben öğrenmedim, o söyledi. Bununla aramızda yaşayamazdı. Tek başına ve eğer ben de istersem çift olarak danışmana gitmek istedi. Ama beni suçlamadı. Bunun kendi sorunu olduğunu söyledi. Benden sadece bir yandan onunla takılırken bir yandan da birlikte bu sorunu çözmeye çalışmamı istedi."

Hiçbir şey söylemedim.

Auggie sözlerini şöyle bitirdi: "Asılmadım. Eşyalarımı topladım ve ıktım."

Bunun üzerine başımı ona doğru çevirdim.

"Ona bir şans vermedin mi?" Ben sordum.

"Başka bir adamın aletini vücuduna sokmasına izin verdi. Orası kutsal alan, Pepper. Bunu bana hediye etti. Bunu açıklayabilecek hiçbir zayıflık anı yok."

Vay canına.

Bunlar çok güzel sözlerdi. Özellikle de "kutsal alan" kısmı.

Ve, şey... "Bunu bana hediye etti" kısmı.

Yine de...

"Bu aşırı bir bakış açısı Auggie," diye dikkatle not ettim.

Serçe parmağını çekecekmiş gibi hissetti, ben de benimkini gerdim ve o da durdu.

Ama "Onu savunacak mısın?" diye sordu.

"Hayır. Senin duyguların ve düşüncelerin benim için önemli. Onu tanımıyorum. O benim için önemli değil. Ayrıca, sana katılıyorum. Bir ilişkide işler ters gidebilir ve her çiftteki her kişi için bununla nasıl başa çıkacaklarına dair kesin bir doğru ya da yanlış yoktur. Ama bu büyük bir ihanet."

Sonra serçe parmağımı bıraktı, ama sadece tüm elimi tutup mırıldandı, "Belki de bu konuda konuşmamalıyız."

Beni düşünüyordu. Corbin'in bana ne yaptığını. Bu benimle ilgili değildi.

Bu, Auggie'nin hiç kimsenin ona kapıyı açmamasıyla ilgiliydi, sanki onun kendilerine doğru geldiğini görmekten heyecan duyuyorlarmış gibi.

"Görevlendirilip eve döndüğünüzde ne oldu?" Sorguladım. "Bazen evdeydi. Bazen de değildi. Neden soruyorsun?" Sorumu anlamadı.

Onunkine cevap vermedim.

"Ve tarladayken beni aldattı," diye açıkladı. Ben bir şey söylemedim.

"Pepper, bu konuyu kapatalım. Aldatmak benim için bir anlaşma bozucudur."

Elini sıktım. "Benim için de öyle. Ben de Corbin'e bir şans vermedim. Yine de bunu bana sadece bir kez yapmadı. Ama yapsa bile, bunu atlatmanın imkânsız olmasa da zor olduğunu biliyorum."

"O zaman biz de varız." "Evet," diye kabul ettim.

Sıkmama karşılık verdi.

Sonra "Siz ikiniz de uzun zamandır birlikteydiniz" dedi.

"Öyleydik," diye onayladım.

"Ama evli değil."

Bu liderlikti.

"Hayır, evli değilim," dedim. "Keşke sana yanlış bir şeyler hissettiğimi söyleyebilseydim, ama söyleyemem. Sadece iyi bir evlilik örneğim yoktu. Bu beni biraz korkuttu. Corbin sorduğunda, ona bir bağlılık töreni yapacağımı, her şeyi yapacağımı söyledim. Elbise. Pasta. DJ. Her şey. Sadece resmi olmayacaktı. Sanırım, eğer babam gibi olursa, bir çıkış yolu aradım."

"O mu sordu?"

"Evet."

"Ve sen hayır dedin."

"Evet."

"Mm," diye mırıldandı anlamlı bir şekilde. Ben de ona baktım.

"Evlenmek istiyor musun?" Ben sordum.

"Evet, bunu istiyorum. Ayrıca çocuklarımın da bunun vereceği güven ve istikrar hissine sahip olmalarını istiyorum."

Son derece mükemmel profiline baktım.

Buna inanamıyordum (suçu serçe parmağımla sarılmama atıyordum, gerçi mükemmel profilin de bunda payı vardı) ama bu adamla evlenebileceğimi düşündüğümü de inkâr edemezdim.

"Bu söz konusu bile değildi," dedim sessizce. "Corbin ileride bir yerde bir bağlılık töreni yapmamız konusunda ısrar etti. Ama biz bunu hiç yapmadık. O zaman anlamalıydım."

"Asla böyle bir suçu üstlenme, Pepper. Bu onun suçu. Hepsi onun suçu. Son."

Çok haklıydı.

Nereden geldiğimi biraz olsun anlamış olması çok hoş bir şeydi.

Onun incinmesini, ihanete uğramasını istemedim. Belli ki istemiyorsun.

Ama o bu acıyı anlıyordu. Benim için olduğu gibi onun için de anlaşmayı bozan bir şeydi.

Benim için de bu çok *büyük* bir şeydi.

Kafamda dönüp duran tüm bunları anlatmak için "Son" diye fısıldadım.

Elimi bıraktı ama tamamen değil. Serçe parmaklarımızı tekrar birleştirdi. Evet.

Birçok şey için serçe parmağımı kucaklamamı suçlayacağımı hissediyordum.

Daha sonra bizi okula götürmeyi bitirdi, bir park yeri buldu, içine girdi ve aracı kapattı.

Bunu yaptığında, dikkati doğrudan bana yönelecek şekilde ona doğru döndüm.

"Bütün gün boyunca sokağıma gelmeni, arabamı park etmeni ve ön merdivenlerimden çıkmanı bekleyemedim," dedim. "Başından sonuna kadar tanıklık edebilmek için ofisimde seni bekliyordum. Bilmiyorum.

Hayatınızdaki kadınların aynı şeyi yapmadığı bir dünya. Ve bana her geldiğinde, o alanda olacağımı söyleyemem. Sadece... Auggie, sen heyecan duyulacak bir adamsın."

Kıpırdamadı, ne bir kası ne de benimkine yapışmış gözleri. Pekâlâ, belki de bu kadarı çok fazlaydı.

"Belki de-" diye başladım.

"Çocuğunun okulunun önünde arabamda aptalca becerilmek istemiyorsan, böyle şeyler söyleme."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Sana çok kızgıyım," diye ilan etti. Ne?

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü sen harikasın ve sen etrafta dolaştın ve biz aylar kaybettik ve bu beni kızdırıyor."

Kahretsin.

"Aynı şey için kendime çok kızgın olmamın b i r faydası var mı?" Ben sordum.

"Evet." Sonunda gülümsedi ve ben de rahatladım. "Öyle."

Ben de ona gülümsedim.

"Buraya gel ve beni öp ama dilini boğazıma sokma yoksa okuldan atılırız," diye emretti.

Söyleneni yapmadan önce daha büyük gülümsüyordum, (ne yazık ki) iffetli tutmak da dahil.

Tam geri çekilirken beni yakaladı ve bunu yapmak için çenemi kavradı.

"Bundan çıkarılacak ders, tatlım, sen harikasın," dedi.

"Sen de harikasın," diye cevap verdim.

"Böyle düşünmene sevindim," diye mırıldandı ağzıma, yakışıklı yüzündeki yumuşak, seksi bakış kafamı karıştırdı.

Neyse ki (bir bakıma) beni bıraktı ve arabadan indi, böylece artık kafamı karıştıracak kadar yakınımda değildi ve ben de arabadan inebildim.

Ve benim karışık olmayan aklım onun söylediği gerçeğe *takıldı*.

Ya

ni. Ukala değilim. *Evet, öyleyim*.

"*Teşekkürler, bebek*" değil, ki bu daha az kibirli bir şekilde onun olduğunu biliyordu.

Ama böyle düşünmene sevindim.

Bu konuda gerçekten doğru olmayan bir şeyler vardı.

Kafamda evirip çeviremiyordum, çünkü arabanın etrafını sarmıştı ve araçtan kendi gücümle çıkmamdan hoşlanmadığını sözsüz olarak paylaşıyordu. Bunu önce kapalı kapıya sonra da bana mini bir bakış atarak yaptı.

Bir kahkaha patlattım.

"Komik olan ne?" diye sordu elimi tutup beni yine bir yere, bu sefer Juno'nun okuluna doğru yönlendirmeye başladıktan sonra.

"Sen," dedim ona. "Kırkklı yıllara geri dönmüş gibisin." "Ne?"

"Erkekler artık kadınların araba kapılarını açmıyor,

Aug." İkimizi de durdurdu ve bana baktı.

"Seni rahatsız ediyor

mu?" "Hayır. Çok

tatlı."

"O zaman bunu neden komik

buluyorsun?" Birden komik

bulmamaya başladım.

"Seni kırdım mı?" Temkinli bir şekilde

sordum. "Hayır."

Uhhhh...

"Tamam, işte buradayız," dedi, bir bildirinin önsözü olduğu açıkça belli olan sözlerle.

Oh adamım.

"Kadınlar için kapıları açıyorum," diye devam etti. "Arabalara. Binalara. Eğer istemezseniz, açmam. Ama bunu bana babam öğretti. Kafasında onu bu fikre götüren ne kadar berbat bir sinirsel yol varsa, ki bu konuda hemfikir olduğumuz çok az şeyden biri, bir kadına böyle davranmanın saygı olduğunu söyledi. Ve bir erkek bunu her zaman yapmalıdır. Başka bir yolla, annemi aldatmanın ve onunla uğraşmak için başka şeyler yapmanın ve evlilikleriyle ve hayatlarıyla oyun oynamanın iyi olduğunu düşünecek olsa bile."

Ona bakakalmıştım, her kelimeyi kalbime saplanmış bir yara gibi hissediyordum.

Çünkü babası bunu annesine yaptı.

Aynı zamanda Auggie'ye de yaptı.

"Bu yüzden kapıları açıyorum," diye devam etti. "Sadece babam bana bunu öğrettiği için değil, muhtemelen annem bana birden fazla kez, eğer o bir 'beyefendi' olmasaydı, onu uzun zaman önce temelli terk edeceğini söylediği için."

Ona gerçeği söyledim.

"Çok tatlıydı Auggie ve bunu benim için yapmana bayıldım. Ve devam edersen çok sevinirim. Sana kötü bir şekilde gülmüyordum. Gülüyordum çünkü... neden bilmiyorum. Belki hoşuma gittiği için ama bu eski moda ve sen eski moda değilsin."

"Babam öyle. Çünkü onun zamanında bir erkek bir kadına pislik gibi davranabilirdi ama Tanrı korusun, arabaya binmesine yardım etmezdi."

Birdenbire okuldaki Şükran Günü gösterisi meselesini halledebileceğimizi düşündüm.

Şimdilik yapacak daha önemli işlerimiz vardı.

"Belki de-"

"Hayır," dedi ben daha önerimi yapamadan. "Bunu Juno için yapıyoruz."

Juno'yu hayal kırıklığına uğratmamak için elinden geleni yapmasına bayıldım.

Ancak...

"Az önce sana çok yüklendiğimi biliyorum," dedi. "Bunu daha sonra bitirebiliriz. Şimdi bunu Juno için yapıyoruz."

Haklıydı tabii ki. Üzerime

bir ton yük bindirmişti.

Ama şimdi bunu Juno için yapmamız

gerekiyordu. Başımı salladım.

Okula girerken elimi tuttu.

Toplantı odasına girdiğimizde de peşini bırakmadı ve ikimiz de gecemizin daha da kötüleşmek üzere olduğunu hemen anladık.

Çünkü Corbin oradaydı.

Bildiğim kadarıyla da olmaması gerekiyordu.

Aslında, Corbin asla böyle bir şey yapmazdı. Corbin bu tür şeyler yapmak için para kazanmakla çok meşguldü. Bir anlaşma yaparken kulağınıza yapıştırılmış bir cep telefonuyla düzgün ilkokul gösteri setleri inşa edemezsiniz.

Böylece Juno ona sormayı bıraktı ve gayri resmi olarak, bu tür şeyler benim yapmam için kandırıldığım şeylerdi.

Elimde çekiçle usta bir zanaatkâr olduğumu iddia

edemezdim. Ama yönlendirme yapabilirdim.

Ve her zaman Juno'nun önemseydiği bir şeyi önemseydiğimi bilmesini istedim.

Bununla birlikte, bu gösteri hazırlığının gece yapılacağı ve birkaç hafta süreceği düşünüldüğünde, öncelikle geceleri çalıştığım için gönüllü olmazdım ve o anda sadece

Auggie'yle takılmak ve onu bekleyen şeylere karşı soğukkanlı olduğundan emin olmak.

"Harika," diye mırıldandı Auggie, dikkati

Corbin'deydi. Bunu tekrar söyleyebilirdi.

"Anne!" Juno beni gördüğünde bağırdı.

Babasıyla birlikte durduğu yerden koşarak bize doğru geldi. Bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım.

Uzaklaştı ve yüksek sesle fısıldadı, "Buraya gel." Ona doğru eğildim.

"Nasıl öğrendiğini bilmiyorum!" Hâlâ bir fısıltıydı, ilkinden daha yumuşaktı ama yine de bir ünlem işareti vardı.

İşte oldu.

Corbin, Corbin saçmalığı yapıyordu.

"Sorun yok tatlım," diye fısıldadım.

"Auggie'yle birlikte olduğun için tuhaf olacak," dedi. "Her şey yolunda gidecek," diye yalan söyledim.

"Kahraman."

"Patrick."

Adamlar birbirlerini selamlıyorlardı.

Ters bir şekilde.

Doğrulmadan önce kızımı güven verici bir şekilde sıktım ve Juno "Auggie!" diye bağırarak kendini ona attı.

Ona tek koluyla sarıldı ve elini başının üstüne koyarak sarılmayı sonlandırdı.

Kadın ona baktığında elini orada tuttu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Herkes güverteye, değil mi?" diye sordu, Juno'nun açıkça Bu Sefer Annemin Alanı ya da bu durumda Auggie'nin Alanı ilan ettiği şeye burnunu soktuğu için ona (ve babasına) bir çıkış yolu verdi.

Ayrıca bunu, kızın endişeli bakışlarının gerçek bir gülümsemeye dönüşmesine neden olan şakacı bir şekilde başının etrafında dönerek yaptı.

"Doğru!" diye cıvıldadı.

"Pepper," diye selamladı Corbin, dikkatimi ona çekerek. Gözlerimi kızımdan ayırdım ve babasına baktım. Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

Bir gece önce yanılmıştım.

En olası senaryo Corbin'in benimle ve/veya Auggie ve benimle sırf pislik olsun diye uğraşması değildi.

Corbin beni geri kazanmak için ikiye katlayacaktı.

Kahretsin!

"Corbin," dedim ve bunu Auggie'ye doğru eğilerek ve/veya elini tutarak vurgulamaya çalıştım.

Corbin'e iletilmesi gereken bir mesaj vardı.

Ama o anda bu mesajın Juno'ya iletilmesine gerek yoktu.

Auggie'yle beni birlikte istemesini *çok iyi* anladım.

Bununla birlikte, bunun nasıl olacağı ve büyüyen ilişkimizin ona nasıl iletileceği Corbin tarafından zorlandığım için olmayacaktı.

"Harika görünüyorsun," dedi Corbin.

Yaptım, çünkü bu oldukça sıra dışı bir başlangıçtı, ama yine de ateşli bir adamla bir randevuydu.

Üzerimde sevimli bir kazak ve kıcıma harika şeyler yapan bir kot pantolon vardı ve saçlarım kıvrıcık, dağınık, kumsal gibi mükemmeldi.

Başka bir deyişle, elimden geleni yapmıştım. Ama Corbin'den bir iltifat? Ugh.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

Corbin, "Bu toplantı erken saatte," diye belirtti. Oh, kahretsin.

Lanet olsun.

Ohhhhh shiiiiit.

"Gelmeden önce yemek yemedik," diye devam etti.

Oh, kahretsin!

"Daha sonra bizimle bir yere gitmek ister misiniz?" diye bitirdi. Allah kahretsin.

Hepimiz arkadaşımız gibi davranmak iyi bir oyundu, ama yine de ateşli bir adamla randevumu yarıda kesmek, aynı zamanda zamanımı çalmak, aynı zamanda Corbin'e Juno'ya anne ve babasının anlaşılabileceğini ve hep birlikte ne kadar harika olduğumuzu görme fırsatı vermek?

Eğer isteseydi, evet derdim.

Corbin bunu bilemezdi ama eğer o isterse Auggie de evet diyecekti.

Juno'ya baktım.

Sonra Juno'ya göz kırptım.

Babasının kaval kemiğine tekme atmak ya da onu toplantı salonundan kovacak birkaç düzine kafesli hindiye serbest bırakmak gibi iğrenç bir şey yapmak üzere olan Disney kötü çocuğu gibi görünüyordu.

Yüksek sesle gülmemek için o kadar çok çaba harcadım ki, homurdandım.

Auggie parmaklarımı kendi parmaklarıyla okşadı ve nefesinin altından uyarıcı ama yine de eğlenceli bir şekilde "Bebeğim," dedi.

Juno bir velet gibi davranma dürtüsüyle savaşmakla o kadar meşguldü ki bunu kaçırdı. Corbin fark etmedi ve gözlerini Auggie'ye dikti.

"Planlarımız var," derken kendimi güvende hissettim ve hâlâ gülme dürtümle savaşıyordum.

Corbin'in daralmış bakışları bana yöneldi.

Ama aşağıdan gökkuşakları ve peri tozları havalandı (ne yazık ki gerçek anlamda değil), ben de aşağıya, ıslıl ıslıl parlayan kızıma baktım.

Oh, evet.

Auggie'yle olmamı istedi.

Kader o anda bir erkek öğretmenin "Veliler!" diye seslenerek bu garipliği bölmesiyle daha iyi bir hal aldı. Dikkatinizi bana verebilir misiniz?"

Auggie bana doğru eğildi ve dudakları kulağıma değdi, mırıldandığında o kadar yakındı ki, "Yapabilir amına koyayım."

Tekrar homurdandım.

Dudaklarını uzaklaştırdı, ama kalçama dokunuşunu hissettim, orada ve gitti ve yine kızımın alanından gelen büyüyü hissettim, bu yüzden dikkatimi ona geri verdim.

Bana kocaman gülümsüyordu, tüm endişeleri gitmişti.

Bunu hissetmesine sevindim ve tamamen ve bütünüyle onun yanında olabilmeyi diledim.

Ama çok kısa bir araba yolculuğunda Auggie'den çok fazla şey açığa çıktı ve Corbin'den istenmeyen bir açıklamaya doğru yürüdük, bu yüzden yapamadım.

Öyle bile olsa, şu anda bulunduğu yer orasıydı. Ve ben de onunla birlikte oradaydım.

Ve ikimiz için de iyi bir yerdi.

Öğretmen genel duyurulara başlarken Auggie'nin kolunun omzuma dokunduğunu hissettim ve bakışlarımı Aug'a çevirdim.

Omuz fırçasını almıştım çünkü yakındı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu (o anda fark ettiğim bir pozisyon, onun "rahat" olduğu bir pozisyondu çünkü bunu çok yapıyordu). Yakışıklı yüzü tetikte ve dikkatliydi, gözleri öğretmende idi ama rahat görünüyordu.

Yani şu anda hepimiz için iyi bir noktaydı (Corbin hariç, ama her neyse).

Bu, oraya yerleşmemin iyi olacağı anlamına geliyordu. Ben de öyle yaptım.

* * *

"Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. O kadar çok ki, onunla bütünleşmek için bir ay boyunca meditasyon yapmam gerekebilir," diye şaka yaptım.

"Bebeğim, El Tejado kesinlikle Las Delicias'tan daha iyi," diye cevap verdi Auggie, zaten bildiğim bir tercihi belirterek, çünkü kığım El Tejado'da bir kabindeydi ve 3 numaralı kombinasyonumu bekliyordu.

"Yapamam. Yapamam." Gözlerimi kapattım, iki elimi göğsüme koydum, birinin parmakları diğerinin üzerinde duruyordu ve abartılı bir şekilde derin nefes almaya başladım.

Bir ayağını bileğimin arkasına doladı ve eliyle yayvan bacaklarının arasından yakalayana kadar kaldırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sahte kürklü leopar desenli alçak topuklu bir çift katır giydiğim için, katırı kaydırarak çıkarması kolay oldu, böylece ayağımın topuğu başka bir top setine *çok yakındı*.

İki eliyle ayak bileğime ve baldırıma masaj yapmaya başladı.

"Bu her ne kadar iyi hissettirse de, bu şekilde ayak oyunu oynamamanız gerektiğini belirtmem önemli, Augustus Hero."

Bana göz alıcı bir gülümseme fırlattı. Saçmalamaya devam ettim.

"Şunu da belirtmek gerekir ki, bana masaj yapmak gerçekten de çenemi kapatmamı ve size bir şeyler anlatmaktan vazgeçmemi sağlayacaktır. Ancak, bu benim itidalli davranma konusunda üzerime düşeni yapmama yüzde bin yardımcı olmayacaktır. Şöyle ki, eğer karşımda oturup ateşli, seksi ve dokunsal bir tavır takınabileceğinizi düşünüyorsanız, otopark ile ön kapım arasında bir yerde üzerinize atlayacakları konusunda sizi uyarmakta fayda görüyorum."

Bana gülümsemeye devam etti.

"Tanrım, harikası," diye fısıldadım.

Gülümsemesi de parmakları gibi dondu.

"Aug?" Ben seslendim.

Ayakkabımı tekrar giydi, bileğimi sıktı ve ayağımı nazikçe aşağı itti, esprili olmaya çalışır gibi bir tavırla, ama kalbi bu işte değildi, "İkimizin de senin üzerine düşeni yapmana ihtiyacı var." dedi.

Ayağımı yere koydum ama masaya yaslandım.

"Bilmelisin ki, kadınların sana nasıl kazık attığını biraz biliyorum ve Marie'den bahsetmiyoruz. Baktan şeyler yapan diğerlerinden bahsediyoruz çünkü sen sadece..." Elimle aramızdaki mesafeyi açarak onu gösterdim, "seni".

"Pepper-"

Sözünü kestim ve sordum: "Sana bir şey vermediğim halde neden başka birini bulmadın?"

Bu soru onun kafasını karıştırmışa benziyordu.

"Pardon?" "Benim sonuncun olduğumu söylemiştin."

"Öyleydin," diye onayladı.

"Neden?"

Şimdi sinirli görünmeye başlamıştı. "Her erkek hareket eden her şeyi sikmek zorunda değil."

"Tabii ki hayır, ama-"

"Ve ben de girmek istedim."

Çenemi kapadım.

Auggie yapmadı.

"Yakın zamana kadar eski sevgilinin ne yaptığını bilmiyordum. Ama seni istediğimin farkındaydın. Ben başka bir hatunla sevişirken sana 'Bizi denemek istiyorum' mu diyor?"

Hayır.

Öyle olmadı.

"Hayır," dedim sessizce.

"Ryn hazır değildi ve Boone yoluna devam etti ve bu neredeyse onları mahvediyordu. Hattie *gerçekten hazır değildi* ve Axl yoluna devam etti ve bu neredeyse *onları* mahvediyordu. Sen de hazır değildin. Ve ben de biz olma ihtimalini mahvedecek bir şey yapmayacaktım."

Aman Tanrım.

El Tejado'da hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım. "Pepper?"

Elimi yüzümün önünde salladım ve "Derhal konuşmayı kes" dedim.

Endişeli görünüyordu, sonra ukala görünmeye başladı.

Neyse ki ikinci bakış, ağlamaya başlama ihtiyacımı hafifletti.

"Biliyorsun, eğer çalışırsak, bu bizim mutfaktan uzak ilk ada randevumuz olacak, El Tejado bizim yerimiz olacak" dediğinde bu ihtiyaç tamamen buharlaştı.

Kabine yaslandım ve başımı arkaya eğerek tavana doğru, "Neden bana bu kadar meydan okuyorsun yüce Tanrım?" dedim.

Auggie'nin kıkırdadığını duyunca kendimi toparlayabildim. "Sadece belirtmek için söylüyorum," diye devam ettim, "burası harika." "Böyle düşünmene sevindim."

Böyle düşünmene sevindim.

Bu sözleri tekrarlayınca çok ciddileştim.

"Ve sen muhteşemsin Auggie. Bunun sana bok gibi davranan sürtüklere kapı açtığını biliyorum, ama bu gerçeği daha az doğru yapmaz. Onlar sadece kaltak. Ve sen de harikasın. Ve onlar *çok fena sıçtılar*. Ve Lottie'nin söylediği şey tamamen berbat olsa da ve senin için bundan nefret ediyorum, bunu yaşadığın için nefret ediyorum. Yine de burada, karşımda oturduğum için mutluyum. Çünkü sen sadece muhteşem değilsin, aynı zamanda arı gibisin. Ve seninle geçirebileceğim ayları boşa harcadığım için büyük bir aptalım. Ama bununla da bir sorunum yok, çünkü burada, karşımda oturuyorum."

Bunu bitirdikten sonra kıpırdamadan oturdum çünkü Auggie de öyle yaptı.

Ama bunu öyle bir yüz ifadesiyle ve öyle bir havayla yaptı ki, açıkçası masamızın aramızdan eriyip gitmemesi bir mucizeydi.

Sonra dedi ki, "Arıların dizleri mi?" "Kesinlikle," diye cevap verdim.

"Tanrım, çok tatlısın."

Yoğunluktan tamamen kurtulmak için, saçlarımı bir yandan kabartarak, "Neden, teşekkür ederim" diyerek sahte bir şekilde hazırlandım.

"Sen de büyük bir aptalsın."

"Bir şey daha var tatlım, bana aptal demen üzerine atlama ihtiyacımı azaltmıyor."

Bir kahkaha patlattı.

Bunu yaparken ona gülümsedim.

İşini bitirdiğinde, "Şimdi Bay Sykes'ın evinde tek bir tüy ya da mokaşen

bile bulunmamasının bizi ne kadar rahatlattığını konuşalım.

Türkiye Günü gösterisi için planlar."

"Bu gece kesinlikle minnettarlık günlüğüme girecek."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şükran günlüğün mü var?"

"Her ne kadar seni hayal kırıklığına uğratacak gibi görünse de şaka yapıyordum." Bir saniye beni inceledikten sonra "Öyle mi?" diye sordu.

"Her gün günlük tutuyorum ve her günkü yazıma bir önceki gün için minnettar olduğum üç şeyle başlıyorum." Uzandım ve elini okşadım. "Ama bir günlüğünün olmaması sorun değil. Noel geliyor."

Yine güldü. Ben

yine gülümsedim.

"Corbin ailesini yeniden bir araya getirmek için elinden geleni ardına koymayacak" derken bile mizah duygusu onu tamamen terk etmemişti.

"Belli ki insanları iyi değerlendiriyorsun" diye gerçek olan sözlerle şaka yaparken bile kendimi pek neşeli hissetmiyordum.

"Saklamıyor."

Saklamıyordu.

"Onun yüzünden hiçbir zaman gerçek anlamda bir aile olamadığımız için bu iş başından beri mahvoldu."

"Tatlım," diye mırıldandı.

"Değildik Auggie. Bu konuda açık olalım. Değildik. Bu da geri dönecek bir şey olmadığı anlamına geliyor çünkü orada hiçbir zaman gerçekten bir şey olmadı."

Başını salladı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordum.

"Yapmasam bile, eğer bunu düşünüyor gibi görünüyorsanız, Juno bir vudu büyücüsü aramaya gidebilir ve ikinize de büyü yaptırabilir."

"Bu bir endişe kaynağı," dedim alaycı bir tavırla.

Auggie eğlendiğini saklamıyordu ama "Bu çiftte bela, bebeğim. Çünkü kafasını kışından çıkarmazsa, bu onu üzecek. Ve ne istediğine o kadar odaklanmış ki, kız arkadaşına hiç aldırmıyor."

Derin bir nefes aldım ve büyük bir iç çekişle verdim, çünkü gerçek buydu.

"Corbin'in dahil olmadığı okul işlerine dahil oluyorum, gerçi bu normalde benim işim değil," dedim ona. "Bu gece sadece seninle birlikte olmak ve senin için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gittim. Beni görmek için orada olmaması gerekiyordu. Okulda olmak ve sonra işe gitmek zor olacak. Ian önümüzdeki birkaç hafta geç gelebilmem için bana program yapmak zorunda kalacak."

"O zaman sen yapma, ben yaparım. Orada olmak zorunda değilsin." "Auggie-"

"Hafta içi her akşam yediden dokuza kadar. Çalışıyorsun. Bunu yapamazsın.

Anlayacaktır. Ve bu seni Patrick'in alanından çıkarır."

"Belki de bu hafta için gelmeliyim, böylece ona açıklamak için bir dakikam olabilir."

"Karar senin, o senin kızın. Ama bunu kötü bir şekilde algılama, bu onun için bir rahatlama olabilir, belli etmiyorsun."

Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir konuydu, çünkü haklı olabilirdi.

Az önceki sözlerinin acısını çıkarmak için sırtıttı ve "Babasının onu bu gece getirmesinin ana planını bozduğunu saklamadı," diye alay etti.

"Biz Hannigan kızları büyük planlarımızın engellenmesinden hoşlanmayız," diye onayladım. Uzandı ve elimi tuttu. "Her şey güzel olacak, bebeğim."

Avucunun içini ovuşturdum ve "Evet" diye mırıldandım.

Ve o gece bir başka şans eseri, garson kız yemeğimizle birlikte geldi.

Bu bir şans eseri idi çünkü bu konuşmayı bitirmiştım ve Corbin'i düşünüyordum. Auggie'yi düşünmek istiyordum.

Ama aynı zamanda acıkmıştım.

Ve El Tejado'nun yemekleri harikaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Enerji.

JUNO

Her şey yolunda mı tatlım?"

Juno, Bay Cisco'nun telefona bu şekilde cevap vermesinden endişelendi. Yine hemen cevap vermediğinden değil.

Ve bu söylediği sözlerle ilgili değildi.

Sadece Juno ona bir soru sorduğunda ve o da bir şeyler yaparken, örneğin alışveriş listesi hazırlarken annesinin çıkardığı sese benziyordu.

"Meşgul müsünüz Bay Cisco?" diye sordu, telefonu kulağına dayamıştı, yorganı o tarafa çekmişti, gözleri dışarı bakıyordu ve kapalı yatak odasının kapısına doğru nişan almıştı.

Dişlerini ve saçlarını fırçaladığından, pijamalarını giydiğinden, kitap çantasını hazırladığından ve yatağına girdiğinden emin olduktan sonra babası onu kontrol etmeye hiç gelmese bile dikkatli davranıyordu.

Işıklar sönmüştü, bu yüzden muhtemelen Juno'nun uyuduğunu ve kendisinin de aşağıda, Juno yataktayken ne yapıyorsa onu yaptığını düşünüyordu.

Yine de, onun konuştuğunu duyabilir.

"Bana bir saniye izin ver Juno," diye yanıtladı Bay Cisco.

Juno ona bir saniye verdi, gerçi bu süre birden fazlaydı. Sonunda ona geri döndü ve sesi farklıydı.

Artık alışveriş listesini yazmıyordu (ya da her neyse).

"Tamam tatlım, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Babam *her şeyi* mahvediyor."

Şimdi komik olan *onun* sesiydi. İnişli çıkışlı ve aksak. "Juno, benim için derin bir nefes al, tamam mı?"

Bir şeye üzüldüğünde annesi ona bunu söylerdi. O da derin bir nefes aldı.

Her zamanki gibi yardımcı oldu.

"Şimdi, neler oluyor?" Bay Cisco sordu.

"Şey..." diye başladı, sonra babasının Şükran Günü gösterisini bir şekilde nasıl öğrendiğini ve asla ama *asla* böyle bir şey yapmamasına rağmen okula gelip Juno'yu da yanında götürdüğünü anlattı.

Ama o Auggie'nindi.

Bu Juno'nun annesine Auggie'nin Juno'dan hoşlandığını gösterme şekliydi. Annesinin, Auggie'nin Juno hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Onun için, annesi için, *onlar için* iyi olacaktı.

Ve babası *bunu mahvediyordu*.

Konuşmayı bıraktığında Bay Cisco, "Tamam tatlım, bunu bana bırak" dedi.

"Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum ama her karmaşık operasyonda olduğu gibi, uygun bir strateji oluşturabilmem için tüm olup bitenleri bilmem iyi olur."

Sırf kız daha fazla üzülmesin diye söylediği saçmalıklara benziyordu.

"Babam tuhaf davranıyor, Bay Cisco."

"Hmm."

"Ve kız arkadaşından ayrıldı. Bunu söyleyebilirim."

Biriyle işinin bittiğini her zaman anlayabiliyordu, çünkü babası normalden daha fazla telefonla konuşuyor, başka bir tane buluyordu.

Ama bu sefer telefonda değildi ya da yüzünde o aptal gülümsemeyle mesaj atmıyordu.

Bu sefer farklıydı. Ve

Juno bundan

hoşlanmadı.

"Juno, beni çok yakından dinlemeni istiyorum."

"Tamam."

"Dinliyor musun?"

Tabii ki dinliyordu. Başka ne yapıyor olabilirdi ki? "Evet"

derken kaba görünmemeye çalıştı.

"Güzel. Çünkü bu önemli," diye yanıtladı. "Görüyorsunuz, hayatta kontrol edemediğimiz bazı şeyler var. Ve bu şeylerden bazıları gerçekten kontrol etmek istediğimiz şeylerdir. Hatta en çok kontrol etmek istediğimiz şeyler bile olabilirler. Ama yapamayız. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım. Bu konudaki önemli kısım, bunun ne zaman olduğunu fark etmek ve sonra denemeyi bırakmaktır. Kontrolümüz dışında olan şeyleri kontrol etmeye çalışmak çok fazla enerji gerektirir ve sonuçta boşa harcanmış bir enerjidir. Ama daha da fazlası, bu enerji kontrol *edebileceğimiz* bir şeye yönlendirilebilir. Benimle misin?"

"Seninleyim," dedi ona.

Ve öyleydi çünkü bu çok mantıklıydı. Bay Cisco devam etti.

"Bu senaryoda babanızı kontrol edemeyiz. Ne düşündüğünü bilmiyoruz. Ne istediğini. Ama dikkatimiz dağılıyor. Öncelikli hedefimiz o değil. Auggie bu gece annenle birlikteydi. Öncelikli hedefimiz bu. Yani odaklandığımız şey *bu*. Çünkü hayatta her zaman yapmamız gereken bir diğer önemli şey de, her şeyin tadını çıkarmak için bir an ayırmaktır.

Zaferler. Ve Şu anda, tatlım, bir zafer kazandın. Ama tadını ıkarmıyorsun."

Tamam, Şimdi onu
kaybediyordu. "Tadını
ıkarmak nedir?"

"Kutlama." Oh.

"Kutlama yapamam Bay Cisco. Uyuyor olmam gerekiyor."

Onun kıkırdadığını duydu.

Sonra da, "Evet, bu konuda endiŐelenmek yerine uyuyor olman gerekir. Yine de yarın bir dakikanı ayır ve babanın bu gece okula gideceğini değil, Auggie ve annenin orada olduğunu dŐŐŐn. Onları içeri girerken gördüğünde nasıl hissettiğini dŐŐŐn. Babanın orada olmasından endişelendiğini kısmı değil. Sadece annenin onun için sevdiğin iyi bir adamla birlikte olmasıyla ilgili kısmı. Bu sadece daha iyi bir dŐŐŐnce değil, her Şey bununla ilgili. Haksız mıyım?"

Öyleydi!

"Evet," diye cevap verdi
sırıtarak. "Daha iyi hissediyor
musun?" diye sordu. "Evet,"
diye tekrarladı.

"Güzels. Şimdi bunu dŐŐŐnme. Çok fazla enerji harcıyor. Buna okul için ve operasyonumuzun önemli kısımlarıyla ilgilenmek için ihtiyacın var. Benimle misin?"

"Sizinleyim Bay Cisco."

"Pekala, Juno. İyi geceler, tatlım. İyi uykular."

"Tamam, güle güle."

"Güle güle Juno."

Telefonu kapattı ve telefonun ses ıkarmadığından emin olmak için düğmeye dokunmadan önce bir nefes daha aldı (düğme hala

olması gerekiyordu, şükürler olsun, Bay Cisco onu hiç aramamış olsa da dikkatli olmalıydı). Sonra telefonu yatağı ile altındaki yatak olmayan şeyin arasına sakladı.

Daha sonra yorganı boynuna kadar çekti ve annesinin Auggie'yle birlikte toplantı odasına girdiğini düşündü, annesinin saçları sadece kızlarıyla dışarı çıkarken ya da Juno'nun etkinliklerinden birine geldiğinde veya kilisedeki Noel Arifesi ayinlerine gittiklerinde yaptığı o özel şekilde kıvrılmıştı.

Ama bu sefer Auggie için yaptı.

Auggie de siyah kazağı ve kot pantolonuyla çok hoş görünüyordu. Juno onu sadece tişört falan giyerken görmüştü, tabii Lottie Teyze ile Bay Mo'nun düğünü hariç. O düğünde özel bir takım giymişti.

Bay Cisco haklıydı.

Önemli olan kısım buydu.

Enerjisini harcaması gereken yer orasıydı.

Çünkü annesi ve Auggie birlikte çok iyi görünüyorlardı.

Ve annesi mutlu görünüyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uzay

BİBER

Ertesi sabah geç s a a t l e r d e Auggie ile El Tejado randevumdan sonra, biraz prova yapmak için Smithie'nin arka kapısından içeri girdim.

Ve bunu kafamı telefonuma eğerek yaptım.

Bunun nedeni randevunun gerçekten bitmemiş olmasıydı. Mesajla devam etmişti.

Her şey Auggie'nin cipini sokağında gözden kaybettikten yaklaşık bir dakika sonra gelen bir mesajla başladı:

Sana kızgıyım.

Aug'tan bir süre sonra, umarım araba kullanmadığı bir zamanda:

Neden?

Çünkü az önce gittin. Ve kendini tutma konusunda çok iyisin.

Öyleydi.

Evimde, onun için bir gece sonu birası, benim için bir kadeh şarap, biraz sohbet, kanepede biraz öpüşme ve sonra gitti.

Yani evet.

Mutlu değildim.

Bu konuda.

Çünkü başlangıcı derin ve yoğun olsa bile randevu yine harika geçtiği için tamamen mutluydum. İyi bir derin ve yoğundu. Ve Auggie'yi tanımak için daha da derinleşmemiz gerekecekti.

Bir patlama ile başlasak iyi olur.

Yine de başka türlü bir patlama beklediğimi söylemeye gerek yok.

Zavallı bebek.

Öyleyim.

Ben çok zavallı bir
bebeğim. Çünkü erkek
arkadaşım kötü biri.

Açıkçası, bunu gönderdikten sonra çıldırdım çünkü Auggie'nin üç noktası gerçekten, gerçekten, *gerçekten* uzun bir süre boyunca bir mesaj gelmeden devam etti.

Ve bu uzun süre içinde bir telefon randevumuz, bir mutfağımda-adada randevumuz ve kızımın okulundaki bir toplantıya gitmesiyle başlayan bir dışarı çıkma randevumuz olduğunu fark ettim.

Ve ben ona erkek arkadaşım demiştim.

Noktalar oluşurken hemen mesaj attım:

Erkek arkadaş-erkek arkadaş
demek istemedim. Sadece komik
olmaya çalışıyordum.

Ben gelmeden önce çok fazla nokta yoktu:

Utanç verici. Erkek arkadaş
kısmı en sevdiğim kısımdı.

Evet!

Cevabı buydu.

Tabii ki, oradan başladı ve dördüncü randevumuzun, beni terk ettikten sonra, sızmak için mesajlaşmayı bırakmayı karşılıklı olarak kabul edene kadar süren ve bu sabah bana çok erken mesaj atmasıyla yeniden başlayan bir mesaj randevusu olduğu inkar edilemezdi, bu suçtu.

Ama birazcık bile umursamadım.

Mesajında böyle yazıyordu.

Günaydın, tatlım.

Bana deli diyebilirsiniz ama bu *hayatımda* aldığım en mükemmel mesajdı.

Şimdi saat 10:00'u geçiyordu ve biz 5:30'dan beri aralıklarla mesajlaşıyorduk. Ve evet, kendi kuralımı çiğnedim ve telefonum bütün gece yatağımın yanındaydı.

EMF'lerin canı

cehenneme. "Biber."

Ian'ın sesiyle adımı söylemesi, bunu keskin bir şekilde ve çok yakın bir mesafeden yapması beni hem olduğum yerde durdurdu hem de telefonuma bakmayı bırakıp deli gibi sırtıtmamı sağladı.

Adımın keskin ve yakın olmasının nedeni, ben ona çarpmadan hemen önce söylemesiydi.

"Hey, özür dilerim," dedim.

"Hey," diye cevap verdi ve her zamanki derin, zengin sesinde hala bir kenar vardı. Ummm...

"Seni yakaladığıma sevindim," diye devam etti. "Dominique dün haber verdi. Milwaukee'ye geri dönüyor."

Solo dansçılarımızdan biri olan ve Smithie'nin emektarlarından Dominique'in bunu düşündüğünü zaten bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Memleketten gelen bir ateşi yeniden alevlendirmişti. O geri dönmüşü, adam Denver'a gelmişti ve artık uzak mesafelerle işleri bitmişti ve bunu gerçekten deneyeceklerdi.

"İşe alım yapıyoruz ve senin, Lottie, Hattie ve Ryn ile birlikte seçmelere katılmanı istiyorum."

Doğru!

Bu harika olurdu.

Ona sııttım. "Aynen öyle."

"Aslında iki, belki de üç dansçı işe alacağız. Yani hazırlıklı olun. Bu biraz zaman alabilir."

Buna sııttmadım.

Çünkü iki ya da üç dansçıya ihtiyacımız yoktu.

Dominique harikaydı ama zaten iyi bir solist kadromuz vardı.

Her gece salonun tıklım tıklım dolu olması ve içeri girmek için binanın etrafında kuyruk oluşması da bunun bir göstergesiydi.

Ian şovu yenilemiş, bizi sadece Lottie'nin gecede birkaç çadır performansı sergilediği striptiz gösterisinden bir revüye dönüştürmüştü. Bu, hepimizin sololar için sahneye çıkmasını, aralarda burlesk performanslar sergilememizi ve Holly'nin gecede iki ya da üç komedi sahnelemesini ve dansçılar arasında seyircilerin ilgisini çekerek sahne görevlilerinin bir sonraki gösteri için hazırlık yapmasını içeriyordu.

Üstündeki krema ise artık yemek servis ediyor olmalarıydı. Gurme tapaslar büyük ilgi gördü.

Hepsi büyük bir hit olmuştu.

VIP bölümü Mart ayına kadar doluydu, *o kadar* büyük bir hit oldu. Ve VIP'yi rezerve etmenin kuralları şöyleydi: tüm gece için rezervasyon yaptırmanız gerekiyordu, kendi sunucunuz vardı ve bardan istediğinizi alabiliyordunuz, ancak menü seçenekleri ekstraydı.

Ve on beş bin dolara mal oldu.

Bir gece.

Dominique'in yerini kesinlikle doldurmamız gerekiyordu, ancak topluluk sanatçılarını bırakmadığı ya da onlara ekleme yapmadığı sürece daha fazla soliste ihtiyacımız yoktu.

Ve bu beni endişelendiriyordu çünkü ben Lottie değildim. O sadece sanatçı bir egzotik dansçı değildi, ünlüydü de. Smithie'nin yerinde çalışmaya başlamadan önce de ünlüydü. Yıllardır onun assolistiydi ve bu süre zarfında popülaritesi daha da artmıştı.

Bu benim için de bir endişeydi çünkü Hattie son derece yetenekli bir dansçıydı ve sadece egzotik türden değildi. Orada o kadar iyiydi ki, rutinleri o kadar muhteşimdi ki, organik olarak başrol oyunculuğunu devralmıştı. (Lottie buna aldırılmıyordu, çünkü Lottie böyleydi.)

Ryn de benim gibiydi. İşimizi yaptık, keyif aldık ve her şeyimizi ortaya koyduk.

Ama Ryn'in bir erkeği vardı ve başka bir gelir kaynağına sahip olmak için çalışıyordu. İşini ev çevirerek kuruyordu ve şimdiye kadar bunda iyi iş çıkarmıştı.

Bir planı vardı.

Diğerlerinden farklı olarak (ve kimseye söylememiştim), revüye gittiğimizde bahşişlerimden bir darbe almıştım. Çok değil, ama arada sırada (ama kazançlı) kucak dansı yaparak striptiz yaptığımız zamanlardaki gibi değildi.

Ben Lottie ya da Hattie değildim ve Ryn gibi bir yedeğim de yoktu.

Daha fazla solist çeşitliliği için gecede bir dansı atlayamazdım. Bahşışlere ihtiyacım vardı.

Tüm bunlar aklımdayken, Ian tekrar konuştuğunda, beni yakından incelediğini görmek için ona odaklandım.

"Hattie yakında gidecek, Pez. Sadie dün bir eserini daha sattı. Az önce bana Aspen'deki serginin devam edeceğini söyledi. Stüdyosunda daha fazla zamana ihtiyacı olacak ve orada olmayı tercih ediyor. Ryn'in eninde sonunda bir hamle yapacağından bahsetmiyorum bile. Bütün gece dans edip bütün gün yatamazsın. Bu onu yıpratacak ve sonunda hangisinden vazgeçeceğini biliyorum. Hazır olmalıyım. Topluluğa ekleyeceğiz. İyi dansçılar, Lottie, Hattie, Ryn ve senin akıl hocalığı yapabileceğin potansiyeli olan kadınlar, böylece zamanı geldiğinde onları yukarı taşıyabilirim."

Tama

m.

Vay

be.

Kriz önlendi.

Çünkü Hattie'nin yetenekleri sadece dans etmekle sınırlı değildi, o bir heykeltıraştı. Kısa süre önce Sadie Chavez'in sanat galerisinde harika bir sergi açmıştı ve sadece eserleri muhteşem olduğu için değil, aynı zamanda iyi satış yaptığı için de harikaydı.

Ve sanatının fiyatı hiçbir şey satın alamayacağım bir bölgedeydi.

Başka bir deyişle, bir başka parçasını satması onun için binlerce dolar anlamına gelebilir.

Beş ila on beş tane kadar.

"O zaman geldiğinde ben de varım,

Ian." "Başka her şey yolunda mı?"

diye sordu.

"Dün gece hayatımın en iyi randevusunu yaşadım," diye cevap verdim.

"Bu garip, çünkü bir gece önce hayatımın en iyi randevusunu yaşamıştım.

Ve o da tuhaftı,

Çünkü *ondan* önceki gece hayatımın en iyi randevusunu yaşadım ve bu bir telefon görüşmesiydi."

Ağzında bir gülümseme oluştu ama gülümsediğinde onu dikkatle inceleyen bendim çünkü Ian havalı bir adamdı, iyi bir adamdı, harika bir patrondur, harika bir arkadaştı, açıktı, dürüsttü, cana yakındı ve bana gözlerinde çelişkili bir ışıkla gülümsediğini hiç görmemiştim.

Benim için mutlu olduğunu söyleyen bir ışıktı, ama aklında başka bir şey vardı ve bu her neyse harika olmayabilirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Mükemmel," diye yalan söyledi.

Midemin sıkıştığını hissettim çünkü bu tamamen bir yalandı ve Ian'ın bana hiç yalan söylediğinden emin değildim.

"Emin misin?"

Bastırdım.

Başını salladı.

"Elbette," dedi kararlı bir şekilde. "Provana gitmene izin vereceğim."

Arka kapıdan çıkmak için hamle yapmaya başladı ama elimle kolundan tutarak onu yakaladım.

Bana baktı.

O sadece daha önce söylediğim şeylerden ibaret değildi.

Uzun boylu ve son derece yakışıklıydı; güzel gözleri, geniş omuzları, muhteşem çikolata teni vardı. Bunun da ötesinde, harika giyiniyordu ve inanılmaz bir tavrı vardı.

Henüz yakalanmamış olması bir tür mucizeydi.

Yine de dünyada Dorian Walker için yeterince iyi bir kadın olduğundan emin değildim.

Muhtemelen bu yüzden Lottie (ya da hiçbirimiz) onu düzeltmeye çalışmamıştı. Özel biri olmalıydı. Bir süper kahraman.

Harika bir kadın.

"Biliyorsun, eğer bir sorun varsa, dinlemek için buradayım. Ne zaman istersen, tamam mı?" Dedim. Yüzü gevşedi, Ian'a daha çok benzedi ve öyle hissetti,

"Teşekkürler, Pez. Ama gerçekten, ben iyiyim." "Tekrar etmek gerekirse, teklifin her zaman açık." Eğildi ve yanağımdan öptü. (Gördün mü? Harika bir tavır!)

Düzeldikten sonra bana "Gerçekten iyiyim," dedi.

Başımı salladım.

Arka kapıdan çıktı. Ben de kulübe girdim.

Lottie ve Hattie sahnenin etrafını çevreleyen yeni ve müthiş kabinlerden birindeydi.

Ryn sahnede tanımadığım bir hatunla, tavandan sarkın saten bir halat ve altında büyük bir hasırla duruyordu.

Oh adamım.

Ryn bir hava dansı deneyeceğini söylemişti ve işte buradaydık. Bize bahsettiği koçu işe almıştı ve bunun için uğraşıyordu.

Harika.

Lots ve Hatz'ın asılı olduğu podyumun sonundaki kabine doğru ilerlerken gözlerimi Ryn'den ayırmadım.

"Yo," dedim onlarla birlikte kayarken ve Ryn'in bir ayağını ipe dolamış, bir ayağını da bileğine dolamış, çok havalı bir backbend/splits manevrası yapmasını izledim.

Karşılığında bir "Yo" (Lottie) ve bir "Hey" (Hatz) aldım.

Ryn pozisyonundan çıktı ve koçu ona doğru hareket etti, ben de Hattie'ye baktım.

"Satış için tebrikler."

Bana gülümsedi. "Ian'a rastladın mı?"

Başımı salladım. "Senin adına sevindim bebeğim. Ve Aspen gerçekleşiyor mu?"

İşte o zaman oturduğu yerde sevimli bir şekilde zıplayarak başını salladı. "Çok heyecanlıyım. Ama Sadie çok sattı, işe gitmem gerek."

Evet.

Ian haklıydı.

Hattie, Smithie'nin yerinde fazla kalmayacaktı.

Ryn'in hayatının kesinlikle ev çevirmekle (ve Boone'la) ilgili olmasını istediğinden bahsetmiyorum bile.

Lottie ve Mo da iyi bir hızla ilerliyorlardı. Tanışmaları daha dün gibi geliyordu. Artık evliydim ve onun çocuk istediğini biliyordum. Gösteriye başladığında bizim yaptığımız gibi dans edemezdim. Emekli bile olabilirdi (gerçi olacağını sanmıyordum ama onu yeğenleriyle görmüştüm, onların üzerine titrerdi - onu, "kahretsin, evde oturan bir anne olmak istiyorum" derken görebiliyordum).

Ve bir de ben vardım.

Ben de sonsuza kadar dans edemezdim.

Yetmiş yaşında seksi bir kadının harika bir iş çıkarabileceğinden emindim ama bahşişler muhtemelen bok gibi olacaktı ve yarısı da acıma bahşışı olacaktı.

Bir sürü tavsiyeye ihtiyacım vardı ama hiçbirisi acıma duygusundan kaynaklanmıyordu. Tanrım.

Benim de bir yedek plana ihtiyacım vardı. "Randevu nasıl geçti?" Lottie sordu.

Düşüncelerimi gömdüm ve ona gülümsedim. "Harika."

"Onu bu kadar uzun süre ertelediğin için kendini büyük bir aptal gibi mi hissediyorsun?" diye sordu. Ona gülümsemeyi bırakmadım.

"Kesinlikle."

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ve gözlerini devirdi ama dudakları yukarı kalkıktı.

"Dominique'e olanları duydun mu?" Hattie sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Lottie kafa karıştırıcı bir şekilde, "Bununla bir bütün olmamız gerekiyor," dedi.

"Neyle bir arada?" Hattie sordu, belli ki benim kadar kafası karışmıştı.

Lottie, "Kimin işe alındığıyla ilgili," dedi. "Eğer bir kadın işe alırlarsa, Billy'den bahsediyorum. Eğer iki kişiye, o zaman Billy ve Marques derim. Ama Zane'i de tartışmaya açtım. Eğer üç kişi olursa, altın değerindeyiz demektir."

Hattie ve ben birbirimize baktık.

Sonra Lottie'ye dönüp baktık ve oraya ilk varan Hattie'ydi ama o geldiğinde aklımızda aynı şeyin olduğunu biliyordum.

"Yani, Hawk'ın komandolarının geri kalanıyla uyum sağlayabilmeniz için yeni dansçı seçimlerimizde bir arada olmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Lottie. "Gerçi bu sefer onları sadece ben tamir etmeyeceğim. Hepimiz olacağız."

Uh...

"Dansçıları o çocukları kiminle ayarlamak istediğimize göre seçmemiz gerektiğinden emin değilim," diye araya girdim.

Ve o çocukları ayarlamamız gerektiğinden emin değildim.

Onlarla tanışmıştım. Çeşitli vesilelerle buralarda bulunmuşlardı. Harika çocuklar gibi görünseler de onları o kadar iyi tanımıyordum.

Hala.

Birincisi, genç görünüyorlardı. Muhtemelen benimle aynı yaşıydılar, ama erkekler daha yavaş olgunlaşır ve çocuk sahibi olmak bu süreci hızlandırır (en azından benim için öyle oldu).

İkincisi, başkalarının hayatına karışmayı sevmiyordum.

Ve son olarak, parçalara ayırmak:

Billy korkutucuydu. Seksiydi ama korkutucuydu.

Marques'in içinde hâlâ bir sürü çocuk vardı ve o da ateşli olsa da, hiçbir kadın erkeği büyürken etrafta dolanmaktan hoşlanmazdı.

Ve Zane kırık gibiydi. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama o adamda pürüzlü bir şeyler vardı. Elbette, bir erkek için işleri düzeltmekte iyi olan kadınlar vardı, ama bunu bir hatunun dansını izleyerek bulabileceğimizi sanmıyordum.

"Sen benim gibi Taoist değilsin," dedi

Lottie. Hattie kıkırdadı.

Ona sııttım.

Ama komiklik yapıyor olsa bile, ben de onun için açıkladım.

"Billy korkutucu. Marques bir erkek çocuk. Ve Zane kırık. Smithie's Revue'de dansçı olmak için seçmelere katılmalarını izleyerek onlar için mükemmel kızları seçebileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Lottie, "Siz dördünüzle başardım," diye belirtti.

"Bizi tanıyordunuz ve hiçbirimizin böyle sorunları yoktu," diye karşılık verdim. Bunu söylediğimde hem Lottie hem de Hattie bana baktı.

Ben de "Ne?" diye sordum.

"Auggie kırıldı," dedi Lottie.

Hay aksi.

Biraz öyleydi.

Aslında...

Birbirimizi tanımaya başlamıştık ama ben onu hâlâ o kadar iyi tanımıyordum.

Yine de bildiğim bir şey vardı ki, o bir tür kırık değildi.

Sadece öyleydi.

Hattie bana "Axl'ın berbat bir babası var ve en iyi arkadaşının ölümünü izledi," dedi.

Lottie, "Mo'nun kötü bir TSSB'si var, bunu ikiniz de biliyorsunuz ve benden önce kadınlar onun her yerine sıçtı, bunu da biliyorsunuz," dedi. "Mag'de de TSSB var ve bunu da biliyorsun. Ve Boone'un en iyi arkadaşı çıktıktan sonra intihar etti.

Kimse mükemmel değildir. Herkesin sorunları vardır. Ne kadar komik olsa da ben Taoist değilim. Sadece dört iyi adam için dört iyi kadın seçtim. Ve işe yaradı. Biz sadece iyi kadınlar bulmalıyız. Ve işe yarayacak."

Tamam, Lots benim arkadaşımdı, ama bana gerçekten iyi bir kadın demesi çok hoştu, çünkü o gerçekten iyi bir kadındı ve hayatımda olmasından memnundum ve hislerimin karşılıklı olduğunu onayladığını duymak beni daha da mutlu etti.

Ve haklıydı.

Hiçbirimizin özel bir yanı yoktu ama yine de tepeden tırnağa, zihinden kalbe ve ruha kadar hepimiz özeldik.

Çocuklar da öyleydi.

Kalbimde bir kıvılcım hissettim ve iyi geldi.

"Ohmigod, bu işe kesinlikle girebilirim," dedim. "Ben de kesinlikle yapabilirim," diye ekledi Hattie.

"Gördün mü?" Lottie kendini beğenmiş bir ifadeyle sordu. "Eğlenceli."

"Billy'nin ilk olması gerektiğinden emin değilim. Ben Pez'e katılıyorum. O biraz korkutucu," diye belirtti Hattie.

"Bunlar en iyileri," diye yanıtladı Lottie.

Bunu söyleyebilirdi. Mo da korkutucuydu.

Lottie'den önce.

Evet.

Bu harika olacaktı.

Vücudum mindere çarptı. "*Kathryn!*"

Ian'ın Ryn'in adını böyle bağırdığını duyduğumuzda hepimiz başımızı iki yana çevirdik.

Elbette, Ryn ipten düşmüştü ve sahnedeki minderin üzerinde sırt üstü yatıyordu.

Ve Ian yan taraftaki kabin sırasının arkasında duruyordu, yüzü gök gürültüsü gibiydi ve onu görünce boynum tamamen gerildi, çünkü pislik bir patronla ya da bir sarhoşla uğraşırken bile her zaman bir salatalık kadar soğukkanlıydı.

"İp dansı bitti," diye ilan etti.

Ryn ayağa fırladı ve ellerini kalçalarına götürdü. "Ama Ian, bu çok havalı."

"Bu çok tehlikeli," diye karşılık verdi.

"Sadece biraz alıştırmaya ihtiyacım var ve bu harika olacak," diye karşılık verdi. "*Ne dedim ben?*" diye kükredi.

Tüm oda hareketsiz kaldı. Ve çok büyük bir odaydı.

Çünkü Ian'ın sesini yükselttiğini hiç ama hiç duymamıştım. Asla. Kesinlikle öfkeyle değil.

"Çıktı. Başka bir şey yap," diye buyurdu Ian.

Sonra beş çift kadın gözünün üzerinde olduğu devasa odada sinsice ilerledi ve eskiden Smithie'nin ofisi olan ama şimdi çoğunlukla Ian'ın kullandığı merdivenlerde kayboldu.

O gittiğinde mırıldandım, "Ummmmmm..."

"Ian'ın nesi var?" Hattie sordu.

Ryn çok uzaktaydı, bu yüzden Hattie'nin sorusunu duymadı, bu yüzden "Onun kışında ne var?" bize yarı bağırdı.

Lottie'yi izliyordum.

"Çok, biliyor musun?" Sorguladım.

Kabinin arka tarafını görebilmek için omzunun üzerinden bakıyordu.

Yerine yerleşti ve gözlerini bana dikti.

"Hiçbir fikrim yok. Ama hoşuma gitmiyor" dedi.

"Ben de," diye onayladı Hattie.

Dikkatimi Ian'ın kaybolduğu yere verdim.

"Sakinleşmesi için ona bir dakika verelim ve sonra gidip onunla konuşalım mı?" Hattie önerdi.

Bu iyi bir fikirdi.

Ama Lots'u başını sallarken yakaladım.

"O her zaman bizim yanımızda," diye belirtti Hattie. "Onunla ilgili bir sorun olduğunda yanında olmamamız hiç hoş değil."

Lottie, "Ayrıca adama, dört kaltak bu konuda üzerine gelmeden boş bir gün geçirme şansı vermeliyiz," diye cevap verdi.

Hattie, "Ona bulaşmak istemedim," diye belirtti.

"Ben tamamen onun bokuna bulaşmakla ilgileniyorum."

Hepimiz podyumun sonuna baktığımızda Ryn'in de bize katıldığını gördük. "Onun pisliğine bulaşmayacağız," diye ilan ettim.

Ryn, "Sana bağırmadı ve süper uçan halat dansı yapamayacağını söylemedi," diye karşılık verdi.

"Yeterince doğru," diye mırıldandım.

"Demek istediğim şu ki," diye araya girdi Lottie, "onu biraz rahat bırakmalıyız. O bizim gerçek olmamıza izin veriyor. Biz de onun gerçek olmasına izin vermeliyiz. Eğer sadece kötü bir gün geçirmiyor gibi görünüyorsa, yeniden bir araya geleceğiz."

Buna katılabilirdim, ben de öyle yaptım. Ama büyük bir hayranı değildim.

Çünkü daha önce arka koridorda onunla konuşurken de Ian pek iyi görünmüyordu.

Yani, tamam, o "erken" sadece belki on dakika önceydi.

Yine de, bu karakterime aykırı bir durumdu. Ian'ı yıllardır tanıyordum ve bu süre içinde kötü bir gün geçirmemiş olmasına imkân yoktu. Sadece kimseye bağırmaıdı.

Yani bu kötü günün *kötü* bir gün olduğu anlamına geliyordu ve onun umurumuzda olmadığını düşünmesini istemiyordum.

Ama itiraf etmeliyim ki, işler yolunda gitmediğinde biraz yalnız kalmak isteyecek biri gibi geldi bana.

Yani ona bunu
verebilirim. Şimdilik.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ben buralarda olmadığım sürece

BİBER

Ian'ın Smithie'de Ryn'e iğrenç davranmasıyla şimdi arasında olan
buydu.

Şimdi Pazar sabahıydı ve ben tamamen hazırdım ve masamda oturmuş Auggie'nin tüm gün (ve gece?) sürecekle randevumuz için gelmesini bekliyordum.

Ve sadece yaklaşan randevu için değil, aynı zamanda Ian'ın iğrenç olmasından Aynı zamanda Ian'ın iğrençleşmesinden şu ana kadar geçen sürede olanlar için de.

Ve en önemlisi, kısıtlama konusunda oldukça başarılı olduğumuzu düşünüyordum, bu yüzden bunu uygulamayı bırakıp çok daha farklı bir şey yapmaya başladım.

Daha da mı iyi?

Auggie de öyle olduğunu söylemişti.

* * *

Daha fazla metinle başladı.

Provada garip bir zaman.

Ian Ryn'e bağırdı.

Bunu neden yaptı?

Hava dansı yapıyor. Ve onu
ipten düşerken görmüş. Bu
yüzden yapamayacağını
söyledi.

Ona katılmadığımı söyleyemem.

Aug! Gerçekten mi?

Evet. Ciddiyim.

Harika olacaktı.

Şimdi güvenli olacak.

Biz profesyoneliz.

Olmadığını söylemedim. Ve
bana kızma, Ryn harika.
Ama o Cirque du Soleil
değil.

Beni orada yakaladı.

Ian'ın bu kadar
sinirlenmesi hâlâ garip.
Sesini yükselttiğini hiç
duymamıştım.

Değer verdiğiniz bir kadın bir başlık
aldığında tepki verirsiniz.

AMAN TANRIM!

Ne?

Bunu hiç düşünmemiştim.
Hepimiz lan'la oldukça
yakınız. O kadar iyi
anlıyorum ki
Kızın mindere düşmesine
nasıl üzüldüğünü.

Benimle daha çok
takılmalısın, bebeğim.

Anlaştık.
Gerçi mevcut bağlamda
bunu neden söylediğinizi
bilmiyorum.

Böylece bir erkeğin nasıl
tepki verdiğini anlamak
için daha fazla pratik
yapmış olursunuz.
programla birlikte alacaksınız.

Ugh.

"ugh" diye mesaj attım.

Ama bir erkeğin (öncelikle Auggie'nin) nasıl tepki verdiğini anlamak için daha fazla pratik yapmayı çok istiyordum.

Dahası, iş yerinde bir şeyler olmasını çok seviyordum ve sonra oyuncularını tanıyan birine mesaj atabiliyordum ve bunun hakkında konuşabiliyorduk.

Elbette kızlarım vardı. Her şey hakkında konuşabilirdim ve konuşurdum da.

Bir erkeğin, bir ortağın, hayatımda bir şeyler konuşabileceğim birinin olması çok güzeldi.

Hayır.

Auggie olması güzeldi.

Paspasın üzerine mi sıçradı?

Cirque du Soleil?

Cirque'i küçümsüyor musun?

Hayır. Sadece referansınıza şaşırdım.

Hiç gösteriye gittin mi?

Hayır.

Hafta sonu kaçamağı.

Vegas ve bir gösteri.

Ben de oradayım.

Bütün gün ve akşam boyunca bu durum devam etti ve Auggie eve döndüğümde ona mesaj atmamı istedi, böylece gece de devam etti. Çünkü

Eve geldiğimde, ben yatağa girene ve ikimizin de yatma vakti gelene kadar devam ettik.

* * *

Ertesi gün, telefonum onun mesajlarıyla dolduğunda uyanmadım. Ama uyandığımda ilk yaptığım şey, bir mesaj gönderip göndermediğini görmek için telefonumu kontrol etmek oldu.

O yaptı.

Uyandığında mesaj at.

Bunu yaptım.

Cevap vermedi.

Bir buçuk saat boyunca
değil. Ve evet, zaman
tutuyordum.

Meditasyonumu ve günlük tutmayı bitirdikten sonra mutfakta kahvaltılıkларımı yıkıyor ve ikinci fincan kahvemi dolduruyordum ki kapı çaldı.

Bu bizim mahallemizde alışılmadık bir durum değildi. Sosyal bir gelişme, bir şeye ihtiyacı olan ya da sadece sohbet etmek isteyen herkesin her an gelebileceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden tereddüt etmedim.

Elimde kahve fincanım, üzerimde parlak desenli bir uyku şortu ve kalın bir kazakla kapıya doğru yürüdüm.

Kapının yanındaki pencerelerden birine baktım ve Aug'un orada durduğunu gördüm.

Ben de tabii ki kapıyı açtım. "Hey!"
diye dikizledim.

Gözleri aşağı indi, yukarı çıktı ve homurdandı, "Kahveden kurtul."

Dönüp merdivenlere koşmadan önce yarım saniye donakaldım.

Kupayı bir basamağa bıraktım, döndüm ve üzerime geldi.
Yiyiştik, biraz daha yiyiştik, elleştik ve daha da yiyiştik.
Elimi paketine yaklaştırdığımda, bileğimi yakaladı, sırtımın küçük kısmına doğru çekti ve beni anlamsızca öpmeyi bıraktı.
Sisten yavaşça çıktım ve gözlerine odaklandığımda, "Günaydın tatlım," diye fısıldadı.

Tamam.

Bu bir günaydın mesajından 57.897 kat daha iyiydi.

Ve sonra dedi ki, "Şimdi işe dönmeliyim. İyi günler dilerim."

Ondan sonra kışımı sıktı (çünkü eli oradaydı) ve kapıya doğru yürüdü.

Evet, ben de öyle dedim.

Bana gelmişti.

Üzerime atlamıştı. Ve

sonra...

Kapıya doğru yürüdü.

Sertleşmiş meme uçlarım ve birden fazla kızarmış, şişmiş, titreyen dudaklarımla orada durdum ve "Senden nefret ediyorum" diye yalan söyledim.

Açtığı kapıdan içeri döndü, bana göz kırptı ve arkasından kapadı.

Sıcak.

Can sıkıcı ve sinir bozucu.

Ama yine de çok *seksi*.

Birkaç saat sonra bana attığı ilk mesaja şöyle yanıt verdim:

Kesinlikle seninle
konuşmuyorum.

Neden olmasın?

Evet!

Bunu gülen bir yüzle bitirdi!

Çünkü sen bir şakacısın.

Geçmişimizi düşününce bu hakkı kabul etmeyeceğinden endişelendim.

Ben de ekledim:

Not: Seninle
konuşmuyorum, ama
gelip öpüşmek istersen,
buna varım.

Evet. Üç gülen surat.

Ama yanıma gelip öpüşmedi.

Günlerden cumaydı, benim günüm hareket halindeydi. Çamaşır. Evi temizlemek. Markete gitmek. Genel olarak Pazartesi öğleden sonra bebeğimin eve döneceği o altın an için hazırlanıyordum.

Auggie'nin de meşgul olduğundan şüpheleniyordum çünkü bir süre beklettiğim smiley'lerinden sonra Cumartesi günü işe gitmeden önce bir şeyler atıştırmak isteyip istemeyeceğini sormuştum ama hemen cevap vermemişti.

Ancak, ürkütücü bir eşzamanlılıkla, bir sonraki mesajı Corbin'den gelen mesajın hemen üstüne geldi.

Juno ve Patrick buradaydı

Dün gece. Bu gece değiller.

"Burada" derken Auggie'nin bir Cuma akşamı okulda, pek de iyi tanımadığı bir çocuğun Şükran Günü gösterisi için setler hazırladığını kastediyordu.

Ve Corbin her neredeyse, bana mesaj atıyordu:

Bu hafta sonu boş vaktin var mı?

Juno için bir bakıcı bulacağım.

Konuşmamız lazım.

Mesajlaşmayı bıraktım ve Auggie'yi

aradım. "Selam," diye cevap verdi.

"Corbin orada değil mi?" diye

sordum. "Hayır," diye onayladı.

"Bana mesaj atıyor, bu hafta sonu buluşup konuşmamız gerektiğini söylüyor." "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Hayır."

"Bunu yapacak mısın?"

"Hayır."

"Bunu düşünmeli misin?"

"Hayır."

"Pepper-"

"Auggie, sana söyledim, böyle bir şey olmayacak."

"Biliyorum, ama belki de ona karşı da bana karşı olduğun kadar açık olmalısın ki yoluna devam etsin."

"İlk olarak, ona sadece kelimelerle veremeyeceğim bir netlikle anlayana kadar devam etmeyecek ve sonra bir süre eşek gibi davranacak, muhtemelen bir süre soğuk davranacak ve surat asacak ve sonra belki de evrendeki tüm yıldızlar düzgün bir şekilde hizalanırsa, bunu aşabilir."

"İkinci ne?" Auggie sordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasına bayıldım.

Sadece atıp tuttuğum ve çoğu erkeğin bir kadını atıp tutmaya teşvik etmediği için değil, aynı zamanda bir listem olduğunu bilecek kadar söylediklerimi takip ediyordu (bunu ben atıp tutarken yapıyordu).

"İkincisi, Corbin'in Juno'nun okulundaki bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapmasının sadece benimle oyun oynamak için bir fırsat olduğunu keşfettikten sonra biraz sakinleşmem gerektiğini hissediyorum. Ve artık o yok. Bay Sykes'ın yardım edecek yetenekli gönüllüleri var gibi görünüyordu, bu yüzden Corbin'in gelmemesi muhtemelen bir kayıp değil. Gerçi açık ara en yetenekli kişi sensin, çünkü sadece çekiç kullanmakla kalmıyor, yakın bir saldırı tehdidi varsa herkesi güvenli bir yere götürebilir ve kötü adamları yakalayıp polisin rahat bir gece geçirmesini sağlayabilirsin."

Auggie kıkırdamaya başladı.

Sözlerimi şöyle bitirdim: "Ama kızınız için bir şeyler yapıp sonra da kaçamazsınız. Bu hiç hoş değil."

"Haklısın, değil."

Sakin kalmaya ve
öfkelenmemeye çalıştım.

"Üçüncüsü var mı?" Auggie
sordu. "Hayır."

"Yarın işe gitmeden önce bir şeyler yemeye evet diyebilir miyim?"

Bu beni gülümsetti.

"Evet."

"Yarın daha fazla zaman isterdim bebeğim. Ama işler yoğun ve iş için yapmam gereken bir şey var. Yine de seni erken bir akşam yemeğine götürmek için zamanında bitireceğim. Olur mu?"

"Kesinlikle."

"Bu sadece ona yansır. Seni değil. Juno'ya değil." Corbin hakkında konuşmaya geri dönmüştü.

"Biliyorum ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Tamam, seni endişelendirecek bir şey söylemek istemedim, çünkü bunu çok iyi idare etti. Ama dün gece belli ki kararsızdı, Pepper. Benimle takılmak istedi. Babasıyla takılmak istedi. O ve ben birbirimizden uzak durduk. Babasıyla takıldı ama gülümsemeye ve bana el sallamaya devam etti, sanki orada olduğum için minnettar olduğunu bildiğimden emin olmak ister gibiydi. Patrick bana sarılıp merhaba demesine ve veda etmesine izin verdi ama bu pek de yumuşak bir durum değildi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Şimdi *kesinlikle* bir üçüncüsü var. Çünkü Corbin'in gözlerini oymamak ya da kasıklarına tekme atmamak için onunla buluşmuyorum."

"Muhtemelen iyi bir karar," diye mırıldandı Auggie, sesi eğlenmiş gibiydi.

"Orada olduğun için sana minnettar. Ben de öyle Auggie. Lütfen bunu bil. Gecelerini bunu yaparak geçiriyor olman inanılmaz tatlı."

Ve sonra yaptı.

Söyledi.

O...söyledi...*bunu*.

Dediğı şeydu: "Pepper, bir biz olabilmemiz için hepimizin bir *biz* olması gerekiyor. Eğer bu işe yararsa, şu anda bulunduğum yer bölgenin bir parçası olacak. Şimdi ya evde televizyon izliyor ya da çocuklardan biriyle bir şeyler içiyor olabilirim, her iki senaryoda da akşamı seninle geçirmeyi dilerdim. Ya da burada Juno için anlamı olan bir şey yapıyor olabilirim. Ben üç numaralı kapıyı seçiyorum."

Gördün

mü?

Kesinlikl

e öyle!

"Seni bir daha gördüğümde üzerine atlayacağım. Başka bir sinsi saldırı denemeyi aklından *bile* geçirme. Eğer seni yere sermek zorunda kalırsam

Bu kadar harika olduğun için sana geri ödeme yapıyorum."

"Bana borcunu beni yere sererek mi
ödüyorsun?" "Seni orgazm etmek için."

"Doğru."

Bu çok eğlenceliydi.

Onunla mücadele
ediyordum.

Ama şimdilik.

"İyi geceler de Auggie."

"İyi geceler, bebeğim. İşten eve sağ salim döndüğünde mesaj
at." "Atarım."

Ve yaptım.

* * *

Cumartesi günü pek parlak başlamadı çünkü o günü Auggie'nin bana
verdiği bilgileri kullanarak kardeşime ulaşmak için ayırmıştım.

Ayrıca Aug işle meşguldü, bu yüzden uyandığımda bağlanmamı isteyen
sabah mesajımı almış olmama rağmen ve yaptım ve bir xx gönderdi.

☺ karşılığında, belli ki meşguldü çünkü ondan aldığım tek şey buydu.

Evren bana bunun mükemmel bir fırsat olduğunu söylüyordu; ayak
işlerinin yapıldığı, evin derli toplu olduğu ve Auggie'nin çalıştığı temiz bir
program, on yıldan uzun bir süredir ilk kez kardeşimle bağlantı kurmaya
odaklanmak için. Bunu, onun nasıl bir adam olduğunu bilerek ve annemizle
ilgili haberleri onunla paylaşmak için yapıyordum.

Bu arada, annem beni hâlâ oyalıyordu. Telefon ettim, mesaj attım, hem
babama hem de Saffron'a ulaştım, onunla kahve, öğle yemeği, ne isterse
buluşmayı teklif ettim.

Saffron, dua çemberi hakkında iletişime geçeceklerini söyledi ve Birch
hakkında bir şey duyup duymadığımı sordu.

Birch ve dua çemberi hakkında yalan söyledim.

Bu durum Saffron'un surat asmasına neden olmuş, o zamandan beri ne bir telefon açmış ne de bir mesaja cevap vermişti. Ve bu Çarşamba günü olmuştu.

Ailemle olan ilişkilerim de böyleydi.

Bu da beni uzun bir günlük tutma seansı (minnettar olduğum üçten fazla şeyi listelememi içeriyordu, ama Auggie hayatımdaydı, bu yüzden bu kolay geldi) ve bir fincan en sevdiğim çay ile kendimi güçlendirmeye yöneltti.

Kanepenin tam ortasına bağdaş kurup oturdum. Ve kardeşimi aradım.

Çok gergindim.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi, "Evet?"

"Birch?"

Bir tereddüt, sonra, "Bu kim?"

"Ben Pepper."

Sessizlik.

"Birch, dinle-"

"Bu numarayı nereden

buldunuz?" Uh...

Bu kadar mıydı?

On iki yıldır onunla *konuşmamıştım ve bu numarayı nereden buldun?*

"Birch-"

"Pepper, cep numaramı nereden buldun?" diye sordu. "Annem kanser."

Başka bir sessizlik, daha uzun, çok daha yüklü. "Birch-"

Yine sözümü kesti.

"Bahse girerim sık yapmıyorlar. Bahse girerim ona kutsal su ya da başka **b i r ş e y** içiriyor ve yok oluşunu izliyorlardır."

Çok uzakta değildi.

"Tedaviyi denediler," dedim ona. "İşe yaramadı."

"Şey, lanet olası A. Bir Tanrı var. Çünkü bu bir mucize."

"Birch-"

Yine sözümü kesti.

"Ne yani? Benimle temasa geçip koyun kanına bulanmış bir keçiyi falan becermemi ve sonra da döllerimi mucizevi bir merhem olarak kullanmalarını mı istiyorlar?"

Ho...

Lee.

Cehe

nnem

.

Ailemin kilisesinden hoşlanmama nedenlerimi belirtmiştim. Ama hiç *o kadar* tuhaf olmamışlardı.

"On sekiz yaşımdayken taşındım," diye sert bir şekilde bilgilendirdim onu. "Kilisede değilim. On yıldır da gitmedim. Ama hala ailemizle iletişim halindeyim. Ve lütfen unutma, kız kardeşinle konuşuyorsun, bu yüzden belki de boşalmanı bu işin dışında tutmalısın."

"Taşındın mı?"

"Yapabildiğim anda. Ama şimdi yirmi sekiz yaşındayım, tabii ki. Yine de beni tanıyorsun. Ya da tanıyordun. Kalacağımı mı düşünüyorsun?"

Tekrar sessizleşti.

Bu sefer sessizliği

dolduramadım. Ta ki o "Dinle,

Pepper-" diyene kadar.

Ama ağabeyimle işim bitmişti. Ve bunu paylaştım.

"Hayır, mesele şu ki, hayatımda bir adam var, o da bir evlat ve annesi de dahil olmak üzere ebeveynleriyle pek iyi anlaşıyor ama bana annesi hasta olsa bilmek isteyeceğini söyledi. Ve düşündüm ki, kardeşim,

Birch, harika bir kardeşti. İyi bir evlat olmaya çalıştı ama bunu ona hiç kolay yapmadılar. Ama o harika bir kardeşti. Ve muhtemelen bilmek isterdi. Artık biliyorsun. Ve bununla ne istersen yapabilirsin. Yeni bir kilise inşa ettiler. Büyük bir kilise. Muhtemelen bir web sitesi vardır. Onlarla temasa geçmek istersen, babam hala diyakoz. Kiliseyi ara. Ve iyi bir hayatın olsun, Birch."

"Pepper!" diye
ısırdı.

Ama telefonu
kapattım.

Ve onu engellemedim.

Ama üç kez geri aradığında cevap vermedim. Çünkü...

Beni onlarla bırakmasının üzerinden on iki yıl geçmişti ve arada olan biten her şey, *bu numarayı nasıl aldın ve dölüyle ilgili saçmalıklar?*

Siktir et.

* * *

"Yani, siktir
et." Evet.

O gece beni yemeğe götürmesi için zar zor evime almasına izin verdiğim Auggie'ye koridordaki merdivenlerin yanında dururken söylediğim şey buydu.

Bana bir "Hey" dedi ve seksi bir bakış
attı. Onunla mücadele etmedim.

Hayır.

Birch'e yaptığım aramayı anlatmaya başlamıştım.

Auggie, "Tamam tatlım, bitti," diye cevap verdi. "Bitti. Sen doğru olanı yaptın ve şimdi onunla ne yapacaksa yapsın."

"Evet," diye kabul ettim.

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

Auggie'nin kollarındaydım ve birkaç saniye sonra kanepemde oturuyorduk ve neredeyse onun kucağındaydım.

Hâlâ ağlıyorum.

"Tanrım, gözlerim şiş ve dans edemiyorum," diye tersledim ve uzaklaştım (ama çok uzaklaşmadım, Auggie güzel kokuyordu ve daha iyi hissediyordum). Bunu yüzümü temizleyebilmek için yaptım.

"İşiniz bittiğinde size soğuk bir bez
getireceğiz." "Makyajım berbat mı?"

Cevap vermedi.

Dağınıktı.

"Kahretsin!" Tıslayarak ondan uzaklaştım, böylece tuvalete gidip yüzümü düzeltebilecektim.

"Bebeğim," diye seslendi, kaçamayayım diye iki bileğimi de tuttu.

Hareket etmeyi bıraktım ve ona baktım.

"Ağla. Bağır. Bok atın. Umurumda değil," diye davet etti. "Ciddi bir
ağırlıkla karşı karşıyasınız."

Kesinlikle öyleydim.

"Senden hoşlanıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Başını şaşkınlıkla salladı, sonra dudaklarının ucu yukarı kalktı.

"Umarım öyledir, çünkü ben de senden hoşlanıyorum."

"Demek istediğim, ben birlikteyim. Juno ve ben, aramızda bir şeyler var. Normalde tamamen rahatımdır. Onunla. Ama sen bunu göremiyorsun. O kadar bekledin, şimdi bunu yapıyoruz ve ben berbat haldeyim diye düşünmeni istemiyorum. Ağlıyorum. Atıp tutuyorum. Çıldıırıyorum. Ailem bir tarikatın içinde. Eski sevgilim bir pislik. Kardeşim bir suçlu ve karısını döven biri. Mükemmel değilim. Ama bu da değilim."

"Hayır, sen *bu* değilsin, Pepper. Az önce kendini duydun mu? *Ailen* bir tarikatın içinde. *Eski* sevgilin bir pislik."

Dangalak demiştim.

Ama...

"*Kardeşin* bir suçlu," diye devam etti, bileklerimi bıraktı ve kollarını tekrar bana doladı. "Sen bunların hiçbirini değilsin. Sadece onların saçmalıklarına tepki veriyorsun. Bu sen değilsin. Ben *seni* istiyorum. Onların pisliği onların pisliğidir, ama içindeki iki kişi iyi günde kötü günde birbirlerine sadık kalmazlarsa bir ilişkinin hiçbir değeri yoktur. şimdi, sende biraz kötü var, bu senin kötü *olduğun* anlamına gelmez. Sadece seni kötü günlerden kurtarmamız gerektiği anlamına gelir."

Ona ters ters baktım.

Sonra, "Cidden, eğer yakında seks yapmazsak, bu beni öldürecek," dedim. Gülmekten kırıldı.

Bunu duyunca ve izleyince kendimi çok daha iyi hissettim.

Ayıldığında, "Harika olduğum için bana borcunuzu ödemenin başka yolları da var" dedi.

"Harika olduğunu söylemedim," diye belirttim (en azından bu sefer söylemedim). "Seninle seks yapmak istediğimi söyledim. Müthişlik çıkarımında bulundun. Gerçi ben de öyle bir çıkarımda bulunuyordum."

Kıkırdamaya başladı ve "Düzeltilme için teşekkürler. Ama yine de bana borcunu ödemenin bir başka yolunun da ben etrafta olmadığım sürece bir daha asla böyle bir şey yapmamak olduğunu anlatmak istiyorum."

Takip etmiyordum.

"Ne gibi bir şey?" diye sordum.

"Kardeşini aramak gibi bir şey."

Neredeyse kucağına, kollarına oturmuş, gözlerinin içine bakıyordum ve sanki maviler, turkuazlar ve morlar havada dönüyor, uzun zamandır birlikte yaşadığım ve artık orada olduğunu fark etmediğim grileri, sarıları ve turuncuları kenara itiyor gibiydi.

Başka bir deyişle, sükûnet, koruma ve bilgelik kasveti, istikrarsızlığı ve durgunluğu geride bırakıyordu.

Kızım oldu.

Kız arkadaşlarım vardı.

Ama gerçekte -ki gömülü değildi, saklı değildi, her gün gözümün önündeydi- yalnız olduğumu biliyordum. Sorumlu olan bendim. Kendime, kızıma, sağlığınıza, evimize, mutluluğumuza bakmak zorunda olan bendim.

Bunu tek başıma
yapabilirdim. Ama
yalnızdım. Yüce
Tanrım.

Auggie benim dağımdı.

"Pepper?" diye seslendi.

Ona odaklandığımda gözlerimden yine yaşlar süzülüyordu.

"Bebeğim," dedi usulca.

"Bunun için teşekkür ederim," diye cevap verdim aynı yumuşaklıkla.

"Rica ederim ve sanırım şu anda büyük bir şey oluyor, sadece ne olduğundan emin değilim. Bana söylemek ister misin?"

Başımı salladım.

Gördüğünüz için kafanızı muayene ettirmeniz gerekebilecek yepyeni çılgın kız arkadaş çizgisine yaklaşıyordum. Onun nasıl benim dağım olduğunu açıklamama gerek yoktu.

Açıkçası, bunu paylaşamazdım.

Ben de ona bu işe girmek istemememin ikinci nedenini söyledim.

"Artık ağır şeyler yapmasak olur mu? Sadece şimdilik?"

Başını salladı. "Eğer ihtiyacın olan buysa, kesinlikle."

Elbette bunu söyleyecek ve peşini bırakacaktı.

Tamamen benim dağım.

Duygularımı yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve sonra "Hadi gidip bir şeyler yiyelim, aç mısın?" diye önerdim.

"Gidip bir şeyler alıp getirmeme ne dersin?"

"Makyajım o kadar kötü mü?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Hayır. Sadece kendini güvenli bir yerde hissetmeni istiyorum." Tanrım.

Harikaydı.

"Aslında arkama yaslanmayı tercih ederim," diye itiraf ettim. "Öyleyse birlikte dışarı çıkalım ve geri getirmek için bir şeyler alalım."

Aug hemen koltuğumdan kalktı ve beni de yanına çekti.

Böylece cevaplanmış oldu.

Adamım acıkmıştı.

Arabasında kısa bir tartışmadan sonra Mad Greens'e gittik, çünkü ikimiz de orayı seviyorduk ve dans etmek zorunda kalmadan önce mideme ağır gelmeyecekti.

Annemle nasıl başa çıkacağıma dair yeni planımı paylaştığımda adama geri dönmüş, ağzımıza yemek tıkıştırıyorduk.

"Yani aslında eski evlerine gideceğim, çünkü ailemin bana söylemeden taşınmış olması benim için gerçek olacak. Ama aynı zamanda yalan söyleyip onları ziyaret etmek için eski yerlerine gittiğimi ve orada yaşamadıklarını öğrendiğimi söylediğimde bile bir şekilde gerçekçi olacak. Bu şekilde bana kiliseye taşındıklarını söylemek zorunda kalacaklar. Annemin hasta olduğunu öğreneli bir haftadan fazla olduğunu ve doğal olarak onu görmek istediğimi göz önünde bulundurursak, bu durum aşırı. Böylece yıllardır 'eve' gitmediğim halde habersizce ortaya çıkarak tuhaf davranıyormuşum gibi görünmeyecek."

Auggie özenle ağzına pirinç, sebze ve nefis sosla kaplanmış tavuk tıkıştırdı.

Bana ne baktı ne de cevap verdi. Harika.

"Ne?" Ben sordum.

İşte o zaman bana baktı.

"Pekâlâ, günün pek iyi geçmediğine ve boktan şeyler üzerine gelmeye devam ettiğine göre, bunu hızlıca yapacağım."

Saçmalık.

"Peder Clyde ya gerçek bir kaçık, ya bir dolandırıcı ya da her ikisi birden," diye devam etti Auggie. "Geçmişî karışık ve dolambaçlı, ama görünüşe göre kendini rahat bir emekliliğe hazırlıyor. Onunla ve kiliseyle ilgili bilgiler gelmeye devam ediyor. Ama şu ana kadar elimizde olanlara bakılırsa, ona yaklaşmamanızı tavsiye ederim."

Tüm bunların başlangıcına daha yakın bir yerden başlamaya karar verdim. "Hinky ve convoluted ne demek?"

"Üç farklı ismi, üç farklı kimliği ve iki kilisesi var. Gerçi ikinci kimliğine bürünmeden önce başka bir olaya karışmış. Kilise değil, bazı fikirlerini edindiği bir komün. Özellikle erkeklerin birden fazla partneri olması ve kadınların genel olarak boyun eğdirilmesi. Ve kimlikleri geride bıraktığında, eşleri ve çocukları da geride bırakmış. Bunu eskiler gittiğinde yeniler geldiğinde yaptı çünkü işler onun için kızıışmıştı."

Tama

m.

Evet.

Bu tuhaf ve dolambaçlıydı.

"Sıcak ne demek?" diye sordum.

"Sıcak, iki eşlilik yaptığı anlamına gelir ve bu yasadışıdır. Kendi çocuklarından birini doğurmuş ve tıp eğitimi yok. Çocuk kayboldu ve anne neredeyse kurtulamıyordu."

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Size daha önce de söyledim, bu işin içinde çok fazla para var. Ayrıca mülk de var. Bu işte bir bit yeniği var, Pepper. Kiliseyi ve kiliseyi yöneten üst düzey kişileri, yani Clyde'ı gözetlemeye çalışıyorduk ama tahmin edilebileceği gibi içeri kasa sokmak zordu. Etrafta her zaman birileri var ve tetikteler. Son derece dikkatli, bu da kendi hikayesini anlatıyor. Stratejik olarak bunu zorlamak ve belki de işlerine burnumuzu soktuğumuzu belli etmek istenmiyor, çünkü yakında bundan bir mola vereceğini hissediyoruz. Ve işleri bu şekilde ayarladığına göre, altın değerinde. Kilise ise mahvolacak."

Ve daha iyiye gitmedi.

"Şimdi bu ne anlama geliyor?" Sorguladım.

Derin bir nefes aldı ve bana eğlenceli olmayan bazı bilgiler sunduğundan, söylemek üzere olduğu şeyden önce derin bir nefes almak zorunda kalması beni çok mutlu etmedi.

Ardından şunları paylaştı: "Bu bilginin büyük bir kısmını bugün aldım ve gününüzün nasıl geçtiğini düşünerek üzerinde durmaya karar verdim. Ama şimdi bunun hakkında konuşuyoruz."

Kesinlikle öyleydik.

"Yani," diye devam etti, "bu, kilisenin tepeden tırnağa ipotekli ve borçlu olduğu anlamına geliyor. Hiçbir şey ödenmemiş. Ne bina. Ne mobilyalar. Ne ekipmanlar ne de araçlar. Tüm bunları kolayca ödeyebilecek milyonlarca dolara erişimleri olmasına rağmen durum böyle. Ve Higgins'in tüm bu paraya şahsen erişimi var. Yani hepsini silip Utah'taki büyük evinde ya da Florida'daki lüks dairesinde yaşayabilir ve onları dağ gibi bir borçla baş başa bırakabilir."

Bu harika olmasa da, bunu paylaşmadan önce ve Rahip Clyde'ın kendi çocuğunun ölümünde parmağı olduğunu paylaşmadan önce neden derin bir nefes aldığını bilmiyordum.

Bu nedenle, "Bunu neden önemseyeyim ki?" diye sordum.

"Çünkü papaz yardımcıları krediler için kefil oluyorlar. Peder Clyde sikten şahsen sorumlu değil."

İşte oradaydı.

Ve kocaman bir nefes almaya değerdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Evet."

"Baba?"

Başını salladı.

Buna inanamadım.

"Nasıl bu kadar aptal olabilir?" Auggie'nin cevaplayamayacağı bir soru sordum.

O da öyle yapmadı, sadece başını salladı. "Bu..." Bitiremedim.

Auggie yapabilirdi.

"Berbat mı?"

Yemeğime baktım, iştahım kaçmıştı.

"Bu onun yatağı, Pepper. O yaptı. Dediğin gibi, bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Auggie'ye baktım. "Kız kardeşim bu adam için adam topluyor. Babam o kilisede bir lider. Peder Clyde çekip gittiğinde herkes onlara bakacak, elleri böğründe kalacak."

"Evet," diye basitçe kabul etti.

Evet.

Ona baktım.

Ve hepsi bu kadar.

Evet, tüm söylediklerim doğruduydu.

Ama Auggie'nin söylediği "evet" başka bir anlama da geliyordu.

Benim olayım değildi. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Juno ile.

Çok basitti.

Ailem kendi yatağını yaptı.

Ben de kendiminkini.

"Kanıt toplamak için çalışıyoruz, eğer isterseniz-" diye başladı Auggie.

Hayır.

Artık yok.

"Görevde değilsin, tatlım."

Kalın, muhteşem kaşları, derin, kapüşonlu, aynı derecede muhteşem gözlerinin üzerine indi.

"Bir daha söyle?"

"Annem kanser," dedim. "Eğer ona huzur verecekse, bir dua çemberinde otururum. Bu onun için bir şey ifade ettiğinden, Juno yanımda olmadığında onların ayinlerine katılacağım. Yapabileceğim tek şey bu çünkü yapmama izin verdikleri tek şey bu. Daha fazlasını isterse, onun için elimden geleni yaparım. Eğer Saffron ya da babamın bana ihtiyacı olursa kendimi onlara verebilirim. Ama bu..." Başımı salladım. "Çok dağınık. Benden bu kadar. Senin de öyle."

"Onları uyarmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Onları uyaracağım," dedim ona. "Babamla konuşacağım. Ama bunu doğru zamanda yapmalıyım Auggie. Çünkü inkâr ederse ya da sinirlenirse beni annemden koparabilir. Yani onu ve Saffron'u kendilerinden mi kurtaracağım? Yoksa annem bu süreci yaşarken ona elimden geldiğince huzur ve rahatlık vermek için elimden geleni mi yapmalıyım?"

"Annene göz kulak ol."

Başımı salladım. "Ve eğer zamanlama doğru değilse ve Rahip Clyde daha önce giderse..."

Yutkundum.

Auggie bana ihtiyacım olan zamanı verdi.

Onu aldım ve devam ettim, "...anneme ne olacaksa olsun, o zaman bu gerçekten kötü şans."

"Bebeğim-" diye başladı.

Ama başımı salladım ve ağzımı onunkine değdirmek için ona doğru eğildim.

Uzaklaştığımda, "Dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlama. Bir rahatlama ve kurtuluş. Bu, inançlarını koydukları yerde bir şeylerin doğru olmadığını bildiğimin doğrulanması. Evren benim bildiklerimi onaylıyor. Oradan çıkmakla doğru kararı verdiğimi. Benim için sağlıklı olmayacağını bildiğim bir duruma çok fazla dahil olma görevinden beni muaf tutuyor, bu da eninde sonunda kızım için sağlıklı olmayacağı anlamına geliyor. Ve Juno ile her şey bitiyor. Onlar yetişkin. Bir oğullarını ve kızlarını, bir erkek ve kız kardeşlerini o kilisede kaybettiler, kiliseyi ailelerinden üstün tuttular. Hepimiz kararlarımıza sahip çıkmalıyız. Onlar da dahil."

"Eğer fikrini değiştirirsen..." İz bıraktı. "Sana haber veririm," diye güvence verdim.

"Teklifin açık olduğunu biliyorsun, ama sana söylemeliyim ki bu konuda ve kardeşin hakkında doğru kararı verdiğini düşünüyorum. Sen yapabileceğini yaptın, tatlım. Senin yerine itilen pek çok insanın yapabileceğinden fazlasını yaptın. Ve şimdi, bu senin suçun değil."

"Aynı fikirde olmana sevindim." "Aynı fikirde olmak zorunda değilim."

"Yine de sevdiğin için mutluyum."

Auggie'ye anlamlı bir şekilde vurdu, vuruşun inişini gördüm.

Sonra bana film yıldızı gibi bir gülümseme verdi ve bana doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Belli ki iştahım yerine gelmişti, ben de kâseme döndüm ve "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Günün nasıl geçti tatlım?"

Bana cevap vermedi, ben de kendi ıspanağımı, pilavımı, tavuğumu ve nefis sosumu ağzıma tıkıştırdıktan sonra ona baktım.

Bana sırtıttığını görmek için.

"Harikaydı," dedi. "Seninle sona erdi."

Yutkundum ve ağladım, "Aman Tanrım! Harika olmayı bırak!" Ve Auggie gülmeye başladı.

* * *

Yani evet, ondan sonra öpüşme seansı için zamanımızın olmaması berbattı. İşe gitmem gerekiyordu. Bana yorgun olduğunu ve biraz uyuması gerektiğini söyledi.

Ama ben eve geldiğimde mesaj atma, o da günaydın diye mesaj atma olayını yaptık.

Ve şimdi on oldu.

Auggie günümüzü planladığını ama ne yapacağımızın sürpriz olduğunu söyledi.

Yine de, onun evinde bitireceğimizi de söylemişti, "Ve bir diş fırçası getir."

Bu da kulağa son derece umut verici geliyordu.

İki günlük iznimin ilkiydi. Yarın bebeğim bana geri dönecekti.

Başka bir deyişle, iki gün boyunca iyilik olacaktı. Ve ben hazırdım.

Hazır olmadığım şey, Aug'un arabasıyla gelip park etmesini ve önümdeki yürüyüşe çıkmasını izledikten sonra kapıyı açmak için masamdan fırlamak ve daha merdivenleri bile çıkmamış olan Auggie'nin "antanı al. Gitmeliyiz."

"Ne?" Ben sordum.

"Lottie, Ryn ve Hattie şu anda Gerçek Işık Mabedi'nde ayindeler. Ve eğer onlara Mo, Boone ve Axl'dan önce ulaşamazsak, işler ciddiye binecek."

Kutsal.

Cehennem.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kilisenin Piçi

BİBER

Muhteşem kazağımı, sıkıntılı skinny jean pantolonumu ve seksi, yüksek topuklu botlarımı değiştirmek için merdivenleri koşarak çıkmak zorunda kaldığım için oldukça hoşnutsuzdum ve boğazlı, bol, büyük boy kazak elbisemin içine soktum.

Elbise bol ve büyük olduğu için hoşnut değildim ama yine de seksi olmayı başarıyordu (çünkü kazak elbiselerin tarzı buydu, mistikti, büyülüydü ve bunu sorgulamıyordunuz).

Özellikle de çikolata-süet, ince topuklu botlarımla eşleştirdiğimde çok seksiydi (ki topuk yüksek ve ince olsa ve Gerçek Işığın Tapınağı'ndaki kadınlar için kıyafet kurallarına uymasa da bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu - yine de uyluğun ortasından aşağısını örtmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu, ki elbisenin yüksek bir etek ucu olduğunu düşünersek, seksi olmasının nedenlerinden biri de buydu).

Bununla birlikte, elbise gündelik, her şeye hazır-Auggie'li bir gün değildi ve onu çıkarması çok daha kolay olacak olsa da (sonunda ve umarım), o gün kıyafet seçimlerimi gözden geçirmiştım ve hımbıl bir

Kazak elbise "Her şeye hazırım!" ve "Beni al, seninim!" havasında değildi.

Ne yazık ki kızları kurtarmak zorunda kaldım çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlardı.

Ve Rahip Clyde sinsi ve dolambaçlı biriydi ve eğer çok uzun süren dolandırıcılığı konusunda kedinin çantadan çıktığı gerçeğinden haberdar edilirse, onları temizleyebilir ve planladığından daha hızlı kaçabilirdi.

Şimdi, adamın babama kazık atmasını ve onu bir ton borcun sorumlusu olarak bırakmasını hiç istemiyordum.

Ama bu muhtemelen benim elimde olmadığı için, eğer elimde olsaydı, eğer durduramazsam, bunu annemin şüphesiz Rahip Clyde'ın kanserini iyileştirmesini umduğu bir dua çemberine güvenmediği bir zamanda yapardı.

Auggie'nin kilise kıyafetleriyle ilgili bir notu yoktu ve bu nedenle asker yeşili bir pantolon ile beyaz bir tişört giyyordu, üzerinde de mavi bir düğme vardı (düğmeleri açıktı). Kahverengi bantlı, hantal, spor bir saat sol kolunun manşetiyle havalı bir şekilde karışıyordu.

Harika görünüyordu.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, kilisedeki erkekler Auggie'nin giydiğinden biraz daha şık kıyafetler giyyorlardı ama kadınlar kadar resmi olmaları beklenmiyordu.

Ama Auggie'nin kıyafeti normalin biraz altındaydı. Bunun yalnız gitmem gerektiği anlamına geldiğini hissettim.

Bu nedenle, cipine binip yola çıktığımızda Aug'a, "Madem kilise için giyinmemişsin, içeri girip onları bulacağım, konuşacağım ve onları dışarı çıkaracağım" dedim.

"Sikerim seni."

Sadece sözlerine değil, ses tonuna da şaşırarak başımı ona doğru çevirdim.

"Pardon?"

"Ailen de orada olacak mı?" "Şüphesiz."

Elmacık kemiklerinde bir gerginlik vardı ve benim sözümle dudaklarını dudak kremi dağıtır gibi emdi ve bunu yapmayı bıraktığında dudakları büküldü.

"Şüphesiz mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım.

"İçeri yalnız girmiyorsun, Pepper."

"Beni yakalayıp yerleşkelerine kapatmayacaklar ve beni Patty Hearst'e teslim etmeyecekler," diye belirttim.

Bana bir bakış attı ve sonra sessizce yola doğru, "Bebeğim, bir saniye bekle ve birazdan söyleyeceklerimin kafanda yer etmesine izin ver, tamam mı?" dedi.

Oh adamım.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Annen orada olacak."

Vücudum gerildi.

Tabii ki öyleydi.

Bunu hiç düşünmemiştim.

Ve tabii ki tekrar.

Çünkü Auggie yaptı.

"Ve bu da konser," diye devam etti. "Böyle bir işi tek başına yapman izin vermeyeceğim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Oh, evet.

Geçen sefer yaptığımı sanıyordum.

Hatta bu yüzden bir an bile geçirdim.

Ama bu sefer kesinlikle yaptım. "Evet, Auggie."

"Bunu dün söyledim, en azından söylediğimi sanıyordum ve sen de az önce yalnız gideceğini söyledin. Emin olmak için soruyorum, ne dediğimi *gerçekten* anlıyor musun?"

Mm-hmm.

Ne dediğini *gerçekten* anlamıştım.

Yalnız gitmiyordum.

Çünkü yalnız değildim.

"Evet, tatlım," diye fısıldadım.

Elini avuç içimize doğru kaldırdı ve "Elini ver." dedi.

Benimkini onunkine koydum.

Parmaklarını göğsüne götürüp bastırdı, benimkilerin arkasını tişörtüne bastırdı.

İşte o zaman anladım.

Muhtemelen annemi görmeye gidecektim.

Aynı zamanda babamın içinde bulunduğu durumun ne kadar derin olduğunu anladım.

Ve aklıma kardeşimle konuştuğum, ona annemden bahsettiğim ve onun da bana ulaşabileceği geldi. Ve bir gün geçtiğine göre, bunu çoktan yapmış olabilirdi.

Sonunda, ben bunların hiçbirini düşünmezken Auggie'nin tüm bunları bildiğini fark ettim.

O.

Ve bu bana çarptığında, refleks olarak, parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı.

Elimi dudaklarına götürdü, oraya dokundu ve sonra elini dudaklarına götürdü.

hala onun kalçasında tutuyor.

True Light'a giden caddeye varana kadar sessizdik. Ben, çünkü olacaklar için hazırlanıyordum.

Auggie, hissettim, çünkü bana vites yükseltmem için alan açıyordu.

Kiliseye yaklaştığımızda sessiz kalmadım.

Çünkü Mo'nun büyük siyah Ram kamyoneti, Boone'un parlak siyah Charger'ı ve Axl'ın grafit Jeep'i caddenin kenarına park etmişti.

Ve kaldırımda elleri kalçalarında Mo, kollarını göğsünde kavuşturmuş Boone ve bir elini cipinin kaputuna dayamış, diğer eli belinde yumruk olmuş Axl'ın bir, iki, üç vuruşu vardı.

Ve hepsinin gözleri yoldan gelişimizi izledi.

Onları bu şekilde gördükten sonra, yüzlerindeki ifadeyle birlikte, bir komando ekibini asla mutsuz etmemeyi aklıma not ettim.

Böylece, sessizliğimizi tamamen uygun bir "Oh kahretsin" ile bozdum.

Auggie cevap vermedi ama yavaşlayarak karşılarında durdu ve yan camını indirdi.

"Hemen içeri giriyoruz," dedi onlara.

Axl, "Hattie'ye arabasını park yerinden çektiğimi ve kıını kaldırıp doğrudan bana gelmesini söyle," diye emretti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bu da nedense gözlerimin açılmasına neden oldu.

Bu kısmen kendimi gülmekten, kısmen de konuşmaktan alıkoymak içindi, çünkü Hattie utangatı, sevimliydi ve kesinlikle grubumuzun en kızıydı.

Ama babasının üzerine sımasına izin verse bile (aileler), bunu bir erkeğin yapmasına asla izin vermezdi.

Axl onun üzerine sıtığından değil, ama çok otoriter davranıyordu ve Hatz'ın bundan hoşlanacağından emin değildim.

Yani, tabii ki kadınlar benim adıma (ve Lottie de biraz aksiyona katılmak istediği için) bu işe çok hevesliydi. Ve evet, bu

Bu noktada gereksiz (bunu bilmeseler bile, onları durumla ilgili yeni görüşüm hakkında bilgilendirmemiştim).

Ama Auggie'ye de söylediğim gibi, gerçek bir tehlike altında değillerdi.

O yüzden bu çocukların bu şekilde patronluk taslayacağından emin değildim.

"Hattie onların bineği olduğuna göre, Ryn ve Lottie de onu takip etse iyi olur," diye buyurdu Boone.

Hmm.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, çünkü Ryn belli bir cinsel eğilime sahip olsa bile (ve Boone tam tersi eğilimdeydi, ama ikisi birbirine çok uyuyordu), yüzde yüz bir erkeğin ona patronluk etmesinden hoşlanan bir kadın değildi (bu şekilde, *ahem*).

Aug onlara başıyla selam verdi, gaza bastı ve camını yukarı kaydırıldı.

"Biliyorsun ki bu konuda ince eleyip sık dokumamız gerekecek çünkü kızlar erkeklerin otoriter ve aşırı korumacı olmasından pek hoşlanmayacaklar," diye mırıldandım.

"Bildiğim şey, her durumun tamamen bilinmez olduğu ve bu şekilde içine girdiğiniz. İhtiyacınız olan tüm istihbarata sahip olduğunuzu düşünebilirsiniz. Operasyonunuzu en ince ayrıntısına kadar planladığınızı düşünebilirsiniz. Ve her zaman gafil avlanabilirsiniz ve bokunuz, içinden çıkmaya hazır olmadığınız bir sapanın içinde olacaktır. Ben bunu biliyorum. Ve o adamlar da bunu biliyor. O yüzden bebeğim, seni uyarıyorum. Bu işe burnunu sokarak çuvalladılar. Bu yüzden bir bok yapmıyorum."

Ve henüz onun işine girmediğimizi hatırlatan bir şey vardı.

Şimdi o zaman değildi.

"Tamam o zaman" diye mırıldanmamın zamanı gelmişti.

"Bunu daha da zorlaştırmak istemem," diye devam etti Aug. "İnsanlar farklı nedenlerle aynı şeye inanırlar. Ama küçüklüğünden beri birilerinin kız kardeşinizi Patty Hearsting ile taciz ettiği gerçeğini hiç düşündünüz mü?"

Kahretsin.

Her şeyi bir araya getirmiş gibi görünmesi ve neredeyse her şeyi bilmesi can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Hem sinir bozucu hem de gülünç derecede çekici.

Whiplash.

En iyi cevabımın "Ummm..." olduğuna karar verdim.

"Yani... evet," diye bitirdi.

Evet.

Kilisenin büyük otoparkına park ettik, oldukça doluydu. Yani evet, Auggie'nin istihbaratı doğruydu.

Eskiden olduğundan çok daha fazla üyeleri vardı.

Dışarı çıktık ve topuklu ayakkabı giymeme rağmen hızla ön kapıya doğru yürüdük.

Bunu el ele tutuşarak

yaptık. Aug bir el

tutucuydu.

Tamamen eski moda.

Bu sefer bahsetmedim.

Bu kez Auggie kapıları itip içeri girerken sessiz kaldım, hâlâ elimi tutuyordu ve ben de onu takip ettim.

Keskin ama güneşli Kasım gününden çıktık ve gözlerimiz geniş olan kutsal alanın girişine alıştı, ama babam yalan söylememişti.

Zemini koyu gri renkli, yıpranmış, kullanışlı, ticari halılar kaplıyordu. Etrafta gece mavisine boyanmış çıplak duvarlar vardı. Işığı içeri alan çok dar pencereler vardı ama vitraydan eser yoktu. Köşelerdeki gölgeleri kovalamak için ucuz görünümlü ayaklı lambalar vardı. Ve şimdi kapalı olan iki çift kişilik odayı ayıran orta duvarda

Belli ki mabede açılan kapılarda, o kilisenin pek de harika olmayan ama biraz büyük bir sanatçı yorumu vardı.

Bazı duvarların dibinde duran ve pek de davetkâr olmayan birkaç ahşap banktan başka bir şey yoktu.

Kesinlikle televizyon ya da sosyal medya takipçisi olan bazı büyük kiliselerdeki gösteriştten hiçbirisi yoktu. Ya da, açıkçası, gittiğim diğer kiliselerdeki sadakatle toplanmış ve titizlikle bakılmış dekorlardan hiçbirisi yoktu.

Çırılçıplaktı.

Aug kontrol etmek için oyalanmadı.

Beni çift kapılardan birine götürdü ve sonra da doğruca içeri soktu.

Vay be.

Çok büyüktü.

Ve belli ki bazı insanlar araba paylaşımı yapıyordu.

İçeride birkaç yüz kişi olmalıydı. Görsel bir tarama yaparken başka bir sürpriz daha fark ettim. Çoğunlukla erkekler vardı.

Şimdi, bu adamlar cemaat arkadaşları da erkekse kendilerine birden fazla eş bulacaklarını nasıl düşündüler?

Peder Clyde, beyaz cübbesi içinde dar omuzları ve üst kısmı gümüş iplikli siyah, yanları tamamen gümüş (tamamen vampirce) olan yüksek, yağlı, kendine özgü pompadour'u ile ön taraftaki eşit derecede çıplak bir kürsüden ahkâm kesiyordu. Oda o kadar büyüktü ki, sadece bize en yakın olanlar dönüp baktı, muhtemelen ötekiler girişimizi fark etmemişti.

Auggie onları görmezden geldi.

Onlara *rahatsız ettiğimiz için üzgün olduğumu belirten bir bakış* attım, çünkü burası kaçık bir kiliseydi, ama yine de bir kiliseydi.

Aug, hiç şüphesiz Lottie'nin kendine özgü iri sarı saçlarını tarıyordu.
Başka bir şey arıyordum.

Önce aradığını buldu ve girdiğimiz kapılardan çıkıp tablonun önünden geçtik ve bir sonraki kapı setine girdik.

Koridorun sonunda.

Ve elimi kullanarak, sıranın sonundaki Hattie şaşkınlıkla başını kaldırıp bakarken önce beni içeri itti.

Ryn ve Lottie de başlarını
kaldırıp baktılar. Ryn
şaşkınığını gizleyemedi. Lottie
gözle görülür bir şekilde iç
çekti.

Biz içeri girerken hepsi kıpırdadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım genel alanımızda rahatsız olan
herkese. Auggie hiçbir şey söylemedi.

Kıçımı bir sıraya koyduğumda, Lottie yaptı.

Öne doğru eğildi ve "Kimmiş o koca ağızlı? Mo mu?"

Cevap vermedim çünkü bilmiyordum ama bilseydim ve Mo olsaydı bile
bir şey söylemezdim çünkü Mo'yu çok severdim ve başını belaya sokmak
istemezdim.

Omuz silktim.

Yanımda oturan Auggie de öne doğru eğildi. "Eşyalarını topla. Biz
gidiyoruz."

Çevremizde üç nefes saydım, şüphesiz "bok" kelimesini kullanması
nedeniyle.

Gerçi konuşmaya devam ettiğimiz için de olabilirdi.

Lottie, "Ben gitmiyorum," diye açıkladı.

"Ben de değilim," dedi Ryn.

Ama onlara olan ilgimi kaybetmiştim çünkü
bunu hissediyordum. Kilisenin önüne doğru
baktım.

Kürsüyü görecek şekilde arkaya doğru sıralanmış üç sıra vardı; en uzun
olanı ortadaydı ve iki koridor topluluğu kesiyordu.

Yolun yarısında, ortanın solundaydık.

Ve soldaki sıraların en önünde babam dönmüş bana bakıyordu.

Saçını almıştım.

Annemin gözlerini de almıştım.

şimdi neredeyse tamamen griydi, ama kırklı yaşlarında sarısı yaşla
birlikte koyulaşmıştı ve benimkinin de koyulaşıp koyulaşmayacağını merak
ediyordum.

Benim gibi uzun boylu, düz ve zayıftı.

Yakışıklıydı ve yakışıklılığının bir kısmını bugüne kadar korudu.

Gözlerimi ondan ayırdım ve yanında topuz yapılmış gümüşü beyaz
saçlarını gördüm.

Annem.

Esmerdi ve otuzlu yaşlarının sonlarında gümüş rengine dönmeye
başlamıştı, kırklı yaşlarında ise beyazı ortaya çıkmıştı.

Onun yanında da bir sarışın ve iki esmer.

Beyaz yok. Gümüş yok. O saçlarda gri yok.

Yüzlerini görmeden parlıyor ve gençliklerini ilan ediyorlar.

Babamın eşleri.

"Aman Tanrım, onu öldüreceğim," diye fısıldadım.

Daha fazla soluk, keskin bir "şşşt!", fısıltılı bir "Aman Tanrım" ve Hattie
dizime uzanıp onu sıktı.

"Gidelim," diye homurdandı Auggie.

"Sen iyi misin?" Hattie sordu.

Ya biz gürültü yapıyorduk, annem beni hissetti ya da babamın arkasını dönmediğini fark etti, çünkü yavaşça, *özenle yavaşça* omzunun üzerinden baktı.

Ve dünyam altımdan kayıp gitti.

Şok ve üzüntüyle çok yüksek bir ses çıkardım. İnsanlar dönüp baktı.

"Gidiyoruz," diye kestirip attı Auggie.

Elim hâlâ ondaydı ve beni ayağa kaldırıp sıranın dışına çekmek için kullandı.

Arkadaşlarımın da bizimle birlikte kalkacağını hissediyordum ama Auggie beni kapıya doğru çekiştirse de direniyordum.

Çünkü annem yaşayan bir iskeletti.

Nefes alan bir korku gösterisiydi.

Yüzüne deri parçaları damlıyordu.

Ağzını kaplayan sayısız derin kırıışıklık.

Gümüş beyazı saçları arkadan topuzla kontrol altına alınmış ama yüzünü çerçeveliyordu.

Perili bir evin karakteriydi. Ve elli dört yaşındaydı.

Annemden geriye en ufak bir iz bile kalmamıştı ve eğer gözlerimin kalıntılarını ve gür saçlarının hatırasını görmeseydim onu tanıyamazdım.

Paniğe kapılan zihnim onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştı. Çok uzun zaman önce değildi.

Bir ay.

Belki altı hafta.

Biraz kilo verdiğini sanmıştım. Altı hafta içinde o hale gelmişti.

Nedense gözlerim sağa, ortadaki sıraların önüne kaydı ve birkaç kadının bana baktığını gördüm.

Biraz daha yaşlı.

Diğerleri daha genç.

Kız kardeşim ve onun yakında gelecek kız kardeş-eşleri. Auggie kulağıma, "Bebeğim, gidelim," dedi.

Peder Clyde çok yüksek kaliteli bir ses sistemine benzeyen bir sesle, "Lütfen herkes yerine oturabilir mi?" diye sordu.

Ucuz bodrum sıraları.

İndirimli bodrum halısı.

Ama o büyük odanın her köşesinden Clyde'ın sesini duyabiliyordunuz. Lottie yakından, "Pez, tatlım, gidelim buradan," diye seslendi.

Saffron'dan babama baktım.

Şimdi ayakta duruyordu ve yüzü tamamen bana dönüktü. Anneme bakmadım.

"Evet," diye yüksek sesle koridorda ona seslendim. "Beni takip et sen iyi edersin."

Daha fazla soluma alıp verme, bazı şok mırıltıları, ama döndüm, Auggie'den kurtuldum ve kapılara doğru yürüdüm.

Hepsi beni takip etti.

Girişe geldim ve volta atmaya başladım.

"Bence şimdi sırası değil-" Ryn.

"Tamam, belki de yapmamalıydık-" Hattie.

"Hey, hey, hey, bana bak," dedi Lottie tam önümde, yakınlığı ve yanağımdaki eliyle volta atmamı durdurdu.

Ona baktım. "Gittikçe eriyor." Aug'un sırtıma yaklaştığını hissettim.

Lottie'nin yüzü yumuşadı, ağzı aşağıya döndü ve başparmağı yanağımda gezindi.

İbadethanenin kapısı açıldı ve babam göründü. Ona döndüm.

Lottie'nin eli düştü.

Aug benden bir santim bile uzaklaşmadı.

"Harika bir öngörü, baba, eski model kaybolduğunda genç bir harem kuruyorsun," diye alaycı bir şekilde tersledim.

Auggie'nin elinin sırtımın altından kayarak belimin yan tarafına dolandığını hissettim.

Babam bize yaklaştı ve "Ayin sırasında ortaya çıkıp olay çıkardığınıza *inanamıyorum*" diye tısladı.

"Ve üç üvey annem olduğuna *inanamıyorum*. Daha fazla erkek ve kız kardeşim var mı? Eşlerinizin yaşlarını göz önünde bulundurursak, Noel Baba ile temasa geçmeli miyim? Noel için küçük kardeşlerimin ve kız kardeşlerimin listelerine erişebildiğimden emin olayım mı?"

Babam birkaç adım ötede durmuştu. "Hayatımızın bir parçası olmamaya karar verdin, yani değilsin. Sadece annen seni aramızda görmek istiyor. Eğer o olmasaydı, hayatını günah ve ahlaksızlık içinde harcamana izin vermekten mutluluk duyardım."

Göz
kııptım.

Hem de
çok.

Ve hızla.

Çünkü soruma cevap vermedi.

"Kardeşlerim var mı?" Fısıldadım. Babam hiçbir şey söylemedi.

Omzumun üzerinden Auggie'ye
baktım. Ağzı sıkıydı.

"Öyle mi?" Ciyakladım.

Parmaklarıyla beni sıktı. "Bilmiyorum bebeğim. Gerçekten." Kapı tekrar açıldı ve Saffron dışarı çıktı.

Kapı kapanmadan önce yüksek sesle, "Bana onun ne kadar kötü olduğunu söylemedin," diye suçladım.

"Şimdi zamanı değil, Pepper," diye tersledi.

"Saat kaç Saff?" diye sordum. "Yani, yaklaşan düğününde baş nedime olmamı istemediğin gerçeğini biraz aştım..."

Gözleri babama kaydı.

Babam bana ters ters

baktı.

"...bu senin düğünün, senin seçimin. Ama o..." Öne doğru eğildim, "Annemiz. Ve onun ölüm *döşeginde* olduğunu bilmeliyim."

"Bu binada böyle konuşma," diye emretti babam.

"Deli misin sen?" diye sordum. "Annem *ölüyor!*"

"Gitmen gerek, Pepper," diye karşılık verdi.

"Sanırım üç ay kadar önce dua çemberi oluşturmak istemiş olabilirsin *baba*," diye karşılık verdim.

Saffron'a doğru baktı. "Çıkarın onu buradan."

"Ne kadar zamanı var?" Babama sordum. Saffron yanıma geldi.

Lottie önüme doğru kaydı. "Ona yaklaşma."

Dikkatim babamın üzerinde kilitli kaldı. "Başka kardeşlerim var mı?"

Babam mabede doğru döndü.

"Cevap ver bana!" diye bağırdım.

Arkasını döndü. "Doktorlar bir yıl bile dayanamayacağını söylüyor. Ailem iki erkek ve bir kızla genişledi ama onlar senin kardeşlerin *değil*. Sen benim kanımdansın. Ama sen kilisenin bir piçisin. Bu yüzden onları lekelememen için seni kendime ait görmüyorum ve *görmeyeceksin de*."

Evet.

Delinin tekiydi.

Dış kapılar açıldı ama ben o tarafa bakmadım. Kız kardeşime baktım.

Ve tenimi öyle bir ürperti kapladı ki, babamla alay edişini gördüğümde tenimi kaplayan ince tüylerin buz tutmaması bir mucizeydi.

Aslında alay ediyor. Bu da ne böyle?

Mo, Boone ve Axl'in bu tabloya katıldığını hissederken bile (muhtemelen Aug işaret verdi ve kızlardan biri onlara mesaj attı), babamın söylediği şey beni etkiledi.

Bir yıl bile dayanamaz.

Kasım ayıydı!

"Acı çekiyor mu?" diye sordum.

Babam mabedin kapısını açtı. "Acı çekiyor mu?" Çığlık attım.

Ama bunu neden yaptığımı bilmiyordum, bu sorunun cevabı annemin her gözeneğinden haykırıyordu.

Saffron gelip önümde durdu.

İbadethanenin kapısı babamın arkasından kapandı.

Kız kardeşime baktım ve sorumu tekrarladım, çünkü bunu itiraf etmesini çok istiyordum.

"Acı çekiyor mu?"

"Hizmetlere ulaşmak için yardıma ihtiyacı var, evet." İçime çektiğim nefes dişlerimin arasında ılık çaldı. Auggie kendini sırtıma yapıştırdı.

Lottie elimi tuttu.

Saffron, "Onunla biz ilgileniriz, Pepper," dedi.

"Yatakta olmalıydı. Morfin alması gerekiyor." "Ona biz bakıyoruz."

"Nasıl?" Diye sordum ve mabedi işaret ettim. "Bunun gibi mi? Ölü gibi görünüyor. Ölmek *istiyor gibi* görünüyor. Ne düşünüyorsun?"

"Orada Tanrı'ya en yakın olan o." "Sen delisin," diye fısıldadım.

Ağzını açtı.

"Ve sen *zalimsin*," diye tükürdüm. "Saff, senin neyin var? Bunun yanlış olduğunu biliyor olmalısın."

"Onun istediği bu."

"Babam böyle istiyor."

"Evet, annem de bunu istiyor."

Birbirimize baktık ve lanet olsun ki kız kardeşimin yalan söylemediğini bilerek yaptım.

Gözlerimi kapattım.

Sıkı.

"Pepper, lütfen. Bu kesinlikle ona yardımcı olmuyor," dedi Saffron sessizce. Gözlerimi açtım.

Kız kardeşimin yüzünde bir şey vardı, sadece onu okuyacak kadar içimde yoktu. Onu sarsmak istedim.

Ona biraz akıl ver.

Onu yumruklayacağım, tekmeleyeceğim ve her şey bu hale geldiği için tüm öfkemi ondan çıkaracağım.

Ben bunların hiçbirini yapmadım.

Elimi Lottie'ninkinden çektim, döndüm ve Saffron'dan uzak taraftaki kızların ve oğlanların etrafından dolaşarak dışarı açılan kapılara yöneldim.

"Birch'ün yerini tespit ettiniz mi?" Saffron aradı.

Durdum ve geri döndüm. "Evet. Biliyor. Bu bilgiyle ne yapacağı ona kalmış. Ben bunun dışındayım." Bakışlarını sabit tuttum ve kararlı bir şekilde, "Ama annemle zaman geçirmek istiyorum, Saffron. Bunu sen ayarla. Gelecek hafta bir ara. Annemle zaman geçirmek istiyorum."

Başını öne eğdi. "Ben ayarlarım." "O değil," diye tersledim.

"O değil," diye kabul etti. "Teşekkür ederim," diye ısırdım.

Sonra döndüm ve dışarı çıktım.

Auggie hemen yanımdaydı, elimi tutuyordu. Lottie diğer tarafıma geldi.

"Çok özür dilerim." Kolumu tuttu. "Çok özür dilerim, Pez. Biz sadece-" Durdum ve ona baktım.

"Üzgün değilim. Sen de üzülme. Eğer bunu yapmasaydın, bilemezdim. Bilmem gerekiyordu, Lots. Başa çıkmaya başlamalıyım. Kızımın başa çıkmasına nasıl yardım edeceğimi bulmalıyım. Ve bunu şimdi yapmalıyım."

Bana baktı, yanımdaki Auggie'ye baktı, tekrar bana döndü ve başını salladı.

Tekrar yürümeye başladım. Lottie geri düştü.

Auggie yanımda kaldı. "Pepper-" diye başladı.

Ona bakmadım, dümdüz önüme bakarak fısıldadım, "Beni buradan çıkar bebeğim. Dağılmak üzereyim."

"Tamamdır, tatlım."

Ve iki kez elimi sıkıca tutarak beni Telluride'ına götürdü, kapıyı açtı, binmeme yardım etti, kapıyı üzerime kapattı, yanıma bindi

kilisenin otoparkından çıktı ve iki blok ötede açık bir cadde bulup kenara çekerek durdu.

Sonra onun emniyet kemeri

çıktı. Benimki kapalıydı.

Onun kollarındaydım.

Ve ben dağılmadım.

Çünkü Auggie'nin kolları beni sarmıştı.

Ve içimden duygular akarken... O kollar
beni bir arada tuttu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Öğleden Sonra Tamamlandı

AUGGIE

Aug, Pepper'ın kanepede futbol maçını izlerken göğsüne yaslanıp rahatladıktan yaklaşık iki dakika sonra kendinden geçmesine şaşırmadı.

Arabada ağlama krizini atlattıktan sonra, adam ona yemek vermesini isteyip istemediğini sordu. Kız aç olmadığını, sadece sakinleşmek istediğini söyledi. Sonra ona futbolu sevip sevmediğini sordu ve sevdiğini söyleyince aynı soruyu tekrarladı.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Sosyal ortamlarda maç izlemeyi severim ama tek başıma maça gitmem. Ama birlikte izlersek, ben kendimden geçerken sen de sevdiğin bir şeyle meşgul olabilirsin. Bu senin için sorun olur mu?"

Onun güvenli bir alana sahip olmasını ve aynı zamanda onunla vakit geçirmek istiyordu, bu yüzden kabul etti.

Arkadaşlarının ona telefon etmesini ve mesaj atmasını engellerken onun evine doğru yola koyuldular, hepsi olanlardan sonra anlaşılır bir şekilde endişeliydi ve hepsi Pepper'ın iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Auggie onun kızlarıyla arasının sıkı olduğunu biliyordu, ama bu onun göğsüne bir şeylerin yerleştiğini hissetmesini engellemedi.

onunla "zone out".

Olanlardan sonra, randevularında çantasını hazırlamadı, onu eve götürmesini istemedi.

Onunla birlikte yapmaktan hoşlanacağı, zihinsel kapasitesini fazla zorlamayacak bir şey buldu.

Evet.

Bu çok hoşuna gitti.

Ona vermeyi umduğu gün bu değildi; brunch, ardından sinema, sonra da evine dönüp biraz dinlenmeleri, bir şeyler içmeleri ve Philly Cheese Ribeye sandviçlerini hazırlarken ona eşlik etmesi gerekiyordu.

Sonra geceyi, her ikisinin de en son yaptıkları zamandan beri yapmak istedikleri şeyi yaparak bitireceklerdi.

Seks yap.

Ama bu kez, keşfetmek ve keşfetmek için zamanları varken onun yatağında birbirlerine gireceklerdi.

Ve yarın, onun yanında uyanacaktı. Onun evinde, onun yatağında, Pepper onun yanında. Sonunda.

O gün, belli ki, annesinin hastalığının boyutlarıyla yüzleşmek zorunda kaldığı kısmı silmiş olacaktı.

Ama Pepper'ın oturma odasındaki kanepede ona sarılması, o birasını yudumlarken ve uyuklarken hiç de fena değildi.

Aslında, harikaydı.

O kadar harika ki, bunu her Pazar yapabilir ve dört gözle bekleyebilirdi.

Sessiz bir zaman, değer verdiğin biriyle hiçbir şey yapmadan.

Uyanmaya başladığı anda anlamıştı, çünkü o da kıpırdanmaya başlamıştı, vücudu onunkine doğru kayıyordu.

Bunu yaptığında Aug çenesini boynuna yasladı ve gözlerini açana kadar ona baktı.

İlk başta uykulu ve odaklanmamış görünüyordu ve Aug, kız k e n d i n e geldiğinde dikkatini ondan ayırmadı.

Onu ilk gördüğü andan itibaren güzel olduğunu düşünmüştü.

Ama geçen hafta boyunca, onun hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu nasıl fark etmediğini merak etti.

Başını geriye doğru eğmesini izlerken bile yanağının hareket ettiğini hissetti ve bakışlarını yakaladı.

"Hey," diye fısıldadı.

"Hey," diye fısıldadı. "İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, biraz kıpırdandı, böylece ona daha da yakınlaştı (onun yanına sokulmuştu, sırtı kanepenin arkasına dönüktü, bükülmüş bacağını onun kalçalarının üzerine atmıştı, bu yüzden zaten yakındı, ama bu yakınlık hoşuna gitti) ve dalgınca gözlerini televizyona çevirdi.

Ona biraz daha zaman tanıdı ve son bir haftadır sık sık yaptığı gibi, onun hakkında yeni bir şey öğrendiğinde indi.

Normalde olduğu gibi uyanmadı: anın içinde, enerji dolu.

Belirsiz, sessiz ve sevimliydi.

Bu biraz zaman aldı ve Auggie bu süre boyunca onu izledi, sonra kız biraz doğrulup ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevapladı.

"Bayıldığım için özür dilerim."

Bu, onları bir süredir aklındaki bir soruya getirdi, a m a her zaman o kadar çok başka şey oluyordu ki, bunu sormadı.

"Ne zaman
uyuyorsun?"

"Pardon?"

"İşten eve çok geç geliyorsun. Bugün de saat 10'da ayaktaydın. Mesajlaştığımızdan beri bunun senin yöntemin olduğunu biliyorum. Eve geç geliyorsun ama geç yatmıyorsun. Peki ne zaman uyuyorsun?"

Omuz silkti ve şöyle cevap verdi: "Okula gitmesi gereken bir kızım var. Fırsat buldukça onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Ve güne annesinin yanında olduğunu bilerek başlamasını seviyorum. Ayrıca okula gitmeden önce karnında iyi bir yemek olmasını da seviyorum. Bu yüzden onunla birlikte kalkıp kahvaltı hazırlıyorum. Bir süre önce öğrendim ki, onunla birlikte olduğum zamanlar arasında antrenman yapmazsam, o yokken uyursam, bu iyi değil. Bu yüzden her gün aynı saatte kalkıyorum. Hafta sonları hariç."

"Tekrar ediyorum, ne zaman uyuyorsun?" demeden önce ona sırtıttı.

Uykusu geri çekilmeye başladı ve o da sırtıtarak karşılık verdi.

"Kestiriyorum tatlım. Uykuya dalmayı öğrendim. Ian da bizimle ilgileniyor. Benim için bu, son dansımın her zaman tüm kızların ilk dansı olduğu anlamına geliyor, bu yüzden genellikle

"On iki buçuk, bir gibi oradan çıkın."

"Sen uyandığında hâlâ geç oluyor, ne kadar? Altı civarı mı?"

"Yine," diye kendini işaret etti, "uyuklama ustası." Belki de.

En önemlisi, çocuğunu seviyordu ve bunu göstermek için her fırsatı değerlendiriyordu.

Ve Juno, belki de kendi çocukları olana kadar, annesinin ona sevgi vermek için her gün kendini ne kadar zorladığını bilmeyen çocuklardan biri olarak büyüyecekti.

Hayatı boyunca ya da bir çalar saat edinip kendi başına bunu yapana kadar, ki bu on yaşlarında olmaya başlamıştı, babası onu uyandırırıldı. Ve rastgele bir şey olmadığı sürece tek bir örnek bile hatırlayamıyordu.

Bir gün, annesi ya da babasının kahvaltı hazırlayacağı özel bir gün (ama bu bayramlar ya da doğum günleri anlamına gelmiyordu) yapmaya karar verdi.

Çoğunlukla mısır gevreği (eğer süt varsa).

Eggo waffle.

Ara sıra McDonald's'a gidip Egg McMuffin alıyormuş ama sadece onu okula götüren babası açsa.

Ama arabaya servis hariç, her zaman Auggie'nin kendi yapabileceği şeyler vardı.

"Auggie?"

Pepper'ın adını söylemesi onu kanepesine geri götürdü, Pepper da kanepede onun yanına kıvrılmıştı.

Olmak için daha iyi bir yer.

"İyi misin?" diye tekrar sordu.

"Evet. Kusura bakma. Ben de dalmışım. Pazar günleri böyle olabiliyor." Yüzü yumuşadı.

Ve cidden, onu gördüğü anda ne kadar güzel olduğunu nasıl fark etmedi?

Lanet olası listelerin dışında.

"Günümüzü berbat ettim," dedi suratı asık bir şekilde.

"Hiçbir şey berbat olmadı," diye söz verdi. "Brunch'ı ve sinemayı kaçırdın. Sana hâlâ Philly Cheese Ribeye sandviçlerimi yapıyorum. Şimdi acıktın mı? Geç bir öğle yemeği ister misin?"

"Saat kaç?" diye sordu, muhtemelen bir saat bulmak için odanın etrafına bakınarak.

"Bir civarı."

Gözleri tekrar ona döndü. "Ciddi misin?" Adam bir kez daha sırtıttı. "Ben yalan söylemem."

Hafifçe korkmuş görünüyordu. "Aman Tanrım. İki saat uyudum."

"Doğru. Gerçi daha çok iki saat boyunca ölü gibi uyumuş gibiydin." "Bu benim her zamanki güç uyku değil. En fazla yirmi dakika sürer."

Gecede belki beş saat uyuyup, bunu yirmi dakikalık bir "güç uykusu" ile tamamlayıp nasıl altın olduğunu düşünebildiğini bilmiyordu.

Her şeyi normal karşılaması dışında.

Güne büyük bir dramla başlamıştı ama aklını kaybetmiyordu.

Öfke nöbeti geçirmiyordu ya da bunu sonuna kadar kullanmıyordu.

Ağladı. Biraz kestirdi. Ve şimdi sıradan bir konuşma yapıyorlardı.

"Aug?"

Başını iki yana salladı ve yeniden ona odaklandı, ancak onun gözlerini kendisine diktiğini gördü.

"Dürüst ol, bu sabah olanlar randevumuzu mahvettiği için kızgın olmadığına emin misin?" diye üsteledi.

"Seni brunch'a götürecektim çünkü geç saatlere kadar çalıştıktan sonra umarım uyumuşsundur diye seni beslemek istedim. Sonra da seni sinemaya götürecektim, böylece sakın ve rahat bir şeyler yapmış olacaktın. Senin için ciddi bir hafta oldu ve bu nedenle günü sade olacak şekilde tasarladım. Ve hiçbir şey futbol ve şekerleme ile kanepeye uzanmaktan daha sakın olamaz. Yani tekrar söylüyorum, hayır. Randevumuz için üzgün değilim. Daha önce yaşadıklarını yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm ama Pazar günümü seninle geçirmek istedim. Ve bu gerçekleşiyor."

"Yarın akşam yemeğe gelmeni istiyorum."

Sanki ağzından kaçmış gibi söyledi. Sanki ortaya çıkmasını beklemiyormuş gibi. Ve söyledikten sonra gözlerinin yuvarlaklaşması bunun altını çizdi.

Bağlanmaya başladıklarından beri bunu yapmak için ellerine geçen her fırsatı değerlendirdikleri için bunu anlamıyordu.

Bağlan.

Bu yüzden, zaten evinde birkaç kez yemek yediği için onu yemeğe davet etmesi garip gelmedi.

Bu nedenle, "Ben varım" dediğinde dikkatliydi.

Bunu açıklamakta tereddüt etmedi.

"Bu Juno ve benimle akşam yemeği olur."

Doğru.

Juno yarın evde olacaktı.

Auggie'nin bir aile yemeği için onların evinde olması kesinlikle büyük ve hızlı bir şey.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordu

sessizce. "Bizi birlikte istiyor."

"Juno'yu sormuyorum. Kızınız tercihlerini açıkça belirtti.

Ve tekrar ediyorum, ben varım. Şimdi soruyorum, sen-?"

Sözünü bitiremedi çünkü ön kapısına manik bir vuruş oldu.

Bu çılgınca ilgi talebini hayatında sık sık duymuştu, ya kapıya vurarak ya da diğer çeşitli seçeneklerle.

O anda bunu duyan Aug kıpırdamadan durdu ve içi burkuldu.

Şimdi olmaz.

Pepper şaşkınlıkla irkildi ve gözleri adamın başının üzerinden kapıya doğru gitti.

Siktir, siktir, siktir, *siktir, siktir!*

Çarpma durmadı ve Auggie, Pepper'ı da yanına alarak ayağa kalktı.

"Buradan kımıldama, ben hallederim," diye mırıldandı.

"Anlaşma-?" diye başladı.

"Oğlum! Arabanı arka tarafta park halinde gördüm. Orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç!"

Evet.

Annesi, sanki bir Pazar öğleden sonrası için son derece normal bir şeymiş gibi ön kapıdan bağıırıyordu.

Ya da herhangi bir zamanda.

Pepper'ın duymasını istemediği kelimeleri haykırma ihtiyacıyla boğazının sıkıştığını hissetti.

Ayrıca başının dibindeki boynunun gerginlikten kaskatı kesildiğini hissetti, özellikle de şimdi, Pepper ilk kez onun evinde olduğu için.

Son olarak, derisinde şiddetli öfkeden doğan adrenalini olduğunu bildiği bir karıncalanma hissetti.

"Kıpırdama," diye tekrarladı Pepper'a sertçe, onu kanepede oturur halde bırakıp kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtı, ön fırtına kapısının her zaman olduğu gibi durduğunu biliyordu. Kilitli.

Bildiği tek iyi şey buydu. Çünkü durum düşündüğünden de kötüydü.

Annesinin yanında çantalar vardı.

En azından onun evine bavul getirdiği nadirdi, çünkü Auggie'yle bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Oğlunu ilk gördüğünde "Onunla işim bitti" dedi. "Hey" değil.

"Pazar gününüzü böldüğüm için üzgünüm. Meşgul müsünüz?

Konuşmamız lazım." Sadece, *onunla işim bitti*.

Ve Tanrı şahidim olsun ki, Auggie onun ağzından çıkan her kelime için bir dolar alsa emekli olurdu.

Ve bunu oradan uzakta, yani ailesinden uzakta bir yerde yapacaktı.

"Anne, şimdi sırası değil," dedi ve başının üzerine yığılmış artık boyalı sarı bukleler kütlesi

Sürpriz.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

"Şimdi zamanı değil dedim. Ve biliyorsun," başını eğerek bavulları gösterdi, "böyle bir şey olmayacak."

"Augustus-"

"Seninle yarın konuşuruz," dedi ve kapıyı kapatmaya başladı. "*Augustus!*" diye haykırdı.

Ama kapıyı kapatmadı.

O yapmadı Çünkü a durum o oldu değil hepsi o harika katlanarak kötüleşti.

Bunun nedeni babasının kaldırımında sinsice dolaşıyor olmasıydı.

Siktir, siktir!

Bu kısım pek sık gerçekleşmezdi. Kız gittiğinde, babası normalde onu bırakırdı, böylece her ikisi de yarattıkları sahneyi en uzun süren ama her zaman aynı sonuca varacak şekilde oynayabilirlerdi.

Babası annesini mi takip ediyor? Bu kötü olacaktı.

Auggie anahtarlarını mutfakta bırakmıştı ama kapıyı açması, dışarı çıkması ve bu dram her neyse onu Pepper'dan uzak tutması gerekiyordu, bunu yaparak onu ön sahanlıktan uzaklaştırmayı, onları arabalarına götürmeyi ve oradan uzaklaştırmayı umuyordu.

Ama bunu yapamadı çünkü kapıyı açacak anahtarı yoktu.

"Dana! Daha işimiz bitmemişti!" diye bağırdı babası.

Annesi etrafında döndü. "Daha önce *hiç böyle* olmamıştı, seni *bok parçası, yer israfı!*" Oğluna doğru döndü. "Auggie, izin ver-"

Aniden durdu, yana doğru eğildi, ayak parmaklarının üzerinde kalktı ve onun ötesine baktı.

Lanet olsun.

Annesinin eve bakışını engellemek için yana kayarken bile omzunun üzerinden baktı.

Pepper kanepede yan yatıyordu. Televizyon odaya, kanepeler pencere ve kapıya bakıyordu ve eğer içeri bakarsanız, ki annesi bunu yapıyordu, Pepper'ı görebilirdiniz.

"Kim o?" diye sordu annesi.

Hâlâ ona doğru dönmüş olan Pepper'ın gözlerini yakaladı ve onun dudaklarını ısırıp kaşlarını gerdiğini gördü.

Evet, güzeldi. Evet, sevimli olabiliirdi.

Evet, genellikle çok komikti.

Ama şu anda hiçbir şeyin yardımı dokunmayacaktı. Bir şey hariç.

"Bebeğim, gidip mutfaktan anahtarlarımı alabilir misin?" diye sordu.

Hızla başını salladı, koltuktan kalktı ve o tarafa doğru yöneldi.

"Bebeğim?" diye sordu annesi Auggie'ye.

"Dana. Beni duydun mu lan?" diye sordu babası annesine. Auggie dikkatini tekrar onlara verdi.

Babası şimdi, kiraladığı dubleks dairenin Aug'un tarafına bakan, pişmiş toprak boyalı, daha çok kısa bir beton verandaya benzeyen ön sahanlığın üzerindeydi.

Aug'un diğer tarafta yaşayan evli bir çifti vardı. Adları Tod ve Stevie'ydi ve ayda bir kez Aug'u özel bir akşam yemeğine davet ediyorlardı çünkü "Budama da dahil olmak üzere bahçe işlerini yapıyorsun ve bu bir kutlamayı hak ediyor."

Çimleri posta pulu büyüklüğündeydi, bu yüzden biçmek yaklaşık on beş dakika sürüyordu. Dikilecek tam altı saksı vardı, bu da yarım saat sürdü.

Yılda iki kez bir saat. Ve muhtemelen yılda bir saatini on iki gül ağacını budayarak geçiriyordu.

Ama Stevie harika bir aşçıydı.

O yüzden tartışmadı.

Şimdi, annesinin bir Pazar öğleden sonrasında küfürler s a v u r d u ğ u b i r komşu olarak onun hakkında ne hissettiklerini merak ediyordu.

"Kim bu kadın?" diye sordu annesi Auggie'ye, ne yazık ki onu olay yerine geri getirdi.

Demetrios "Dem" Hero, Auggie'ye göz ucuyla bile bakmamış olan babası, dikkatini oğluna çevirdi. "Kadın mı?"

"Gerçekten hayatında bir kadın var ve sen annene ondan bahsetmedin mi?" Dana, sesi daha da tizleşerek sordu.

Hayatında annesine anlatmadığı çok şey, neredeyse her şey vardı.

"Özel biriyle mi görüşüyorsun Auggie?" Dem sordu.

Nasıl olur da ikisinin arasında olan saçmalıkların ortasında kapısına dayanırlardı ve şimdi de onun hayatı bir şekilde onları ilgilendiriyormuş gibi davranıyorlardı?

Onunla ilgili hiçbir şeyi kendi işleri haline getirmemişlerdi, bunu yapmaları için onlara bağımlı olduğu bir yaştayken bile.

Aug, "Bunu şimdi yapmayacağız," diye açıkladı. "Pepper için iyi bir gün olmadı, bu yüzden ikinizin arasında her ne oluyorsa başka bir yerde olması gerekiyor."

Arkasından gelen alçak bir ıslık sesi duydu. Başını çevirdi ve Pepper içinde anahtarları olan elini kaldırdı.

"Pepper" mı? Adı Pepper mı? Ne biçim bir isim bu?" Arayan annesiydi.

"Yowza, evlat. Aferin." Babasıydı bu, gözlerden uzak kalmaya çalışsa da Pepper'ı gözüne kestirdiği belliydi.

"Bu da ne demek şimdi?" Yine annesi. Auggie, Pepper'a başıyla onay verdi.

Pepper anahtarları ona doğru gönderdi.

Onları yakaladı, kapının kilidini açtı ve o dışarı iterken, annesi de aynı anda çantalarını kaparak içeri girmeye çalışan anne ve babasıyla itişip kakışmaya başladı.

Başka bir deyişle, itiş kakışı kaybetti ve kendini açık kapıya sırtını dayamış, anne ve babası evine doluşurken buldu... annesi bunu lanet olası bavullarıyla yapıyordu.

İşte o zaman teninin ısınmaya başladığını hissetti. Oh, evet.

İşler kötüye gidecekti.

Ve Pepper'ın bunu görmesini istemedi.

"Uh...heya," dediğini duydu Pepper kararsızca.

Auggie içeri girdi, sabır pratiği yaptı ve babası, "Selam kızım," derken anne babasının etrafını sardı.

Dana kimseye duyurmadan, "Evet, tabii ki ilk iş olarak *oğlunun kız arkadaşıyla* flört ediyor," dedi.

Kahretsin.

"Neyin var senin?" Dem karısına sordu. "Sadece merhaba dedim."

"Kız arkadaşın, kızın olacak kadar genç bir kadının peşinden nefes nefese koşman hakkında ne düşünecek acaba?" Dana bunun neden olduğuna dair ipuçları vererek spekülasyonda bulundu. Ya babam dışarı çıkıyordu ya da o öyle sanıyordu. "Karının ne düşündüğünü söyleyeyim. *Koktuğunu* düşünüyor."

"Bir kez daha söyleyeceğim," diye araya girdi Auggie. "Biz... bunu... şimdi... yapmıyoruz."

Anne ve babasının dikkati ona yöneldi.

"Oğlum-" diye başladı Dem.

Ancak Dana kocasının yerine konuşarak bir sonraki hedefini oğluna yöneltti.

"Tarzını bozmak istemem Auggie. Ama kendimi toparlayana kadar kalacak bir yere ihtiyacım var."

Tercümesi: Eski sevgililerimden biri beni bir süreliğine misafir edene ya da yeni bir sevgili bulana kadar. Ama bu işe yaramazsa, babanla aramı bozmadan aramı düzeltmenin bir yolunu bul ki ben de onun yanına taşınabileyim. Çünkü tüm arkadaşlarımla sabrını bu saçmalıkla denedim ve benimle işleri bitti, bu yüzden son çarem sensin. Ve her şey benimle ilgili, seninle ilgili bir şeylerin olması zerre kadar önemli değil.

"Anne, burada kalmıyorsun," dedi ona.

"Kalacak başka yerim yok," diye karşılık verdi.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk," diye karşılık verdi.

"Bizi kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Dem sordu.

Dana dikkatini kocasına çevirdi. "Tabii ki tek düşünebildiğin şey kız. Çünkü ilk düşünceni oluşturduğundan beri beynin pantolonunun içinde."

Dem de dikkatini başka yöne çevirdi. "Aklını kaçıran sensin Dana. Benim değil."

"Hayatımın büyük bir bölümünü seninle geçirdiğim için bataklıkta yaşıyorum," diye karşılık verdi.

"Burayı seviyor olmalısın, sürekli geri geliyorsun," dedi babası.

"Söz veriyorsun, yani yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi. "Ve bunu tekrar yapıyorsun. Ve biraz daha. Yapmam gereken şey, sana inandığım için lanet olası kafamı muayene ettirmek."

Sonra, ne yazık ki, dikkati Pepper'a kaydı. Ve konuşmaya devam etti.

"Dikkatli ol kızım. Öyle bir bakışları var ki kalbini defalarca kırabileceklerini ve senin de onların saçmalıklarına katlanacağını biliyorlar."

Auggie ağzını açtı.

Babası bu konuda daha deneyimliydi, bu yüzden oraya önce o gitti.

"Saçmalamayı kes, kadın. Bunu yapan benim görünüşüm değil, cüzdanım."

Bu konuşma konusu her zaman durumun kötüye gittiğinin bir göstergesiydi çünkü ikisi de birbirlerini aldatabilir, birbirlerine yalan söyleyebilir, birbirleriyle saçma sapan konuşabilirdi ama annesi, babasının kendisini parası için onunla birlikte olmakla suçlamasına çok sinirlenmişti.

Adam yılda belki elli bin kazanıyordu. İyi bir bankaydı, ama para içinde yüzmekten çok uzaktı.

Ama annesi işlere ruj tüplerine koşar gibi koşuyordu, yani çabucak ilgisini kaybediyor, onları atıyor ve yenilerini alıyordu. Hiçbir yerde uzun süre mutlu olamadı. Ve özgeçmişi on sayfa uzunluğunda olduğu ve bu sadece beş yıllık çalışmasını kapsadığı için, iyi fırsatlar uzun zaman önce kurumuştı.

Dana'nın gözünde Dem'in söyledikleriyle ilgili sorun, içinde bir doğruluk payı olmasıydı.

Bu da işleri daha da kötüleştirdi.

"Riviera'daki yatında yaptığım gezilerden neredeyse hiç sıkılmadım, Dem," dedi soğukkanlılıkla. "Ve haklısın. Sorun görünüşün değil. En azından artık değil, yaşlı adam."

"Siktir git Dana," diye tükürdü

babası. Evet.

Kötüleşiyor.

Çünkü annesinin dayanamadığı tek şey, yüzüne para fırlatılmasıydı.

Babasının yapamadığı tek şey, yaşının ve solmakta olan görünüşünün hatırlatılmasıydı. Babasının kibri had safhadaydı ve orta yaşın son evresindeki yolculuğunu hiç de iyi karşılamıyordu.

"Keşke. *Yeni kız arkadaşını* becermekle çok meşgulsün, Dem," diye karşılık verdi Dana.

"*Lanet olsun!*" Auggie patladı. "*Kapa çeneni ve evimden defol!*"

Anne ve babası ona baktı.

Pepper'ın yaklaştığını ve elini sırtına koyduğunu hissetti.

Bu onu daha iyi hissettirmeli, Pepper yakın. Ona dokunmak.

Ama hissettirmedi.

Her şeyi daha da

kötüleştirdi. Çok

daha kötü.

Çünkü bu oydu. Bu

onlardı.

Bu onun ailesiydi.

Sonunda bu şekilde kaybetmesi de dahil.

"Annenle ve benimle bu şekilde konuştuğunu mu duydum?" diye sordu babası.

"Çantalarını al baba, onu al ve dışarı çık," diye cevap verdi Auggie, sesi gergindi, beyni sakinleşmek için çabalıyordu.

"Pazar günü evinizde bir kadın var, demek ki bu bir şey," diyerek Dem elini Pepper'a doğru çevirdi. "Bu kızdan hiç haber almadık. Biz buradayız. Bizi tanıştırmadınız. Sonra da bize küfredip dışarı mı atıyorsun?"

"Pepper'ın annesi kanserden ölüyor," dedi aniden. Babasının gözleri doğrudan Pepper'a kaydı, yüzünde pişmanlık vardı, annesinin gözleri Auggie'den ayrılmadı ama kısıldı. "Bu sabah annesinin kanser olduğunu öğrendi.

Annem bir yıl bile dayanamaz. Şimdi bunu duyduktan sonra, size defalarca bunun zamanı olmadığını söylediğim halde kapıma getirdiğiniz ve evime zorla soktuğunuz ikinizin karıştığı saçmalıkların şu anda benim için kadınıma görmekten daha mı önemli olduğunu düşünüyorsunuz?"

Bu onları susturdu.

Dikkatini annesine yöneltti. "Bavullarını al ve git anne. Bunun işe yaramayacağını biliyorsun. Senin için yerim yok ve ortalığı dağıtıyorsun. O senin arkanı temizleyecek, ben değil. Evimin her yerinde senin pisliğine ihtiyacım yok ve kendi arkamı temizleyecek vaktim bile yok. Ve şu anda, açıkçası, tabağında başka şeyler var ve seninkiyle uğraşamam."

Bakışları babasına kaydı ve sözlerini bitirdi.

"Onu al baba ve git. Şimdi."

Dem, Pepper'a baktı. "Annen için üzgünüm, kızım."

"Teşekkürler," dedi Pepper usulca.

"Biliyor musun, sen de 'Merhaba, benim adım Pepper' diyebilirsin," diye tersledi annesi. "Yani, ne tür bir insan kendini tanıtmaz ki? Özellikle de bir kız erkeğinin ailesine."

Ve işte oradaydı.

Dana uzun bir süre daha bu işin peşini bırakmayacaktı ve tiyatrosuna yeni bir oyuncu katacağı için çok heyecanlıydı.

Auggie'nin gözleri bembeyaz oldu.

Pepper kıpırdadı ve onun sırtını kendi önüne bastırdığını hissetti.

Dem, Auggie'nin on yıldır ondan duyduğu tek akıllıca şeyi mırıldandı: "Dana, buradan gitmemiz gerek," dedi.

"Özür dilerim, haklısın. Bu durumu Auggie'nin halletmesinin en iyisi olduğunu düşündüm. Ama ben Pepper'ım ve belki-" diye başladı Pepper.

"Sakin onlardan özür dileme," diye hırladı Auggie.

Pepper sessizleşti.

"Siktir git," diye tekrarladı Auggie.

"Benimle bu şekilde konuşmandan hoşlanmıyorum," dedi annesi.

"Biliyor musun?" Auggie Dem'e sordu. "Tanrı şahidim olsun, onu neden geri aldığını bilmiyorum. Tam bir baş belası. Benim tavsiyem, eve ondan daha hızlı git, kapıyı kilitle, lanet olası bir çilingir çağır ve bu işi bitir."

Bunu söyledikten sonra annesinin öfkeli soluğunu duymazdan geldi, Pepper'ı dikkatlice yolundan çekti, annesine yaklaştı, eğildi ve çantalarını aldı.

Sonra onu ve babasını iterek ön kapıya gitti, kapıyı açtı ve onları birbiri ardına ön kapıdan aşağı uçurdu.

Drama istediler. İşte oldu.

"*Augustus!*" Dana çığlık attı.

"Oğlum, bu biraz abartılıydı," dedi Dem.

Bakışlarını babasının üzerine dikti. "İkinizi de dışarı atabileceğimi biliyorsun. Beni zorlama."

Baba ve oğul birbirlerine baktılar.

Auggie için hızlı bir şekilde kazanması sürpriz olmadı, çünkü üç saniye bile sürmedi. Babası geri çekildi ve Dana'nın elini tuttu.

Bunun nedeni Dem'in zayıf olmasıydı ve Auggie'nin hayatının her saniyesinde bu kusurun ne kadar derin olduğunu gösteriyordu.

Tanrı aşkına, bir bakış yarışmasını bile kazanamadı.

İşte bu yüzden, annesinin mırıldanmalarına ve sızlanmalarına rağmen Dem, Dana'yı kapıya kadar götürdü ve kapıdan geçirdi.

Auggie fırtına kapısını arkalarından kilitledi ve ön kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra Pepper'a döndü.

"Hâlâ yarın Juno ve seninle yemeğe gelmemi istiyor musun?" diye sordu ısrarak.

"Nefes al," diye ısrar etti.

"Onlardan bir düzine alabilirim, bu saçmalığı ortadan kaldırmaz." "Yine de bir tane al."

Kısa ve keskin bir nefes aldı. "Bir tane daha, tatlım," diye cesaretlendirdi.

Tekrar yaptı, daha uzundu, daha derine gitti.

Pek işe yaramadı ama en azından artık bağırarak ya da oturma odasını dağıtmak istemiyordu.

"Bir tane daha. Benim için," diye rica etti. "Bu sefer dikkatini sadece aldığın nefese ver. Derin bir nefes olmak zorunda değil. Sadece nefes alıp vermeye odaklanın."

Onu da yaptı.

Tamam, biraz daha iyi. Çok değil. Ama bu da bir şeydir.

Adam son nefesini verdiğinde, "Sana bir bira daha getireceğim," dedi.

"Benimle gelir misin?"

Ona baktı, onu içine çekti.

Sakin ve tetikte görünüyordu, onu yakından izliyordu.

Birdenbire "başı ağrımaya" başladığı için kendisini eve götürmesini istemenin kabalık olmayacağı bir zamana kadar beklemiş gibi değildi.

O da başını salladı.

Ona küçük bir gülümseme verdi ve elini uzattı.

Ona yaklaştı, aldı ve kadın onu mutfağa götürdü.

Oraya vardığında, ona bir bira aldı, kışını tezgâha yasladı, bir yudum alana kadar bekledi ve kolunu indirdiği anda, "Konuş benimle," dedi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap verdi. "Bu hemen hemen her şeyi anlattı," dedi ve elindeki şişeyle oturma odasını işaret etti.

"Onlar hakkında çok şey söyledi ama ben onlar için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Evet, ben de sadece böyle bir ebeveyne sahip olmakla kalmayıp, aynı zamanda onlarla ilişkiye girmekten çekinmeyen bir adamla birlikte olmak konusunda ne hissettiğin konusunda endişeliyim," diye karşılık verdi.

"Onlarla yatıp kalkıyor mu?" diye sorarken kafası karışmış gibiydi.

Bira şişesinin bir ucuyla daha oturma odasını işaret etti, bu seferki çok daha tedirgindi.

"Bebeğim, orada bana hiç iyilik yapmadılar," diye belirtti.

"İçeri zorla girdiler," dedi kadın.

"Evet, bunu yapması için zorladıkları kişi bendim," diye onayladı.

"Auggie, dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine gerçekten şaşırdım.

onlarla kaybetmek. Yani, onlara alışkınsınız ama bir yabancından dinleyin. Bu *çılgıncaydı*."

Ona baktı.

"Cidden," diye devam etti, "sana gelmelerine rağmen sanki sen yokmuşsun gibiydi. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bilmiyorum," dedi.

"Pardon?"

"Ben yokum."

Onun bu sözlere verdiği tepkiyi izlemek, bir bariyere çarpan arabadaki çarpışma testi mankenlerinin ağır çekimini izlemek gibiydi. Vücudu öne ve arkaya sallanıyor, gözleri ona kilitleniyordu.

"Annemin her gün kalkıp iyi bir kahvaltı yapmamı sağlamadığını söyleyebiliriz," diye devam etti.

Ve bu onu irkiltti. Ama işi bitmemiştii.

"Karakterimin sahneye çıkma zamanının geldiğine karar verene kadar onlar için bir hiçim. Hiç olmadım, Pepper. Şu anda beni tamamen unutmuş durumdalar. Ya kaldırımda kavga ediyorlar. Ya da araçlarının içinde, birbirleriyle yarışarak eve dönüyorlar. Ya da bir sonraki dramlarına kimi sürükleyeceklerine karar verdiler ve oraya doğru gidiyorlar. Bu eve, günümüze zorla girmeleri, yaptıklarını yapmaları, söylediklerini söylemeleri, benden aldıkları tepkiyi almaları onlar için önemli değil. O, o ve kızla ilgili, çünkü dürüstçe onu sevdiğini düşünüyorum, bu sadece berbat bir aşk. Kadın sadece kendisiyle ilgili, son. Ve hepsi bu."

"Auggie," diye fısıldadı.

"Ama bunun üstünde olmalıyım. Beni etkilemesine izin vermemeliyim. Birbirlerine söyleyeceklerini söylemelerine izin vermeli ve bana olan ilgilerini kaybedinceye kadar beklemeliyim."

"Gördüğüm kadarıyla, içinde olmaktan başka seçeneğin yoktu." "Herkesin bir seçeneği vardır, Pepper."

"Ve hiçbir çocuk ailesinin ona olan ilgisini kaybetmesini beklemek zorunda kalmamalı çünkü hiçbir çocuk ailesinin ona olan ilgisini kaybettiğini hissetmemeli. Sekiz ya da seksen yaşında olmanız umurunda değil."

"Pepper, kahvaltı yaptığımdan emin olmadılar, hatırladıklarından daha fazla doğum günü unuttular ve sen bana kapıyı annemden daha hızlı açtın, onlar dışarıdayken ve o başka bir yerde yaşarken ve ben onu ziyarete geldiğimde."

Kadının yüzünde bir şeyler kıpırdadı, adam bunu gördü.

Ama kafasının içinde bulunduğu yerdeydi ve bunu ona vermeyi bitirmeliydi ki o da bunu anlasın ve nesi olduğunu merak etmesin.

"Onlarla hayatım böyle ve keşke bunun sadece ara sıra olduğunu söyleyebilseydim ama her zaman kavga ediyorlar ve bir şekilde kavga ettiklerinde bunu umursadığıma kendilerini ikna etmişler. Telefonlar. Mesajlar. Az önce tanık olduğun gibi ortaya çıkıyorlar. Acılarını bastırmak için beni bir bira içmeye davet ediyorlar ama çoğunlukla diğerini, yani oğullarını bana şikayet ediyorlar. Sanki dostlarıymışım gibi. Görmezden gelmeyi denedim. Mantıklı zamanlarında onlarla konuşmayı ve dahil olmak istemediğimi söylemeyi denedim. Taşınmak, numaramı değiştirmek ve hayatlarından kaybolmak için yapabildiğim kadar çok oyun yapmak dışında, ki dürüst olmak gerekirse bunu düşündüm, onlardan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

Ağzını açtı ama arka kapı çalındı ve bir "Yoo hoo" sesi duyuldu.

Auggie camlı kapıdan Tod ve Stevie'nin dışarıda olduğunu görmek için o tarafa baktı.

Harika.

Kapıya doğru ilerledi ve bu kez tereddüt etmeden kenara çekilerek kapıyı açtı.

Tod ve Stevie içeri girdiler, Tod gözlerini Pepper'a, Stevie ise Aug'a dikmişti.

Tod, Pepper'a "Kızım, bu kazak elbise çok *güzel*," dedi.

Birbirlerini zaten tanıdıkları için tanıştırmaya gerek yoktu. Tod ve Stevie, Lottie'nin kız kardeşi Jet'in ekibi olan Rock Chick kabilesinin bir parçasıydı.

Ve bir sürü şey birbirine karıştı.

"Teşekkürler," diye yanıtladı.

Tod, Stevie'ye döndü ve "Bana bir kazak elbise lazım" dedi.

Bu noktada şunu belirtmek önemli: Tod, Burgundy Rose o l a r a k bilinen bir drag queen'di.

Stevie hiç vakit kaybetmeden şu yanıtı verdi: "Elbiselerinizin pulları, elbise dolabınıza soktuğunuzda örgüye takılacak."

Tod bunu gözle görölür bir şekilde d ü ř ü n d ü v e bunu yapmak için işaret parmağını ağızının yanına koydu.

"Her şey yolunda mı?" Stevie Aug'a sordu.

"Üzgünüm, duydun. Annemle babamın arasında bir şey var," dedi Auggie ona. "Duydum ve gördüm," dedi Tod. "şu anda bir gösteri yapıyorlar.

Tennessee Williams'ın daha önce bilinmeyen bir oyununu izleyeceğiz."

Auggie o tarafa baktı, buzdolabını, dolapları ve ocağı gördü, hiçbir şey duymadı ama Tod'dan bir an bile şüphe etmedi.

Tod sözlerini şöyle bitirdi: "Buraya hem iyi olup olmadığınızı sormaya hem de göründüğü gibi biraz uzun sürecek olursa acıkırız diye patlamış mısır patlatıp patlatmayacağımızı sormaya geldik."

"Kahretsin, üzgünüm," diye mırıldandı Aug, midesine ekşi bir şeylerin çarptığını hissetti ve harekete geçmeye başladı. "Onlardan kurtulacağım."

Fazla uzaklaşamadı çünkü aniden Pepper kapının önünde duruyordu.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi.

Stevie, "Sadece belirtmek için söylüyorum, buraya *çoğunlukla iyi olup olmadığınızı* görmek için geldik," diye düzeltti.

Aug omzunun üzerinden Stevie'ye baktı ve "Teşekkürler. Ben iyiyim. Ben de icabına bakacağım." Pepper'a döndü ve "Bebeğim, lütfen yoldan çekil. Dışarı çıkıp onları arabalarına götürmeye çalışacağım."

"Bugün yeterince zamanınızı aldılar," diye karşılık verdi.

"Peki ya onları gönderirseniz, Pazar günümüzü ne yapacağız?" Tod sordu. "Ben tembel bir Pazar gününe varım. Sıkıcı bir şeye asla hayır demem."

Tekrar çocuklara döndü ve "İyi davranıyorsunuz. Bunu takdir ediyorum. Ama-"

"Aması yok," diye araya girdi Tod. "Ve muhteşem elbiseli kız haklı. Eğer onlar senin ailen ise, on saniye yeterli." Elini havada salladı. "Zaten ilgimi kaybettim. İkinizin *sonunda* nasıl bir araya geldiğini konuşmanın zamanı geldi. Üçüncü perdenin seni de kapsadığına karar verirlerse onların hedef menziline uzakta olman için bunu bizim evde yapacağız." Stevie'ye döndü. "Freixenet var mı?"

"Hiç Freixenet'imiz yok mu?" Stevie cevap verdi.

"Aman *Tanrım!*" Tod küçük bir sıçrama yaptı ve Pepper'a baktı. "Sadece Freixenet değil, bu kesme kristal şişede Freixenet Rosé de var. İkinizin de birbiriniz hakkında kafalarınızı kışınızdaki çıkarmanız için *mükemmel bir* vaftiz töreni."

"Tod!" Stevie tersledi.

"Yanılıyor muyum?" Tod kocasına sordu.

"Belki değil, ama Tanrı aşkına," diye karşılık verdi Stevie.

"Yıllardır birlikteyiz, davranışlarıma şaşırmış gibi davranmayı ne zaman bırakacaksın?" Tod sordu.

"Şaşırmış gibi yapmıyorum, terbiyeli olmayı öğreneceğine dair sonsuz umudumu gösteriyorum," diye karşılık verdi Stevie.

Tod, "Eğer uslu bir adam isteseydin benimle evlenmezdin," diye karşılık verdi.

Stevie, Auggie ve Pepper'a döndü. "Onun haklı olmasından nefret ediyorum." Tod kendini beğenmiş bir ifade takındı.

Auggie'nin çevresindeki bir başka ilişkide de insanlar birbirlerini sağlıklı bir şekilde seviyorlardı, şakalaşmalar ya da atışmalar olsa bile.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Tod sordu. Aug, Pepper'a baktı.

Gözleri buluştuğu anda, gözlerinin ötesini, beyninin içini görmeye çalıştığını hissettirdi.

Sonra da "İyi bir rozeye bayılırım."

dedi. Evet.

Onu okumuştı.

Çünkü onunla zaman geçirmek istiyordu.

Ama Tod ve Stevie'den gerçekten hoşlanıyordu. Etrafta olmak eğlenceliydi. Nazik insanlardı. Onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

Ve eğer annesi ya da babası tekrar kapısını çalarsa, duymayacaktı.

o.

Adamlara geri döndü. "Philly Peynirli Ribeye'mi yapıyorum sandviçler ve bende bolca var."

Tod buzdolabına doğru ilerledi. "Mutfağımızda misafir şef olacaksın. Ben malzemeleri paketlemeye başlayayım."

Stevie kocasının hareketlerini izlerken sırtıttığını gizlemedi.

Sağlıklı.

Sevgi dolu.

Mutfağında.

Aug tekrar Pepper'a baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Sorusunu anladı.

Ve cevap verdi, "Öğleden sonra tamamlandı."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Askıya Alınmış Animasyon

BİBER

Tod ve Stevie'nin **evinden** ayrılmamız tahmin ettiğimden daha geç oldu ve geç olmasının nedeni Tod'un Yahtzee oyununu çıkarmış olmasıydı.

Saatler süren bir Yahtzee turnuvası maratonuna katılırken birden fazla Freixenet şişesini bitirmiştik, çünkü turnuva sırasında hepimiz birbirimizi gülmekten kırıyorduk (Aug Freixenet içmese de birasını getirmişti, çünkü görünüşe göre testosteron dolu komandolar köpüklü şarap içmiyorlardı - bu Tod, Stevie ve benim için sorun değildi, daha çok bizim için sorunluydu).

Auggie'nin rahatlaması, eğlenmesi, gülmesi hoşuma gidiyordu (her ne kadar genelde ondan duyabildiğim derin, gırtlaktan gelen kahkahalar olmasa da) ve bu sebepten daha fazlası için gecenin bitmesini istemiyordum.

Daha büyük sebep, Auggie ile geçirdiğim zamanın bitmesini istemiyordum.

Muhtemelen ne kadar zor olacak olsa da, ailesiyle olanlarla ilgili konuşmanın bitmesini de istemiyordum.

Tartışacak daha çok şey vardı. Ve bu tartışmanın odağında da, onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasının

ona.

Yani, Tanrı için Gonzo ya da eşini döven bir suçlu değildim. Kaba, müdahaleci bir drama kralı değildi.

Şimdi neden ona kapımı açtığıma şaşırılmış görüldüğünü anlıyordum, evime geldiğinde ne kadar heyecanlandığımı açıkça ifade ediyordu.

Ama...

Ailesi hatırladıklarından daha fazla doğum gününü mü unutmuştu?

Aug'un müthiş lezzetli sandviçlerini yerken, köpüklü şarap içerken ve harika bir arkadaş ortamında Yahtzee oynarken aklımdan defalarca geçmesine rağmen bunu düşünmek zordu.

Bu yüzden gece boyunca sık sık kendimi ona, bu tatlı, düşünceli, yakışıklı adama bakarken bulurdum ve kalbimin sıkıştığını hissederdim.

Doğal olarak Juno'nun büyüdüğünü düşünmemeye çalışıyordum. Üçüncü sınıfın dördüncüye yol açtığı fikrini düşünmek bile hoşuma gitmiyordu, gözümü kırpardım ve o ortaokulda olurdu. Sonra liseye. Ve birdenbire kendi hayatını kuracak, kendi işini yapacak, maceralarını yaşayacak, belki evlenecek, bebekler yapacaktı.

Şu andan itibaren tüm bunlar hakkında tek bir şey biliyordum.

Muhteşem olacaktı.

Onunla gurur duyardım.

Ve bana verdiği her an, onu alırdım.

Ve şimdi olduğu gibi, sonsuza dek olacağı gibi, onunla birlikte olduğum her dakika bir hediye olacaktı.

Auggie'nin anne ve babasının kapısına gelip ona, birbirlerine ve bana nasıl böyle davranabildiklerini anlayamıyordum.

Bunun onun için nasıl bir his olduğunu anlamak *istemedim*. Ama düşünmek zorundaydım.

Bunu duymak zorundaydım, asla anlayamayacağımdan değil, ama bununla nasıl başa çıkmaya karar verirse versin onun yanında olabilmek için.

Tod nöbete devam etti ve Auggie'nin ailesi bir daha kapısına yaklaşmadı (bununla birlikte, birinin bavullarını ön yürüyüşe fırlatmak, ailesinin bile görmezden gelemeyeceği bir açıklama yaptı). Evin önündeki durumları sona erdi ve bundan sonra ne yapacaklarsa onu yapmaya gittiler.

Auggie'nin ailesinin ziyaretinin tek bir iyi yanı vardı.

Ailemin ne kadar berbat durumda olduğunu aklımdan çıkarmamı sağladı.

Ancak, bu konu üzerinde düşünmem gerekeceği gerçeğini zihnimden uzaklaştırdım.

Hepsini.

Çünkü o sabah benim başıma gelenler ve o öğleden sonra Auggie'nin başına gelenler çok düşündürücüydü.

Auggie, Tod ve Stevie'den ayrıldıktan sonra bizi arka kapısından içeri aldı ve kapıyı kapattıktan sonra kilitlemek için anahtarını kullanmasının iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Evet, görünüşe göre o gece eve gitmeyecektim. Bu benim için biraz daha iyiydi.

Çantamda diş fırçam, bir çift uyku şortu, bir atlet, t e m i z l e y i c i m , nemlendiricim ve temiz bir külot olması iyi oldu.

"Bir bardak şarap daha ister misin?" Auggie sordu. "Geceyi burada geçirmek istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Göstergeler oradaydı. Ama kimse varsayımda bulunmamalıydı. "Bunu ben de isterim," diye yanıtladı.

"Ve sadece teyit etmek için, evet. Yarın Juno ve benimle akşam yemeğine gelmeni hâlâ istiyorum."

"Tamam," dedi usulca.

"Ve bunun benim ağzımdan çıktığına inanamıyorum, çünkü sanırım seninle tekrar seks yapmak istediğimi nispeten açık bir şekilde ifade ettim," diye başladım.

Mükemmel biçimli dudakları neredeyse sırtacak şekilde büküldü. "Evet, bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettin."

"Ancak bu gece, eğer senin için de uygunsa, sadece seninle olmak istiyorum," diye sözümü bitirdim.

Hiçbir şey söylemedi.

"Ya da seks yapabiliriz," diye ekledim çabucak.

"Sadece benimle olmak istiyorsun," dedi, sanki uygun olduğundan emin olmadığı kelimeleri deniyormuş gibi.

"Seni sen olduğun için istiyorum," dedim. "Seni orgazm olmak için istemiyorum. Seni kendim için bir şey elde etmek için istemiyorum. Kendimi arzu edilir hissetmek için. Kuru bir büyüğü sona erdirmek için. İnşa ettiğimiz şeyde daha sağlam hissetmek için," diye açıkladım. "Ben sadece seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Sadece senin için."

Yine bir şey söylemedi.

Ama bu sefer, ben oraya giremeden konuştu.

"Şu anda sana atlamamak için kendimi zor tutuyorum."

Hemen hemen her zaman onun da üzerine atlamamanın çok zor olduğunu söylemeye gerek yoktu.

"Samimi bir şekilde bağlanmaktan memnun olurum Auggie," dedim sessizce. Geniş göğsünü genişleten derin bir nefes aldı.

"Evet, bunu yapacağız. Doğru zaman geldiğinde. Uyumak için tişörtlerimden birine ihtiyacın var mı?"

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, öyle heyecanlıydım ki bunu yapacaktık, bana bunu verecekti.

Bu da ona bir şey vermeme izin vermektir. O da bana bir şey verecekti.

Onu.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu da düşünmek gerekiyordu. Ama bu da sonrası içindi.

"Uyumak için bir şeyler getirdim ama evet, senin tişörtlerinden birini istiyorum," dedim.

Çünkü Auggie'nin gömleğini vücudumda hissetmeyi çok istiyordum. Yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve elini bana doğru uzattı.

Ben aldım.

Bizi mutfağından dışarı çıkardı.

Evi büyük değildi, ön tarafta oturma odası, arka tarafta yemek odası olan genişçe bir oda vardı ve burası mutfığa açılıyordu.

Oturma odasına girdikten sonra çantamı onun koltuklarından birine bıraktığım yerden aldım ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Küçük bir sahanlık, buradan çıkan üç kapı.

"Ofis ön tarafta," dedi. "Banyo, ortada. Yatak odam burada, arkada."

Sonra beni odasına çekti ve siyah vurgulara sahip, gömme montajlı, modern, baş üstü aydınlatma armatürünü açan bir düğmeyi çevirdi.

Odası sıcak, gerçek bir maviye boyanmıştı. Aksanlar beyaz, diğer açık maviler, koyu maviler ve grilerden oluşuyordu (bunlar çoğunlukla ahşap zemini kaplayan çizgili halıda yer alıyordu).

Düzenliydi, neredeyse dayanılmaz derecede.

Yatak hazırlanmıştı, beyaz yorgan tam olarak üstten aşağıya doğru kıvrılmıştı, öyle ki kenarına bir terazi koyup kıvrımın ne kadar düz olduğunu görebileceğimi hissediyordum. Yorgan da yatağın altına sıkıştırılmıştı. Taş mavisi kapitone yatak örtüsü yatağın üzerinde mükemmel bir şekilde katlanmıştı.

yatağın ucunda. Beyaz yastık kılıfları içindeki yastıklar, yatağın baş tarafındaki şemsiye içindeki yastıklarla tam olarak istiflenmişti.

Kutu gibi komodinlerin üzerinde lambalar da dahil olmak üzere hiçbir şey yoktu (yatağın her iki yanındaki başlığın üzerinde yine siyah renkli, duvara monte edilmiş ayarlanabilir okuma lambaları vardı).

Uzun boylu şifonyerin üzerinde kobalt mavisi saksıda bir bonsai ağacından başka bir şey yoktu.

Odadaki diğer tek şey bir köşede duruyordu. Üzerinde delikler olan parlak gümüş metalden yapılmış bir sanat eserine benziyordu, tepesi kesilmiş bir dikdörtgen şeklindeydi ve yanında durursam kalçama kadar geliyordu.

Yatak odası da evin geri kalanı gibiydi.

Kesinlikle bir tarzı vardı. Ve minimalist dekoru hakkında söylenecek bir şey vardı, temiz ve düzenli. Huzur hissi veriyordu.

Ama düzenli ve tertipliydi. Konuşacak başka bir şey daha var.

Auggie beni bırakıp şifonyere doğru yürüdü, çekmeceyi açtı, bir tişört aldı ve yanıma geldi.

Bana gömleği uzattı ve dedi ki, "İşini yap. Ben evi kapatacağım. Ben gelmeden önce bir bardak suya ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Düşünceli biriydi. Başımı salladım.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Sonra o gitti ve ben de vakit kaybetmeden onun tişörtünü ve çantamı banyoya götürdüm.

Üzerimi değiştirdim, dişlerimi fırçaladım, yüzümü temizledim, nemlendirdim ve dışarı çıktım.

Auggie'nin odasına girdiğimde onu açık mavi, pamuklu bir pijama pantolonunun ipini bağlarken gördüm.

Göğsünün açık olduğunu ilk kez görüyordum.

Göğüs kaslarında siyah kıllar vardı.

Ayrıca Zeus'un kendi elleriyle oyulmuş omuzları, göğüs kasları, karın kasları ve pazıları vardı.

Ve o pijama pantolonuyla kışına girmeyeceğiz.

Yowza.

Onu gördüğümde, seks yapmama kararına doğrudan bir darbe yedim.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı ve tuvalete gitmek için yanımdan geçerken elime dokundu.

Şifonyerine geçmeden önce cinsel dürtülerimi bastırmak için bir an durdum, eşyalarımı üstüne koydum ve dikkatimi yatağa çevirdim.

Bir çeyreklik sekip tavana çarpsa bile, içine girdim ve yatağın kapıya bakan tarafına bakarak ortada bağdaş kurup oturdum.

O zaman tepe lambasının sönmük olduğunu, yatağın üzerindeki iki okuma lambasının açık olduğunu ve köşedeki sanat eserinin aslında bir lamba olduğunu ve yanlarındaki ve üstündeki deliklerden yumuşak bir ışık geldiğini fark ettim.

Güzel.

Auggie'nin dönmesi uzun sürmedi ve odaya girdiğinde tüylerim diken diken oldu ve gözleri yatağında bana çarptığında kekeledim.

Onun yanlış bir adım attığını ya da tereddütle bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Vücuduna ve onu kullanarak yaptığı şeylere güveniyordu. Öyle ki, o zamana kadar, onunla tanıştığımdan beri sakarlık yaptığını, ayağının takıldığını, ellerinin titrediğini, hiçbir şey yaptığını görmediğim gerçeğini hiç düşünmemiştim.

Ama beni yatağında görünce bir adım da olsa durakladı.

Tamam, belki de oraya gitmenin zamanı değildi. Benim için, bizim için, Juno'yu onunla tanıştırmak için ve sonra onun için alana ihtiyacı vardı.

Derin düşüncelere dalmak gerekiyordu.

Ama yardım edemedim ama oraya gittim.

Bu adama aşık olduğuma dair güçlü bir his vardı içimde.

"Hey," dedim, donmuş gibi görüldüğünde, orada dururken.

Kendini toparladı ve "Hey" diye cevap verdi.

Yatağa doğru ilerledi ve o sırada hareketlerinde kesinlikle garip bir şeyler vardı. Sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi.

Sakarlık yapıyor ya da hareketleri sarsılıyor gibi değildi.

Neredeyse utanıyor gibiydi.

Oh, evet.

Bu adama aşık oluyordum.

Yastıkları, çekici siyah lekeli ahşap yatak başlığına dayanacak şekilde ayarladı ve yatağa girdi, uzun bacaklarını dik tutarak yastıklara yaslandı.

Uzanıyordu.

Yine de kaskatı kesilmişti.

"Rahatsız mısın?" Dikkatlice sordum.

Ona sorumu yönelttiğimde çıplak ayaklarına bakıyordu ve bana bakmadan önce bir süre bunu yapmaya devam etti.

"Kendimi açıkta hissediyorum."

"Nasıl?" diye sorarken ses tonumu yumuşak ve temkinli tuttum. "Onları gördün."

Ailesini kastediyordu.

"Marie onlarla tanıştı mı?"

Sorguladım. Başını salladı.

Uhhhh...

Ne?

Vay anasını.

Yıllardır birlikteydiler ve nişanlıydılar.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Gerçekten," diye onayladı ve sonra açıkladı. "İkimiz de Kaliforniya'da görevliydik. Pendleton Kampı'nda. Hiç ziyarete gelmediler. Ve malum nedenlerden dolayı, tatillerde onu eve çağırmayı pek sevmezdim. Çoğunlukla eve hiç gelmedim. Sadece büyükbabam, yani babamın babası öldüğünde ve annem tiroid ameliyatı olduğu için beni eve gelmeye zorladığında geldim."

Bu bilgi tam olarak algılanamadan konuşmaya devam etti.

"Ve sadece bir uyarı, büyük sezonları yaklaşıyor." "Büyük sezonlar mı?"

"Şükran Günü ve Noel. Drama için en uygun zaman."

Muhteşem.

Pozisyonumu değiştirdim, böylece başımı onun tarafına çevirerek yatağın onun tarafına bakmıyordum, onun yerine tam karşısındaydım.

"Madem onlardan güvendediniz, neden Denver'a döndünüz?" diye sordum.

"Çünkü Denver'ı seviyorum," diye cevap verdi. "Orası benim evim. Cali'ye karşı değilim. Ama mevsimleri seviyorum. Burada arkadaşlarım vardı. Dağları seviyorum, sadece sörf yapmayı sevdiğim için değil. Onlar hiçbir zaman evim gibi hissettirmedi ama Denver her zaman hissettirdi."

Kesinlikle anladım.

Bulunduğum durumdan kurtulduğumda, daha uzaklara gidecek param yoktu.

Ama yapsam bile, yapabileceğimi sanmıyordum.

"Kiliseye katıldıktan sonra açıkçası annemin sevgisini hiçbir zaman tam olarak hissedemedim," diye açıkladım.

Kaşları havaya kalktı.

"Beni sevdiğini biliyorum," diye devam ettim. "Anlarımız oldu. Zaman zaman. Özellikle de babam etrafta olmadığında. Ama beni onaylamazdı. Gençken, onlarla aynı evde yaşarken bile söz dinlemezdim. Ve onun onayını istiyordu. Bu da babam yanıdayken beni sevdiğini gösteremeyeceği anlamına geliyordu, çünkü kafasında bir şekilde babamın isteklerine karşı gelecekti."

"Bebeğim," diye mırıldandı.

Sempatisi ne kadar hoş olsa da, o anda buna ihtiyacım yoktu.

Onun anlamasına ihtiyacım vardı.

"Belki de bu yüzden Juno'nun döndüğü her yerde onu sevdiğimi görmesini sağlıyorum. Bunun ne kadar önemli olduğunu görüyor.

Ofisimizde ona ait bir yer olması. Sabahları kalkıp ona kahvaltı hazırlıyorum. Her neyse," dedim ona. "Belki de bu sadece senin olduğun kadındır. Anne o l d u ğ u n için," dedi.

önerdi.

"Belki," diye onayladım. "Ama annemin beni sevdiğini biliyorum. Babam... Bilmiyorum. Yanlış yola sapmış. Gerçi bence işin aslı o sadece bir takipçi. İnançları konusunda çok güçlü görünüyor ama bu inançları yaratan o değil. Başka biri ona ne düşünmesi gerektiğini söylüyor. Ve o bunu sorgulamıyor. Araştırma yapmıyor. Üzerinde kafa yormuyor ve dünyaya, dünyaya bakış açısına, ailesine, hayatına nasıl uyduğunu düşünmüyor. Ona ne düşünmesi gerektiği söylenir ve o da bunu düşünür. Kiliseden önce, ben çok gençken, biz farklı bir aileydik. Çok fazla arkadaşları vardı. Bir sürü parti. Geriye dönüp baktığımda, etrafta uyuşturucu olduğunu fark ediyorum. Esrar. Bazı halüsinojenler. İçki. Müzik. Gençtim ama yine de annemle babamın o zamanlar açık bir evlilikleri olduğunu düşünüyorum, yine de kesinlikle birbirlerine bağlıydılar. Ama mutluydular. Biz de mutluyduk. Biz bir aileydik. O zamanlar beni seviyordu."

Auggie hiçbir şey söylemedi ama gözlerini benden ayırmadı.

"Sevgisine layık olmadığım söylenene kadar beni sevdi." O zaman bir şey söyledi.

"Pepper, tatlım."

Başımı salladım. "Sorun yok Aug. Gerçekten. Gerçekten. Uzun zamanımı aldı ama bunu kabullendim. Başka seçeneğim yoktu. Özgür kalmak için bazı uç kararlar aldım. Onları hayatımdan belli bir şekilde silmek için. Sahip olmadığım aileyi kurmak için. Corbin'i buldum. Bir yalancıya aşık oldum. Çok hızlı ve çok genç yaşta hamile kaldım. Hepsi sahip olmadığım bir şeyi arzuladığım içindi. Ama hamileyken," diye gülümsedim, "Juno'yla ilk kez karşılaştığımda, 'Bu da ne böyle? Beni geri koy.'"

Auggie buna

gülümsedi.

Konuşmaya devam

ettim.

"Göğsümde kıvranıyordu, oyalanmayı bırakmam gerektiğini fark ettim. Bu gerçektir. Bu sadece benimle ilgili değildi. O da oradaydı. Ve o zamanlar, Corbin. Sonra o da yapacağını yaptı ve ihanetin acısını atlattıktan sonra, bununla zaman geçirdim. Aldığım kararlarla. Yaptıklarımınla. Juno'yu babası olan adamı gerçekten tanımadan bu dünyaya getirmek. Kendimi bile tanımadan. Ve bunun *gerçekten* benimle ilgili olmadığını fark ettim. Sadece Juno ile ilgili bile değildi. Çok daha büyük bir dünyanın parçasıydım ve bu dünyadaki ayak izim boktan bir iz olamazdı. Etrafımdakilere göz kulak olmalıydım. İyi bir insan olmalıydım. Kendim için. Juno için. Herkes için."

"Bu yüzden mi ailenizi hayatınızdan çıkarmadınız?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladım. "Onları hayatımdan çıkarmadım çünkü beni sağlıklı bir şekilde sevmeyebilirler ya da artık beni hiç sevmeyebilirler. Ama ben onları seviyorum."

Bu sözler üzerine ayağa kalktı, bana döndü, bir dizini bükerek yarı bağdaş kurdu, diğer ayağını kalçamın yanındaki yatağa koydu, dizini bükte.

O

Bir eliyle vücudunun üst kısmının ağırlığını yatağa verirken, diğer eliyle uzanıp benimkilerden birini tuttu ve parmaklarımla oynadı.

Bütün bunlar bana dokunması, hatta beni yarı kuşatması içindi. Tüm dikkati bende idi.

Onun
yakınlığı.

Onu.

Tanrım, Auggie.

"Bu da beni şuna getiriyor tatlım," diye devam ettim. "Onları seviyor musun? Bu yüzden mi onları hayatından çıkarmıyorsun?"

"Çoğunlukla pes etmediğim için," diye bilgilendirdi beni. Başımı salladım. "Pardon? Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Marie'yle ilişkiyi bitirdiğimde, yaptığı şeyden sonra sinirlendiği ve hatta kızdığı tek an buydu ve benim cevabım bizi yeniden bir araya getirmek oldu. Hiçbir şeyden vazgeçmediğimi yüzüme vurdu, 'Ailen olan o yer israfları da dahil' dedi. Ama o bir kez çuvallamıştı ve ben ondan vazgeçiyordum."

"Seni bu konuda yargılayabileceği bir yerde değildi," diye belirttim.

"Bunu biliyorum ama o bizim bitmemizi istemedi. Yaptığı şeyin sonuçlarıyla yaşamak istemedi. O zamana kadar çaresizdi."

"Tamam, hepsini duydum ama yine de ailemden vazgeçmem derken ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Tüm bu saçmalıkları bir kenara bırakın, çoğunlukla o, 'o' annem oluyor, babam iyi bir adam."

Başını salladı ve sanki onu çürütecek bir şey söylemişim gibi elimi bırakıp onu da aramızda salladı.

Sonra devam etti.

"İlk günlerde, ben daha gençken, daha da önemlisi o daha gençken, bazı aptalca şeyler yaptı. Kibirliydi. Gerçekten yakışıklı bir adamdı. Bunu biliyordu. Güzel ve bir o kadar da kibirli bir kadınla evlendi ama bir yuva kurmadı. Hatta onunla dışarı çıktığımı ve onu kadınlarla flört ederken izlediğimi hatırlıyorum, küçük oğlu yanında, karısı başka bir yerde. Bu konuda garip hissettiğimi hatırlıyorum. Bundan hoşlanmamıştım ve bunu anlamak için bile çok gençtim."

"Evet," diye onayladım o durakladığında.

"Ve seninle konuştuğumuz gibi," diye devam etti, "aldatmayı kabul etmiyorum. Bu yüzden onu affetmiyorum. Sadece diyorum ki, işler kontrolden çıktı ve yol boyunca gerçekten acayip bir şekilde çarpıtıldı. Bu onun suçuydu. Kadının da suçu var. Tamamen işlevsizliğin içine düştü. Ama babam? Yılın babası değildi ama bana göz kulak oldu."

"Bir ebeveyn bundan daha fazlasını yapmalıdır."

Başını salladı. "Demek istediğim, annenin kanser olduğunu duyduğunda umursadı. Direkt sana baktı. Kim olduğunu bile bilmiyordu ama senin için bunu hissetti. Annem bunu anlamadı bile. Onunla ilgili değildi, bu yüzden kelimeler söylendiği anda buharlaştı. Aradaki fark bu. O yüzden düzeltiyorum. Babamdan vazgeçmemek anlamında pes etmiyorum. Bir gün sağlıklı bir döngünün içinde olduğunu fark edeceğini ve ondan kurtulacağını umuyorum. Annem, o ümitsiz vaka. Ona sadece onun için katlanıyorum."

Annesiyle babasından çok daha fazla sorunu olduğunu fark etmiştim.

Ve ikisiyle tanıştığымda, yanlarında bulunduğum kısa süre içinde bile nedenini anladım.

Şöyle ki.

"Bence tüm bunlar sizi sandığınızdan çok daha fazla etkiliyor," diye belirttim.

Başka tarafa baktı.

O sırada elini tutan bendim ve bunu yaptığım da dikkatini tekrar çektim.

"Auggie, az önce sırf onlarla tanıştığım için kendini açıkta hissettiğini söyledin.

Bir kadınla nişanlıydın, onunla yıllarca birlikteydin ve o senin ailenle hiç tanışmadı. Oturma odanızda oynadıkları sahneden sonra size yaptığım yemek davetini geri çekeceğimi düşündünüz." Elini sıktım. "Sen onlar değilsin. *Seninle* görüşüyorum. Benimle ve kızım la akşam yemeği yemeni istiyorum. Koruyucu, özenli, nazik ve komiksin. Çocuklarla aran iyi. Harika öpüşüyorsun. O kadar çok şey sin ki, hiçbirinin onlarla ilgisi yok. Ama bence sen öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Juno'yla tanışmalarını istiyor musun?" diye sordu. Kahretsin.

Bu zor bir soruydu.

Dikkatlice ama dürüstçe ilerledim.

"Etraflarında bulunduğum kadarıyla, pek de öyle olmadığını söyleyebilirim," diye itiraf ettim, "Ama Juno bu dünyadan. Onu uzak tutmayı tercih edeceğim pek çok şey yaşadı, gördü, duydu. Onu hayatın zorluklarından korursam işimi yapmamış olurum. Eninde sonunda işlevsiz insanlarla muhatap olacak. Kaba insanlarla. Bencil insanlarla. Düşüncesiz insanlarla. Bunlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmeli."

Birden derimin kaşındığını hissettim.

Bunun nedeni de yüzünde beliren ifade ve "Bu beni mahvediyor" sözünü zorla söylemesiydi.

Yumuşak sesi gergin, neredeyse cızırtılıydı, sanki bu kelimeleri oluştururken acı çekmiş gibiydi.

"Neyin var senin?" Sessizce sordum.

"Seninle olmak."

İki kez düşünmeme fırsat vermeden elini bıraktım ve midemin tatsız bir dalışa geçtiğini hissederek uzağa doğru eğildim.

"Hayır, o değil. O değil," dedi hızla ve iki eliyle yüzüme uzandı. Bir kez tuttuğunda, kendine yaklaştırdı. "Öyle değil," diye fısıldadı.

"Tamam, şimdi 'öyle değil' derken ne demek istediğini anlamıyorum," dedim, sesim kısıktı.

"Sanki kötü bir şeymiş gibi."

"Seni becermek nasıl iyi olabilir

ki?" "Çünkü nasıl olduğunu

görüyorum." "Ne nasıldı?"

"Bana nasıl davrandılar," dedi. "Birbirlerine nasıl davrandıklarını. Sürekli üzerime geliyorlar. Kontrol edemiyorum. İş yerinde bir toplantıda olacağım ve saçma olmayan saçma şeyler düşüneceğim. Mesela kadınları olan tüm erkeklerin işe seyahat bardağı getirmesi gibi. Hayatında seni önemseyen biri varsa bunu yaparsın. Birlikte nasıl bir hayat kurarsınız. Annemle babam evde seyahat bardağı bulunduracak kadar bile birbirlerine bakmıyorlar. Ya da yemek. Babam kalkıp ikisi için bir fincan kahve yapmıyor çünkü ikisi de kahve içiyor, doğal olarak biri yapıyor ki ikisi de içebilsin. Babamın onlarca yıldır yaşadığı evinin bile bana nasıl geçici görüldüğünü, çünkü babamın oraya girip çıktığını. Ben nasıl..."

Başını iki yana salladı.

Ellerini yüzümden çekti. Başka tarafa

baktı.

Yuttum.

"Bundan nasıl zarar gördün?" Yumuşak bir şekilde önerdim. "Çocukken buna nasıl ihtiyacın vardı? Birbirlerine ve sana saygı duymaları için?"

Cevap vermedi.

Yatağın ucundaki örtüye baktı.

Ben de yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmasını sağladım.

"Peki Juno ve ben hayatınızda olursak buna sahip olacağınızı nasıl görüyorsunuz?" Fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi ama siyah gözlerinin derinliklerinde yanan bir şey vardı. O kadar yoğun bir şey ki, sanki irisleri erimiş gibiydi. Dalgalanıyordu. Dalgalanıyordu.

Bundan etkilenerek, "Seyahat kupalarım var, Auggie" derken fısıldamaya devam ettim.

"Seni becermem gerek," diye

gürledi. Evet, öyle yaptı.

Benim de buna ihtiyacım vardı.

Biz de bunu yapmamaya karar

verdik. Planlar değişti.

Ve sen de buna ayak uyduruyorsun.

Bununla *çok* eğleniyordum.

"Oh-" diye nefes aldım ama "kay" kısmını çıkaramadım. Sırt üstü yatmıştım ve Auggie üstümdeydi.

Beni öpüyordu, bana dokunuyordu ve ben daha dilinin ağzımdaki tadını, vücudumdaki ağırlığını ne kadar sevdiğimi fark edemedim elleri tişörtümün içindeydi ve yukarı çıkıyordu.

Kollarımı ondan kurtulması için kaldırdım ve işte oradaydım, yatağında pembe dantel bir külottan başka bir şey giymiyordum.

Aug'un bir eli yatağın içindeydi, kolları dimdikti ve olay gerçekleştiğinde beni ısıracakmış gibi bakıyordu.

Aynı şey benim evimin girişinde de oldu. Çok fazla şey vardı ama yine de basitti.

Ona ihtiyacım vardı.

Bir ayağımı yatağa koydum, havalandım, kollarımdan biriyle onu yakaladım ve sırt üstü yattı, ben de üzerine çıktım.

Pijama pantolonunun büzme ipinin peşine düştüm.

Parmaklarını bileklerime doladı ve oturur pozisyona kadar karın egzersizi yaptı.

"Biber," diye mırıldandı.

"Çıkar şunları bebeğim," diye nefes nefese ellerimi onun elinden çekmeye çalıştım.

Pijamalarıyla başa çıkabilirdi.

Külotumdan kurtulacaktım.

"Pepper," diye tekrarladı, bu sefer mırıldanmadı ve bileklerimi hafifçe salladı.

Ona baktım.

Ve sustum.

Tamamen.

"Bebeğim, seni becereceğim," dedi yüz ifadesine damgasını vuran sözcüklerle. "Beni sikmeyeceksin. Ama önce seni yiyeceğim. Sonra seni becereceğim. Benimle birlikte olmandan hoşlandığım zamanlar olacak, ama ben kontrolden yanayım, bu yüzden ya sakinleşirsin ve zamanımı almama izin verirsin ya da seni bağlarım ve *sonra zamanımı* alırım."

Yanılmışım.

Daha önce nefes nefese kalmamıştım.

Çünkü artık nefes nefese kalmıştım.

"Sakinleşecek misin?" diye sordu.

"Evet," diye kekeledim, üzerinde oturduğum sertlik şaftına karşı kıvranıyordum ve bunun doğru cevap olup olmadığını merak ediyordum çünkü aynı zamanda bağlanmak istiyordum.

"Sırt üstü dönerken külotunu çıkar," diye emretti. "Oh...tamam," diye fısıldadım.

Bunu yaptım ve bunu yaparken zaman kaybetmedim. Auggie bunu yaparken beni izledi.

Onun izlemesi tamamen tahrik edici.

Bana söylediği gibi olduğumda, bana doğru eğildi, ağzımı aldı, beni öptü.

Her zamanki gibi sıcaklık katsayısı hızla yükseldi, ama tam kendimi kap t ı r m a k üzereyken kendimi kontrol ettim.

Kontrol ondaydı.

Ben de ona izin verdim. Ödülümü aldım.

Auggie ağırlığını bana doğru indirdi. Kısa sürede yalan söylediğini anladım.

Önce beni yiyip sonra sikmeyecekti. Hayır.

Önce beni baş döndürücü bir şekilde öptü. Bunu yaparken ulaşabildiği her yerime dokundu.

Sonra göğsümü kabarıklığın altından kavradı ve ona doğru eğildi, ağzına doğru kaldırdı, meme ucunu diliyle döndürdü ve ben altında kıvranana kadar emdi.

Aynısını diğerine de yaptı.

Bacaklarımı ayırmadan önce dudakları, dili ve dişleriyle karnımın derisini ve kalçalarımın yuvarlaklığını keşfetmek için biraz zaman harcadı.

İkisinin arasına yerleştiğinde, sakinleşmekten o kadar uzaktım ki, komik değildi.

Bana hissettirdiği şeyleri hissetmenin dışında bildiğim tek şey, ne yapmak istiyorsa yapmasına izin vereceğimdi, çünkü

Tüm deneyimlerine rağmen, bunu nasıl yapacağını gerçekten biliyordu.

Ama hiçbir
fikrim yoktu.
Hiçbir fikrim
yoktu.

Öpüşme şeklinden anlamalıydım. Beni nasıl vahşileştirdiğini. Beni ele geçirmesi. Auggie ve onun bana yaptıkları dışında her şeyin kafamdaki tek şey olması.

Ama ikisini bir araya getirmedim.

Beni öperek çıldırtabildiğine göre, başka bir yerimi öperse ne olacağı aklıma gelmemişti.

Ve oldu.

Auggie'nin bana yaşattığı son orgazmdan beri kendi kendime orgazm olmadığım için değil.

Çünkü bana oral seks yapmakta çok iyiydi.

Bir süre sonra, bir topuğum sırtına gömülmüş, diğer ayağım yatakta, beni ağzına doğru çekiyordu ve iki kolum başımın üzerinde, ellerim yatak başlığına dayalı, içimde boğulmasını istercesine kendimi aşağı itiyordum.

Benim içimde
boğulmadı. Boğulmadı.

Oradayken. Yakın
olduğunda.

Doruk noktam beni alıp götürmekle tehdit ettiğinde, ağzı gitmişti.

Hayır! Hayır!

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onu bacaklarımın arasında diz çökmüş, pantolonunun ipini çekerken gördüm.

Uyluklarından aşağı düştüler.

Ve işte siyah buklelerden oluşan bir yuvanın i ç i n d e n muhteşem bir şekilde şekillenmiş siki çıkıyordu.

Ona hayranlıkla bakmak için ancak bir saniye bulabildim, ağızım onunla yapmama izin vereceği her şeyi yapmak için sulanıyordu, o talep etmeden önce, "Prezervatif. Çekmeceye."

Kolum bulanıktı, o kadar hızlı hareket ettim ki komodinin çekmecesine doğru döndüm.

Paketi parmaklarımdan almadan önce zar zor tekrar sırt üstü düşmüştüm.

Yırtıp açtı.

Ambalajı bir kenara attım.

Güzel, kalın sikini yuvarlamasını hayretler içinde izledim (hayret sikiyle ilgiliydi ama yuvarlama konusunda da ustaydı).

Sonra ellerini dizlerimin arkasına doladı, baldırlarına düştü, beni kalçalarına doğru sürükledi...

Ohmigod.

"Bana bak," diye hırladı.

Bakışlarım seksimin neredeyse onunkiyle buluştuğu yerden yüzüne doğru fırladı. Ve yüzündeki ifade.

Oh...

Vay canına.

Aletinin başını hissettim.

Ve kalçalarının yumuşak bir hamlesiyle içime gömüldü. Auggie yine benim bir parçam olmuştu.

Onu kucaklayarak başımı yastıklarına gömdüm, sırtım yataktan kalktı ve beni becermeye başladı.

Nazik değildi.

Sert de değildi.

Sadece

doğruydı.

"Bebeğim," diye seslendi ve elinin bacağımdan ayrıldığını ve göğüs ucuma keskin bir çimdik geldiğini hissettim.

Vay anasını.

Güzelmiş.

Ona tekrar baktım.

"Ben seni becerirken sen de beni izle, olur mu?" Aman Tanrım...*evet.*

"Evet," diye inledim.

Kalçalarımı esnetip onun ritmiyle hareket etmeye çalıştım ama onun içine dolduğumda durdu.

"Unh-unh," diye homurdandı.

Umm...

"Ben seni beceririm, sen de benimkini," dedi bana. "Çalışmanı istediğimde sana haber veririm."

Oh.

Benim

.

Aman

Tanrı

m.

Evet!

"Tamam tatlım," diye nefes nefese kaldım.

Tekrar içimde hareket etmeye başladı, yüzündeki o karanlık bakışla, gözlerindeki o alevle beni izliyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim ve onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olduğunu düşünmüştüm.

Evet, evet, evet.

Vay anasını.

Sikişirken kendisinden bile daha muhteşemdi.

"Tatlı kedi," diye mırıldandı, yüzümü ve vücudumu onun itişleriyle hareket ederken izliyordu.

"Teşekkürler," dedim.

Dudakları kıpırdadı.

Sonra da "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazır mısın?" Ben de sordum.

"Seni becermem için," diye açıkladı.

"I düşündün... sen...yapıyorlardı..." I kaydetti, benim kelimeler Çünkü beni beceriyordu.

"Evet, hazırım. Ama seni gerçekten becermeme hazır mısın?"

Uh...

"Daha iyi olacak mı?" diye sordum. Dudak seğirmesi yoktu.

Sırıttı.

Titredim.

Çekildi, beni karnıma doğru kırbaçladı, kalçalarımın üzerine oturdu, hafifçe kaldırdı, sonra içeri girdi.

Ve Auggie...

Beni

becerdi.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve başımı çevirmek için kullandı, böylece yanağım çarşaflarına ve dudakları kulağımdaydı çünkü bana tam olarak bindi.

"Farkı hissediyor musun?" diye sordu, sesi sert ve seksi *AF*.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Kaldır kışını, daha fazlasını istiyorum."

Dediğini yaptım çünkü onun daha fazlasına sahip olmasını istiyordum ve ben de istiyordum.

Parmakları saçlarımda sıkıştı.

İnledim.

"İşte bu, tatlı, lanet olası amcık," diye homurdandı, daha hızlı, daha derine sürdü.

Bir eli saçlarımda, onun sıcaklığı sırtıma geliyor, siki beni sertçe beceriyordu, diğer elini altına soktu ve klitorisimi buldu.

Bir, iki, üç yuvarlandı ve orgazmım keskin ve güçlü bir şekilde içimden geçerken onun altında sarsıldım.

Ama bir türlü geçmiyordu ve ben duygular içinde asılı kalmıştım. Doruğun hazzı. Göğüslerim yatağa yapışmış, meme uçlarım yatağa sürtünüyordu. Auggie'nin siki içime çarpıyordu. Sert nefes alışını, dudaklarından gelen küçük homurtuyu duyabiliyordum, her içe çekişte nefesi tenimde yarışıyordu.

Sonunda, Auggie klitorisimi tekrar yuvarlarken nirvana anı ve ilkim beni terk etmeden önce ikinci kez boşaldım.

Ve o da geliyordu, daha yüksek homurtular tenime çarpıyordu ve bunlar nefes değildi, o kadar derindiler ki fiziksel bir dokunuş gibiydi.

Saçlarımdaki parmakları beni hafifçe sarsmadan önce bitirmemişti.

Ne istediğini biliyordum, boynumu büktüm ve neredeyse amımı aldığı güçle ağzımı aldı.

Tamam.

Şunu söylemek yeterli, benim evimdeki giriş seksi?

Müthiş.

Ama bir açılış gösterisi.

Ana olay *her şeydi*.

Ağzımla işini bitirdi ve ben ağır ağır nefes alıyordum, uyuşuk ama vızıltılı, hala karıncalanıyor ama huzurluydum.

Eliyle kalçamı tutup beni sırtüstü çevirmesi iyi oldu çünkü muhtemelen bunu yapamazdım.

Ağırlığını tekrar üzerime verdi ve ben de bulanık olan yüzüne baktım, çünkü çoğunlukla ona odaklanmıyordum.

Vücuduna odaklanıyordum. Göğsündeki kıllar, kalçalarındaki tüyler tenimi tırmalıyordu. Düz göbeği dinleniyor

benimkinde. Onun ağırlığı. Sıcaklığı. Hâlâ yarı sert olan siki benimle ıslanmış, kalçama yaslanmıştı.

"Benimle misin?" diye sordu, sesi bir oktav alçaktı (sevdiğim bir oktav), ama biraz da eğlence içeriyordu.

"Hayır. Ben farklı bir düzlemdeyim."

Odaklandığım bedenin duyulmayan bir kahkahayla sarsıldığını hissettim. Sonunda yüzüne odaklandım (bir nevi).

"Bir daha seks yapamayız," dedim ona.

Vücudu artık titremiyordu ama gülümsüyordu. "Yapamaz mıyız?"

"Hayır. Çünkü bir daha asla o kadar iyi olamaz."

"Bahse var mısınız?" diye

sordu. Bir ürperti daha.

Auggie beni öptü, ıslak, tatlı ve derindi ama yoğun değildi.

Öpücüğü bıraktığında, "Tuvalete git, hemen dönerim," diye mırıldandı. Başımı salladım.

Tuvalete gidip geri gelmedi.

Yastıklarla şemsiyeleri yere fırlattı, beni yatağa yatırdı, böylece başımı geride bıraktığı yastıklardan birine yasladım, yorganı ve çarşafı altımdan çekip çıkardı, üzerime çekti, pijama pantolonunu buldu (çıkardığını fark etmemiştim bile), yakaladı... ve *sonra* banyoya gitti.

Pijamalarını giymiş, seksi bir dağınıklıkla geri döndüğünde, gerçekten harika iki orgazm mı yoksa aşamalı bir orgazm mı yaşadığıma karar vermeye çalışıyordum.

Köşeye gidip oradaki aptal lambayı kapattı. Sonra yatağa geldi.

Günümüzün karanlığından (onun ailesi, benim ailem), aydınlığından (onun kanepesinde kestirmek, Tod ve Stevie) sonra, eğer o bir sarılıcı olmasaydı çok üzülürdüm. Özellikle de geceye başlarken.

Uykuya daldıktan sonra kendi yoluma gidebilecek bir kızdım.

Ama bu gece, özellikle, sarılmak istedim.

Auggie'nin okuma lambasını kapatmak için uzanırken yan kaslarına hayran kaldım, sonra benimkini kapatmak için uzandı ve bana geldiğinde, beni kollarına aldığı anda bir nefes verdim.

"Aşamalı uzun bir orgazm yerine, aralarında bir anlık askıya alınmış animasyon olan gerçekten harika iki orgazm yaşamaya karar verdim," diye kararımı açıkladım.

Vücudunun tekrar titrediğini hissettim, sonra beni daha yakına çekti ve "Tekrar söyle?" diye sordu.

"İki kez geldim."

"Evet, hissedebiliyorum. Askıya alınmış animasyon mu?"

Başımı geriye eğdim ve gölgelerin arasından yüzüne baktım. "Gerçekten çok *uzun bir* an vardı, geliyordum ama gelmiyordum, yine de sanırım geliyordum."

Vücudu bir kez daha sarsıldı.

"İnanılmaz derecede *harikaydı*," diye paylaştım.

"Güzel," diye itti, bu kelime mizahla titreşiyordu.

"Bil diye söylüyorum, ben askıya alınmış animasyondayken beni becerdiğini hâlâ hissedebiliyordum."

"Tanrı'ya şükür. Çok endişelendim."

"Evet, hayır, emin ol, anladım. Aslında, şu anda hâlâ beni becerdiğini hissettiğime eminim."

Bir kahkaha patlattı.

Ve içimdeki bir şey temizlendi.

Ailesine kapıyı kapattıktan sonra bana döndüğünden beri içim sıkıştı.
Şimdi, gitmişti.

Gülmesi bittiğinde, beni de yanına alarak biraz sırtüstü düştü, böylece kısmen onun üzerinde yatıyordum ve kolunu omuzlarıma dolayarak, "Cidden, bunu duyduğuma sevindim bebeğim. Seks sırasında... gergin olabiliyorum."

Evet, yapabilir.

"Evet, geldi," diye onayladım. "Burada şikayet yok." "Eğer çok fazlaysa, geri çekilmemi söyle."

"Aug?"

"Evet."

Yukarı ittim, karanlığın içinden ağzının yakınına hedefledim, yan tarafına vurduğum ama dudaklarım onunkilere değecek şekilde ayarladım.

Onu öptüm, kendi ıslak, tatlı ve derin (ama yoğun değil) versiyonumla.

Kırdım ama sessizce paylaşmadan önce uzaklaşmadım, "Olağanüstüydü. Sen olağanüstüydün. Kesinlikle inisiyatif alabiliyorum ama itaatkâr olmak değil de..."

Kelimeyi bulamadığımda "Rehberli mi?" diye sordu.

"Evet. Güçlü bir elle."

"Anladım" diye cevap verdiğinde sesi hafiflemiş ve rahatlamıştı. "Yani mükemmeldi," dedim ona.

Ellerini kaldırdı, parmaklarını saçlarımdan yanlarından geçirip sırtımdan aşağıya doğru indirdi.

"Çıplak mı uyuyorsun?" diye sordu usulca.

"Tabii, sıkıştırarak ateşli bir adamım olduğunda ve evde çocuk olmadığında."

"Benim için yapmak zorunda değilsin."

"Beni rahatsız etseydi yapmazdım," diye onu temin ettim.

"Seni hissetmek hoşuma gidiyor."

Güzelmiş.

"Seni hissetmek hoşuma gidiyor," diye paylaştım.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve nazik hareketlerle yanağımı omzuna doğru yönlendirdi.

"Alarm kurmalısın," dedim ona. "Zaten kurulu," dedi bana.

Öyle miydi?

Çalar saat görmemiştim.

"Hayır," diye açıklığa kavuşturmaya başladım. "Bir saat sonrasını kastediyorum, böylece uyanabilir ve tekrar seks yapabiliriz."

Bu bana vücudunun daha fazla titremesini sağladı. "İki saate ihtiyacın var mı?" Alay ettim. "Uyu Pepper," diye emretti.

"Aug?"

"Evet."

"Günümüz berbat geçti. Ama benim işim berbat olduğunda yanımda olduğun için çok mutluyum. Ben de seninki berbat olduğunda seninle olduğum için mutluyum."

Hâlâ saçlarımda olan parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı ve mırıldandı: "Ben de memnunum bebeğim. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

"Şimdi uyuyacağım," diye söz verdim.

"Tamam, tatlım. İyi uykular."

"Olmaması imkansız. Bedenim uykuya teslim olmak için becerildi."

Esprileriyle hafif bir hareket yaptı ve "Pepper" diye uyardı. "Tamam, şimdi uyuyacağım," bu sefer gerçekten söz verdim.

Parmakları saçlarımda gezinmeye devam etti, bu çılgınca rahatlatıcıydı ve uykusunun gelip gelmediğini merak ettim.

Gerçi sormadım.

Yaptığı şey çok rahatlatıcı olduğu için doğruca rüya alemine gittim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hindistan Cevizi

BİBER

Yağmur yağıyordu.

Uzak gök gürültüsü.

Su damlacıklarının güzel bir pıtırıtısı.

Sıcaklığın sırtıma vurduğunu hissettim, sonra bir el kalçamda, karnımda, göğsümü avuçlamak için dolaştı.

Gözlerimi karanlık bir odaya, Auggie'nin çekici varlığına ve sabah alarminin (nereden geliyorsa büyüdü bir yerdi ama her yerden geliyor gibiydi) doğa sesleri olduğu bilgisine açtım.

"Tatlım?" diye mırıldandı saçlarımın arkasına doğru.

Ona doğru mini bir gerinme hareketi yaptım ve "Uyandım," diye mırıldandım.

"Bütün işi sen yapıyorsun," diye paylaştı. O bunu söylemeden önce hâlâ uykum vardı.

Bunu söyledikten sonra, güzel sikiinin zihnimdeki görüntüsü beynime vurdu, kıcıma sertçe vuruşunu hissettim ve artık uykum gelmiyordu.

Kollarında döndüm.

Auggie'den keşfettiğim gibi, işi benim yapmam gerekse bile kontrol ondaydı.

Bu yüzden onu öpmedim. O beni öptü.

Nazik ve keşfediciydi, ikimiz de ellerimizi kullanarak birbirimizin vücutlarında dolaştık ve ben onun pijama pantolonunun içine girdikten sonra, kıcının normalde olduğundan daha iyi hissettiğini keşfettim, tene karşı ten.

Sonra öpücük daha az nazik ve keşfedici ve daha talepkar oldu. Çok geçmeden Auggie sırt üstü düştü ve beni üzerine çekti.

Bir eli kıçımda, diğeri göğsümdeydi, öpüşmeyi kestiğinde kıllı yanağı yanağıma değdi ve kulağıma, "Günaydın Pepper. Ağzını sikimin etrafına sarmanı istiyorum bebeğim."

Bu bir öneri değildi. Bu bir emirdi.

Ve bunu duyunca amımın kasıldığını hissettim.

Gölgeli yüzüne bakmak için başımı kaldırdım, bakışlarından gelen sıcaklığı, teninin sıcaklığını, sikinin sertliğini hissettim.

Sonra başımı eğdim ve boğazını öptüm.

Bunu yaptıktan sonra, hiç oyalanmadım.

Ben aşağı doğru hareket ettim, o da omuzları yatak başlığına gelecek şekilde yukarı doğru kaydı. Bacaklarını da açtı ve eğdi.

Tüm bunlar olurken amım zonkluyordu.

Aug bir elini sikinin dibine doladığında kasıldı, diğer elini saçlarımın arasına soktu ve beni üzerine iterek yüzümü tuttuğu için üzerine inmedim.

Oh, evet.

Ağırlığı ve genişliği vardı, tadı güzeldi ve ben onu almaktan çok onun beni almasından tamamen kurtuldum.

Duygularımı paylaşmak için yaladım, emdim ve saçlarımdaki eliyle beni yönlendirdiği hıza ayak uydurdum, o da benim hareketlerimle birlikte kendini okşadı.

Sanki sabahki el işine bir ek gibiydim. Aynı anda hem izlemem, hem hissetmem hem de doğrudan katılmam gerekiyordu.

Bu.

Öyle
ydi.

Muhteşem.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Auggie sikini dibinden kavrayıp yatakta doğrulana kadar tempomuzun arttığını fark etmemiştim, böylece onu ağızımdan kaçırdım.

Ona baktım.

"Prezervatif," diye
homurdandı. Tam isabet.

Komodine doğru süründüm ve dün gecenin tekrarını yaptık. Paketi aldım. Aldı, içindekileri gösterdi, ben karanlıkta izlerken yuvarladı.

Sonra da "Atla, Pepper." dedi.

Yaptım ve onu konumlandırmam ve almam için kendini sabit tuttu. Kendimi onunla doldurduğumda vücudum eğildi.

Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu ve Auggie'nin çıkardığı alçak ses her şeyi daha da iyi yapıyordu.

Parmaklarını kalçalarımın doladı ve "Zıpla bebeğim" diye fısıldadı.

Zıpladım.

Oğlum, zıpladım.

Auggie kıpırdandı ve dokundu, ama sonunda kalçalarını sabitledi, böylece oturup göğüslerimi emmeye başlayabildi.

Aman Tanrım.

Evet.

"Tatlım," diye inledim.

Dudaklarını göğsümden çenemin altına doğru kaydırды. "Becer beni, Pepper. Daha hızlı." Ben de yaptım.

Bir göğsümü avuçladı, parmağını ve başparmağını bir meme ucuna götürdü, yuvarladı ve diğer eliyle klitorisimin peşinden gitti.

Daha hızlı gittim.

"İşte bu," diye mırıldandı. "İşte bu. Tanrım. Sıkı. İşte böyle, bebeğim."

Haklıydı, işte gittim.

Nefes nefese ve titreyerek boşaldım.

Sonra sırtüstü yattım, yatakta dik duruyordum ve Auggie onu bulana kadar beni becerdi.

"Ağzını aç" dediğinde titriyordum ve ellerimle vücudunu yokluyor, burnum ve dudaklarımla boynunun ve kulağının kenarlarını keşfediyordum.

Başımı çevirdim, istediğini aldı ve işi bittiğinde içimden çıktı ve ikimizi de yanlarımıza yuvarladı, birbirimizin kollarına dolandık.

Yağmur hala yağıyordu.

"Tüm odanın yağmur gibi ses çıkarmasını sağlayan sihirli bir alarmı nasıl alabilirim?" diye sordum.

Dudakları benimkilere değdi, öpmek için değil. Tek amacı gülümsemelerini hissetmekmiş gibi görünüyordu.

Bu amaçla bir aradaydım.

"Indy ve Lee'nin evin her yerine yerleştirdiği hoparlörlere bağlanan bir akıllı ev sistemim var. Müzik alıyor. Surround ses için TV'ye bağlanıyor. Evin etrafında gizli monitörler var, böylece ondan bir şeyler yapmasını isteyebiliyorsunuz, örneğin size dışarıdaki sıcaklığı söylüyor ya da yemek pişirirken bir şeyi zamanlıyor. Termostatı kontrol ediyor. Bunun gibi şeyler."

"Bir tane istiyorum," diye ilan ettim.

"İyi ki bir erkek tanıyorum," diye cevap verdi. Ona sırttım ve daha da sokuldum. Ama ne yazık ki yapılması gerekiyordu.

Ben de yaptım.

"İşe gitmek zorunda mısınız?" Ben sordum.

"Evet" diye cevap verdiğinde, soruyu sorduğum için en az benim kadar hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Onu sıktım. "Muhteşem bir el işinin kuşbakışı görüntüsü için teşekkürler."

Kıkırdadığını duydum ve hissettim. "El içime olağanüstü bir oral seksle eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Benim için zevkti." "Fark ettim."

"RİA'm var," diye açıkladım, çünkü işler böyle devam edecekti ve bunun da söylenmesi gerekiyordu.

"Fiziksel test yaptırmayalı uzun zaman oldu. Test yaptırmamı ister misin?"

"Bunu hızlıca yapabilir misin, mesela bugün, böylece o işle uğraşmak için seninle sevişmemizi bölmek zorunda kalmayız?"

"Belki bugün olmaz ama hızlıca hallederim" dediğinde mizahın geri geldiğini duyabiliyordum.

"Harika. Şimdi yaratıcı olmanın zamanı geldi, çünkü Juno'm var ve geceleri çalışıyorum, bu yüzden bu hafta öğle yemeği saatini içimde geçirmenin bir yolunu bulman gerekecek."

Bu onu gülmekten kırdı geçirdi. Ve işte oldu.

Günümün gerçek başlangıcı. O sırada beni öptü.

Ve ardından, "Bu bir sorun *olmayacak*" dedi.

"Mükemmel. Şimdi şu sabah işlerini halledelim, böylece beni eve götürebilirsin, böylece bu gece geldiğinde seni tekrar görmeye daha yakın olurum."

Yine bir eğlence duydum ama "Sabahları patronluk taşıyor," dediğinde derin ve yankılanan, sıcak ve güzel bir şey vardı.

"Genelde olmaz. Ama kendime patronluk taslayan bir sevgili buldum ve görünüşe göre o da bana patronluk taşıyor."

"Hoşuma gitti. Bunu yapmaya devam etmek zorundayım."

"Umarım öyle olur."

"Şirin olmayı bırak ve ayağa kalk, Pepper."

"Seksi olmayı bırak ve benimle kalk, Auggie."

Görünüşe göre otoriterliğim işe yaramış.

Çünkü yaptığı şey buydu.

* * *

Geldiklerinde ofiste takılıp beklediğim başka biri daha vardı.

Ve her zamanki gibi, pazartesi günleri geri döndüğünde, Corbin'de zaten sahip olmadığı her şeyi taşıyan daha büyük sırt çantasını taşıırken, okul Twinkie'sinin caddeden aşağı indiğini gördüğüm anda kapıdan çıktım.

Beş ev aşağıya indi ve bebeğim otobüsten indiğinde ben üçüncü evdeydim.

Ona kocaman gülümsedim.

Daha büyük gülümsedi ve sırt çantasını zıplatarak bana doğru koştu. Sonra Juno bana vurdu ve kalçalarımın sarıldı.

Tamam.

Artık haftam başlayabilir.

Onun üzerine kıvrıldım ve sırt çantasının etrafından sarıldım. Bunu yaparken, daha önce yaptığım meditasyon aklıma geldi.

Pazar günümüz boyunca olanları ve Auggie'nin benimle paylaştıklarını düşünürken, kiliseye girdikten sonra ailemden özlediğim şeyleri düşündüm.

Sevgi de onlardan biriydi.

Kiliseden önce dokunaklı, sevimli bir aileydik.

Ama soğğun içeri girip sıcaklığı dışarı atması yavaş olmadı. Bir daha asla geri dönmedi.

Juno başını geriye eğdi, ben de doğruldum ama gitmeme izin vermedi.

Evet.

Bu sevgiyi özlemiştim.

Kızıma bunu aşıladığım için çok mutluydum ve o da bunu benimsedi. "Babanın evinde eğlendin mi?" diye sordum.

Yüzü bulutlandı.

Kahretsin, *kahretsin*.

"Her şey yolundaydı," diye tam olarak yalan söylemedi.

Bizi eve götürmek üzere yanına gidebilmek için onu kucağıma aldım ama evimize doğru birbirimize yakın yürüdük.

İki ev yaklaştığımızda ve çocukların çoğu dağıldığı için yakınlarda kimse kalmadığında, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sanırım kız arkadaşından ayrıldı."

Hmm.

"Ondan hoşlandın mı?" Ben sordum.

Bir omzunu kaldırdı, başka yanıt vermedi. Mm-hmm.

Bu şekilde oynamayı öğrenmişti. Onları götürme ihtimaline karşı fazla yaklaşmadı.

Aptal Corbin.

"Aç mısın?" Konumuzu değiştirdim.

Yüzüne ışık geri geldi, bana baktı ve başını salladı.

İçeri girdik, çantasını bırakmak için yukarı çıktı ve ben mutfaktaydım, o okul sonrası atıştırmalık bir şeyler için buzdolabını ya da kileri karıştırırken yanında olmak için kendime çay yapıyordum ki evin telefonunun çaldığını duydum.

Bu durumdan hoşlanmıyordum çünkü cep telefonumdan bana ulaşamayan birinin sabit hattın bana ulaşması gerekiyordu ve bu da aciliyet anlamına gelebilirdi.

Hayatımda bunların ikisi de vardı, bu yüzden telsiz ahizeye geçtiğimde, aramayı cevaplarken bana iletilmesi gereken felaket yerine, artık kimsede olmadığı için beni çok retro hissettirdiği gerçeğine odaklandım.

"Alo?"

"Pepper, telefonuna cevap vermiyorsun," dedi kız kardeşim. "Her şey yolunda mı?" Çabucak sordum.

"Annemle vakit geçirmek mi istedin?" diye sordu kuru bir sesle.

"Tamam." Juno'nun geleceği konusunda kendimi uyarmak için oturma odasından çıkıp salonu görecektir şekilde hareket ettim. "Juno eve geldi ve bunu açıklayacak zamanım olmadı-"

"Yarın. Öğlen. Babamın öğle yemeği toplantısı var. Kiliseye gel. Seninle ön kapıda buluşuruz."

"Oh, um... tamam."

"Pekâlâ. Görüşürüz o zaman." Ve telefonu kapattı.

Tuhaf hissederek vızıldayan telefona baktım.

Çünkü o tamamen işle ilgiliydi.

Tam olarak düşmanca değildi. Alaycı, sinirli ya da sabırsız da değildi, böyle.

Yapılacaklar listesinden beni işaretliyordu.

Ve uzun meditasyonumun (ve ekleyeceğim, günlük tutma seansımın) bir başka kısmı aklıma geldi.

Çünkü Auggie ile ailemi sevdiğim için onları hayatımdan çıkarmadığımı paylaşmışım.

Ancak ailesiyle tanıştıktan ve onun üzerindeki etkilerini gördükten sonra, bunu yapmama kararımı yeniden gözden geçirme ihtiyacı hissettim.

Onları sevdim ama Juno için iyi olduklarını düşünmedim. Onlarla ilgili bir gerginliği olup olmadığını merak ediyordum. Ve eğer (hayır, *ne* yazık ki) annemi kaybedersek, onlara bağlı kalmayı ciddi olarak düşünmek zorunda kalacaktım.

Saffron hiçbir zaman eğlenceli bir teyze olmadı. Ya da sevgi dolu. Ya da destekleyici. Gerçekte, neredeyse hiç ilişkileri yoktu.

Babam Juno'nun varlığından acı çekiyor gibiydi. Ona karşı zalim değildi (eğer öyle olsaydı, Juno asla onun yanında olmazdı). Ona çirkin şeyler söylemedi (aynı şekilde asla onun yanında olmazdı). Ayrıca sevecen ya da büyükbabacan da değildi. Ona gülümsüyor, onu dinliyor ve arada bir yüzü yumuşuyordu. Ama çoğunlukla hoşgörülüydü. Belli belirsizdi ama kızım aptal değildi. Muhtemelen hissetmiştir.

Juno etraftayken aydınlanan (kendine izin verdiği kadarıyla) annemdi.

Hiç tanımadığım erkek ve kız kardeşlerim vardı.

Kızımın tanışmasını istemediğim başka biri daha vardı.

Ve doğruydı, daha iyi bir insan olmak için çaba sarf etmek ve bu insanların hayatlarının bir parçası olmaya çalışmaktan kaynaklanabilecek darbeleri almak bana bağlıydı.

Ama bu bana ne veriyordu?

Juno'ya ne veriyordu?

İkimizi de beslemedi ya da hayatlarımızı zenginleştirmede.

Hiç sahip olmadığımız bir şeyin kaybını hissedemezdik.

Hissedebilir miydik?

"Anne, telefondaki kimdi?" Juno beni sarsarak ve düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu.

"Teyzen Saffron," dedim ona.

Yüzünü buruşturdu.

Uh...

Evet.

Besleyici ya da zenginleştirici değil.

Telefonu yerine koyarken, "Atıştırmalığını al, Bebek Surat," diye teşvik ettim. "Çünkü akşam yemeğinden önce yapmamız gereken bir iş var."

At kuyruğu sallanarak mutfığa girdi ve ben de bundan cesaret aldım.

Saçını yapabiliyordu ama yine de bu konuda çok iyi değildi.

Corbin öyleydi. Açıkçası, yol boyunca öğrenmek zorunda kalmıştı ve birlikte olduğumuzda ve sağlam olduğumuzu düşündüğümde, saçlarını taramasının ve tokalar takmasının ya da at kuyruğu yapmasının ya da büyüdüğünde ne isterse yapmasının çok sevimli olduğunu da düşünmüştüm.

Şimdi hala yapıyor.

Evinde güzel kıyafetleri vardı. Alice bantları. Saç malzemeleri. Çoğunlukla hıyarın tekiydi.

Ama kızını sevdiği de söylenmeliydi.

Bu düşünceyle temizleyici bir nefes aldım ve Juno elinde humus ve bebek havuçlarıyla adadaki tabureye tırmanarak "Ne işi?" diye sordu.

Bunu nasıl paylaşacağıma karar verdikten sonra elektrikli su ısıtıcısının yanına gittim. O zaman sadece bir arkadaşım geliyormuş gibi davranabilir ve daha sonra Auggie ile nasıl devam edeceğimi tartışabilirdim.

Ama eğer doğru yaparsak, ona biraz daha verebilir ve nasıl gittiğini görebilirdim. "Auggie yemeğe geliyor, o yüzden bir yolunu bul-"

"Ne, ne, *ne*?" diye bağırdı, taburesinden aşağı atladı ve ardından taburesinin yanında havaya zıpladı. "Ohmigod, özel bir şeyler yapmalıyız," diye ilan etti. "Ve o da bizimle birlikte pişirebilir!"

"Um-"

Tüm çıkarabildiğim buydu.

O karar verdi. "Mantı!"

Gyoza'mı çok sevdi.

"Ve edamame ve teriyaki tavuk!" diye devam etti. "Ara onu! Eve aç gelip gelmediğini, bu yüzden hemen yemek yemesi gerekip gerekmediğini ya da bizimle yemek yapmak isteyip istemediğini sorun."

Neredeyse kör olmuştum, kızımın gözleri ışıltı ışıltıydı. Yanlış okumadığımızı söyleyebiliriz.

Hala.

"Juno, bir nefes al," diye ısrar ettim.

Kıpırdamadan durdu ve yüzü dondu, ama sanki bir korku titreşimi vardı.

Bu yüzden "Bunun ne olduğunu anlamanız çok önemli" demekte gecikmedim.

Durgunluk buharlaştı ve hızlıca, "Sen ondan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor. O senin Mag'in. Senin Boone'un. Senin Axl'in. Ama o senin. O Auggie. Ve siz ikiniz bir araya geliyorsunuz."

Kesinlikle yanlış okumadım.

Ayrıca Juno'nun etrafında olup biten hemen hemen her şeyi ne kadar özlemediğini de kesinlikle not etmek gerekiyordu.

Çaydanlık ısıklık çaldı, kapattım ve yanına gittim.

"Evet tatlım," diye onayladım. "Ondan çok hoşlanıyorum. O da benden çok hoşlanıyor. Ve sen babanın yanındayken biraz görüşüyorduk. Ama hepimiz birbirimizden hoşlanmak zorundayız-"

"Ondan hoşlanıyorum," diye cıvıladı. "Bir sürü."

"Tamam. Sevindim. Ama senden nefes almanı istememin nedeni-"

"Çünkü babam kız arkadaşlarını tüketiyor ve bazen işler yolunda gitmiyor ve Auggie ile işler yolunda gitmezse üzülmemi istemezsin."

Sözümü kesmesi hoşuma gitmiyordu ama heyecanlıydı, ben de görmezden geldim.

Ayrıca ne kadar büyüdüğünden de pek hoşlanmadım, çünkü kesinlikle birçok şeyin nabzını tutuyor.

Aslında, hemen hemen her şey.

Sonuncusunu iletmek için "Evet" dedim.

"Ondan bizimle birlikte yemek yapmasını isteyecek misin?" diye sordu.

Başka bir deyişle, onunla daha fazla zaman geçirebilmemiz için daha erken gelmesini isteyebilir miyim?

Evet, yapabilirim.

"Ben bunu yaparken dikkatli olup çayımı koyabilir misin?" "Kesinlikle!" diye bağırdı, sesi yükseliyordu.

Ona gülümsedim.

Beni endişelendirse de buna bayıldım.

Auggie'yle işler yolunda gitmediğinden değil.

Sadece hayat devam ediyordu.

Ebeveynler oldu.

Annem kanser
oldu.

Kardeşler pislik gibi davrandı.

Eski sevgililer karıştı.

Ve Aug'a yalan söylememiştim. Eğer seçme şansım olsaydı, onu tüm bunlardan korurdum (örnek olarak: Ona henüz annemden bahsetmemiştim).

Ama bu benim seçimim
değildi. Çaydanlığa doğru
koştı.

Telefonumu almak için ofise gittim.

Aug üç kez çaldıktan sonra açtı.

"Selam bebeğim," diye selamladı.

"Juno yemeğe geleceğın için çok mutlu. Ama yemeğı bizimle birlikte pişirmeni istiyor. Ayrıca işten sonra acıkırsan yemek için beklemeni de istemiyor. Bu konuda ne yapmak istersin?"

"Seninle yemek yapacağım." dediğinde hiç şaşırmadım. Evet,
Auggie'ydi.

Bunu yapıyorduk. Ve o
da kabul etti.

"Juno'nun isteğı üzerine, Asya lezzetlerinden oluşan bir bereket olacak. Pot stickers. Edamame. Teriyaki tavuk ve pilav. Muhtemelen sebzeleri de buharda pişireceğiz."

"Bunların hepsini sıfırdan mı yapıyorsun?"

"Şey, kendi wonton ambalajlarımı yapmıyorum ama... evet."

Sonra yumuşak kahkahasını duydum, "Kulağı hoş geliyor. Tatlı getireceğim. Özellikle sevdiği bir şey var mı?"

"Tatlıya düşkündür ama hindistan cevizini pek sevmez." "Harika," dedi.

"Tamam, yola çıktığında bize haber ver." "Hayır, yani harika."

"Pardon?" Bunu neden tekrarladığına şaşırarak sordum.

"Juno hakkında bunu bilmek. Hindistan cevizini sevmediğini. Bunu bilmek iyi hissettiriyor." Tereddüt etti ve sonra sordu, "Bu garip mi?"

Gözlerimi kapattım.

O an sessiz kaldım.

Gözlerimi açtım ve sessizce "Bu dünyadaki en az tuhaf şey" dedim.

"Harika," diye

fısıldadı. "Sonra

görüşürüz."

"Görüşürüz,

bebeğim."

Telefonu kapattık ve bakışlarım pencereden dışarı kaydı.

Ev sahibi aidatlarım ciddiydi. Ayrıca görünürlerdi. Harika bir peyzajımız ve güzelce korunan ortak alanlarımız vardı.

Mahalle hareketliydi, kalabalıktı ve güzeldi, ancak birimler neredeyse birbirinin üzerindeydi. İşten eve dönmediğim ve mahalle uykuda olmadığı sürece kendimi hiç huzurlu ve sakin hissetmedim.

Genellikle, kimse dışarıda olmasa bile canlı ve hareketli hissedilirdi. Sadece mırıldanırdı.

Juno ve benim için bunu sevdim. Ama o anda huzurlu hissettim. Bir vaha gibi.

Çünkü Auggie, çocuğumun hindistan cevizi sevmediğini bilmenin ne kadar önemli olduğunu fark etti.

Hayat oldu.

Ebeveynler oldu.

Annem kanser
oldu.

Kardeşler pislik gibi davrandı.

Eski sevgililer karıştı.

Ama Juno vardı.

Ve belki de Auggie'ye sahip olacaktık.

Belki de üçümüzün hayatın fırtınalarına birlikte göğüs gereceğımız bir
zaman gelecekti.

Ya da belki de Auggie'nin denkleme getirdiğı şey basitçe buydu.

Sağlamlık.

Dinginlik.

Vaha.

Hayır.

Bizim dağımız.

Mutfağa, çayıma ve kızıma doğru ilerledim, bu düşünceyle ciddi bir
şekilde bütünleştim.

Bunu, sadece birkaç saat içinde ve sonrasında bu konseptin ne kadar
önemli ölçüde test edileceğı hakkında hiçbir fikrim olmadan yaptım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hedef

AUGGIE

Eğer Pepper'ın daha önceki telefon konuşması bu bilgiyi onunla paylaşmadıysa, o akşam evinin kapısında pek de hoş olmayan bir şekilde karşılanması bunu yapmıştı.

Arabasını onun yoluna park etmişti ve Telluride'nin kapısını kapatmadan önce onun evinin kapısı açılmıştı.

Ve Juno ona doğru koşuyordu.

Kapı aralığında annesini gördü.

Ama kızına tüm dikkatini vermekten başka çaresi yoktu.

Adamın önünde titreyerek durdu ve neredeyse "Hey, Auggie!" diye bağıracaktı.

"Hey, tatlım," diye cevap verdi.

İşte o zaman kendini ona attı ve kalçalarına sarıldı. Adam elini onun başına koydu.

Sıralamada en sevdiği, Pepper'ın onun gelmesini bekleyemiyormuş gibi kapıyı açmasıydı.

Ama bu çok yakın bir ikinciydi.

Geri sıçradı.

"Bütün hazırlık işlerini biz yaptık," diye açıkladı. "Annem bunun eğlenceli olmadığını söyledi. Bir araya getirmek ve pişirmek çok daha eğlenceli. Bir şeyleri kesmeyi seviyor musun?"

"Bu süreçte sen neredeysen ben de oradayım."

"Yaşasın!" dedi ve adamın elini tuttu.

Kapıya doğru yöneldiler ve Juno onun yanında sevimli olmaktan çok daha fazlası olan bir tür yürüyüş atlayışı yaptı.

Ön verandaya vardıklarında Juno onu bıraktı, geri çekildi ve beklentiyle ona ve annesine baktı.

Dikkatini Pepper'a verdi.

Ve o gece bunun ev kıyafeti olduğunu gördü: siyah tayt, kalçalarına kadar gevşekçe inen beyaz tişört, onun üzerine de büyük boy açık gri hırka.

Yine de makyajlıydı ve saçları kıvrılmıştı. Kıyafetler

Juno için bir şeyler iletliyordu. Gerisi Auggie içindi.

"Hey," dedi, onu gördü, gösterdiği çabayı, sabahlarını, önceki geceyi düşündü ve dudaklarının yukarı kalktığını hissetti.

"Hey," diye cevap verdi, sonra çenesini hafifçe eğerek "*Evet, Juno'yla o bölgedeyiz ama sakın ol*" dedi.

Bunu yaptı, ağzını onunkine değdirmek için eğildi ve hepsi bu kadar. Adam geri çekildiğinde kızın yeşil gözleri parlıyordu.

Ona sırttı ve kızın bakışları o yöne doğru gitmeye başlayınca onunkiler de sırttı ve Juno'ya baktılar.

Gözleri parıldamıyordu. Işıl ışıldı.

Eğlenceli bir gece olacaktı.

"Hadi." Juno, Auggie'nin elini tekrar tuttu ve onu içeri sürükledi.

Her zaman olduğu gibi, mekan güzel görünüyor ve güzel kokuyordu ve Juno onu mutfağa götürdüğünde, bunun ikinci kısmının yaklaşık olduğunu biliyordu.

Pepper'ın yaktığı mumlar.

Juno, "Tamam, edamame eeeee-zeeee, *bu yüzden* şimdi onunla uğraşmayacağız," dedi. "Yani seçim senin. Teriyaki sosu yapabilirsin. Ya da köfteleri benimle birlikte hazırlayabilirsin. Hangisini seçeceksin?"

"Tamamen köfte," dedi ona.

Neşe saçtı ve sonra tezgâhta bir taburenin kurulduğu ve bir sürü eşyanın yerleştirildiği bir alana atladı.

"Burası bizim istasyonumuz," diye paylaştı taburenin üzerine çıkarken.

"Aç mısın, Bebek Surat?" Pepper sordu ve omzunun üzerinden bakınca onun yaklaştığını gördü.

Elini onun sırtına bastırarak bu yakınlığı daha da gösterdi, bir şekilde bir yabancıya yapabileceğiniz bir dokunuşu gösterici, sıcak ve iletişimsel bir şey haline getirdi.

Evimize hoş geldiniz yazıyordu.

Kızım! iyi eğlenceler dedi.

Burada olmana sevindim dedi.

Tüm bunların versiyonlarını daha önce başka kadınlardan, arkadaşlarından da görmüştü. Ama bu sefer her zamankinden daha anlamlı olduğunu da gözden kaçırmamıştı.

Juno, "Olamaz," dedi ve Aug ona döndü. "Aç mısın, Auggie?"

"Yemek yapmakta iyiyimdir," diye yanıtladı.

"Bunu soruyorum çünkü acele ediyorsun bebeğim," dedi Pepper, ondan uzaklaşıp buzdolabına doğru ilerleyerek. "Belki Aug bir birayla ya da başka bir şeyle başlamak isteyebilir."

"Aman Tanrım! Özür dilerim!" Juno ağladı, tabureden atladı ve buzdolabına koştu. Açtı ve aşağı çağırdı. "Biralarımız var. Ve annemin şarabı. Ve üzüm suyumuz var, çünkü en sevdiğim bu. Ve kızılıcak suyu,

Çünkü annemin favorisi. Ve tadı kiraz gibi olan gazlı su, çünkü o annemin ve benim en sevdiğimiz şey." Ona döndü. "Ya da buzun üzerine taze çay dökebiliriz. Annem bunun tadının *harika* olduğunu söylüyor."

Son kelimeyi gözlerini devirerek abarttı, bu da Auggie'ye tekrar odaklandığında onun gülümsediği anlamına geliyordu.

"Bira, Juno," diye emretti. "Teşekkürler."

"Hazır elin değmişken şu şarap şişesini de al tatlım," dedi Pepper, buzdolabının önünde kızının başında durmasına rağmen.

Ağır işi Juno yaptı.

Pepper biranın kapağını açtı.

Pepper ona "İyi günler mi?" diye sorarken Auggie birayı aldı. Artık öyleydi.

"Evet," diye cevap verdi, çünkü henüz işi hakkında konuşmamışlardı, işi hakkında konuşabileceğinden değil, ama o anda konuşabilseydi bile konuşmazdı. "Sen mi?"

"*Harika bir gün*," diye vurgulayarak ona anlam dolu bir bakış attı, sonra dikkatini kızına yöneltti, bu da bakışına başka bir anlam kazandırdı.

Hem sırf bu yüzden hem de "istasyonuna" gitmeden önce anlamını okuyup beğendiğini söylemek için kalçasına dokundu.

Juno zaten oradaydı.

"Tamam," diye patronluk taslamaya başladı Juno, adam yanına geldiğinde. "Lahananın suyu çekildi. Sen hepsini bir araya getir." Bir eliyle dolgu malzemelerinin olduğu kâseyi işaret etti. "Ben dürümleri hazırlayayım, sen de karıştırmayı bitirdiğinde dürümlerin içine koyarsın ve biz de-"

Evin içinde bir yerden cep telefonu sesi gelince konuşmayı kesti. Sonra da yüzündeki renk kaybolmuş bir halde tezgâha bakıyordu.

"Zilimi kapatmadım mı?" Pepper tezgâhın altında teriyaki sosu yapmakta olduğu yerden sordu.

Pepper hareket etmeye başladı ama Juno daha hızlı hareket etti, dönerek basamaktan düştü ve Auggie onu kafa atmadan önce yakalamak zorunda kaldı.

Onu ayağa kaldırdı ve yüz üstü düşmekten kurtardığını fark etmedi bile.

"Anne!" diye bağırdı.

Kahretsin.

Bu Cisco'nun ona verdiği telefonda.

Cisco onu geri almayı başaramamıştı ve durum böyleydi, Auggie bunu takip etmemişti.

Pepper kızına döndü.

Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Ben gidip kapatacağım-" Pepper başladı. "O benim telefonum."

Pepper hareketsiz durdu.

Evet.

Kahretsin.

"Babam verdi," diye itiraf etti Juno. Bir saniye bekleyin.

"O... ne?" Pepper sessizce sordu.

Juno kelimeleri bir araya getirerek, "Seni bekliyordum," dedi. "Ama sonra Auggie'nin geleceğini söyledin ve alışveriş listesini yapıp markete gittik ve sonra bir şeyleri kaldırıp kesmek zorunda kaldık ve-"

"Bütün bunları yaptığımızda ben de oradaydım Juno," dedi Pepper. "Baban sana bir telefon mu verdi?"

"Evet," diye cevap verdi Juno, sesi son derece yumuşaktı.

Aug, Cisco ile bağlantı kurduktan sonra kışını kurtarmak için yalan söyleyip söylemediğini ya da başka bir şey olup olmadığını merak etti.

Pepper gergin bir sesle, "Siz devam edin," dedi. "Ben geri geleceğim." Sonra döndü ve gitti.

Juno'ya doğru baktı. "Tatlım, o telefonu sana baban mı verdi?"

Şaşkın görünüyordu. "Evet, bu hafta sonu. Bu hafta sonu. Cumartesi günü-"

Sözünü kesti ve onun sorusunu ve Cisco hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini anladığında gözleri büyüdü.

"Annen neden kızgın görünüyor?" diye sorarak bunu örtbas etti.

"Çünkü on beş, belki de on dört yaşına kadar, eğer yeterince olgunlaşırsam, bir tane edinmeme izin verilmiyor."

Başını salladı. "Malzemeleri karıştırabilir misin? Bir saniye içinde paketleri dolduracağız."

"Tamam Auggie," dedi.

Pepper'ın peşinden gitti.

Ofisin çift kapısı kapalıydı ve oraya pek sık gitmemişti ama gittiği zamanlarda da kapıları hiç böyle görmemişti.

Kapıyı çaldı ve yaklaşık yarım saniye içinde bir taraf açıldı. Kadının telefonunu kulağına dayadığını gördü.

Kazağını bir yumrukta yakaladı, onu içeri çekti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Hayır, *Corbin*," diye tükürdü telefona, "kararımız büyüdüğünde çok daha büyük olacağı yönündeydi-" Bir süre sessizlik oldu, sonra, "Bu senin yapacağın bir seçim değil." Biraz daha sessizlik ve "*İnanamıyorum*-" Belli ki sözünü kesti, sonra "Kaç yaşındasın? Bu konuda ciddi misin?"

Aug'un omzuna odaklanmadan bakıyordu ama bunu sorduktan sonra gözleri Aug'unkileri buldu ve Aug onun yüzünde gördükleri karşısında elini Aug'un omzuna koydu

bel, ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Bir şey yok.

Her ne oluyorsa çok sinirlenmişti ve ona yardım etmek için elinden bir şey gelmiyordu.

"Tamam o zaman, bu kadar konuşma yeter," dedi son bir şekilde. "Sadece not etmek için söylüyorum, telefona el koyacağım. O telefonla evinize geri dönemeyecek." Uzun bir duraksamanın ardından, "Az önce paylaştığın gibi, bu senin ayrıcalığın ve Juno reşit olmadığı için herhangi bir mülke sahip olamaz, bu yüzden sana ait olacak ve bu nedenle, o benimle birlikteyken onu evinde tutma hakkın var. Ama seni uyarayım, onunla bir konuşma yapacağım. Ve yemin ederim Corbin, eğer görünüşü, kıyafetleri ya da saç konusunda garip davranmaya başlarsa, okul ödevlerini aksatırsa ya da dikkati dağılırsa, her neyse, bir sorunumuz olacak. Ve bu ciddi bir sorun olacak. Çünkü şu anda dünyasında bu sosyal medya saçmalıklarının hiçbirine ihtiyacı yok. Ve bunu sen başlattın. Çünkü sen bir çocuksun. Ve bu iş bitti. Güle güle."

Telefonunu kulağından aldı ve kapatmak için başını eğdi. Masasının üzerine atmak için yana kaydı ve sonra pencereden dışarı baktı.

"Bebeğim?" diye seslendi.

"Tüm bunlar olurken, Corbin'in oturup onunla sohbet etmemi isteyen mesajına cevap vermeyi unuttum. Bunun kabalık olduğunu düşündü. Ve bana bu kabalıkla ilgili bir ders vermek için, benimle yetişkin sohbeti yapmak yerine, Juno'ya gerçekten istediği, birçok arkadaşının sahip olduğu, benim ise kullanabileceği her şekilde başına gelecekleri anlayana kadar sahip olmasına kesinlikle karşı olduğum bir şey vermeye karar verdi... bir cep telefonu."

"Doğru."

Devam ettiğinde hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

"Sadece onun istediğini değil, ona verebilecek imkânlara da sahip olduğunu, aynı zamanda acil bir durumda ona sahip olabileceğini söylüyor. Ona ne zaman acil bir durum yaşayabileceğini sordum, her zaman dört yerden birinde olduğunu düşününce. Okulda. Okula giden ya da okuldan gelen otobüste. Onunla ya da ona bakması için görevlendirdiği biriyle. Ya da benimle ya da benim de aynı şeyi yaptığım biriyle."

"Cevabı mı?" Auggie o konuşmayı bıraktığında sordu.

"Buna verecek bir cevabı yoktu," derken hâlâ pencereden bakmıyordu.

Bir saniye durdu, boynunu kırmaya çalışır gibi başını eğdi, sonra tekrar konuştu.

"Sanırım beni geri kazanmaya çalışma bölgesinden çıktığını söylemek yanlış olmaz. Sana, benimle olan haline, Juno'nun sana nasıl tepki verdiğine iyice baktı ve bunun olmayacağını anladı. Şimdi rol yapma bölgesinde, eğer dikkatini verebileceği bir kadın bulur ve beni unutursa bu hafta bitebilir. Ya da ben Juno'nun düğününde ağlarken sen yanımda oturana kadar sürebilir."

"Tamam, ama bebeğim, sormam gerek. Neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü o kadar kızgınım ki, istediğini elde edemediği için uygun tepkinin sadece benden intikam almak için kızımızı kullanmak değil, aynı zamanda uzun vadede ona zarar verebilecek bir şey yapmak olduğunu düşündüğü için öfkeliyim. Ve bunu daha da ileri götürerek, hakkında güçlü hisler beslediğimi bildiği bu özel konu hakkında yaptığımız bir anlaşmayı bozdu ve bunu karşılık vermek için bir hevesle yaptı. Ve bu konuda ne kadar kızgın olduğumu görmeni istemiyorum."

Bu hiç iyi değildi.

Sadece söyledikleri
değil.

Çünkü onun bu işte yeri yoktu.

Bunun nedeni Juno ve Pepper'la evlerindeki ilk akşam yemeği olması, birbirlerini tanıma, birbirlerine uyup uymadıklarını ve bunun nasıl olabileceğini görme zamanı olması değildi.

Çünkü onun orada asla bir yeri olmayacaktı.

Yol boyunca bazı geçici üvey baba ve üvey anne tipi insanlar olmuştu.

Aug'un şu anda düşündüğü şey bu değildi. O Juno'nun babası değildi. Asla da babası olamayacaktı.

Arabasına binip bu şerefsizin evine gitmek ve her şeyi onun önüne sermek asla onun hakkı olamazdı.

Juno'yu koruyamadı. Pepper'ı koruyamadı. Orada durmaktan başka hiçbir şey yapamazdı.

Ve bundan

hoşlanmadı. Yani
evet.

Bu hiç iyi değildi.

"Belki ona biraz zaman tanırsın, sen de biraz zaman ayırırsın ve konuyu biraz sonra açarsın," diye önerdi.

"Yarın gidip ona yeni bir telefon alacağını ve onunla birlikteyken telefonu kullanmakta özgür olacağını ama bana geldiğinde 'aptalca bir şey yapmayayım' diye telefonun onda kalacağını söylüyor."

"Daha önce de bu tür konularda anlaşmazlığa
düştünüz mü?" Sonunda dönüp ona baktı.

"İniş çıkışlarımız oldu. Başlangıçta-"

Konuşmayı kesti ve dudaklarını büzdü, bu da Auggie'nin kendini hazırlaması anlamına geliyordu.

Dudaklarını bıraktı ve sesi farklıydı, "Tamam, başlangıçta, kabul ediyorum, tam bir bunalımdaydım. Kızgındım. İncinmiştim. Onu seviyordum. Onu özliyordum. Yalnız kalmaktan da korkuyordum. Ve biraz zaman vardı,

Ve ne yazık ki olması gerekenden daha uzun sürdü, ona karşı bir sıcak bir soğuktum."

Başını sertçe salladı ve devam etti.

"Bu süre içinde bir araya gelmedik. Ama ona karışık sinyaller vermediğimi söyleyemem. Kızım üzgündü ve bundan nefret ediyordum. Ben de üzgündüm ve bundan pek hoşlanmıyordum."

"Bu anlaşılabilir bir durum, Pepper," diye belirtti.

Bunun üzerine başını salladı, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve devam etti, "Sonuç olarak, birbirimizin etrafında çok fazla bulunuyorduk. Ya da en azından o çok sık gelirdi. Biraz *çılginca* davranabilirdim. Ve sanırım Corbin bunu onun için gittiğim için yaptığımı düşündü, o her zaman," tırnak işareti yaptı, "benim için *tekti* ve senin ondan sonra ilk olman ve *aradan* yıllar geçmesi bu düşünceyi pekiştirdi."

Nefes aldı. Ve konuşmaya devam etti.

"Ayrıca şimdi görüyorum ki böyle davranmam ve sürekli kafa tokuşturmamız ona hala önemsedığım izlenimini vermiş. Tutku ölmemişti, olduğu gibi."

"Öyle mi?" diye sordu, kız başka bir şey söylemeyince.

"Bu yüzden bu kararın yasını tutmak için kendime biraz zaman tanımalı ve sonra ne yapacağıma karar vermeliyim."

Auggie hareketsiz duruyordu.

Bunu, uğultunun kulaklarını terk etmesini bekleyerek yaptı.

O zaman zoraki bir sakinlikle sordu: "Şunu açıklığa kavuşturalım. O pislik seni bir erkeğin kadını kandırabileceği en kötü şekilde kandırdı, sen buna duygusal bir tepki verdin, o bu tepkiyi yanlış anladı çünkü kafasını kıcına sokmuştu ve sen onunla nasıl başa çıkacağını düşünmek ve ağıt yakmak için biraz zaman mı ayırıyorsun?"

Ona baktı ve yavaşça başını salladı. Bu iyiydi.

Çünkü *bu* konuda bir şeyler yapabileceğinden emindi.

"Onun saçmalıklarını üstlenme."

Ağzını açtı.

Onu ensesinden yakaladı ve vücudunun kendi vücuduna çarpması için kendine doğru çekti. "Onun pisliğini üstlenme," diye tekrarladı.

Elleri adamın kalçalarında durdu ve ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hıyarlık yapıyor. O böyle biri. Yaptığı şey bu. Bu senin sorunun değil. Seni dinleyebilir ve Juno'yu senden intikam almak için kullanmasına nasıl tepki vereceğini çözmene yardımcı olabilirim. Ama burada durup onun saçmalıklarını dinlemeyeceğim. Ona telefon vermesi hiç hoş *değil*. O daha çok genç. İkinizin bir karar vermiş olması ve onun sadece kendi zihninde suç olan bir suç için seni cezalandırmak amacıyla bu karardan dönmesi çok daha az hoş. Siktirip gidebilir. Telefonuyla ne istersen yap. Bu ev senin. Kurallar senin. Ve eğer yardım etmemi istersen, annesiyle yapamadığı bir şeyi babasıyla yaptığında iyi olmasını sağlamak için birlikte bir plan yapmaya çalışabiliriz. Onu ilgilendirdiği kadarıyla, hepsi bu. O bir karar verdi, kendi evi, kendi kuralları ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Auggie söylemesi gereken şeyleri söylemeye o kadar odaklanmıştı ki, kızın parmaklarının kalçalarına ne kadar sert bastırdığını fark etmedi.

Ama işi bittiğinde, yaptı.

"Tatlım?" diye sordu.

"Ben...yapamam bile..." Sesi bir yankı gibi boştu, duygu karmaşası içinde kaybolmuştu.

Bu sesten hoşlanmadı ve karşılık olarak onu tamamen kollarının arasına aldı.

Başka bir şey yapmasını engellemek için ellerini göğsüne koydu ve konuşmaya devam etti.

"Benim bir ailem yok. Gidip 'Bak, senin tecrüben var' diyebileceğim bir annem ya da babam yok. Senin tecrüben var. Bunu doğru yapıyor muyum?"

Yüce İsa.

Bunu hiç düşünmemişti.

Bir çocuk yetiştirmek gibi devasa bir işi tek başına yaptığı hiç aklına gelmemişti.

"Hiçbir arkadaşımın çocuğu yok," diye devam etti. Başını salladı ama şöyle dedi: "Bu konuda ne durumda olduğumu doğrulamanızın, daha da ötesi bana bir danışma kurulu önermenizin ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam."

"Ne zaman istersen, bebeğim."

"Bunun anlamı çok büyük,

Auggie." "Bunu

anlıyorum."

"O kadar çok ki, bir çocuğun olana kadar bilemeyeceksin." "Evet," diye kabul etti.

Birbirlerine baktılar.

Yüzündeki minnettarlığı saklamadı.

Hayatı boyunca yaptığı, gördüğü, öğrendiği ve deneyimlediği hiçbir şeyde hissetmediği bir şey hissetti.

Bir milyon fit uzunluğunda.

"Başım belada mı yoksa ne?" Juno kapıdan bağırdı. Auggie gülümsedi.

Pepper başını eğip bir süre göğsüne bastırdıktan sonra başını kaldırıp "Hayır bebeğim" diye seslendi.

"Tamam, o zaman akşam yemeği hazırlıyor muyuz, hazırlamıyor muyuz?" Juno sordu.

Pepper parmak uçlarında yuvarlanarak onun çenesini öptü ve sonra kollarından çekilerek kapıya yöneldi.

Açtı.

Ve hiç gecikmedi.

"Telefonlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Juno'nun gözleri Auggie'ye kaydı, yüzü kızarmaya başladı ama Pepper utancının yerleşmesine izin vermedi.

"Bu yüzden onu bana vermeni istiyorum. Ona sahip olduğun ya da bana söylemediğin için başın belada değil. Sanırım bana söyleyecektin. Sonra akşam yemeği planımızı sana söyledim. Ama onu burada alamazsın ve babana da götüremezsın. Bu sadece benim kuralım. Ve eğer farklı bir kuralı olduğuna karar verdiyse, bu seninle baban arasında. Sadece acil durumlar için ya da müzik dinlemek için kullanmanı ve uygulamalarda, oyunlarda ya da TikTok'ta çok fazla zaman geçirmemeni isteyeceğim. Hiç tanımadığınız ama muhtemelen çok komik olan birine gülebilirsiniz. Ya da odanızda sizi çok seven insanlarla birlikte gülebilirsiniz." Kız arkadaşına gülümsedi. "Bizim evde ne yapacağını biliyorum. Sen burada değilken nasıl gidiyor..."

Sustu, omuz silkti ve kızının alnından öpmek için eğildi.

Kız doğrulurken Juno, "Şimdi gidip getirmemi ister misin?" diye sordu.

Kahretsin, Juno iyi bir çocuktur.

Ve bunu annesinden almış.

Pepper başını salladı. "Hayır, bebeğim. Acıkmaya başladım. Sen ve Auggie köfte yapın."

"Babama kızgın mısın?" diye sorduğunda tereddüt etti.

"Ondan memnun değilim. Ama bazen hoşuma gitmeyen şeyler yapıyor. Bazen de ben onun hoşlanmadığı şeyler yapıyorum. Ya da senin hoşlanmadığın. Ya da sen benim hoşlanmadığım şeyler yapıyorsun. Bu dñyanın doğasında var. Test her zaman, ne olursa olsun, devam etmenin bir yolunu bulmamızdır. Benimle misin?"

Juno annesine sırttı. "Evet."

"Yılbaşından önce kñfte mi yiyeceğim?" Pepper sordu. Juno kıkırdadı. "Deli olma anne."

"Beni beslersen delirmem."

Juno Auggie'ye dñndñ. "Hadi Auggie. Annemi beslemeliyiz."

Auggie, "Oradayım," diye cevap verdi.

Juno havalandı.

Pepper olduğu yerde kaldı ve Aug oraya gitti.

Yanından geçerken durmadı ama "Aferin" derken gñz temasını sñrdñrdñ.

"Teřekkñrler tatlım," diye

mırıldandı. O da ona sırttı.

Sonra kñfte yapmak için başka bir kızla, bu esmer kızla buluştu.

* * *

"Bu yñzden voleybolu dñřñnñyorum. Ama softbol da olabilir. Bilemiyorum. Bu yaz softbol oynadım. Ama biraz sıkıcı. Çok fazla oturma ya da ayakta durma var. Bñtñn bir devre boyunca hiçbir şey olmaz. Voleybol, eğer yedek kulñbesindeyseniz, sıkıcıdır. Ama eğer oynuyorsanız, *zinde* olmanız gerekir," diye gevezelik etti Juno.

Adada sadece iki tabure vardı, bu yñzden o ve Pepper koltuklarında, yakın ama çok yakın olmayan bir şekilde yemek yiyorlardı ve Juno da yerdeki minder ve yastıklardan oluşan bir yuvaya yerleşmiş, yine yemek yiyordu.

"Peki, voleybolu mu yoksa softbolu mu seviyorsun?" Juno Auggie'ye sordu.

"Ben ikisini de severim," diye cevap verdi, bir restoranda ya da paket serviste yediklerinden daha iyi olan tavada kızartılmış bir hamur tatlısını keserken.

Teriyakiyi dört gözle bekliyordu. Juno yüzünü buruşturdu.

"Ne?" diye sordu.

"İkisini de sevmek zorunda değilsin çünkü ben ikisini de seviyorum," dedi, ses tonunda bir sabırsızlık vardı.

Pepper'ın yanında kaydığını hissetti. Ama bu sabırsızlığı anlıyordu.

Uzun zaman olmuştu ama sırf kendisini sevdirmek için saçma sapan şeyler yapan ve söyleyen bir yetişkinle uğraşmanın hayal kırıklığını hissetmişti.

Bir çocuk, birini tanımanın yollarını ve yöntemlerini bilmiyordu.

Yine de tanımak istedikleri birinin onlarla dalga geçtiğini anlıyorlardı.

"Değilim," dedi Pepper araya girip kızını ses tonu konusunda uyaramadan önce. "İkisini de seviyorum. Ve bence soruna zaten cevap verdin, çünkü softbolun sıkıcı olduğunu düşünüyorsun. Oyun hakkında söylediğin her şey değişmeyecek. Önümüzdeki on yıl boyunca her yaz oynarsan nasıl olacaksa şimdi de aynı oyun. Şimdi sevmiyorsan, o zaman da sevmeyeceksin. Ve görünüşe göre uzun boylu olacaksın. Ve voleybolda iyi olmak için uzun boylu olmak yardımcı olur."

Ona bir gülümseme attı ve sözlerini bitirdi.

"Gerçi bu sporların hiçbiri önümüzdeki beş yıl içinde yasaklanmayacak. Yani voleybolu deneyebilirsiniz ve softbol hakkındaki fikrinizi değiştirirseniz geri dönebilirsiniz."

"Hangisini izlemeyi tercih edersin?" diye sorduğunda sesine canlılık geri gelmişti.

"Softbol maçlarınızda yetişkinlerin bira içmesine izin veriyorlar mı?" Cıvıldadı ve "Hayır" diye cevap verdi.

"O zaman voleybol," diye cevap verdi.

"Voleybol maçında da bira içemezsin," diye belirtti. Adam şaşırılmış gibi yaptı. "Gerçekten mi?"

Kıkırdadı, sonra da "Biranı bir Koozie'nin içine saklayabilirsin" diye teklif etti.

Başını salladı, ses tonunu hafif tuttu ve dudaklarını yukarı kaldırarak, "Asla olmaz. Ben her zaman olduğum kişi olurum ve yaptıklarımı açıkça yaparım. Saklanmak bana göre değil."

Juno onun bakışlarını tuttu ve "Ben de," dedi. "Sahip olmak güzel," diye cevap verdi.

"Evet," diye mırıldandı ve yemeğine baktı. Onun Cisco'yu bildiğini kesinlikle biliyordu.

Kapı zili çaldı.

Auggie gerildi.

"Büyütülecek bir şey yok," dedi Pepper usulca, kalkacakmış gibi koltukta kıpırdanarak. "Bilgin olsun, bu çok sık olur. Mahalle dost canlısıdır. Akşamları pek sık uğramazlar ama olur böyle şeyler."

"Ben bakarım," diye cevap verdi, o da kalkmak için kanepede kaykıldı. "Sen ye, ben getiririm."

"Onu almamı istememenin bir nedeni var mı?" diye sordu alçak sesle. Kız onun gözlerini yakaladı.

Sonra arkasına yaslandı.

Ve tek bir kelimeyle çok şey söyledi. "Hayır."

Tabağını sehpa koymadan önce yüzünün yumuşadığını hissetti, ayağa kalktı ve Pepper'ın evinin kapısına yöneldi, bu da kapının ardında kim olursa olsun o evde bir erkek olduğunu bileceği anlamına geliyordu.

Bunu o yüzden yapmadı.

Bunu yaptı çünkü muhtemelen kalkıp kapıya gitmesi gereken tek kişi oydu.

Önemli bir şey değildi, ama o buralardaysa bunu da yapabilirdi.

Yan camdan dışarı baktı ve neredeyse küfür edecekti, küfürlü ve yüksek sesle.

Isırarak geri çekildi ve kapının kilidini açıp dışarı adım atarak Birch Hannigan'ı üç adım geriye itti.

Hannigan geri çekilmek zorunda kaldığı için tedirgin görünüyordu. Auggie adamın orada olmasından tedirgin olmanın ötesindeydi. Kapıyı arkasından kapattı.

Sonra da "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Hannigan'ın dikkati kapıya yöneldi, sonra tekrar Auggie'ye döndü. "Pepper Hannigan burada mı yaşıyor?"

Bu bir sorundu.

Çünkü bu adamın kız kardeşini nasıl bulduğunu bilmiyordu. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Şu anda önemli olan, onun orada yaşadığını doğrulaması gerekip gerekmediğini bilmemesiydi.

Hannigan'ın göz etlemesi için yeterince kolay. Aug'un orada olmadığı bir zamanda geri geldi.

Ama şimdilik.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Auggie tekrar etmeye karar verdi. Hannigan'ın kaşları gözlerinin üzerine indi.

Bunu zaten biliyordu. Fotoğrafları görmüştü, çoğunlukla sabıka fotoğrafları ama babasından kız kardeşine ve bu adama kadar tüm Hannigan ailesi çekiciydi.

Uzun, düz, ince, sarışın.

"Kız kardeşimin burada yaşayıp yaşamadığını söyleyerek bana yardımcı olabilirsiniz."

"Öyle," diye onaylamaya karar verdi Auggie. "Ama sana bir soru sordum. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Sen de kimsin lan?"

"On yıldan uzun bir süredir görmediğiniz kız kardeşinizin verandasında durup kapısını açan adamın kim olduğunu sormanızdan rahatsız olan biri."

Hannigan'ın başı döndü. "Sen onun kocası falan mısın?"

"Görüyorum ki bu senaryoda soru sorma hakkına sahip olanın sen olmadığını anlamıyorsun. Şimdi, Pepper'ın bu gece onun evinde gösteri yapacağınızdan haberi yokken neden buradasınız?"

"Beni aradı ve konuşmamız gereken şeyler var."

Auggie başıyla onayladı. "Evet, öyle yaptı. Ve sen de ona hiç iyi davranmadın. Şimdi, kim olduğumu ve yemek yerken sürpriz bir şekilde ortaya çıkmandan hoşlanmadığımı anladığımı sanıyorum."

Adam daha da sinirlenmeye başladı. "Sadece kız kardeşimle konuşmak istiyorum, tamam mı?"

"O zaman ara onu."

"Telefonlarıma cevap vermiyor."

"O zaman onunla konuşmak istediğinize dair bir mesaj bırakın."

Hannigan'ın ruh hali daha da kötüleşti. "Dinle dostum, bu saçmalık için zamanım yok."

"Annenizin hastalığını konuşmak için kız kardeşinizle nasıl bağlantı kurabileceğinizi anlatmamı dinleyecek vaktiniz yok mu?"

"Hayır, senin saçmalıkların için zamanım yok. Şimdi oraya git ve kız kardeşime burada olduğumu ve onunla konuşmak istediğimi söyle."

Aug başını salladı. "Şimdi senden gitmeni isteyeceğim. Pepper'a burada olduğunu ve tekrar ulaşması gerektiğini söyleyeceğim. Sonra ikiniz karar verebilirsiniz-"

Hannigan'ın sesi yükseliyordu. "Şimdi buradayım, pislik."

Auggie kollarını göğsünde kavuşturdu ve ses tonunu değıştirmede.

"Tedirgin olmak için bir neden yok."

Şimdi Hannigan'ın yüzü kızarmaya başlamıştı. "Var, çünkü sen bir pislik gibi davranıyorsun."

Auggie ona, "Bunu yapmayacağız," dedi. "Sen gideceksin ve ben de seni çağırması için Pepper'la konuşacağım."

"Siktir git," diye ısırdı. "Ben buradayım, o da içeride, senin derdin ne dostum?"

"Benim sorunum-"

Arkasındaki kapı açıldığı için sözünü bitiremedi. Lanet olsun.

Hannigan oraya baktı.

Auggie bakmadı.

Kim olduğunu biliyordu ve dikkatini kardeşinden ayırmak istemiyordu.

"Birch?" diye fısıldadı ve Auggie onun kendilerine katıldığını hissederek kapının arkasından kapandığını duydu.

Hannigan da duymuş.

"Ne yani? Kocanın yaptığı gibi beni o süslü evinden men mi edeceksin?" diye sordu.

Aug onun bakışlarını profilinde hissetti. "Benim kocam-?"

Hannigan onun sözünü kesince dikkati dağıldı. "Bir telefon açabilirsin, Pepper. Ne diye beni arayıp Annem hasta, sonra da beni hayalet mi yapıyor?"

"Sana onları nasıl bulabileceğini söylemiştim," diye belirtti Pepper.

"Bununla uğraşmak istemiyorum. Ya da babamla. Ya da kız kardeş dediğimiz Stepford kaltağıyla. Ben sadece annemle konuşmak istiyorum. Ve sen bana bunu sağlayabilirsin."

"Ben de onu çok az gördüm, Birch, ve sadece bir saniyeliğine gördüm çünkü ayine gittim."

"Tanrım," diye kırıptı Birch. "Bunu yapmayacağım."

"Saffron yarın onu görebilmem için her şeyi ayarlıyor," dedi Pepper kardeşine, Auggie'ye yeni bir haber verdi.

"Öyle mi?" diye sordu ona bakarak.

Ona doğru başını salladı. "Sana söylemeye fırsatım olmadı, sen o kadar şey yaşadıktan sonra-"

"Uh... merhaba," diye araya girdi Hannigan. "Uzun zamandır görmediğin kardeşin." Kendisini işaret etti. "Tam burada duruyor."

Auggie bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu. Ama bu gerçekten hoşuna gitmemişti.

"Birch-" diye denedi.

"Biliyor musun, bir amcığımın olmaması çok kötü. Eğer bir amcığım olsaydı, bana hasta pedi verebilecek ve gelip her şeyimle ilgilenecek bir sık bulabilirdim, böylece bunu yapmak zorunda kalmazdım."

Auggie'nin sırtı dikleşti.

Pepper onun önüne geçmek için hareket etti.

"Auggie'yi kızdırmamanızı tavsiye ederim," dedi yumuşak bir sesle.

"Biliyor musun Pepper, ne tavsiye edeceğin umurumda değil. Ben iyiydim ama sen arayıp beni bilmek istemediğim şeylerin içine sürükledin. Umursamak istemiyorum. Annemin kanserden ölüyor olması umurumda bile değil."

Kapı açıldı.

"Büyükannem ölüyor mu?"

Hannigan'ın gözleri o yöne kaydı ve Aug ile Pepper arkalarını döndüklerinde Juno'nun bir hayalet gibi bembeyaz dikilmiş annesine baktığını gördüler.

"Juno, tatlım," diye fısıldadı Pepper.

"*Ölüyor* mu?" Juno annesine sordu.

Auggie kıpırdamadan Hannigan'a döndü.

Sonra Pepper'ın elinin göğsüne indiğini

hissetti. Oh, evet.

İyi karar.

Auggie derin bir nefes aldı ve Pepper kızıyla konuşurken onun girip çıkmasına dikkat etti.

"İçeri gir, birazdan konuşuruz," dedi.

"Kim o?" Juno sordu.

"Benim sorum," dedi Hannigan sessizce, gözlerini

Juno'ya dikerek. "Arabana doğru yürü," diye

homurdandı Auggie.

Hannigan'ın yüzü tekrar kavgacı bir hal aldı ve Aug'a döndü.

Pepper, "Sorun yok," dedi.

"Değil," diye cevap verdi, dikkatini kardeşinden ayırmadan.

"Öyle. Juno, tatlım, buraya gel."

Juno onun önünde yakın dururken omzunun göğsünü okşadığını hissetti ve Juno da onların arasına katıldı.

"Birch, bu benim kızım Juno. Juno, bu da amcan Birch," diye tanıttı Pepper.

"Hakkınızda bir şeyler duydum," dedi

Juno. "Öyle mi?" Hannigan sordu.

"Annem senin gelmiş geçmiş en iyi ağabey olduğunu söyledi."

Hannigan buna yanıt vermedi ama yüzü yine kızardı. Auggie bu kez çok daha farklı nedenlerden dolayı olduğunu tahmin etti.

"Büyükbabama benziyorsun," diye devam etti Juno.

Hannigan, "Gözlerini annenden almışsın," diye cevap

verdi. Doğru.

Tamamdır.

Auggie, "Tamam tatlım, bana ve annene bir iyilik yap ve içeri geri dön," diye rica etti.

Hannigan bakışlarını Aug'un üzerinde yoğunlaştırdı.

"Tamam," dedi Juno. "Memnun oldum, Birch Amca."

Adam dikkatini zorla yeğenine yöneltti. "Sen de kızım."

Juno içeri girdi.

Kapı kapanır kapanmaz Hannigan Auggie'ye hararetle sordu: "Ne? Dokuz yaşında mı? On mu? Kız kardeşimi lisede falan mı dövdün? Ne oluyor lan?"

"Birch-" diye başladı Pepper.

Auggie, "Bu seni ilgilendirmez," dedi ve bunu tam da adamın Juno'nun kendisine ait olduğunu düşünmesini sağlamak için yaptı.

Çünkü hayatındaki bu iki kadın için yapamayacağı şeyler vardı.

Ama onları bu pislikten korumak bunlardan biri değildi.

"Kız kardeşimin beni ilgilendirmediğini mi düşünüyorsun?" Hannigan talep etti.

"Dostum, seni *on yıldan fazladır* görmedi," diye karşılık verdi Auggie. "Kapısına gelip umurundaymış gibi davranabileceğini sanma." Başını iki yana salladı. "Şimdi... işimiz... bitti." Pepper'a baktı. "İçeri gir bebeğim. Bunu yapmaya hazır olduğunda konuşmak için onu arayabilirsin. Juno içeride, muhtemelen korkmuştur."

Ona baktı.

Yapmaya devam etti.

Sonra başını salladı ve kardeşine döndü.

"Seni arayacağım, Birch. Annemle oturduktan sonra. O zaman daha çok şey öğrenirim.

Tamam mı?"

"Evet," diye homurdandı Hannigan.

"Sen... Ben... iyi görünüyorsun," dedi ve "Konuşacağız," diye bitirdi.

Hannigan'dan bir homurtu daha. "Evet."

"İçeri gel tatlım," dedi Aug'a. "Yemek soğuyor." "Hemen geliyorum," diye cevap verdi.

Onun eline dokundu ve eve doğru yürüdü. Aug kapının önünde durmaya devam etti.

Ardından Hannigan, "Çocuğu olduğunu ya da dinlediğini bilmiyordum" diyerek onu şaşırttı.

Auggie, "Bu işi böyle hallettiğin için şimdi bununla uğraşmak zorundayız," diye karşılık verdi.

"O görünüyor..." Bitirmedi.

Etrafına bakındı, balkabaklarını, kapının yanındaki minnettar olunması gerektiğini söyleyen tabelayı, pencerelerden süzülüp verandada biriken ılık ışığı inceledi.

Hannigan boğazını temizledi.

"Pepper mutlu görünüyor."

"Amaç da bu zaten," diye yanıtladı Auggie.

Yüzü sertleşti. "Buna hakkım olmadığını düşündüğünü biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Ona kazık atma, anlıyor musun? Bence yeterince kötü şeyler yaşadığını anlıyorsun."

"Bu bilgiyi paylaşmak için biraz geç kaldın ama seni anlıyorum. Ve endişelenme. Ona kazık atmamın imkanı yok. Ya da Juno'yu. Şimdi ben de aynısını soracağım."

"Onunla asla yatmam," diye tükürdü adam. Auggie sadece kaşlarını kaldırdı.

Hannigan'ın içindeki düşmanlık kaybolduğunda ve gözlerini kaçırmadan önce pişman olmuş gibi görüldüğünde yine şaşırdı.

"Juno havalı bir isim," diye mırıldandı kapının yanındaki balkabağına.

"İçeride görüşmek istediğim iki kız var. Gidecek misin yoksa önümüzdeki yarım saat boyunca sohbet mi edeceğiz?" Auggie sordu ve yeniden

Hannigan'ın dikkatini.

İlk başta kavgacı görünüyordu.

O da sustu ve "Onlarla ilgilenmene izin vereyim"

dedi. "Memnuniyetle."

Hannigan başını salladı.

Auggie başını sallamadı.

Adamın dönüşünü ve yürüyüşe çıkışını izledi.

Ve eve girmeden önce Hannigan'ın POS arabasının sokaktan geçmesini bekledi.

Kapıyı kilitledi ve oturma odasına yöneldi.

Pepper kanepenin köşesine kıvrılmış, Juno da bacaklarının arasına kıvrılmıştı.

İkisi de tabaklarını önlerinde tutuyordu ama ikisi de yemekle gerçekten ilgilenmiyor gibiydi.

Koridordan görüldüğünde iki çift göz de ona çevrildi. "Gitti mi?" Juno sordu.

Aug tabağını aldı, tereddüt etti ve Pepper'ın gözleriyle diğer uçtaki kanepeyi onlarla paylaşması gerektiğini işaret ettiğini görünce yerleşti ve "Evet tatlım, gitti." diye cevap verdi.

Juno tabağına doğru, "Aptalca şeylerin olmasından bıktım," diye mırıldandı ve Pepper'ın da aynı şeyi hissettiğinden emin olarak gerginliği hissetti.

"Başka ne gibi aptalca şeyler oluyor, bebeğim?" Pepper nazikçe sordu.

"Bilirsin, büyükannenin hasta olması. Ve biliyorsun, büyükbabam her zaman garip davranıyor. Ve bu tür şeyler."

Ağızına bir lokma hamur tatlısı tıktırdı.

Auggie, Juno'nun bedeni üzerinden

Pepper'ın gözleriyle buluştu. "Geç saate

kadar kalacak mısın?" diye mırıldandı.

Kesinlikle geç saatlere kadar kalıyordu.

Başını salladı.

"Hayat bazen berbattır bebeğim," diye mırıldandı kızına. "Yarın büyükannenini görmeyi bitirdikten sonra bu konuyu daha fazla konuşuruz. Ama şimdilik benimle ve Auggie'yle eğlenebilir misin?"

Juno ona baktı. "Tatlı getireceğini sanıyordum." "Juno," diye azarladı Pepper.

"King Soopers'tan bir şeyler alabilirdim ve hala dışarı çıkıp bir şeyler alabilirim. Ama bunun yerine Glacier'a gitmek isteyebileceğini düşündüm."

Juno annesinin arkasına ve kalçalarına yaslandığı yerden o kadar hızlı kalktı ki neredeyse tabağını kaybediyordu.

"Glacier!" diye bağırdı.

Lottie ve Mo'larda yemek yerken Mo dondurma almaya gideceğini söyleyip Juno'dan Glacier'den dondurma seçmesine yardım etmesini istediğinde Juno'nun aklını kaçırmış olması onu şaşırtmamıştı.

"Senin için çalışmak mı?" Auggie kayıtsızca sordu.

"Bu benim *favorim*," dedi Juno ona zaten bildiği şeyi söyleyerek. "Şaka yapıyorsun. Asla tahmin edemezdim," diye alay etti.

Burnunu kırıstırırken bile ona bir gülümseme fırlattı. Çok tatlıydı ama sırtmasının tek nedeni bu değildi.

"Harika," dedi tabağına, çok daha büyük bir hevesle geri dönerek.

Bu yüzden sırtıyordu.

"Evet, kesinlikle *harika*," diye mırıldandı Pepper ve Aug ona baktığında, iliklerine kadar hissettiği bir sıcaklıkla ona baktığını gördü, bunun hiç gitmeyeceğinden emin değildi.

Sonra o da tabağına döndü.

Juno, "Bir dahaki sefere akşam yemeğine geldiğinde ne pişireceğimize sen karar vereceksin," dedi.

Auggie tabağına bakıp sırtıttı. "Jambon sever misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Juno.

"Hash browns?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Juno.

"O zaman benim jambonlu ve haşhaşlı güvecimi yaparız," dedi. Kadın ona döndü. "İçinde peynir var mı?"

"Evet, hem de çok."

Ona küstah bir gülümseme fırlattı.

"Onaylandı." Auggie gülmeye başladı.

Ve eğer yanılmıyorsa, bunu yaptığında Pepper'ın bir iç çektiğini duydu.

Bu yüzden ona baktı ve onun yemek yediğini, yüzünün yumuşak olduğunu, dikkatinin odada olduğunu, havasının soğuk olduğunu gördü.

Pepper mutlu

görünüyor. Amaç da

bu zaten.

Ve hedef buydu.

Başka bir hedef: işte orada.

Evde güvende.

Çocuğuyla
birlikte.

Ve onun
erkeği.

Etrafında onu umursayan insanlar vardı.

Etrafındaki insanlar onun bir bok olduğunu düşünüyordu. Etrafında onu çok önemseyen insanlar vardı. Böylece rahatlayabilirdi.

Ve sakın ol.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sık..

BİBER

Onu kucağına almıştı.

Sekiz yaşındaki bebeğimi kucağına aldı ve bir dondurmacının otoparkında arabasının kaputuna oturttu.

Bunu yaptığında gözlerinde yıldızlar belirdi ve sanırım biraz (daha) aşık oldu.

Ben de öyle.

Sonra Auggie elini kapüşonuna yaslayarak ona yaklaştı ve bir Kasım gecesinin kuru soğuşunda dondurma külahlarını yaladılar.

Auggie mavi kazağıyla.

Juno, üzerinde büyük mor ve su çiçekleri olan lacivert termalinin üzerine sevimli, mor, kabarık yeleğini giymiş, başında mor, deniz mavisi ve pembe bir bere ve tepesinde kocaman sıcak pembe bir püskül vardı.

Birlikte çok sevimliydiler.

Dondurmacıda, onu istediğı her lezzeti denemesi için cesaretlendirmiş ve alaycı bir şekilde bir röportaj yaparak ondan

o yaparken onları. İşin içine girdi, kıkırdamalarını bastırırken bile ciddi davranıyordu.

Muhteşemdi. Sanki dondurma hakkında kendi YouTube kanalları varmış gibi.

Ona çift kepçe almıştı.

Ayrıca çok fazla zaman ayırdığımız ve çok fazla gelato denediğimiz için pislik gibi görünmememiz için büyük bahşış vermişti.

Dışarı çıktıklarında Şükran Günü oyunu hakkında konuştular. Ve Bay Sykes'ın ne kadar havalı olduğunu konuştular.

Ve sınıfındaki tüm erkeklerin ve bazı kızların artık denizci olmak istediklerinden bahsettiler.

Ve Juno'nun nasıl usta bir hamur tatlısı katlayıcısı olduğundan bahsettiler. Bazen Juno gülerdi.

Bazen Auggie yapardı.

Ben de onlardan birkaç adım ötede Auggie'nin kaputuna yaslanmış, sessiz bir şekilde kendi dondurmamı yiyordum.

Çünkü bu farklı bir randevu gibiydi. İyi gidiyordu.

Ve ben tamamen üçüncü tekerdim.

Ama onları birlikte izlerken, bunun olduğunu düşündüm. Mutluluk buydu.

* * *

O gece Glacier'de dondurma yedikten sonra, küçükken yaptığım gibi Juno'nun yatağının kenarına oturdum ve yumuşak saçlarını geriye doğru düzelttim.

"İyi uyuyacak mısın?" diye sordum.

"Elbette," diye mırıldandı kız arkadaşım karşıımızdaki duvara.

Yan yatmış, sırtı bana dönüktü, böylece parmaklarımı saçlarının arasından geçirmem daha kolay olacaktı.

Nefesimi içime çektim ve bıraktım, "Emin misin? Büyük bir geceydi. Auggie burada. Birch Amca gösteriyor." Tereddüt ettim.

"Büyükannen." "Sorun yok, anne."

Doğru.

Juno bazen böyle derdi.

Ve bunu yaptığında, "Ben iyiyim" mi yoksa "Her şey yoluna girecek" mi demek istediğini hep merak etmişimdir. Hayatta kalacağız."

İlkini ben istedim.

Ben ikincisi için çalışırdım.

"Telefon konusunda anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Sana hemen söylemeliydim," diye mırıldandı.

"Neden yapmadığını anlıyorum."

Sırt üstü yuvarlandı ve gözlerimin içine baktı.

Sonra da "Auggie'yle birlikte aşağıda olmalısın" diye buyurdu. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Aşağıda Auggie'yle olsaydın sorun olmazdı."

Gülmeye başladım.

"Komik olan ne?" diye sordu.

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Küçük bir çöpçatanım var."

"Sana bakışı hoşuma gidiyor," diye fısıldadı.

Omurgamda hoş bir ürperti belirdi.

Ve sadece bundan hoşlandığı için mutlu olmadım.

Ama bana bakışı da hoşuma gittiği için.

"Ve yemeğimizi mahvettiği için Birch Amca'ya kızması hoşuma gitti," diye devam etti. "Yani, onu uzun zamandır görmediğini biliyorum, ama birinin evine gelip önce aramamak hoş değil. Tabii Jenn değilsen ve ranch sosun falan bittiyse ve hemen uğraman gerekiyorsa o başka."

O haklıydı ve ben de onun bu tavrından memnundum.

Yine de amcasıyla konuşmasının çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. O anlarda, tanıdığım Birch'e dönüşmüştü.

Ailesinin benim tarafımda nihayet iyi birileri olacak diye umutlanmasını istemedim çünkü Birch böyle davranmaya devam ederse onu bir daha göremeyebilirdi.

Bu yüzden uyardım, "Hayatımızda ne kadar yer alacak bilmiyorum tatlım. Biz ayrı büyüdük."

"Sorun değil, Auggie'yi alırız." Bu beni şaşırttı.

Beni de endişelendirdi.

"Tatlım, o ve ben birbirimizi daha yeni görmeye başladık," diye uyardım. "Fazla umutlanmayacağım," diye söz verdi.

Belki de bunun bir yalan olduğuna inanmak istemedi. Ama ben yalan olduğunu biliyordum.

Bu konuyu fazla deşmemeye karar verdim.

"Peki büyükannemi kaybettiğimizde, büyükbabam ve Safran Teyze'den ayrı mı kalacağız?" diye sordu, bunu umutla yaptığını saklamadan.

Bu beni de şaşırttı.

Ne söylediğini ya da bunu umduğunu değil.

Ama bunu söyledi.

"Sanırım bu da bir olasılık Juno," diye itiraf ettim. Bu konuda hiç de üzgün görünmüyordu.

Aslında tek gördüğüm rahatlamaydı.

Ve o anda tek hissettiğim üzüntü oldu.

Çünkü benim kızımı kaçırıyorlardı. Annem onu gerçekten tanımadan ölecekti.

Ve babamla Saff, Juno'nun hayatlarının gerçek bir parçası olmasına asla izin vermeden yollarına devam edeceklerdi.

"Biz rüya takımıyız, sen ve ben," diye açıkladı. "Her zaman," diye kabul ettim.

"Şimdi git Auggie'yle püş" diye emretti.

Gözlerimi devirdim ve "Patronluk taslama" dedim.

"Sen burada kalıp benimle konuşurken onu pembe kanepemizde tek başına oturtmaya devam edersen onu asla tutamazsın."

"Bu mükemmel bir tavsiye gibi görünüyor," diye takıldım. "Erkekler pembeyi sevmez," dedi otoriter bir tavırla. "Bilmem, bazı erkekler sever."

"Tamam, ama bunu Auggie pembe kanepemizde tek başına takılmadığı zaman konuşabilir miyiz?"

Alay etmeye devam ettim. "Hayır. Çünkü bence şu anda tam da şu anda stereotip kavramını tam olarak anlamam çok önemli. Bu durumda, tüm erkeklerin pembeyi sevmediğini söylemek. Erkekler neyi severlerse sevsinler. Ve bazıları pembeyi sever."

"Erkeklerin pembeyi sevip sevmemesi gerçekten umurumda değil," diye yanıtladı. "Ben de sevmiyorum," diye paylaştım.

"Mah...um," dedi adımı sinirli bir abartıyla. "*Git*. Auggie'nin yanında ol."

Saçlarını yüzünün her iki yanından uzaklaştırdım. Tekrar yaptım, tekrar yaptım, sonra başı ellerimin arasındayken burnunu öpmek için eğildim ve bir milim bile uzaklaşmadım.

"Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum," diye fısıldadım. "Seni ölesiye seviyorum," diye cevap verdi.

"Uyu hadi."

"Git Auggie'nin yanında ol."

"İyi geceler,
bebeğim." "İyi
geceler, anne."

Ayağa kalktım ve komodinin üzerindeki küçük mantar lambayı söndürdüm, geriye telden yapılmış ve odaya gece lambası ışıltısı vermek için pırıltılı pembe ağla kaplanmış küçük hilal ışığı kaldı.

Kapıya doğru gittim.

Durdum ve Juno'ya baktım.

Yine sırtı bana dönük, yorganı çenesine kadar çekmiş, elleriyle yatağına sokulmuş, uykuya dalmaya hazırdı.

Evet.

Tekrar

.

İşte bu kesinlikle, yüzde yüz mutluluktu.

* * *

Juno'ya iyi geceler dedikten sonra merdivenlerden inerken koridorda dolaştım ve Auggie'yi pembe kanepemizde gördüm.

Gülümsedim.

Köşesinde uzanmış, bacaklarını önünde uzatmış, bileklerinden çaprazlamıştı. Bir kolunu kanepenin arkasına uzunlamasına atmış, diğer elini önünde tutmuş, telefonuna bakıyordu.

Üzerinde bir kazak ve kot pantolon vardı ve botlarını çıkarırsa orada yaşıyormuş gibi görünecekti.

Bu beni bir kez daha ürpertti.

Sevgilime iyi geceler dilemekte acele ettiğim için sıkılmış ya da sabırsızlanmış gibi görünmüyordu.

Beni görünce telefonunu bıraktı ve dikkatini bana verdi. "Hey," diye selam verdi.

Yaklaşıp kıcımı kucağına koyana kadar hiçbir şey söylemedim.

Hemen bir kolunu bana doladı, diğer eliyle telefonunu arka cebine soktu ve sonra koltuğuma daha da gömülerek o kolunu da bana doladı.

Kucağına kıvrılana kadar sokuldum, başımı çenesinin altına soktum, bir kolumu ona doladım.

"İş falan mı?" Telefonunda ne yaptığını sordum. "Anne."

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Annen mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Babama onun hakkında söylediklerime çok kızdı. Bütün gün telefonumu patlatıp durdu."

"Peki o bunu yaptığında sen ne yapıyordun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Onu görmezden gelmek, ki bu uyarı genellikle yangına körükle gitmektir." "Aug." Adını söyledim ama başka ne diyeceğimi bilemedim. "Bunun üzerinde düşünüyorum," diye paylaştı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Sorguladım.

"Seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi düşünüyorum. Evini seviyorum. Harika yemek yapıyorsun. Çok komiksin. Tatlısın. Birliktesin. Çocuğun her şey. Yatakta birlikte harikayız ve senin yanında uyanmaya bayılıyorum. Ve onlar söz konusu olduğunda bunun ne anlama geldiğini derinlemesine düşünmem gerekiyor. Çünkü bunu çok seviyorum, yürümesini istiyorum. Bunu çok istiyorum. O da bir şeyleri düzeltilemeyecek şekilde bozma konusunda çok başarılı."

Orada büyük bir anlaşma vardı.

Ama içimin büyük bir kısmı onun çalışmamızı istediğini söylemesine rağmen, bir şeye takılıp kalmıştım.

"Benim çocuğum her şey mi?"

Yarı sırttı. "Bunu bilmiyormuş gibi davranma." Ben de sırttım, çünkü biliyordum.

"Annelerden bahsetmişken," dedi dikkatle.

"Seninkiyle işimiz bitmedi," dedim ona. "Cidden bunu mu düşünüyorsun...?" Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için ona "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Babama kilitleri neden değiştirmedeğini bilmediğimi söylediğimi ve bu işi bitirdiğimi düşünüyorum. Ve düşünmem gereken şey, evimin anahtarı onda olmadığına göre neden benim de aynı şeyi yapmadığım."

"Annen olduğu için mi?" Ben önerdim.

Sadece duymakla kalmadığım, aynı zamanda derine indiğini hissettiğim bir iç çekişle homurdandı.

Ve sonra dedi ki, "O hiçbir zaman benim annem olmadı, Pepper. Senin gibi anılarım yok. Onun beni sevdiğini düşünmemi sağlayacak hiçbir şeyim yok. Juno'yla nasıl olduğunu görene kadar da bu aklıma gelmemiştir. Bizim bir şey olma ihtimalimiz, bizim bir şey olmamıza dönüşene kadar. Onunla ilişkimde hiçbir çıkarım yok, çünkü benimle bu temeli kurma zahmetine hiç girmedim. Ara sıra onun işine yarıyorum. O benim için değil, asla. Şimdi babamın onunla birlikte hayatımdan çıkıp çıkmayacağına ya da babamla aramdaki bir şeyi korumaya çalışıp çalışmayacağıma karar vermem gerekiyor. Ve itiraf etmeliyim ki, uzun vadede ikisinin de gitmesinin çok daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Bu bir günde verilecek büyük bir karar tatlım," dedim ve gülümsedi.

"İyi ki şimdi vermiyorum. Sadece düşünüyorum. Şimdi... sen.

Yarın anneni göreceğisin?" Başımı salladım.

"Benim de gelmemi ister misin?"

diye teklif etti. Kıpırdamadan oturdum.

"Hawk alacak, bunun için seninle birkaç saate ihtiyacım var," dedi.

"Soramam-"

"Sen yapmadın. Ama
yapabilirsin." Bunu
düşündüm.

Bu teklifin ne kadar cömert olduğunu düşündüm.

Yarın karşılaşacağım şeyle yüzleştiğimde Auggie'nin yanımda
olmasının ne kadar güzel olacağını düşündüm.

Sonra bunun annem için iyi olmayacağını fark ettim. "Seni
tanımıyor, bu yüzden muhtemelen yalnız gitmeliyim."

"Seni götürmemi mi istiyorsun?"

Tanrım, o kadar *harikaydı* ki. Yine de
başımı salladım.

"Hayır, ben iyiyim. Ama tetikte olun. Yarın öğleden sonra bir dizi mesaj
gelebilir ve bunlar herhangi bir şey olabilir."

"Sadece arayabilirsin," diye işaret etti.

"Dikkatli olun, yarın öğleden sonra bir telefon gelebilir ve bu telefonda
ben atıp tutuyor ya da alternatif olarak hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olabilirim."

Sırıttı. "Tetikte olacağım."

Tamam, bu iş bitmişti.

Ve memnun oldum.

Devam edelim.

"Şu anda sevişmeye başlamamızı önerirdim ama Juno senin geleceğini
öğrendiğinde çok heyecanlandı. Noel arifesi gibi. Az önce yanından
ayrıldığımda oldukça rahatlamış görünüyordu ama annemin Auggie ile
işleri berbat etmediğinden emin olmak için gizlice aşağı inebilir. Yani
muhtemelen yapmamalıyız."

"Rahatlamış görünüyor muydu?"

Sadece sormasını değil, cevabı gerçekten istiyormuş gibi konuşmasını da
sevdim.

Ben de onun için araştırdım.

"Birch'ün yemeğimizi böldüğü için kaba olduğunu düşündü. Ama bunu yaptığı için ona kızgın olman çok hoşuna gitti. Bu da onunla bizim aramızda durmandan ve sen orada olmasaydın gecemizi mahvedecek olmasından hoşlandığı anlamına geliyor. Diğer şeylere gelince, o hiç kimseyi kaybetmedi, hiç... hiç..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye nazıkçe araya girdi Auggie.

Juno ve benim annemi kaybettiğimizi bir kez daha söylemek zorunda kalmadığım için minnettar bir şekilde başımı salladım.

"Yani şu anda anneme olanları tam olarak algılayabildiğinden emin değilim. Ama bunu babamdan ve Saffron'dan uzaklaşmak için bir fırsat olarak görüyor ki ben de seninle bu konuları paylaşmayı zaten düşünüyordum."

İki kaşını da kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı salladım ve "Babanızın size 'kilisenin piçi' demesi ve yüzünüze karşı hiç tanımadığınız kardeşlerinizi lekeleyeceğinizi söylemesi ailevi duygulara gölge düşürüyor" diye açıkladım.

Aug'un bu "Evet "i yumuşak ve şefkatliydi. Daha da yaklaştım.

"Daha çok onu bırakıp buraya, senin yanına gelmemi istedi," dedim.

"Harika bir çocuğun var Pepper," dedi.

"Böyle düşünmene sevindim, çünkü o da senden gerçekten hoşlanıyor."

Beni daha da sıkı sardı, ben de başımı eğip yanağımı omzuna yasladım.

"Yemek harikaydı," diye mırıldandı.

"Senin cheesesteak'lerin daha iyi."

"Evet, çünkü biftek... ve peynir."

Yumuşak bir şekilde güldüm.

"Senin için çok şey oluyor ve sen de iyi görünüyorsun," dedi.

Alnımı boynunun yan tarafına bastırdım ve bunu "Çünkü öyleyim" diyerek noktaladım.

"Bebeğim."

Bu iki hecenin derinliği ne demek istediğimi anladığını gösteriyordu.

"Birch'e gittiğin için teşekkürler."

"Juno'yu her şeyden korumak istiyorsun ama yapamıyorsun. Ben de ikinizi her şeyden korumak istiyorum ama yapamam. Bununla birlikte, yapabildiğim zaman, yapacağım."

Geniş göğsünü örten mavi kazağına baktım ve kendime ağlamayacağımı söyledim.

Bu konuda bana yardımcı olacak bir yere götürmek için, "Biliyorsunuz, Juno bir çocuk ve ona eşyalarına bakmayı öğretmeye çalışıyorum ve bu konuda iyi. Ve son zamanlarda alanımıza bakmama yardım etmeye ilgi gösteren de oydu. Yani ev işlerine yardım ediyor. Ama o hala bir çocuk."

"Bildiğim bir şeyi bana neden söylediğini açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Çünkü son derece düzenli birisin." Gözlerini yakalayabilmek için başımı kaldırdım ve "Hoşuma gitti. Çünkü ben de öyleyim. Alanımın düzenli olmasını seviyorum. Temiz. Sadece... bilirsin, Juno çevremizi benim yaptığım gibi tuttuğum için yardım etmekle ilgilendiği bir dönemde olabilir. Sonra bundan vazgeçecek. Ya da her neyse. Ve ben çocuğunu gezdiren annelerden değilim-"

"Bebeğim."

"Ne?"

"Evimi, arabamı, bahçemi, hayatımı böyle tutuyorum çünkü büyüdüğümde her şey kaotikti. Kendimle ilgili bunu uzun zaman önce fark ettim. Sadece etrafımda düzen görmek değil, aynı zamanda bunu sağlayan kişi olmak da bana bir şeyler veriyor. Bir çocuğum olduğunda ya da sizin çocuğunuz hayatıma girdiğinde, bir eğitim çavuşu olmayacağım. Ben

ocuk olmalarına izin vereceğim. Kendi başlarına nasıl yapacaklarını öğrenme zamanları gelene kadar arkalarını temizleyebilirim. Eğer bu konuda endişeleniyorsanız..."

Sustu ve o konuşurken aslında bu konuda biraz endişelendiğim aklıma geldi.

Artık değildim.

şimdi başka bir şey düşünüyordum.

"Hayatının kaotik olmasından nefret ediyorum tatlım," dedim.

"Ben de yle. Ama yleydi ve artık değil. Ya da en azından bu şekilde olmayabilir."

İşte o zaman sinirlenmeye başladım. Ve nedenini paylaştım.

"Birbirimizi görmeye, tanımaya başlasaydık, Juno'yu da bu işin içine katsaydık, etrafımızda bu kadar şey dönmeden harika olurdu."

"Belki," diye izin verdi Auggie. "Ama ne kadar durdurmaya çalışırsan alış, bokun dönüp durduğu bir yol var, Pepper. Başlamadan önce senin hakkında bildiklerimi anlatayım... Çok güzelsin, harika giyiniyorsun, havalı görünüyorsun ve sadık bir arkadaşsın. şimdi bildiklerim bunlar. Sen bunların hepsisin, daha önce söylediğim her şeydin ve krizlerle gerçekten iyi başa çıkıyorsun. Kriz üstüne kriz yaşamamızı istiyor muyum? Hayır. Geçen hafta başına gelenler bir yana, en ufak bir şeyde bile tamamen dağılmaman çok mu çekici? Evet. Gerçekten yle."

Salarımla her zaman gurur duymuşumdur. şimdi de bununla gurur duyuyordum.

Böyle hissetmemin bir nedeni de onun haklı olmasıydı. Baskı altında boyun eğmedim. Eğilebilirdim ama sonra devam ettim. Ve bu gurur duyulacak bir şeydi.

Ayrıca, çünkü annesi boyun eğdi. Kendisi için ayağa kalkmadı ve hayatında olumlu değişiklikler yapmadı. Oğlu için ayağa kalkmadı ve onun hayatında olumlu şeyler olması için elinden gelen her şeyi yapmadı. Zorluklarla karşılaştı ve olumsuzluk ve zehirli davranış döngüsüne girdi.

Bunun bir diğer yanı da kriz üstüne kriz yaşarken bunu Auggie'ye verebildiğim için gurur duymamdı.

"Birch'le ve geçen hafta Corbin'le başa çıkma şeklin çok çekici," diye karşılık verdim.

Başını iki yana salladı. "Eski sevgiline karşı kendimi kaybettim, kardeşine karşı da neredeyse kaybediyordum ve sen bunu hissettin. Bu hiç hoş değil."

"Benim için

öyle."

"Pepper-"

Parmaklarımı dudaklarına koydum. "Benim için öyle Auggie. Senin hayatın boyunca kaos vardı, benim hayatım boyunca beni hiçbir şeyden koruyan kimse olmadı. Daha önce bunu paylaştığımda, yanımda birinin olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu anladığından emin değilim. Ama tekrar ediyorum, bunun anlamı *çok büyük*."

Bakışlarımı tuttu.

Sonra parmaklarını bileğime doladı, elimi çekti ve "Öpüşemeyeceğimize emin misin?" diye sordu.

Ona kendini beğenmiş bir sırıtiş attım çünkü benden çok hoşlanıyordu ve ağzımı istiyordu, bu yüzden kendimi her türlü kendini beğenmiş hissediyordum. "Maalesef öyleyim ve yapamayız."

Dudakları seğirirken, "Bummed, tatlım," diye mırıldandı.

"Bu akşam okuldaki Şükran Günü oyun görevini kaçırdın," diye not ettim. "Öğretmeni aradım. İzin aldım," diye şaka yaptı.

"Bu hafta bunu yaptığında Juno ve ben de seninle gelebilir miyiz? Onun için her zaman Auggie ya da senin için her zaman Juno olmasını istemiyorum ama-"

"Perşembeye ne dersin?"

İşte o zaman ona kocaman bir gülümseme attım.

Daldı ve ağzımdan öptü.

Başını kaldırdığında, "Sadece küçük bir öpüşme" diye mırıldandı.

"Kimseyi incitmedim," diye cevap verdim.

"Netflix'te bir şeyler izlemek ister misin?" diye sordu.

Daha uzun kalacaktı.

Yaşasın!

"Evet," diye cevap verdim.

"Kumandanı nerede tutuyorsun?"

Kalktım ve aldım.

Ben bunu yaparken Aug botlarını çıkardı.

Sonra geri döndüm ve ona sarıldım, ikimiz de pembe koltuğuma uzandık.

O el konuldu ve uzak gelen Ben ve fiske vurdu ve
TV Juno için sesi hemen kısıyorum.

Aug ikimizin de izlemek istediği bir şey buldu (*Teenage Bounty Hunters*).

Biz de televizyonun karşısına geçip rahatladık. Yani,
tekrar.

Evet.

İşte orada.

Mutluluğun ne olduğuydu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bay Cisco'ya teşekkürler

JUNO

Juno endişeliydi.

Çünkü Auggie oradaydı ve Auggie annesinin fark etmediği şeyleri fark ediyor gibiydi.

Ve bu büyük bir şeydi.

Çünkü onun annesi *bir anneydi!*

Ama yine de.

Auggie onu duysa ve annesi duymasa bile Juno bunu yapmak zorundaydı. Onu aramak zorundaydı.

Biriyle konuşmazsa ne yapacağını bilmiyordu.

İçinde tuhaf ve iğrenç bir his vardı ve ne zaman böyle hissetse bunu paylaşması gerektiğini biliyordu.

Annem ona böyle öğretmişti.

İğrençliği bırak.

Bırak gitsin.

Ama bunu annesine, babasına, hatta Auggie'ye (belki ona ama belki de değil, bu da iğrençliğin bir parçası!) söyleyemezdi.

Bu da riske girmesi gerektiği
anlamına geliyordu. Bu
yüzden onu aradı.
Her zamanki gibi hemen telefonu açtı.
"Juno, her şey yolunda mı?" Bay Cisco telefona cevap verdi.
Örtüsünün altındaydı, gözleri örtünün üstünden kapalı kapısına
dikilmişti.

"Kötü bir şey yaptım," diye fısıldadı.

"Tamam tatlım, anlat bana," dedi Bay Cisco
nazikçe. Bay Cisco'dan gerçekten
hoşlanıyordu.

"Tamam, bakın, babam bana bir telefon verdi. Ve bunu yaptığında pek
de havalı olmadığını biliyordum çünkü annem telefonları sevmez. Kendi
telefonunu bile sevmez. Ve benim de yıllarca telefon almamam
gerekiyordu."

"Evet, anlıyorum" dediğinde sesi farklıydı, sert ya da katı görünüyordu.

"Bunun onu kızdıracığını biliyordum. Arkadaşım Nicole'un telefonu var,
ben de... Ben..."

Söyleyemedi bile.

"Ne dedin?" diye sordu ve kız bir şey söylemeyince cesaretlendi. "Bana
anlatabilirsin. Ne yaptın Juno?"

Nefes alış veriş i tuhaftı ve içinde *çok iğrenç bir his vardı ve bunu dışarı
vurmak zorundaydı.*

"Nicole'e annemin duyacağını bildiğim bir zamanda beni aramasını
söyledim ve telefonu yakın bir yere bıraktım ve duyduğundan emin olmak
için zil sesini sonuna kadar açtım. Bunu, Nic aradığında annem duysun ve
babama kızsın diye yaptım. Ve tüm bunları Auggie'nin burada olacağını
bilerek yaptım."

Bay Cisco bir şey söylemedi.

Evet, bu kötüydü.

Her zaman onu hemen daha iyi hissettiren şeyler söylerdi.

Onun bir şey söylememesi bunun *kötü* olduğu anlamına geliyordu.

"Sinsice ve yanlış, biliyorum," diye itiraf etti. "Yani, babamın bana telefon vermesi doğru değildi. Bunu anneme kötü davranmak için yaptı. Ama bunun yerine ona telefonun bende olduğunu söyleyebilirdim-"

"Auggie oradayken babanızın nasıl davrandığını ona göstererek, siz oradayken destek almasını sağladınız ama aynı zamanda Auggie'nin bu şekilde davranan bir adam olmadığını da açıkça belirttiniz?" Bay Cisco onun yerine tamamladı.

Juno'nun söyleyecek bir şeyi yoktu, çünkü...*vay canına*. Bay Cisco her şeyi çözmüştü.

"Juno," dedi kararlılıkla, "doğru ve yanlışın inceliklerini anlayacağın bir zaman olacağına eminim. Doğru olan zamanlarda yapman gereken bazı şeylerin yanlış olduğunu söylediğimde şu anda sana pek mantıklı gelmeyebilir. Ve tam tersi. Çok karmaşık görünüyor ve itiraf etmeliyim ki bu asla değişmeyecek. Her zaman karmaşık olacak. Olumlu ve olumsuz yönleri tartmayı ve nasıl ilerleyeceğinize karar vermeyi öğreneceksiniz. Sanırım sizin yaşınızdaki herkes bunu öğrenmeye başlıyor. Bu örnekte, yapmanız gereken şeyi yapma şekliniz yanlış. Ama bunu yapma nedeniniz doğrudu. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Sayılır," diye mırıldandı.

"Demek istediğim, bu yapıldı ve belki de bunu yapmanın daha iyi yolları vardı, ama sonuçta iyi bir sebepten dolayı yapıldı. Ama bunu değiştiremezsiniz. O yüzden bunu geride bırakın ve yolunuza devam edin."

O da bunu anladı. "Tamam."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Auggie senden bir telefon aldığımı biliyor mu?" diye sordu. Bu iğrençliğin ikinci kısmıydı.

Ve bunun daha büyük mü yoksa daha küçük bir parça mı olduğunu bilmiyordu.

"Bir şey mi söyledi?" Bay Cisco onun sorusuna cevap vermek yerine sordu.

"Hayır, ama diğer telefonum çaldığında bana tuhaf tuhaf baktı ve babamın verdiği konusunda doğru söyleyip söylemediğimi sordu."

Bay Cisco'nun buna cevap vermesi zaman aldı. Ama sonunda verdi.

"Kariyer günü sırasında sınıfınızda konuşma yapmasını istemenizle ilgili birkaç şeyi bir araya getirdi ve bu konuda beni ziyarete geldi."

Yavaşça, "Yani evet, senden bir telefon aldığımı biliyor," dedi. "Evet, biliyor," diye itiraf etti.

Tamam

. Hayır.

Nonononono.

"Bunu bilemez Bay Cisco."

"Neden bunu bilemiyor?" diye sorduğunda emin değil gibiydi.

"Çünkü beni ve seni biliyorsa ve anneme benden ve senden bahsetmiyorsa, bu annemden bir şeyler sakladığı anlamına gelir ve bunu yapamaz. Bunu yapamaz. Gerçekten yapamaz."

"Juno, benim için sakinleş, tamam mı?" Bay Cisco, yetişkinlerin sizin davranışlarınızdan korktukları zaman yaptıkları gibi sordu.

"Babam annemden bir şeyler sakladı," dedi ona.

"Ah" der gibi bir ses çıkardı. Sonra dedi ki, "Auggie'ye telefonu geri alacağımı söyledim. Yani aslında bu benim suçum. Sen söylemediysen artık sende olduğunu bilmiyor."

"Ama biliyordu."

"Evet, biliyordu."

"Ve kesinlikle anneme söylemedi. Yoksa ben bilirdim."

"Bunu bilmiyorum ama muhtemelen."

"Ve eğer annem öğrenirse-"

Sözünü kesti, ki bu iyiydi. O kadar çok korkuyordu ki sesi gittikçe yükseliyordu.

"Juno, bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi hızlı nefesler alarak.

"Şimdi, bunu tam olarak açıklamam için çok genç olduğumu söylediğimde bana kızmanı istemiyorum ve belki de, ve umarım durum böyle kalır, bunu hiç bilmene gerek yok. Ama bana güveniyorsan, babanın annenden sakladığı şeyin, annenin haklı olarak yolunu bulamadığı bir şey olduğunu söylediğimde bana güvenmeni istiyorum. O kadar büyüktü. Eğer bunu öğrenirse, birincisi, bunu Auggie değil, sen ve ben yaptık. İkincisi, Auggie'ye telefonu geri alma konusunda *tutmadığım* sözler verdim, yani bu benim suçum. Üçüncüsü, Auggie ona söylememeye karar verdi çünkü onun sana kızmasını istemedi, ki eğer bunu ona açıklamak zorunda kalırsa, bence anlayacaktır. Ve son olarak, ilk tanışmamızın dışında, ki bu bir daha olmadı ve olmayacak, tüm bunlar boyunca güvendediniz, bu yüzden etrafta dolaşmaması için yeterince büyük olmaya yakın bile değil. Başlangıçta üzgün olsa bile, bunu atlatacaktır. Bana inanıyor musun?"

Auggie'nin onu ele vermemesi çok hoşuna gitmişti. Bu çok hoştu.

Ve Bay Cisco haklıydı, annem bunu anlayacaktı. Yani evet, ona inandı.

Bunu ona söylemedi.

"Kadınların yaptığını biliyorum," diye ağzından kaçırdı. "Pardon?"

"Babam," dedi açıklamak için. "Kadınlardan çok hoşlanıyor. Ve sadece bir kadından hoşlanmalı. Annemden. Ama hoşlanmadı. Bunu biliyorum."

"Juno," diye fısıldadı ve adını bu şekilde söylemek hem canını yaktı hem de gerçekten iyi hissettirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Anladım, çünkü benim için de aynı şey geçerli. Bilirsin işte. Onun kadınlarıyla. Benim önemli olduğumu bilmesi gibi bir şey."

"Annenle bu konuyu konuştun mu?"

"Onu babama kızdırmak istemiyorum. Bu konuda değil. *Gerçekten* kızar. Buna kızgınlım."

Ya da

kızgın...*der*.

Auggie'den hoşlanmasıyla ilgili olmayan bir şekilde kızgındı. Sadece kötü olacak şekilde kızgın.

"Daha da önemlisi, babanla bu konu hakkında konuştun mu?" Bunu hiç düşünmemişti bile.

"Hayır."

"Belki de ona söylemelisin," diye önerdi.

Kadın merak etti.

Ona sürekli brokoli yedirmeye çalışmasından (ki pişmişini sevmezdi, çünkü... iğrenç!) ve "Annene gittiğinde..." ne yapması gerektiğini söylemesinden (özellikle yemek yerken) hoşlanmıyordu.

Ve onun sürekli bir kadına mesaj atmasından ya da Juno'yu süper (iğrenç ve sahte) tatlı bir kadınla tanıştırtıp sonra da gitmesinden hoşlanmıyordu. Ya da daha kötüsü, havalı olanlardan da hoşlanmıyordu.

Ve Juno'nun bile aptalca olduğunu görebileceği şeyleri sırf annemden tepki almak için yapmasından hoşlanmıyordu.

Ama çoğunlukla harikaydı.

Kızının tüm softbol maçlarına gelir ve ona tezahürat ederdi, üstelik bazı babalar gibi aşırı heyecanlı ve yüzüne karşı değil. Orta sahada bir aptal gibi dursa bile her zaman onun harika oynadığını söylerdi. Ve onu kontrol ederken asla bir mesaja ya da telefonuna bakmazdı.

Ev ödevi. Büyükannesi, büyükbabası ve onun tarafındaki teyzesi ve amcası annesinin ailesi gibi tuhaf değillerdi. Onun yüklerini seviyorlardı ve şort ya da pantolon giydiğinde ona surat yapmıyorlardı. Ona Düğme derdi ki bu çok tatlıydı. Ve gerçekten iyi bir gıdıklayıcıydı. Kendisini gıdıklamasından nefret ediyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama o daha iyi biliyordu ve gıdıklama maçları yaptıklarında onu o kadar çok kıkırdatıyordu ki karnı ağrıyordu.

Sadece onun kadınlarıydı.

Belki de onunla konuşabilirdi. "Bunu deneyeceğim, Bay Cisco."

"Güzel. Şimdi Juno, bence o telefonu bana nasıl geri getirebileceğini ya da ondan nasıl kurtulabileceğimizi bulmalıyız."

"Hayır!" dedi, bu kelime sert ve çok yüksekti, karanlığın içinden kapısına doğru bakarken gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

Hiçbir şey söylemedi.

"Sevdim... um, artık seni rahatsız etmemi istemiyor musun?" diye sordu.

"Asla rahatsız edici değilsin ve olamazsın" dedi, bir bakıma beyaz tahta üzerindeki kalıcı kalem gibiydi.

Ve birden o iğrençliği artık hissetmediğini fark etti.

"Yine de başka bir şey bulmamız gerekecek Juno," dedi.

O haklıydı.

"Tamam," diye kolayca kabul etti.

"Tamam" cevabında şaşkınlığa benzer bir şey vardı. "Artık uyumam gerek Bay Cisco."

"Tamam, tatlım. İyi uykular." "Tamam.

Sen de. Teşekkür ederim."

"Ne zaman

istersen." "Bye."

"Güle güle Juno."

Telefonu kapattı, yataktan kalktı ve telefonu sakladı.

Yatağına geri döndü, yorganı boynuna kadar çekti ve bir süre kapısına baktı.

Umarım annem aşağıda Auggie'yle birlikteydi ve birbirlerine aşık oluyorlardı, böylece Auggie köfte yapmaya yardım etmek için yanında olabilir, babası annesini rahatsız edecek aptalca bir şey yaptığında annesinin yanına gidebilir ve Juno uyuduktan sonra annesinin takılacağı biri olurdu.

Ve uyuyana kadar diğer şeylerin hiçbirini değil, bunu düşündü.

Yani evet.

İğrençlik gitmişti (eğer gitmeseydi, asla uyuyamayacaktı!).

Bay Cisco'ya teşekkürler.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Güle güle.

BİBER

Muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Ama Saffron'la buluşmak için erkenden kiliseye gittim.

Nedenini bilmiyordum ama sabahtan beri annemi görmeyi ve bunun yaratacağı duyguları beklediğim için enerjim çok yüksekti ve oturup bunun olmasını beklemektense onunla yüzleşmek için yola çıkmak daha iyi hissettiriyordu.

Ama aynı zamanda, ne kadar saçma olsa da (çünkü böyle bir şey olmayacaktı), kardeşlerimden biriyle karşılaşp karşılaşmayacağımı merak ettim.

Hayır, tekrar edeceğim, ne kadar saçma olsa da, bunu umuyordum.

Henüz bununla tam olarak yüzleşmemiştim. Benden bir saat bile uzak olmayan bir şehirde, hiç tanımadığım ve belki de hiç tanımayacağım kan bağlarımın olduğu fıkriyle. Onlardan birinin yanından geçerken ailemin bir parçası olduğunu nasıl bilmezdim. Yaşlarını nasıl bilmediğimi. İsimlerini.

Hiçbir şey.

Bu benim kontrolümde değildi. Bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Bu yüzden bunu unutmak için bir çalışma yapmam gerekiyordu.

Ama bunun çok zaman alacağını biliyordum ve zaten üzerinde çalışmam gereken çok şey vardı.

Annemin hatırı için uygun şekilde giyindim, yola çıktım,
k i l i s e n i n otoparkına park ettim ve kiliseye girdim.

Dış girişte kimse yoktu ve içeri girdikten sonra mabette de kimseyi bulamadım.

Bu benimle konuşuyor gibiydi.

Kiliseler canlı olmalıdır. İnsanlar bir şeyleri cilalıyor, dua ediyor, ilahi kitaplarını düzenliyor ya da çiçekleri yerleştiriyordu. Korolar çalışmalı (Gerçek Işğın Mabedi'nde koro yoktu, org bile yoktu, kiliseye gitmekten hiç hoşlanmadığım bir şey daha, ibadetlerinde neşe ya da yüceltme yoktu, sadece dersler ve ahkam kesmeler vardı). Düşün provaları yapıyor.

Hafta içi sabahın geç saatleri olduğunu
biliyordum. Ama yine de.

Bir şeyler.

Bir topluluk vızıltısı.

Maneviyat

Bu değil... boşluk.

Ve tabii ki sıralarda yuvarlanan saçlı sakalı birbirine karışmış gençler de yoktu.

On beş dakika erken gelmemin bir hata olduğunu düşünerek mabetten ayrıldım, çünkü bunun on dört dakikası beklemekle geçecekti.

Bu düşünce üzerine sesleri duydum.

Mekânın uzak tarafından geliyorlardı; burada bir koridor bilinmeyen bir yere açılıyordu.

Muhtemelen benimle buluşmaya gelen kız kardeşim değildi çünkü henüz orada olmamam gerekiyordu.

Kesinlikle benim işim değildi.

O yöne doğru yürümemem gerektiğini biliyordum.

Ama o kilise ve lideri hakkında bildiklerimi düşününce merakım daha da arttı.

Ben de öyle yaptım.

Köşeden baktım ve sonunda Saffron'un bir adamla birlikte durduğunu gördüm.

Peder Clyde değil, nişanlısı (olduğu gibi).

Hayır.

Çok daha genç bir adamdı, Saffron'un yaşına yakındı, uzun boyluydu ve siyah saçları vardı. Ayrıca zayıftı ama yapılıydı.

Üzerinde güzel bir koyu renk kot pantolon ve altında düğmeli bir kazak vardı. Saçları bakımlıydı.

Kiliseye baktı.

O da Saffron'a baktı. Safran da ona baktı.

Birbirlerinin kollarında değillerdi ya da öpüşmüyorlardı ama bir iş arkadaşınız ya da tanıdığınızdan daha yakın duruyorlardı (kesinlikle bir cemaat arkadaşınızdan daha yakın). Aslında, birbirlerinin varlığında tamamen rahat oldukları, hatta samimi oldukları gözden kaçmıyordu.

Gerçekten uzun boyluydu, Auggie'den ve hatta Corbin'den bile daha uzundu. Başını ona doğru eğmişti ve ikisi de konuştukları şeye kendilerini kaptırmışlardı.

Şaşırmıştım.

Umutluydum.

Çıldırılmıştım.

Vay anasını.

Kız kardeşim nişanlıydı.

Ama bir erkek arkadaşı varmış gibi görünüyordu.

Ben de kaçıp onlara yer açacaktım ama bu hareketim onun dikkatini çekti.

Başını bana doğru çevirdi, sonra hemen ayrıldılar. Ve evet.

Daha da korkmuştum.

Çünkü görünmek istemediğiniz ve/veya bir şey saklamadığınız sürece onlar gibi hareketler yapmazdınız.

Elbette, başka bir adamla evlenmesi gerekiyordu. Ama henüz evlenmemişlerdi.

"Bana aldırmayın," diye seslendim. "Saffron için geldim ama erken geldim. Sadece gideceğim-"

"Hayır, sorun yok, sorun yok," diye karşılık verdi Saffron.

Uzun bir koridordu ve koridorun diğer ucundaydılar ama yine de yüzündeki ifadeden iyi olmadığını anladım.

Kadın adama döndü, duyamadığım bir şeyler söyledi ve adam başını salladı, yüzü gergindi ve gözle görülür bir şekilde kızgındı. Bana öyle bir bakış fırlattı ki, bu bakış karşısında saçlarımın ucunun alev almamasına şaşırdım. Sonra keskin bir dönüş yaptı ve bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Merhaba, ben de memnun oldum. Ben kız arkadaşınızın kız kardeşiyim ve şu ana kadar onu bir pislikten kurtarmak için sizin tarafınızda olurdum.

Benim düşüncem de buydu, ama bundan sonra, o adam bir pislik olsa bile, onu bir sürü başka karısı olan büyükbabası olacak kadar yaşlı bir dolandırıcıya tercih edeceğimi söylemek zorundayım.

Saffron bana doğru yöneldi.

Yaklaştığında, "Böldüğüm için çok özür dilerim. Sesler duydum ve-"
Yine sözümü kesti. "Önemli bir şey
değildi." Onun için bir şeydi.

Ve ona da.

Elinde telefonu vardı ve ona baktı. "Anneme mesaj atıp bizi erken
beklemesini söyleyeceğim."

Saçma sapan bir şekilde yürüyordu ve bu nedenle onu takip etmekten
başka seçeneğim yoktu.

"Kimdi o adam?" diye sordum.

"Hiç kimse," diye mırıldandı.

Hmm.

Yalan söylemek günahtı.

"Burada mı çalışıyor?" Ben
sordum. "Evet."

Tamam, kız kardeşim açık sözlü hissetmiyordu.

Yani...

"İkiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Bana bir bakış attı. "Herkes birlikte çalışıyor. Burası bir kilise."

Dikkatini telefonuna verdi, mesaj kapandı ve sonra nereye gittiğine baktı.

Takip etmeye devam ettim.

"Evdeki bazı sorunlar nedeniyle Peder Clyde bize geçici olarak kalacak
yer verdi-" dediğinde kapıya yaklaşmıştık.

Bölme sırası bendeydi.

"Yalan söyleme, Saffron. Hepinizin burada yaşadığını biliyorum."

Durdu, elini dışarı açılan kapının üzerindeki çubuğa götürdü ve bana
baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Neden bu konuda yalan söyleyesin

ki?" Geçistirdim.

"Ailenin ne yaptığı gerçekten seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

Ummmm...

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Gittin, Pepper. *Sen gittin*," diye ısırdı, gözlerinde hayatımda hiç görmediğim türden bir ateş parlıyordu. "Bu senin seçimindi."

"İnancımı nasıl uygulayacağım konusunda seninle aynı fikirde değilim," diye cevap verdim. "Hatırladığım kadarıyla, buharda pişmiş ıspanak hakkında ne düşündüğümüz konusunda da çılgınca farklı fikirlere sahiptik."

Kaşları hakaretle havaya kalktı. "İbadet etmeyi ıspanak pişirmeyi sevmekle mi kıyaslıyorsun?"

"Ben sadece insanların farklı olduğunu söylüyorum. Farklı şeyler yapıyorlar. Farklı şeylere inanıyorlar. Farklı şeylerden hoşlanıyorlar. Ama bu birbirlerini sevmeyecekleri ya da anlaşılamayacakları anlamına gelmez."

"Belli ki *bu* konuda da farklı görüşlerimiz var," diye tersledi.

"Saffron-"

"Hadi şu işi bitirelim" diyerek kapıyı itti.

"Saffron!" diye bağırarak bendim ve onu durdurmak için dirseğini tuttum.

Kolunu tuttuğum yerden çekerek üzerimde döndü ve yüzüme dik dik baktı.

"*Yapmak* üzere olduğumuz şey, ölmek üzere olan annemi ziyaret etmek, belki de o *ölmeden* önce yapabileceğim tek ziyaretlerden biri," diye hatırlattım ona.

"Evet, yani bunun bitmesini istemiyormusun?" Tamam, Saffron bir hap olabilir.

İnkâr etmek yok.

Ama bu?

Bu farklı bir şeydi.

Önce geldiğimiz kapıya, sonra da ona baktım. "Kimdi o adam?"

"O bir papaz yardımcısı."

Peder Clyde'ın yardımcı papazları mı vardı? Bildiğim kadarıyla daha önce hiç olmamıştı. Özellikle de genç ve yakışıklı olanları.

"İkinizin arasında bir şeyler mi var?" diye sordum.

Bir çubuk kışına öyle bir çarptı ki, omurgasına da vurdu. "Kesinlikle olmaz."

"Demek Peder Clyde ile evleniyorsun," dedim.

Bana kısık gözlerle baktı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bana Birch'ü bulmamı söylemiştin. Soyadım Drew değil, o yüzden bu konuda yardım almam gerekiyordu. Ve yardım istediğim adamlar çok titiz."

Ben miydim?

Yoksa yüzü solgunluğun daha beyaz bir tonuna mı dönüştü? "Yani biliyorsun..."

İz bıraktı.

Bu bir soru değildi.

Bu bir bilgi talebiydi. Tam olarak:
bildiklerim.

Kelimeler o kadar sıkı dizilmişti ki, cevap vermezsem kırılacak, saldıracak ve beni ısıracaklardı.

"Clyde'ın bir sürü karısı olduğunu biliyorum. Babamın da bir sürü karısı var. Hepiniz burada yaşıyorsunuz. İşe alım yapıyorsunuz-"

"Ben bir misyonerim," diye düzeltti,

"Denver'da bir görevde misin?" Alay ettim.

"Bu sözün her yere yayılması gerekiyor, Pepper."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Yani tüm bildiğin bu mu?" diye

üsteledi. Değildi.

Paylaşacağım tek şey buydu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ben sordum.

Bir elini kalçasına koydu ve bir ayağını salladı. Uh-oh.

Hiçbir kadın için iyi bir duruş değil.

"Evden kaçtığın ve çok az tanıdığın bir adamdan hamile kaldığın için seni yargılamamızı istemezsin. Erkeklere dans ederek onları dinsiz arayışlara yöneltmek için para kazanmak. Başında dünyevi ve ruhani yolculuklarınıza rehberlik edecek bir aslan olmadan bir ev inşa etmek. Sizi bunun için yargılamamızı istemiyorsanız, hayatlarımızı nasıl yaşamayı seçtiğimiz için bizi yargılayamazsınız."

"Ben evden kaçmadım Saffron, on sekiz yaşındaydım ve artık reşit değildim. Bana bunu dayatmaya çalışmasaydın ve ben bunu kabul edilemez bulduğumda, kilisene sırtımı döndüğüm için *beni* açıkça yargılamasaydın, bunların hiçbirisi için seni yargılamazdım."

"Biz seni yargılamadık" diye karşılık verdi. "Saffron, sana hamile olduğumu söylediğimde bana fahişe diyen sendin.

Juno ile. Ve Corbin'i "zar zor" tanımıyordum. Hamile kalmadan önce bir yıldır görüşüyorduk ve bunun altı ayında birlikte yaşıyorduk. Ve unutmayalım, Juno'ya üç yaşındayken şeytanın kadınların açıkta kalan tenlerinde parladığını da söylemiştin. Sen bunu söyledikten sonra bir ay boyunca her banyo saatinde 'Anne, şeytan benden mi parlıyor' diye sordu."

Bekle.

Vay
be.

Bir saniye bekle.

Saffron *irkildi* mi?

"Saff, neler oluyor?" diye sordum.

Elini kalçasından indirdi ve "Hiçbir şey" diyerek kilisenin ön tarafına doğru yürümeye başladı.

Ona yetiştim ve yanında yürüdüm.

Bir köşeyi döndüğümüzde, "Bir şeyler olduğunu biliyorum. *Bildiğimi biliyorsun.*"

Bu yüzden dikkatli ol, küçük kardeşim."

Durdu ve kendi bakışıyla beni yaktı. Sonra en iyi atışıyla beni vurdu.

Ve çok zordu.

"Eğer ona biraz olsun saygı duyuyorsan, annemin huzur içinde ölmesine izin vermelisin, Pepper. Hayatını yaşama şeklinden nefret ediyor. Juno'yu yetiştirme şeklinden nefret ediyor. Hem senin hem de Birch'ün çok yanlış yaptığınızı düşünüyor. Ve her gün Tanrı'ya *senin* bu hale gelmene neden olan şeyin ne olduğuna dair cevaplar vermesi için dua ediyor."

Orada öylece durdum, mecazi anlamda kaldırımda kan kaybediyordum.

Ya bunu fark etmedi, ya bundan zevk alacak zamanı olmadı ya da bu suçu işlediğini umursamadı.

Konuşmaya devam etti.

"Şimdi," diye kestirip attı, "dar bir zaman aralığımız var. Babam bir toplantıda ama kız kardeşler her an içeri girebilir."

"Kız kardeşler mi?" Fısıldadım, az önce bana söylediklerinden dolayı sesimi daha yükseğe çıkaramayacak kadar kutuplaşmıştım.

"Babamın sürüsündeki diğerleri."

"Diğer eşlerini kastediyorsun," diye açıklık getirdim.

"Evet," dedi kısaca. "Diğer eşleri. Ve ona söyleyecekler. Bu yüzden gitmeliyiz."

"Ve gitmeliyiz ki annemle daha fazla zaman geçirmeye çalışmak yerine ona şimdi veda edebileyim, böylece huzur içinde ölebilsin. Huzur benden."

Başını salladı ama "Sanırım en iyisi bu olur" dedi. "Peki ya Juno?"

Cevap verirken gözlerimin içine bakıyordu, "Pepper, yıllardır bunun etrafında dans edip duruyoruz. Ama bilmelisin ki hepimiz Juno'yu kilisenin gerçek bir piçi olarak görüyoruz, kilisenin dışında ve evlilik dışı doğmuş. Rahip Clyde onu ailemizin bir parçası olarak bile kabul etmiyor. Bu zor zamanda birbirlerinin yanında olmalarının Juno'ya ya da anneme nasıl yardımcı olacağını hayal bile edemiyorum."

"Annem Juno'yu seviyor" dediğimde sesim yine kısık çıkmıştı.

"Bir ya da iki hafta, bir ay ya da belki birkaç gün içinde annem Tanrı'ya ne kadar yakın olduğunu fark edecek."

"Demek istediğiniz, annem o kadar çok acı çekecek ki, baş melek Cebrail yatağının yanına oturup elini okşasa bile bunu anlamayacak."

Saffron cevap vermedi.

Yani cevap... evetti.

Demek istediği buydu.

Yüce İsa.

"Tüm bu konuşmayı, hepinize olan sevgimle ne yapacağımı bulmaya çalıştığım karanlıkta bir ışık parıltısı olarak görmek istiyorum, çünkü bana kesinlikle benim veya Juno için sağlıklı olmadığınızı anlamanın yolunu gösteriyor. Ama ben öyle görmüyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Sadece hissediyorum. Ve tek hissettiğim acı," diye duyurdum.

Bir ürkme
daha.

Umurumda
değildi.

"Beni anneme götür de veda edeyim." diye emrettim.

Sonra nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen kaldırımdan aşağı doğru yürüdüm.

"Pepper."

Durdum ve arkama baktım.

"Bizi yıllar önce bırakmalıydınız," dedi.

"Ne aptalım, seni sevdim. O yüzden yapmadım. Ama bugün bu sorunu halletme konusunda dev adımlar attın Saff. Şimdi şu işi halledelim de hem senin yakandan düşeyim hem de ben buradan uzaklaşayım."

Orada durduk, iki kız kardeş birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ve bunu nasıl yaptığımızı anlamamış değildim.

Birkaç metre arkamdaydı.

Onun önündeydim, tam olarak ona dönmemiştim, omzumun üzerinden ona bakıyordum.

O anı ölene kadar hatırlayacağımı biliyordum. O zaman bizdik.

Geçmişte bizdik. Her zaman biz olacaktık.

Ben, özgürlüğümü kırıyorum.

Saffron, arkada, tamamen *boka* batmıştı.

Başını salladı.

Beni binanın arka tarafındaki bir kapıya yönlendirirken ikimiz de birbirimize tek kelime etmedik. İçeri girdik ve beni küçük dairelere benzeyen büyük sütlerden oluşan bir yatakhane olarak tanımlanabilecek bir yere götürdü. Kapıların çoğu açıktı ama kimseyi görmedim.

Bu yolculuğun sonunda annem vardı. Ve elveda.

* * *

AUGGIE

Auggie, Pepper'ın mesajını aldıktan sonra pek iyi hissetmiyordu,

Pek iyi gitmedi.
Milenyumun
küçümsemesi.

Ve bunların hemen ardından,

Juno yattıktan sonra seni
ararım. Umarım iyi bir gün
geçiriyorsundur.

Ve bunu hissetmiyordu çünkü Pepper bir işlemciydi. Bir şeylerin üzerine
oturmazdı. Hissederdi. Hakkında konuşurdu. Sıraladı. Ve çözdü.

Belki de bunu yapıyordu ve kendi başına yapmak için alana
ihtiyacı vardı. Ama Auggie bunu ondan alamadı.

Bu "bin yılın yetersizliği" kısmıydı.

Etrafta sallanmasını isteyip istemediğini sorduğunda ve kadın cevap
vermediğinde kendini daha iyi hissetmedi.

Sonra sordu,

Sadece dayanmaya çalıştığını
söyle. Tamam mı?

Buna da cevap vermedi.

Bu yüzden onun kapısında idi ve bunu *gerçekten* hissetmiyordu
çünkü zili çaldı, kapıyı çaldı ve kadın kapıda görünmedi.

Her zaman kapıda görünürdü.

O kilisede karanlık şeyler oluyordu. Ve o da o kiliseye gitmişti.

Şimdi de hayalet mi oldu?

Kapısının önünde dururken telefonunu çıkardı ve aradı.

Sesli mesaj aldığıında, "Hey, dışarıdayım. İyi olduğundan emin olmak için hızlı bir durum kontrolü. Sonra gideceğim ve hazır olduğunda konuşuruz."

Ve bunu arabasına dönüp çantasını alarak yaptı.

Geri döndüğünde kadın seslenmeyince ya da kapıyı açmayınca, çantasını açtı, yirmi saniye içinde kilidi açtı ve kendini içeri attı.

Alt katı hızlıca taradım. Hiçbir şey yok.

Ama cüzdanı ofiste, aracı da garajdaydı. Üst kata çıktı.

En sondaki onunki hariç tüm kapılar açıktı.

Kahretsin.

Belki de aşırı tepki veriyordu.

Bu onun güç uykusu zamanı olabilir.

Yatak odasının kapısı açıldığında, tam bir sürüngen gibi davranarak, iyi olduğundan emin olmak için evine girdiği gerçeği hakkında ne hissettiğine karar veremeden üst kattaki koridorda duruyordu.

Onu gördüğünde bir şaşkınlık sesi çıkardı ve bir adım geriye sıçradı, elini kapıyı çarpıp kapatacakmış gibi kapısına dayadı.

Sikeyim.

"Sadece benim," diyerek bariz olanı işaret etti.

Odasından çıktı ama sadece biraz. "Buraya nasıl girdin?" Evet.

Sürüngen gibi

davranıyorsun. En

kötüsü.

Kilit açma kiti olanlardan.

"Mesajlara cevap vermemen, kapıyı açmaman, annenle yeni tanışmış olman ve o kilisede olman beni korkutuyordu. Ben de kilitleri açtım."

Bir süre kımıldamadan durdu.

İki.

Sonra gülmeye başladı.

Tamam, bu iyiydi.

Gülmenin ortasında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Doğru, bu hiç iyi değildi.

"Aug," diye mırıldandı ve bir elini ona doğru kaldırdı.

Bunu bir davet olarak kabul etti, ona gitmekle uğraşmadı ve kız kollarına düştü.

"Erkek arkadaşımın kilit açabilmesi ne kadar harika bir şey?" diye sordu, hâlâ onun göğsüne ağlıyordu.

"Madem burada olduğuma seviniyorsun, neden iyi olup olmadığını soran mesajlarıma cevap vermedin?"

"Eve geldiğimde sana mesaj attım ve biraz huzur bulmak için hemen buraya geldim. Telefonumu ofiste unutmuşum."

"Bebeğim," diye seslendi.

Sulu gözlerini ona çevirdi.

"Kuralını anladım. Kuralını sevdim. Kuralına uyacağım. Ama bilirsin, ağır hasta olan annenle duygusal bir konuşma yapmak için gerçekten güvenli olmadığını düşündüğüm bir yere gidersin, bana mesaj atarsın ve harika gitmediğini söylersin, geri dönüş mesajı için sıkı durursun. Ya da daha yüksek bir olasılıkla az önce yaptığım gibi ben gelirim ama kilitleri açmam gerekmez. Olur mu?"

"Özür dilerim," diye burnunu çekti.

"Üzülecek bir şey yok. Birbirimizi öğreniyoruz. Bu bir öğrenme anı."

Gözyaşları arasında gülmeye başladı.

"Koridorda durup ağlamak mı istersin, yoksa aşağıya inmek mi?" diye sordu.

İkisini de istemedi.

Bunu ona, onu harika yatak odasına götürerek söyledi.

Zamanı değildi.

Ama onu burada becermek için sabırsızlandığı aklına geldi.

Yatağa tırmandı, onu da yanına çekti ve onunla birlikte yerleşirken, tıpkı kendi odasında olduğu gibi onun odasında da çok fazla dağınıklık olmamasını sevdiğini fark etti.

Ama her şey yumuşaktı. Yatağın altındaki kalın örgü örtü. Köşedeki sandalyenin üzerine atılmış bembeyaz sahte kürk. Kabarcıklı örgü yastıklar.

Botları kızın yorganına değmeyecek şekilde kendini eğdi ve kız ona sarıldı.

İçinde
İtmedi.

e. Acele etmedi.

Ama konuştuğunda, ona oraya ne için geldiğini söylemedi.

Dedi ki, "Hawk benden nefret edecek.

benim için çalış."

"Belli ki Hawk'ı çok daha iyi tanıman gerekiyor." Burnunu çekti ve sonra iç çekti.

Ve sonra ona istediği şeyi verdi.

"Aslında bugün anneme veda ettim. Bunlar olurken beni ya da Juno'yu etrafta istemiyorlar. On yıl önce evden ayrıldığımdan beri hoşlanmadıkları bir görev olduk. Görünüşe göre o zaman gitmeme izin verdiler. Ve bugün, o programa uymam gerektiği açıkça ortaya çıktı."

Auggie bir şey söylemek için kendine güvenmiyordu.

Devam etti.

"Bunu iyi bir şey olarak görmeye çalışıyorum. Benden hiçbir şey alamadılar. Juno için sağlıklı olduklarından emin değildim. Ama oraya ulaşmam biraz zaman alacak. Annem kızı yanında olmadan ölmeyi tercih ederdi. Asla tanışamayacağım kardeşlerim var. O kilisede her ne oluyorsa oluyor ve er ya da geç boka batabilirler. Ama bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Yani..."

Sözlü bir omuz silkmeyele geçiştirdi. "Peki ya dua çemberi?" diye sordu. "Ne?" diye karşılık verdi.

"Senin bir dua çemberine katılman gerektiğini sanıyordum."

Vücudu gerildi.

Sonra onun göğsüne sarılmaktan vazgeçti. Onun gözlerini yakaladı.

Sol tarafındaki rimel şakağına sürülmüştü. Adamın göğsüne yaslanmış olan sağ tarafında ise gözünün köşesine bulaşmıştı.

Hala muhteşemdi.

"Safran da annem de dua çemberinden bahsetmedi."

Artık söz edilmiyor. Ama iki hafta önce, bu çok önemli döngüyü tamamlamak için Pepper'ı uzun süredir kayıp olan kardeşini bulmaya zorluyorlar.

O kadar balık kokuyordu ki, odanın içinde kokusunu alabiliyordu. Bir şey söylemedi.

"Belki de yeniden düşündüler ve çemberi lekeleyeceğime karar verdiler," diye önerdi.

"Belki," diye mırıldandı. Ama o öyle düşünmüyordu.

O zaman ve şimdi arasında onu ve arkadaşlarını orada görmüş olabileceklerini düşündü, erkekler de oradaydı, birkaçı kesinlikle ayinlere gelmişti ve Pepper olay çıkarmıştı.

Ayrıca, potansiyel olarak suç teşkil eden iğrenç işler yapan insanların, iğrenç olduklarını ve potansiyel olarak suç teşkil edebileceklerini düşünen insanların etraflarında olmasından hoşlanmadıklarını düşünüyordu.

Kesinlikle etrafı gözetlemiyorlardı ve kadınlar da operasyonlarını gizlemiyorlardı.

Ama
evet.

Olabilir.

Büyük ihtimalle hayır.

"Juno'ya veda etmek istemiyor Aug." Ona odaklandı.

"Bu nasıl bir saçmalık?" diye fısıldadı, sesi tıkanmış ve içini kemiriyordu.

Uzandı.

Ve sonra bir şey buldu.

"Tüm o kilise eşyalarının arkasına saklanıyor olabilir, tatlım. Onu gördüğünde iyi bir tepki vermedin. Juno'yu da aynı şeyden koruyor olabilir."

Bunun üzerine yüzü aydınlandı.

"Aman Tanrım, haklı olabilirsin. O...o..." Başını salladı, burnundan keskin bir nefes çekti.

"Bitirmek zorunda değilsin," dedi ona.

Göğsüne baktı, tişörtünü sıkıştırıp bırakıyordu. "Yani... evet. Evet," bunu iki kez söyledi ve bakışlarını onunkilere kaldırdı. "İyi

Al, tatlım. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, eğer dünya mükemmel olsaydı, Juno asla

büyükannesini böyle görmek. O... yakından... o..." Yutkundu. "*Daha kötüsü.*"

Sikeyim.

"Tatlım," diye mırıldandı.

Tişörtünü sıkıştırmaya ve serbest bırakmaya konsantre olmaya geri döndü. Ona zaman verdi.

Sonra sordu, "Bu gece Juno ve sen iyi olacak mısınız? İşe gidecek misin? Hepsi bu mu?"

Başını salladı.

Muhtemelen yapmayacaktı ama yine de zorlayacaktı.

"Juno'yla konuşacak mısın?" diye sordu.

"Belki de, bilmiyorum... bunu yaptığımda senin etrafta olman iyi olabilir. Sen dikkat dağıtıcısın. Sağlıklı ve hayat dolusun. Ve alınma tatlım ama sen parlak yeni bir oyuncaksın."

Sırıttı. "Alınmadım."

"Seni o şekilde gördüğünden değil," dedi aceleyle.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Benden hoşlanıyor. Heyecan verici biriyim. Bu onun için umut verici.

Ve bu bir denge. Annenle kötü, ben de iyi oluyorum." "Evet, öyle," dedi, dudakları alaycı bir şekilde yukarı kalkmıştı.

Kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yani bu gece ve yarın, sen geçeceksin. İhtiyacın olursa bir mesaj ya da telefon uzağındayım ve yine de kontrol etmeni istiyorum. Perşembe günü erken bir akşam yemeği yeriz ve set kurmaya gideriz. Ve bu hafta sonu, hep birlikte bir şeyler yapabiliriz ve o zaman onunla konuşabilirsin."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." "Senin için bundan nefret ediyorum."

Dudakları aşağıya döndü. "Korkunçtu Aug."

Onu tekrar kollarının arasına aldı ve yakınında tuttu.

"Bu daha iyi hissettiriyor," dedi boynuna doğru. "İyi," diye mırıldandı adam kabaca.

"İşe dönmek zorunda mısınız?"

"Gidebilirim, eğer gitmeme izin verirsen. Eğer değilsen telefon edebilirim."

Başını ona doğru salladı ve "Hayır, şimdi iyiyim. Ya da daha iyiyim." Başını kaldırdı. "Git."

Yaklaştı ve onu öptü.

Adam geri çekilince, kadın içeri girip onu öptü.

Kendininkini bitirdiğinde fazla uzaklaşmadan, "Kilitlerimi istediğin zaman açabilirsin Auggie. Gerçi sana sadece bir anahtar versem çok daha kolay olurdu."

Ve bunu yüksek sesle ya da uzun uzun yapmadı. Ama güldü.

Evet.

İyi olmayabilirdi. Ama o işini yapmıştı. O daha iyiydi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Daha İyi Bir Şey

BİBER

Şükran Günü'nde saat 3:45'te Auggie ile birlikte Auggie'nin arabasında oturmuş, Auggie'nin hayatına huzur ve sakinlik getirebildiğim için kendimle ne kadar gurur duyduğumu hatırlıyordum.

Kendime bunu hatırlatıyordum, çünkü son iki haftadan fazla bir süredir bunu başarmıştım.

Onun
için.

Benim
için.

Juno
için.

Kendime bunu hatırlatıyordum çünkü bunu bir daha asla geri getiremeyeceğim şekilde yok e t m e tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

* * *

Paylaşmama izin

verin... Başlamak
için.

Juno'nun büyükannesiyle ilgili sorularından kaçmak hiç de eğlenceli değildi. Ona gerçek olan şeyleri söylemek: Büyükanne iyi değildi, çok zayıftı,

Hastalığı ilerledikçe artık kendisine pek benzemiyordu.

Bunların hepsi, ama *oraya* gitmiyorum.

Juno, büyükannesi ölmeden önce onunla zaman geçirmeye, acı da olsa anılar biriktirmeye davet edilmemiştir.

Ama o ve benim yapmaya yatkın olduğumuz gibi, bunu da atlattık.

Bu konuda yardımcı olmak için kaçamak bir manevra yaptım; Şükran Günü'nü Auggie için harika bir gün haline getirmek için onun desteğini aldım.

"Ailesiyle pek yakın değil," dedim ona. "Hiçbir zaman çok..." Bir kelime bulmakta zorlandım ve buldum: "Geleneksel. Ama o tamamen aileyle ilgili, bu yüzden sanırım onunla birlikte yapmamızı istiyor."

Tıpkı benim kızım gibi o da hemen heyecanlandı.

"Yani, adada bir masa örtüsü ve süslü bardaklar gibi şeyler mi?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Ve bir sürü yemek. Hep birlikte oturabilmek için dışarı çıkıp bir tabure daha alacağız."

"Ve bez peçete almamız gerekiyor," diye planladı. "Ve peçeteleri tutan şu büyük halkalara benzeyen şeylerden."

Bir kolumu adaya doğru salladım. "Her şeyi tasarlayabiliriz. Büyük bir şey yaparız.

İşler."

"Aman Tanrım! Bu eğlenceli

olacak!" Yanılmamıştı.

Plan yapmıştık, alışverişe gitmiştik ve eğlenceliydi.

Aslında, bir bölümü hariç, o haftanın geri kalanı eğlenceliydi.

Hepimiz gidip setlere yardım etmeden önce Auggie ile akşam yemeğinde buluşmak da buna dahildi. Auggie Juno'yu eve, Flossy'ye götürebildiği için ben oradan doğruca işe gidiyordum. Bu, üçümüzün birlikte fazladan zaman geçirdiği anlamına geliyordu ve Auggie ve Juno da aynı şekilde, sadece ikimiz.

Sonra Cumartesi günü Auggie geldi çünkü Flossy'ye alışılmadık bir Cumartesi günü izin verecektim çünkü Aug o gece ben iştayken Juno ile takılacaktı.

Ve bunu onunla yapmayı planladığım konuşma nedeniyle yapacaktı.

Juno'nun yardımcı şefliğinde jambon ve haşhaş güvecini yaparak yolu yumuşattı.

Mutfakta birlikte harika çalıştılar ve onları izlemeyi çok sevdim çünkü onlar sadece... *tıkladılar* (ve söylenmesi gereken, onun güveci lezzetliydi).

Auggie ona *The Mandalorian*'ı izlemeye başlayacaklarını, patlamış mısır yapıp o gece sızmadan önce izleyebildikleri kadar izleyeceklerini ve bir sonraki akşam bunu yapmaya devam edeceklerini söyledikten sonra, heyecanlandığı ve dört gözle beklediği bir şey olduğunda onu oturttuk.

Ben de ona verdim.

"Ben ve Saff Teyze, büyükannen hastayken onu görmemenin iyi bir fikir olduğuna karar verdik," dedim ona.

Kafası karışmış görünüyordu ve daha fazlası.

Sekiz yaşındaki kız şoku. Üzgün. Belki de inançsızlık.

Bu yüzden "Neden?" diye sorduğunda şaşırmadım.

Neyse ki cevaplarımı hazırlamıştım.

"Çünkü bu tür hastalıklar uzun sürebilir ve zarar verebilir. Büyükannemi de etkiledi." Nasıl kendisi gibi görünmediğini açıkladım. "Ayrıca acı çekiyor ve bu da odaklanmasını zorlaştırıyor. Saff ve ben, onu bu halde gördüğünüzü düşünmek zorunda kalmazsa onun için daha huzurlu olacağını düşünüyoruz."

"Nasıl görüldüğü umurumda değil."

O benim kızımdı.

"Biliyorum, Bebek Surat," dedim nazikçe. "Ama böyle zamanlarda önemli olan neyi önemseydiğin ya da ne istediğın değildir. Önemli olan diğerkışı için en iyisinin ne olduğudur."

Juno bunu düşündü ve ben de Auggie ile baktık. Ya da denedim.

Dikkatini kızıma vermişti.

"Ama söylemek istediğım şeyler var" dediğinde ona dönüp baktım. Augaraya girdi.

"Ona bir mektup yaz."

Juno ona döndü. "Bir mektup mu?" Başını salladı.

"Ona istediğın kadar uzun bir mektup yazabilirsin. Onu ne kadar çok sevdiğini ve başına bunların gelmesinin seni ne kadar üzdüğünü anlatabilirsin. Onu özlediğınızı ve onu düşündüğünüzü söyleyebilirsiniz. O da size cevap yazabilir ve bunu ne zaman enerjisi olursa yapabilir. Üstelik, onu bu haliyle gördüğünde ne kadar üzüleceğınız konusunda endişelenmesine de gerek yok. Sadece kendi zamanında sözlerinizi okuyabilir, onu sevdiğinizi ve yanında olmanız bile onunla zaman geçirdiğınızı bilebilir ve cevap vermek isterse kendi zamanında paylaşabilir," dedi Auggie.

Tamam.

Söylemem yeterli, bu çok zekiceydi. Dürüst olmak gerekirse, keşke ben düşünseydim.

Sonra da "İstersen yardım edebilirim" teklifinde bulundu. Ve tamam.

Bu adam *dünyadaki* en iyi *adamdı*.

"Ben... teşekkür ederim Auggie," diye yanıtladı Juno. "Ama ben ne söylemek istediğimi biliyorum. Yardıma ihtiyacım yok. Ama teklif etmen çok hoş."

"Yani ona yazacak mısın?" diye sordum. Juno başını salladı.

"Bunu şimdi yapmak ister misin?" Devam ettim.

Juno başını salladı. "Bebek Yoda'yı şimdi istiyorum. Bunu daha sonra yapacağım."

Ona daha fazla ertelememesi gerektiğini söylemekten kaçındım. Bu konuşma zaten yeterince zor geçmişti, yine de Auggie sayesinde beklediğimden çok daha iyi geçmişti.

Hala.

"Tamam, o zaman Mando ve Çocuk'u yapalım," diye önerdim, daha çok aklını çelmek ve Aug'la geceyi geçirmesini sağlamak için. "İlk bölümlere seninle başlayacağım ve gerektiğinde işe gideceğim."

Aug elini kızın başına koydu, saçlarını karıştırdı ve "Ben işaret vereyim. Arada patlamış mısır yaparız." "Ara ne demek?" Juno sordu.

"Annen gittiğinde alem yapmayı bıraktığımız zaman."

"Harika." Juno'nun normalde duymadığı bir cıvıltı vardı ama bu anlaşılabilir bir şeydi.

Ama o da annesi gibiydi.

Darbeyi al ve devam et.

Aug akışı düzenlemek için ayağa kalktı ve Juno da onu takip etti.

Gitmelerini izledim ve onlara katılmadan önce yerleşmelerine izin verdim (Aug, kanepenin onun köşesi haline gelen yeri, Juno, her zamanki yeri, yerdeki minderler ve yastıklar).

Mandalorian tam olarak hafif *bir* görüş değildi.

Ama bu bir fanteziydi, onu kapatabilirdiniz ve işler korkutucu hale gelse de, çoğunlukla iyilik galip gelir ve umut devam ederdi.

Başladıktan sonra Auggie'yle bir kez daha bakiştık, bu seferkini o yakaladı.

Onunki bunun nasıl gittiğine dair nabzımı tutmakla ilgiliydi.

Benimki rahatlama ve minnettarlıkla ilgiliydi, çünkü bu olduğunda yanımdaydı, elinden geleni yaptı (dikkat dağıtma ve daha fazlası, Juno'nun büyükannesiyle iletişim kurması için bir çıkış yolu).

Ve son olarak, bunu tek başıma yapmak zorunda kalmadığım için mutlu olduğum gibi önemsiz olmayan bir gerçeği ilettim.

* * *

Auggie o gece işten eve geldiğimde gitti çünkü Juno'nun evde bir erkekle uyanmasına yakın olmadığımızı hissediyordum.

Ama ertesi sabah geç saatte tarçınlı çörek yemeye geldi.

Onları yedikten sonra bizi futbol oynamak için evine götürdü, bu da Tod ve Stevie'nin gelmesine, daha fazla Yahtzee ve domuz kabuğu nachos'a yol açtı.

Juno, Tod ve Stevie'yi çok sevdi. Ve Auggie'nin nachos'unu şimdiye kadar yediği en iyi şey olarak ilan etti (Tod da aynı fikirdeydi). Aug ona sıradakinin yenibahar peynirli hush puppies olduğunu söyledi, o da bana Şükran Günü yemeğimize eklememi emretti.

Gerildim çünkü bu bilinmeyen bir şeydi. İki saniye kadar.

Aug'a baktım.

Aug, "Bu emri yerine getirmek için hazır olacağım" dedi.

Başka bir deyişle, Juno onu Şükran Günü yemeğine davet etmiş ve Auggie de kabul etmişti.

Söylemeye gerek yok, bu benim için çok iyiydi.

Pazar gününün harika bir gün olduğunu söylemeye gerek bile yok.

* * *

Juno Pazartesi günü babasına gitti, Auggie hayatımdayken bile normalde olduğundan daha az berbat bir şey değildi bu.

Yine de, Auggie'nin, başka türlü i f a d e e t m e k
m ü m k ü n d e ğ i l , o gün geçici olarak taşınmış olması bu
duyguyu hafifletti.

Bu, o otobüse yetişmek için ayrıldıktan yaklaşık beş dakika sonra ona
mesaj atmamla başladı.

Anlaşılır bir şekilde, koşullar
nedeniyle, geçen hafta öğle
yemeği saatini benimle geçirmek
için belirlediğiniz görevde
başarısız oldunuz. Şimdi, en kısa
zamanda beni yemeye
hazırlanın.

Ve eğer bunu anlamadıysa, ekledim,

Yani cinsel olarak.

Bu daveti geciktirmedim çünkü cidden, iyi mala sahip olduğunuzda ve zar
zor bir doz aldığınızda, sonra elinizden alındığında, onu elde edebildiğiniz
anda geri istiyorsunuz.

Auggie mesaj attı,

Ne demek istediğini biliyorum
bebeğim. ☺ Gerçi bu gece geç
saatlere kadar sürecektir bir işim var.

Ben yılmadım.

İşten sonra benimle buluşabilir misin?

O da benim gibi hissediyordu.

Çünkü ben aldım,

Kesinlikle.

Ona zaten bir anahtar verdiğim için, o gece eve geldiğimde ev loştu ve Aug kanepedeki köşesinde gece geç saatlere kadar televizyon izliyordu.

"Çantanı getirdin mi?" diye soracak kadar geciktirdim yeniden buluşmamızı. Ayağa kalktı ve "Hayır" diye cevap verdi.

"Yarın," diye emrettim.

Bana otuz üç nokta yetmiş beş dakikalık ön sevişmeye eşdeğer bir bakış atmıştı.

Başka bir deyişle, orada durmuş ona bakarken orgazm oluyordum.

Sonra elimi tuttu, beni merdivenlerden yukarı sürükledi, odama götürdü...

Ve beni becerdi.

Hızlı gitti, bu yüzden beni hazırlamak için bana o bakışı vermesi iyi oldu, çünkü aynı zamanda olağanüstü gitti.

Ertesi gün bir çanta getirdi.

Her gece ben işe gitmeden önce birlikte yemek yedik. Ve her geceyi yatağında yanımda geçirdi.

Bu iyiydi, çünkü sadece işten eve döndükten sonra sıcak bir bedenin (eğer bu beden Auggie'ninki ise) yanında yatağa tırmanmayı, onun uyanmasını ve uykulu bir şekilde beni kucaklamak için kollarına çekmesini sevdiğim için değil. Ayrıca, benim vermekten mutlu olduğum şeyleri benden isteyen sıcak bir beden tarafından uyandırılmayı da seviyordum.

Ben de onlara verdim.

Aug kalkmak, duş almak ve gününe devam etmek zorunda kalmadan önce özgürce ve olabildiğince bol miktarda.

* * *

Aug'un geçici olarak taşınması da iyi oldu çünkü Corbin Kasım ayında yılın babası olmak için adaylığını koymaya karar verdi.

Çarşamba günü isteyken ondan şöyle bir mesaj aldım,

Geç bir gösteri için sizin
mahallenizdeydi. Arabası
sizin yolunuzdaydı. Kızım
oradayken geceyi orada
geçirmese iyi olur.

Corbin'in Juno'yla birlikteyken geceyi geçiren kadınlardan oluşan bir döner kapısı olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, kendimi on iki sağlam saat vermeye zorladım (daha azı aklımı kaybetmeme ve yapmamayı dilediğim şeyleri söylememe neden olurdu).

Süre dolduğunda cevap verdim,

Bu konuya bir kez değineceğim.
Şu anda Auggie, Juno
buradayken kalmıyor. Ancak,
kalacağı bir zaman gelecek ve
seni ilgilendirmez. Tıpkı şu
anda bunu yapmasının sizi
ilgilendirmediği gibi.
Ama lütfen söylediğiniz,
beklediğiniz ve yaptığınız
şeylerin daha fazla farkında
olun.

Bu konuda daha fazla
konuşmayacağım.

Tabii ki, bir saat içinde aldım,

Yüz yüze oturmalıyız. J olmadan ve
o adam olmadan.

Tartışılması gereken önemli
şeyler var.

Lütfen isimlerini söyleyin.

Pazar günü akşam
yemeğinde Juno için bir
bakıcı bulacağım.

Pazar günü müsait değilim.

Bunun çirkinleşmesini
istemezsin.

Beni tehdit mi ediyorsun?

Sadece seninle konuşmak istiyorum.

Bu bir tehdit miydi, Corbin?

Akşam
yemeği.
Pazar
günü.

Pazar gününü Auggie ile geçireceğim.

O andan itibaren, hiçbir şey.

Kötü bir şey
değil.

İyi bir şey
değil.

Ancak bu mesajlaşmayı Auggie ile paylaştım.

Corbin'i bulup burnuna yumruk atma (ya da her neyse) dürtüsünü yenmek için gözle görülür bir şekilde mücadele etmesini izledikten sonra, "Avukatın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım, sonra da başımı salladım.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Auggie, gözleri başımın hareketlerini takip ederek.

"Yani, ayrıldığımızda çalışmıyordum. Pek sayılmaz. Yarı zamanlı bir işim vardı, ama çoğunlukla oyun parası için. Corbin ayrılmak istemedi. Onunla ilişkisini bitireceğini ve bunu çözeceğimizi söyledi. Sonra ben buna uymayınca sinirlendi ve işler çirkinleşti. Saç yapıyordum, müşteri portföyümü yeniden oluşturmaya çalışıyordum, tam zamanlı çalışmaya yakın bile değildim. Param yoktu, yardım isteyebileceğim bir ailem de yoktu. İşte o zaman striptiz yapmaya başladım."

Nefes aldığımda Auggie, "Pekâlâ," dedi.

"Çirkinleşmeye devam etti, ben de bir avukat tuttum," diye devam ettim. "O zamanlar çok kazanıyordum ve araştırma yapmak için boş günlerim vardı. Bunu yaptım ve bir köpekbalığı buldum. Müthişti. Corbin için işleri tatsızlaştırdı. O kadar tatsızdı ki çirkinleşmeyi bıraktı ve pazarlık yapmaya başladı. Sonunda, o kadar da kötü değildi. Bana istediğim her şeyi verdi. Ortak velayet. Sağlıklı nafaka. Onu kendi sigortasına aldı. Ortak tatiller ve okul tatillerinin eşit dağılımı."

"Flipflop ortak tatil nedir?" Auggie sordu.

"Çok küçük olduğu için ikimiz de hiçbir şeyi kaçırmak istemedik," dedim ona. "Diyelim ki bir yıl Şükran Günü'nde saat üçe kadar benim, günün ve gecenin geri kalanında da onun evde olması gerekiyor."

Böylece ben erken bir akşam yemeği yiyebilir ve onu alabilirdim, o da daha geç bir akşam yemeği yiyebilir ve onu alabilirdi. İkimizi de özlemiyor, biz de onu özlemiyoruz. Sonra o Noel sabahını alır, ben de öğleden sonrayı. Bir sonraki yıl da saatleri değiştiririz."

"Bu yıl Şükran Günü mü?"

"O hafta bende ama Corbin onu sabah alacak, ben de saat üçte alacağım."

"İyi adam olmak için boyun eğdi," diyerek Auggie konuyu aniden değiştirdi. "Pardon?"

"Köpekbalgı avukatı olduğun için değil, geri dönemeyeceği bir şey yapmamak için pes etti. Ya da, daha doğrusu, başka bir şey" diye açıkladı.

Hâlâ

anlamamıştım.

Ben de bunu ona

söyledim. Aug

açıkladı.

"Köşende biri olduğu için çirkinleşmeyi bırakmadı. Durdu çünkü seni bu şekilde geri kazanamayacaktı."

Başımı salladım. "Bir aksaklık yaşadı, tatlım. Kendini tehdit altında hissetti. Rekabetçi biri. Ama Auggie, söz veriyorum, aradan üç yıl ve bir sürü kadın geçti. Benim için yanıp tutuşmuyor."

"Senin için yanıp

tutuşuyor." Kalbimin

sıkıştığını hissettim.

"Öyle değil," diye

iddia ettim.

Auggie, "Ailemden gördüklerimden ve bir erkek olarak bildiklerim bunlar," diye başladı korkuyla. "Eğer bir kadından ayrıldıysam, yoluma devam ederim. Bir çocuğun var, ama hayatına devam edebilirsin ve hala bir çocuğu paylaşabilirsin. O kişinin hayatında ve gözünün önünde kalmanın yollarını bulmazsın. Onlara zor zamanlar yaşatmazsınız. Vermezsiniz çünkü

umurunuzda değildir. Eğer işler

İkinizin de çocuğunuzla ilgilenme şekliniz çok güzel, hiç umursamanıza gerek yok. Her şey bittiğinde, Pepper, sadece biter."

Oh adamım.

Bu mantıklıydı.

Aug konuşmaya
devam etti.

"Anlattıklarınıza bakılırsa, aslında hiç gitmemiş. Seninle dalga geçti, bazı şeyleri yüzüne vurdu ve bunu, hamlesini yapması için olgunlaştığın zaman seninle alakalı kalmak için yaptı. Şimdi, ben resmin içindeyim ve o geri adım atıyor. Başka birini bulmanı beklemiyordu. İşlerin yoluna gireceğini umuyordu. Senin ona ayak uydurmadığını fark etmeden uzun vadeli bir oyun oynuyordu. Şimdi senin de öyle olmadığını anlıyor. Ve istediği şeyin kalıcı olarak elinden kaçtığını anladığında, karşılık verecektir."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü beni çıldırtıyordu.

"Peki, nasıl oluyor da bir avukatınız oluyor ve bir avukatınız olmuyor?" Auggie sordu. "Vardı ama en az iki yıldır ona ihtiyacım olmadı."

"O hâlâ senin avukatın, Pepper."

"Oh," diye mırıldandım.

"Onu arayıp uyarmalısın, bu pisliği onunla paylaşmalısın, böylece adam dönerse hazırlıklı olur."

Bu iyi değildi çünkü Corbin'in daha fazla pislik yapmasıyla uğraşmak istemiyordum.

Bu da iyi değildi çünkü ona ödeyecek param yoktu. İşinde mükemmeldi ve saat ücreti de bunu yansıtıyordu.

Ona ihtiyacım olduğundan beri, Smithie'nin maaşı, mükemmel yan haklar paketi ve benim bahşişlerim sayesinde Juno ve ben, Corbin'i kovduğum ama onun sahip olduğu bir evden (ve bu konuda dalga geçmedi, ama

benim değildi ve güvensiz hissettiriyordu, çünkü istediği zaman o dalgaları yapabiliyordu), benim olan üç yatak odalı bir eve.

Mobilyalarla

doldurdum.

Güzelleştirdim.

Şimdi, birikimim Corbin'in bir pislik olmasını ve avukatıma geri dönüp ondan bu pislği hizaya getirmesini istememi karşılamadı.

Belki de o pembe kanepeyi almamalıydım. "İyi misin?" Auggie sordu.

Ben değildim.

Yine de nasıl olmadığımı paylaşmadım.

Auggie'nin tahmininin doğru çıkıp çıkmadığını göreceğiz.

Bu arada, birkaç harika rutin bulmam, bahşışlerimi artırmaya çalışmam, belki Dorian'ın beni bir gece daha dansa kaldırıp kaldıramayacağını görmem ve harcamaları kısmam gerekiyordu.

Ne olur ne olmaz.

* * *

O pazar futbol yoktu.

Ayrıca tarçınlı çörek de yok.

Birlikte geçirdiğimiz ilk tam gündü ve hiçbir şey bizi sıkıştırmıyordu. Aileler yoktu. Kalp kırıklığı yok. Eski sevgililer yok.

Aslında Corbin'in mesajlarından bu yana dramatik bir şey olmamıştı. Hayatın sadece hayat olduğu üç tam gün.

Mutluluk.

Bir sonraki hafta, Smithie's Perşembe günü kapalıydı ve Smithie's'deki revü Cuma günü ara vermişti (sadece striptiz yapılıyordu). Böylece Cumartesi gününden itibaren iki gün daha ücretli (ama bahşışsiz) izin aldım.

Pazartesi günü kız arkadaşımın yine yanımda olmasından bahsetmiyorum bile.

Yani ileriye bakacak çok şey vardı ve geriye dönüp baktığımda mutlu olduğum çok şey vardı.

Auggie ve benim için, farklı yönlerden esen rüzgârlarla kayalık bir başlangıç olmuştu, ancak karışık bir metafordan hoşlandığım için, Auggie ve benim yüzerek ilerlediğimizi belirtmekten mutluydum.

Ondan hoşlandım.

Sadece muhteşem ve iyi sevgili kısmı değil, Juno ile ne kadar harika olduğu, onu güldürmenin ne kadar iyi hissettirdiği, yemek yapabildiği gerçeği.

Sadece adamı sevdim.

Kolay ve özenli, sevecen, bilge ve harika bir mizah anlayışına sahipti.

Biz sadece uyuyoruz.

Ailesi deliydi, ama Auggie onlara yüklendikten ve annesi onu tekrar dramının içine çekmeye çalıştıktan sonra, ama o direndi, circır böcekleri olmuştu.

Görünüşe göre Saffron yalan söylemiyormuş.

Ailemden hiç kimseyle görüşmemiştim ve onlar da bu iyiliğime karşılık verdiler.

Juno mektubunu gönderene kadar bu iş bitmişti.

Birch de ortadan kaybolmuştu (yine). Ona mesaj atmıştım ve verandamdaki o büyük gösteriden sonra cevap vermemişti.

Şimdi sadece çıplak bir Auggie ve o orgazm olduktan sonra yatağında çıplak bir ben vardı (ve not etmek önemlidir, bu bana da bir tane verdikten sonraydı).

Yorganın altındaydık, dokunuyor, öpüşüyor ve koklaşıyorduk ve bütün gün yapacak hiçbir şey yoktu, sonunda kalkıp biraz yiyecek almak dışında.

Zorlayıcı bir şey yok.

Üzücü bir şey yok.

Sadece biz.

Yatağında.

"O zamanlar çok kazanıyordum derken ne demek istedin?" Auggie seks sonrası, tembel günümde, daha çok seks yapacağım, yapacak bir şeyim yok mutlu hayalime dalmışken sordu.

"Pardon?"

"Avukat tutmak zorunda kaldığınızdan ve bu nedenle Smithie's'de çalışmaya başladığınızdan bahsederken, 'o zamanlar' çok kazanıyordum derken ne demek istediniz? Hâlâ Smithie's'desin. İşler farklı mı?"

Ummmm...

Bu zihinsel um uzun sürdüğü için sözel olmayan um da sürdü.

Bu da Auggie'nin kaşlarının birbirine yaklaştığı ve bir sonraki sorusunun kesin bir hırıltıya sahip olduğu anlamına geliyordu.

"Pepper, işte bir sorun mu var?"

En azından buna hızlı ve dürüstçe cevap verebilirdim.

"Hayır."

"Peki ne demek istedin?"

Olay buydu.

"Evin aslanı" olan ve öyle davranan bir babam vardı. Bu her şeyi açıklıyor.

Sonra Corbin'im oldu, o da aynı şekildeydi ama tam anlamıyla boyun eğdirme ve çok eşlilik kısmı yoktu (aslında çok eşlilik kısmı vardı, sadece ikimizin de diğerinden haberi yoktu).

Yeni anne, işleyen aile, hippie dolu çocukluğumdan uzakta, özgür ve rahat bir şekilde Gonzo-için-Tanrı-ve-her-şey-aniden-bir-günah-oldu kırbacının lala diyarındaydım. Yaşamak için insanların saçlarını yapmayı bırakıp (saç yapmayı sevmeme rağmen) evde oturan bir anne olmaktan mutluydum ve Juno anaokuluna başladığında, günlerimde yapacak bir şeyim olsun diye yarı zamanlı olarak saç yapmaya geri döndüm.

Bununla birlikte, eğer öyle olmasaydım Corbin bunu zorlardı. "Ben evimizin aslanıyım, sen de benim dediğimi yap" gibi bir şey söylemezdi. Ama o ve ben çalışsaydık ve sonunda ondan daha fazla para kazansaydım, bunun bir sorun olacağı gerçeğini bırakabilirdik.

Bu yüzden erkeklerle olan tüm geçmişim gibi, Auggie ile karışık para konularına girmek istemedim.

Yeniydik ama bu, erkeksiz, çocuksuz ve hayatta kalmak için yeterli gelire sahip olmadan kısa yoldan yakalandıktan sonra zor yoldan öğrendiğim, her zaman dikkat ettiğimden emin olduğum bir işti.

Auggie korumacı olma konusunda oldukça güçlü bir eğilim göstermişti. Kancadan kurtulmuş değildi ama annemle zor bir görüşme yaptıktan sonra adam bana ulaşmak için bir kilit açmıştı.

Nereye varmak istediğimi anlıyorsunuzdur.

"Bebeğim, iyi misin?" O zaman sesi çok daha farklıydı, endişeli, hatta sıkıntılıydı.

"Yaptığım iş ev kredisini ödemek ve kızımı tepesinde floşlar olan sevimli bereler içinde tutmak için yapıyorum," diye paylaştım. "Bunu sevdiğim için yapmıyorum. Bu işte iyi olduğum için de yapmıyorum. Lottie bu işte iyi. Hattie doğuştan bir oyuncu. Ryn kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor. O muhteşem ve vücudunu nasıl kullanacağını biliyor, bu özgüven sahnede ortaya çıkıyor. Ben... onlar gibi değilim."

"Bana bunu söylüyorsun çünkü..." Auggie sordu.

"Çünkü Smithie revüye gidince bahşişlerim düştü. Haftada sadece yüz küsur ama bu da ekleniyor. Çoğu eğlenceye, bir kısmı da birikime gitti, yani zarar ettiğim söylenemez. Ama az para az paradır."

Auggie hiçbir şey söylemedi.

"Demek 'o zamanlar' derken kastettiğim buydu," diye mırıldandım.

"İşini sevmiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu işi kiminle ve kimin için yaptığımı seviyorum. Asıl işi sevmiyorum."

"Bu işte iyisin." Beni dans ederken görmüştü.

Beni soyunurken de görmüştü.

Birlikte olmadan önce bu beni çok rahatsız ederdi.

Ama şimdi, belli nedenlerden dolayı, bunu aşmıştım.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Saç yapıyor olmayı mı tercih ederdin?" diye sordu. Dudağımın kenarını ısırdım ve düşündüm. Saç Ryn, Hattie ve Lottie ile birlikte gelmiyordu.

"Saç yapmayı seviyordum. Ama bir meditasyon ve yoga stüdyosu açmak istiyorum." Yavaşça göz kırptı.

"Biliyorum, kulağa aptalca geliyor," diye mırıldandım. "Bu oda gibi mi olacak?"

Bu ilginç bir soruydu.

Düşündüm ve cevap verdim, "Evet. Tam olarak değil ama kesinlikle öyle." "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı, dudakları titriyordu.

Ben de kendime döndüm ve "Beni Corbin sarmalından kurtaran şey meditasyondur. Sanırım Juno'yu ziyaret için teslim etmek zorunda kaldıktan sonra şekerli kurabiye hamuru yiyor, hıçkırarak ağlıyor ve kaderime ağıt yakıyordum ve arka planda bir talk show çalışıyordu. Birisi dikkatimi çeken bir şey söyledi. Tam o anda telefonuma bir uygulama indirdim, yatağıma gittim, ortasına tırmandım ve denedim."

Durdum ve Auggie'nin başını benimkinin karşısındaki yastığa koymuş, dikkatle beni izlediğini gördüm.

Ayrıca benimle, söylediklerimle ilgilendiğini de gördüm.

Tüm dikkati benim üzerimdeydi ve bunun çıplak bedenimi onunkine bastırmamla, bacaklarımızın birbirine dolanmasıyla, kıcıma çizdiği desenlerle, saçlarının uçlarıyla oynamamla hiçbir ilgisi yoktu.

O anın güzel bir yanı vardı -düşünceli ve derin- çünkü daha önce böyle bir şey yaşadığımdan emin değildim.

Ve buna bayıldım.

"Nasıl yapılır seansı yaptım," diye konuşmaya devam ettim, şimdi yumuşak bir sesle, çünkü ondan hissettiklerim hâlâ ruhuma işliyordu.

"Öyle mi?" dedi yumuşak bir sesle ve devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Bu işte berbattım."

Sırıttı.

"Maymun aklı," dedim ona. "Her yerde pır pır ediyor. Ama bırakmadan önce, 'Bunu üç gün yapacağım ve göreceğim' diye düşündüm. Üçüncü gün, öyle bir an yaşadım ki..." Bunu tarif etmek mümkün değildi, ben de "Gerçekten muhteşem. Güçlü. İşte ben buydum, bağlanmışım. Ve sonunda, her gün kendime hareketsiz bir alan vererek, nefese odaklanarak, herhangi bir anda kendimi maymun zihninden nasıl nazikçe çekip çıkardığımı hatırlayarak kendimi geri çekebilmeyi öğrenerek pratiğimin içindeydim."

"Ve başkalarına da bunu yapmayı öğretmek istiyorsunuz."

Başımı salladım. "Ben usta değilim. Kimse usta olamaz. Bu yüzden buna pratik deniyor. Dramatik davranıp hayatımı kurtardığını söylemeyeceğim. Ama değiştirdi. Ve bunu olumlu yönde büyük ölçüde yaptı. Her zaman birlikte olduğumu iddia edemem. Ruh halimin olmadığını. Hayatın içinde sürüklenip *gittiğimi* ve parmak zilleri çınlattığımı iddia edemem."

Kıkırdadı.

"Ama kendime bazı şeyleri gözden geçirmek için zaman tanıyorum," diye devam ettim. "Bunu her gün yapıyorum. Bazen on, on beş dakika yapıyorum. Bazen çok daha uzun süre yapıyorum. Bazen geceleri de yaparım. Ama her zaman sabahları. Günlük tutmak bir ritüel. 'İhtiyacım olduğunda' yaptığım bir şey değil. Günlük bir uygulama. Tartışmaya açık değil. Pek çok insan bunu yapmaz. Egzersiz onlar için pazarlık konusu değildir. Diyetlerinde şeker olmaması onlar için pazarlık konusu değildir. Ama her gün on beş dakikalarını ayırıp kendileriyle birlikte olmak, dinginlik içinde oturmak, hayattan ve onun tüm baskılarından zihinsel bir nefes almak, özgürlüğü hissetmek, zihinsel olarak yeniden dengelenmek, bunun yeni çağ saçmalıkları olduğunu düşünüyorlar."

"Şimdi bir derse kaydolmaya hazırım."

Güldüm ve "İstersen sana nasıl yapılacağını öğretebilirim" dedim. "Hayır, ben ciddiylim."

Mizah anlayışım beni terk etti.

"İkna oldum," dedi bana. "Söylediklerinle. Ama aynı zamanda, sadece bu oda, Pepper. Bu odada kendimi daha iyi hissediyorum. Bu odada beni iyi hissettiren bir şey var..." Başını yastığın üzerinde salladı. "Dünya bu odanın dışında. Burada başka bir şey var."

"Ne kadar güzel bir şey söyledin," diye fısıldadım.

"Güneş ışığı üflemiyorum, bebeğim. Buraya ilk girdiğimde bunu hissettim." Hissetti.

Söylemişti bile.

"Senin evine giderdim. Bir meditasyon dersi alırdım," diye tekrarladı. "Zihinsel bir nefes alabilirim."

Tabii ki bu durum beni "Sen harikasın Auggie" demeye itti. "Sana saçma sapan şeyler anlatmıyorum," diye tekrarladı.

"Biliyorum ve sen harikasın."

Ağzını kapattı.

Ağzını öptüm.

Onu sırt üstü yatırmama ve diğer yerlerini öpmeme izin verdi.

Sırt üstü yattı ve beni vücudunda yukarı doğru sürükledi, böylece yüzüne oturdum ve diğer yerlerimi öptü.

Ama sonunda, sırtüstü yatıyordum ve Auggie hala beni öpüyordu.

Ama bana başka şeyler de yapıyordu.

* * *

Pazartesi, küçük kızım geri döndü, Auggie geldi, kızarmış mısırlı biftek tacolarımı yedik ve üzerine limonlu ekşi kremamı gezdirdiğim Peppadew biberleri yedik (Auggie ile bir hit).

Sadece yemek için değil, Şükran Günü menüsüne karar verebilmek için de gelmişti.

Bu önemli bir görevdi çünkü Juno'nun ikinci akşam yemeği olacaktı ve patlamasını istemiyordum ama gün boyunca istediği her şeyi almasını istiyordum.

Ayrıca Auggie'nin istediği her şeye sahip olmasını istedim.

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bu konuda baskı yapmamıştım ama hayatının daha büyük bir kısmını ailesiyle paylaşmıştı.

Juno'ya söylediklerimde haklı olduğumu söylemek yanlış olmazdı.

Aug'un pek de iç açıcı tatil anıları yoktu.

Corbin'in annesi Melissa, Juno'ya günün ilk Şükran Günü yemeğini hazırlıyordu ve neyse ki Corbin'in annesi soğukkanlıydı. Yaptığı şey için Corbin'e kızgındı, asla böyle bir şey yapmayacağına inandığım için bana değil.

Bu yüzden arayıp plan yapabilmem için ne servis ettiğini sorduğumda bana söyledi (ve ayrıca güzel bir sohbet ettik).

Böylece, Şükran Günü menüsü tartışmasına Juno'nun tüm ihtiyaçlarını karşılamak, sevdiği şeyleri ikiye katlamak ve Auggie'nin T-Day'den mutfak açısından istediğini aldığından emin olmak için ihtiyacım olan şeylerle donanmış olarak girdim.

Melissa'nın balkabağı turtası yapması dışında üçümüz kendimizi benzer bulmuştuk (şaşırtıcı değil), bu yüzden Juno cevizli istedi, ama Auggie ve ben balkabağı istedik, bu yüzden ikisini de yapacaktım ve bir ton turta kalacaktı.

Benim için sorun değildi.

Her şeyi planlamıştık, Juno'nun yatma vakti gelmişti, Auggie gidiyordu ve ben de onunla biraz öpüşebilmek için arabasına kadar yürüyordum.

Onunla öpüşmedim.

Telefonunu çıkardı, birkaç fotoğraf çekti, bana verdi ve "Bunlara göz at" dedi.

Ben yaptım.

Bunu yaptığımda, neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Boş bir deponun fotoğraflarıydı.

Bir mutfak ve bir köşede bir çatı katı vardı ve duvarlarda raflar olduğu için oturma odası olan bir çatı altı alanı var gibi görünüyordu.

Ama boştu, yani aslında hiçbir şey değildi.

"Neye bakıyorum ben?" diye sordum.

"Bunu bir yıl önce Hawk'tan aldım. Yeni bir mutfak yapacaktım. Yaşam alanlarını yeniden tanımlayacaktım. İkiye bölüp bir tarafında yaşayacak, diğerini kiraya verecektim. Ama borcu sevmiyorum. Bu yüzden nakit aldım. Beni mahvetti. Bu da yenilemeye başlamak için para biriktirdiğim anlamına geliyor."

Gülümseyerek telefonunu ona geri uzattım ve "Harika, tatlım. Batcave'de yaşamak kadar hiçbir şey 'Ben Batman'im' diyemez. Kimsenin

Batman'ın taşınmadan önce Batcave'de büyük bir tadilat yapması gerektiğini düşünüyor."

Güldü ama başını salladı ve telefonu geri almadı. "Şuna bak," diye ısrar etti.

"Yaptım," dedim ona.

"Meditasyon/yoga stüdyosu için bak."

Durgunlaştım.

"Biz biz olduğumuz için henüz erken, çok erken. Anlıyorum," dedi. "Sana sadece bunu düşünmeni söylüyorum. Çünkü görüştüğüm bu hatunla birlikte olursam ve onun bir çocuğu olursa ve daha fazla çocuk yaparsak, bir depoda yaşayamam. Yani şimdi kocaman bir depo alanım var ve onunla yapacak hiçbir şeyim yok. Belki görüştüğüm kızın işine yarar."

"Ateşli piliç," diye düzelttim sessizce.

"Üzgünüm, evet, ateşli piliç," diye kabul etti, bana sırtarak. Ben de ona sırtımadım.

"Ciddi misin?" diye sordum.

"Öyle olmasaydım sana göstermezdim."

Hayır, bunu yapmazdı.

"Yapamam-"

"Bunu size bu şekilde önermiyorum," dedi. "Şu anda tek söylediğim, bunun üzerinde düşünmen. Eğer sen ve ben çalışmaya devam edersek ve bu senin keşfetmek istediğin bir şeyse, bir iş planı isterim. Yenilemenin ne kadara mal olacağını bilmek isterim. Yatırım yapabilirim ve ortak oluruz. Bunu istemeyebilirsiniz ve kredi almanız gerekebilir. İsterseniz, yine de bir iş planına ihtiyacınız olur. Tek bildiğim, yenileme planlarımın askıda olduğu çünkü görüştüğüm bu ateşli hatundan gerçekten hoşlanıyorum ve daha iyi bir şey için kullanılabilecekse o alana bir yük bırakmanın anlamı yok."

Daha iyi bir şey.

"O fotoğrafları bana gönderebilir misin?" diye sorduğumda sesim titriyordu.

"Elbette tatlım. Eğer görmek istersen seni uzaya da götürebilirim."

Kesinlikle, yüzde bin bir görmek istiyordum. Sadece başımı salladım.

"Şimdi öp beni," diye emretti. Onu öptüm.

Sert.

Ayrıldığımızda bunu hissettiğini biliyordum çünkü kolları bana sıkıca sarılmıştı ve yine dikkatle beni izliyordu.

"Bu sadece bir depo, Pepper" diye mırıldandığında anladığını kanıtladı.

"Kimse yanımda durmadı. Kimse beni korumadı. Ve bu yüzden Kimsenin bana inanmadığını söyleyebilirim Auggie. Ben de bazı resimlere baktım. Ve ne dediysen dedin. Ama sonuçta bana inanıyorsun. Olmayabilir ama bir şeyden eminim. Benim için asla sadece bir depo olmayacak, tatlım."

Auggie beni o zaman öptü.

Sertçe.

Ama Çarşamba akşamı bize gelip yemek yemesi, okula gidip Şükran Günü oyununu izlemesi ve Juno ve benimle balkabağı ve cevizli turta yapması için planlarımız vardı.

Yani onu tekrar görmek için iki günden az zamanım vardı.

* * *

Turtaları yapmıştık.

Aug, Juno ve benim sadece T-Day yemeğimizin malzemelerini almak için dışarı çıkmamızdan değil, aynı zamanda adada hep birlikte yiyecek için bir tabure daha almamızdan ne kadar etkilendiğini saklamadı.

Oyuna katılmıştık ve Juno, Corbin gelmediği için rahatlamış görünüyordu (ben de rahatlamıştım).

Öte yandan, bu üzücüydü. Çünkü yemeğin nereden geldiği, minnettarlık ve bir aile tatili sırasında neyin önemli olduğu hakkında kısa bir oyunda bir koltuk oyun kurucusunu oynayan sevimli bir rolü vardı.

Söylemeliyim ki setler muhteşemdi.

Aug'un Perşembe günü de izinli olması ve Corbin'in bir pislik olması nedeniyle Aug Şükran Günü'nde erken geldi ve Corbin o gün onunla geçireceği zaman için Juno'yu saat dokuzda almaya geldiğinde kapıyı açan kişi o oldu.

Bu pek iyi gitmedi.

Kendim gördüm.

Auggie benim kalkanım olmak isteyebilirdi ama bu dövüş katılmayacağım anlamına gelmiyordu.

Koridorun sonunda durup omzumu duvara dayadım ve sessizce uzaklaşmalarını izledim.

Juno buna son verdi ama Corbin kızının huzurunda bile beni yakmak için gözleriyle koridora gönderdiği ısı ışınını söndüremedi.

Kızımız onu evden dışarı çıkardı.

Aug ve ben ofiste takılıp onların gidişini izledik.

Ve Auggie onları gözden kaybettikten yaklaşık yedi nokta iki buçuk saniye sonra beni yukarı taşımak için bekledi, böylece akşam yemeğinin bir kısmını yakmak için faaliyetlerde bulunabilecektik.

Fazladan bir dilim pasta kazandığımdan oldukça emindim diyebiliriz. Ama Aug iki tane kazandı.

* Ondan

sonra yemek pişirmeye başladık.

Akşam yemeği ayarlandıktan sonra Auggie bana depoyu gösterdi (heyecanlanmamaya çalışıyordum, ama sadece mükemmel olmayabilir, ama *çalışabilirim* demek için).

Sonra Juno'yu almaya gittik. Bu da şimdi oldu.

Teslim alma saatini 45 dakika geçti.

Fırında bir kuşumuz vardı, fırında bırakmak güvenliydi ama orada çok uzun süre bırakmak güvenli olmazdı.

Corbin ve ailesinin saat 1:00'de yemek yemesi planlanmıştı.

Juno'nun ikinci Şükran Günü'nün saat 6:00'da başlamasını planlamıştık ve hindinin dinlenmesi ve fırını başka şeyler için kullanabilmemiz için hindinin biraz önce dışarıda olması gerekiyordu. Yemek artıklarını sevdiğimden bahsetmiyorum bile, Juno da seviyordu ve Auggie daha önce hiç yememişti, bu yüzden onu bu yemeklerle tanıştırmak istedim.

Başka bir deyişle, kocaman bir kuşumuz vardı. Benim adamım vardı.

Kızımı almalıyım.

Bir rüya inşa etmek için bir depom olabilir (adamım tarafından sağlandığı gibi). Evde akşam yemeği için her şey hazırды.

O akşam yemeği, hiç de önemsiz olmayan bir şekilde, belki de hep birlikte paylaşacağımız birçok önemli bayramın ilkiydi.

Ama (kararlıydım, lanet olsun) Auggie'nin sahip olduğu gerçekten iyi olan tek şeylerden biri olacaktı.

Auggie'nin hush puppies'i başlangıç yemeğimiz olacaktı ve bana bir siren şarkısı gibi şarkı söylüyorlardı.

Ben evrenle bütünleşmiştim ve evren de benimle bütünleşmişti.

Eski sevgilimin büyümü bozmasına ihtiyacım yoktu.

Ama Şükran Günü ailesinin evinde olsa bile Juno'yu onun evinden almamız gerekiyordu.

Saat 3'te.

Ve kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi.

Mesaj atmıştım.

Cevap yok.

On beş dakika geç kaldığında Auggie "keşif" dediği şeyi yapmıştı (ama bana evin içinde dolaşp pencerelere bakıyormuş gibi geldi). Telluride'ında bana tekrar katıldığında Corbin'in arabasının orada olmadığını ve evde kimsenin bulunmadığını söyledi.

Altıncı mesajdaydım.

Neredesin?

Cevap yok.

İşte tam bu sırada Corbin'in arabası yoluna çıktı.

Bana on dakika bile geç kalacağını haber vermeden kırk beş dakika geç kaldı.

Evimden yarım saat uzaktaydık.

Haşlanıp ezilecek patateslerim vardı. Pişirilecek ev yapımı taze fasulye güveci. Juno ve benim Auggie'ye mükemmel bir Şükran Günü yaşatmak için aldığımız diğer malzemelerle adaya kurulacak bir masa. Son dakikaya kadar kurmak istemediğim bir masa çünkü Juno'nun ve benim Auggie'ye yaptığımız sürprizi bozmak istemiyordum ve Auggie masayı gördüğünde kızımın da orada olmasını istiyordum.

Yani, tabureyi saklayamazdık.

Ama geri kalanının özel olması gerekiyordu.

Ben çılgınca patates çırparken ve Auggie'nin ve benim midemiz öfkeyle guruldarken Juno adaya bir şeyler fırlatmıyordu çünkü

fazladan tarta yemiştik, ama boğaz festivaline hazırlanırken hafif bir öğle yemeğİ yemiştik.

Corbin'in benimle uğraşmasına ihtiyaım yoktu.

Ve bunu aklımı kaçırmaya çok yakın olduğum bir şey haline getiren şey, bunu yapmak için kızımızı kullanmasıydı.

Saatın üç olduğunu biliyordu. Onu

bekleyeceğimi biliyordu.

Auggie'nin benimle bekleyeceğini biliyordu.

Bunun Auggie için olduğı kadar kendisi ve benim için de özel bir gün olduğunu biliyordu ve bu özel günde kendi rolünü oynamayı dört gözle bekliyordu.

Bu konuda endişelenirdi.

Ve bu...

Bu...

Bu konuda aklımı kaçırmamı hiçbir şey engelleyemez.

Juno yüzünde paniklemiş bir ifadeyle Corbin'in garajından arabama olimpiyat seçmelerindeymiş gibi koştuğunda ve Auggie yatıştırıcı, yumuşak, alçak sesle "Bebeğim" dediğinde, spoiler uyarısı, yatıştırıcı ya da yumuşak değildi, ben de tam olarak bunu yaptım.

Arabasından

çıktım. Ve ben...

Kayı

p.

Beni

m.

Akıl.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Benim Peeps'im

BİBER

Babamın bana verdiği bir şey.

Çok sinirlendiğimde bağırıp çağırmazdım. Taş kesilirdim.

Babamdan dinlediğim kadarıyla bu, birinin size bağırmasından çok daha korkutucuydu.

Ve bu yüzden Auggie'nin görmesini hiç istemedim.

Juno'nun benim bu yönümü hiç görmediğini söyleyebilmeyi isterdim, ama bunu ortaya çıkarmamış olsa da görmüştü.

Corbin kışkırttığı için yapmıştı. Az önce yaptığı gibi.

Muhtemelen bu yüzden ben daha evin yolunu yarılamadan bana umutsuzca sarıldı ve "Anne!" diye bağırdı.

İlerlememi durdurmanın bir yolu.

"Selam bebeğim," diye cevap verdim, gözlerimi garajdan çıkıp bana doğru gelen Corbin'den ayırmadan. "Auggie ile arabaya bin, tamam mı?"

"Anne."

Ona baktım. "Dediğimi yap, lütfen."

Yaydığı tedirginlik içine işledi ama yeterli değildi. Hayır.

Yeterince yakın değil.

İsteksizce başını salladı, gitmeme izin verdi ve uzaklaştı.

Yaklaşık üç metre ötede duran hedefime odaklandım ve ona doğru yürüdüm.

Corbin benden önce konuştu.

"Bizimle annem ve babamda buluşacaktın."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye tersledim. "Seninle burada buluşmamı söylemiştin."

Başını iki yana salladı. "Bunu neden söyleyeyim ki, Pepper? Yarım saatten fazla uzakta yaşıyorlar. Seninle burada buluşmak için zamanında ayrılmak zorunda kalsaydım yemek yemeye ancak yetecek kadar zamanımız olurdu."

Telefonumu arabada çantamda bırakmıştım ya da tam o anda bulunduğum yerde olmamı söyleyen mesajını göstermek için telefonumu çıkardım.

Ama kendininkini alacaktı.

"Telefonunu kontrol et, Corbin."

"Bizimle burada buluşmanı ben söylemedim," diye directti. "Telefonunu kontrol et Corbin," diye tekrarladım.

"Pepper, seninle burada buluşmamızın bir anlamı yok. Juno'nun aile zamanından yarım saat çalışıyor."

"İyi," diye tükürdüm. "Bana bunu söylememiş olsan bile, ki söyledin, kırk beş dakikadır burada olduğuma dair mesaj atıyorum."

"Evet, ilk başta kafam karıştı çünkü 'buradayım' dedin, ben de annemle babamın evi sandım ama orada değildin. Bunu anladığımda, seninle burada buluşmak için arabaya bindik."

"Ve bir yanlış anlaşılma olduğunu paylaşmak için bana mesaj atmadın mı?" diye sordum.

"Juno arabadayken mesaj atmam ve araba kullanmam." "Juno nasıl mesaj atılacağını biliyor."

Abartılı bir iç çekti. "Bunu yapmanın bir anlamı yok."

"Katılmıyorum," diye karşılık verdim. "Çünkü bunu bilerek yaptın. Benim Şükran Günümün, Auggie'nin Şükran Gününün kırk beş dakikasını boşa harcadın ve bunu beni kızdırmak için yaptın. Karşılık vermek için yaptın. Bir tepki almak için yaptın. İşte sana tepki Corbin, dikkatli ol. Senin oyunlarını oynamıyorum ve" ona doğru eğildim, "*kızımızı bu oyunlar için kullanmana kesinlikle izin vermeyeceğim.*"

Küçümsedi ve karşılık verdi, "Hayal görüyorsun. Her zamanki gibi." "Hayal görmüyorum. Lanet olası metinlerini oku."

"Tekrar söylüyorum, *seninle burada buluşmamızın bir anlamı yok,*" dedi.

"Haklısın. Bu zaman kaybı. Ama tekrar ediyorum, Corbin. Bu saçmalığı bir daha yapma. Özellikle de Juno'yu kullanarak. Senin için hiç hoş olmaz."

Tam gitmek için hareket edecektim ki, "Asıl endişelenmesi gereken sensin, Pepper" diyerek beni yakaladı.

Bağlanmamalıyım.

Gitmeliyim.

Sakin ol.

Sakin ol.

Patates yapmak için hala bolca zaman vardı ve hindinin pişmesine tam bir buçuk saat kalmıştı.

Aşırı tepki veriyordum çünkü beni zorlamasına izin veriyordum. Ve bundan kazanılacak bir şey yoktu.

Ama içinde bulunduğum kafa boşluğunda, ayrılmadım. Bağlandım.

"Neden endişeleneyim ki Corbin?"

Bu kez bana doğru eğildi. "Çünkü ailenizle ilgili toplu saçmalıklara girmek zorunda değiliz ve Juno'nun onların yanında olmasından hiç hoşlanmadım. Ama aynı zamanda hiç striptizci olmadım ve o lanet herifin kim olduğunu bilmiyorum," kafasını Aug'un arabasının olduğu yere doğru salladı, "ama müfettişimden gelen ilk raporlara göre ne iş yaptığı belirsiz ve kızımın etrafında olmasından hoşlanmıyorum."

Benim işim mi?

Araştırmacısı mı?

Şimdi *bu*.

Bu kafamı patlattı. Bu da

sıfırın altına indiğim

anlamına geliyordu.

"Beni tehdit ediyorsun," diye fısıldadım, her kelimenin üzerinde don oluşuyordu. "Beni zorlama, sürtük," diye fısıldadı.

"Siktir git," diye tükürdüm.

"Her şeyi berbat ettiğim ve bize bir şans vermediğin andan şu ana kadar, *o lanet olası adamla birlikte evimde, arabasının içinde kaldırımda duruyorsun,*" diye karşılık verdi.

Aman Tanrım!

Auggie haklıydı.

Corbin kesinlikle benim için yanıp tutuşuyordu!

"Hanımlarınızı sevmiyorum ve annemle yaşayacağım."

Juno'nun sesini yakından duyunca içimde bir elektrik çarpması oldu, hiç hoş değildi ve Corbin'le ikimiz de sanki aramızda bir yıldırım düşmüş gibi birbirimizden uzaklaştık.

Döndüm ve Juno'nun iki adım ötemde durduğunu gördüm.

O anda içim buz kesti ve Corbin'in sanki biri karnına yumruk atmış gibi bir ses çıkardığını duydum.

Hayal meyal Auggie'nin arabadan indiğini ve kaldırımında durduğunu fark ettim.

Ama benim dikkatim kızımdaydı, yüzü kızarmış, gözleri yaşlarla parlıyordu ve babasına bakıyordu.

"Anneme sürtük demenden de hoşlanmıyorum," dedi.

Olamaz.

"Düğme-" diye denedi Corbin, sesi aniden boğuklaşmıştı.

Juno başını salladı. "Hayır. Bay Cisco sizinle konuşmam gerektiğini söyledi..." Bay Cisco?

Bay Cisco kimdi?

"...ve yapmalıydım. Ama korkak davrandım," diye devam etti. "Şimdi yapacağım. Bütün kadınlarının gelip gitmesinden hoşlanmıyorum ve sürekli onlarla telefonda konuşmandan hoşlanmıyorum ve sürekli anneme kötü davranmanın yollarını bulmandan hoşlanmıyorum ve üzgün olduğumu fark etmemenden hoşlanmıyorum çünkü annem ve ben Auggie için özel bir gün yapmak istiyorduk ve sen bizi geç bıraktın."

"Bir yanlış anlaşılma oldu Juno," diye yalan söyledi Corbin.

"Yalan söylüyorsun," dedi Juno ona. "Sen de anneme küfür ettin baba. Hem de benim önümde."

"Senin orada olduğunu bilmiyordum," diye belirtti. "Bunun bir önemi var mı?" diye sordu.

Güzel soru.

Müdahale etmek istedim. Ona yardım etmek istedim. Ama bunu yapması gerektiğini hissediyordum.

Ben de orada onunla durdum ve yapmasına izin verdim.

"Bunu söylememeliydim, haklısın," diye mırıldandı Corbin.

"İkinizin tekrar bir araya gelmesini istemiyorum," diye açıkladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Corbin'in keskin nefesini duydum. "Ona iyi davranmıyorsun ve bizi ayırmak için ondan bir şeyler sakladın ve çok fazla kadının var."

Sadece bir bayanın olmalı. Birbiri ardına değil. Onu Auggie ile istiyorum. Auggie ona tatlı bir şekilde bakıyor. Ve senin de bu şekilde bakabileceğin özel birini bulmanı istiyorum. Ama bu annem olamaz."

"Gerçekten çok gençsin-" Corbin başladı.

Beklenmedik bir şekilde ellerini yumruk yapıp kaldırdı ve iki kayak sopasını kara saplar gibi aşağı doğru salladı.

Tamam, belki de bunu bitirmem gerekiyordu. O atışı yapamadım.

"*Ben çok genç değilim!*" diye bağırdı. "*Değilim. Annemi incittiğini bilmek için çok genç değilim. Ve beni incittiğini bilmek için de çok genç değilim.*"

Aman Tanrım.

Corbin o kadar sessizdi ki, sanki etrafımızdaki hava ses taşıma yeteneğinden yoksun bırakılmış gibiydi.

"Bu yüzden annemle yaşamak istiyorum," diyerek onu kızdırmaya devam etti. "Ve babası annesine kötü davrandığında, arkadaşım Kyra bir yargıçla konuşmak ve ne istediğini söylemek zorunda kaldı ve gerekirse ben de yapacağım. Ona tüm bunları anlatacağım. Annem senin sevmediğin bir yerde dans ediyor olabilir ama Bay Smithie çok tatlı biri ve beni gördüğünde hep yirmi dolarlık banknot veriyor."

Öyle mi yaptı?

"Ve Ryn Teyze, Hattie Teyze ve Evie Teyze *milyonlarca kez* Saffron Teyze'nin olabileceğinden çok daha iyi." Bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Ve Bay Ian çok yakışıklı, büyüdüğümde onunla evlenebilirim."

Uhhhhh...

"Annem orada dans etmeseydi bunların hiçbirine sahip olamazdım. Ve eğer beni seviyorsan, annemin bana bunu vermesini de seversin. Peki sen beni seviyor musun baba?"

Oh adamım.

Corbin'e baktım.

Yüz ifadesi harap olmuştu ve "Tabii ki biliyorum, Button," dediğinde sesi çığdı.

"O zaman anneme kötü davranmayı bırak!" diye bağırdı, bana doğru yürüdü, elimi tuttu ve beni Auggie'nin arabasına doğru sürükledi.

İşte o zaman Auggie'yi gerçekten tanıdım ve tanıdığım da kalbimden vurulmuş a döndüm, çünkü kaldırım kenarındaki yerinden yayılan, bolca kaygıyla karışık öfke uğultusunu gerçekten *hissedebiliyordum*.

Çünkü onun yeri kaldırımın kenarıydı.

Yine de yaklaştığımız anda çömeldi ve Juno benden ayrılıp ona doğru koştu.

Adamın kollarında, yayvan kalçalarının arasında durdu, boynuna sarıldı ve "Hadi eve gidelim Auggie" dediğini duymak için tam zamanında yanlarına koştum. Hızlı sürebilir misin?"

Onun özel masasını hazırlamak istedi. Ona güzel bir gün yaşatmak istiyordu. Ugh.

Ama evet.

Juno'nun bunu ona vermek zorunda kalmasından nefret etsem de, babası az önce aldığı şeyi hak etmişti.

Auggie, "Evet tatlım, hızlı ama güvenli gideceğim," diye cevap verdi. Tamam.

Bu durumu kontrol altına almanın zamanı geldi.

Bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım ve kendime bir bulutun sürüklendiğini görece kadar zaman tanıdım.

Kız arkadaşımdaki tüm bunları ya da en azından ne kadar derine işlediğini gözden kaçırmışım.

Corbin'in emin olduğu gibi, ona kadınlardan bahsetmeye çalışsam bile.

Ama bunu düzeltmek için harekete geçmemiz gerekiyordu.

Nefes aldım, çenemi eğdim ve Auggie'yi onu kucağıma almaya hazırlanırken yakaladım.

Gözleri benim üzerimdeydi.

Başımı salladım, omzumun üzerinden Corbin'in hâlâ orada durup bize baktığını gördüm, hareketsizdi, yüzü solgundu ve sonra ben de çömeldim.

"Bebek yüzlü, bana bak," diye ısrar ettim.

Öyle yaptı ve hâlâ gözyaşlarıyla mücadele ettiğini görebiliyordum. "Eve gidebilir miyiz anne?" diye sordu.

"Evet bebeğim, ama önce senden şu anda sana çok zor gelecek bir şey yapmanı isteyeceğim. Ama daha sonra geriye dönüp baktığında bunu yaptığına *gerçekten* çok memnun olacaksın. Söz veriyorum."

"Ne?"

"Git babana veda ederken sarıl."

Gözle görülür bir şekilde tereddüt etti.

"Güven bana," dedim aceleyle. "Git ona sarıl. Hızlı olabilir. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece hızlıca sarıl ve gidelim."

Kılını bile kıpırdatmadı.

"Tatlım," diye seslendi Auggie.

Juno ona baktı.

"Annene her zaman güven," diye fısıldadı.

Kız kararsızdı. Tereddüt etti.

Sonra Auggie'den kurtuldu ve babasına koştu.

Aug ve ben ayağa kalktık ve Corbin'in anında ona doğru eğilip kollarını açmasını izleyerek ona doğru ilerledim.

Juno onlara doğru koştu.

Corbin onu sardı ve yukarı kaldırdı. Boğazım kapandı.

Hızlıca sarılmak istemiş olabilirdi ama Corbin onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Ne oldu?" Auggie nefesinin altından konuştu.

Duyamamasının iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Ama iyiye doğru eğiliyordum.

"Juno bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu. Bunu sana daha sonra anlatacağım." Elim tutmak dışında cevap vermedi.

Ve evet.

İşte oradaydı.

Cezalıyım, Auggie'nin yanında duruyordum ve Auggie elimi tutuyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde görmezden geldiği bir mesajla telefonunun çaldığını duydum ve Corbin Juno'nun kulağına bir şeyler söylerken Juno ve Corbin'in kucaklaşmasını izledik. Bunu yüzünü Juno'nun boynuna sokarak bitirdi.

Sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve onu ayağa kaldırdı.

Ona baktı ve kendi sözlerini paylaştı. Kısa bir şeydi ve umarım *seni seviyorum* gibi bir şeydi. Sonra koşarak yanımıza geldi.

Auggie geldiğinde onun kapısı açıktı. Ben kendi kapıma doğru ilerlerken o da kalkmasına yardım etti.

Corbin'e dönüp baktığımda hâlâ orada bizi izlediğini gördüm.

Bakışımı yakaladığında elini kaldırdı ve son bir saattir ona ne kadar kızgın olsam da, geçmişte yaptığı onca şeyden bahsetmiyorum bile - bana garip bir el salladığında kalbim onun için kırıldı.

Kızı az önce onunla bu şekilde konuşmuştu.

Şükran Günü'nde ondan uzaklaşmamızın tek nedeni de onun davranışlarıydı.

El sallamasına karşılık verdim ve kendimi Auggie'nin arabasına attım.

Kendini yanıma çekerken Auggie'nin telefonunun çaldığını duydum.

Arka cebinden çıkardı, şöyle bir baktı, sonra yan düğmeye basarak zil sesini durdurdu.

O emniyet kemerini takarken (benimki zaten takılıydı) ben de arkamdan Juno'ya baktım.

"Kemerini taktın mı, bebeğim?" diye sordum.

Kucağına bakıyordu. "Evet." "İyi olacak mısın?"

Bir duraksama ve sonra,

"Evet." "Biraz boşluğa ihtiyacın var mı?"

Tüm vücudunu genişletiyormuş gibi görünen derin bir nefes aldı ve "Evet" diye tekrarladı.

"Tamam, Bebek Surat," diye mırıldandım. Bu sırada yola çıkmıştık.

Ona bunu vermem gerekiyordu. O zaman söylediği bazı şeyleri keşfetmemiz gerekiyordu.

Bu karışımın içinde Smithie'nin ona verdiği yirmiliklerle ne yaptığını ve "Bay Cisco "nun kim olduğunu öğrenmek de vardı.

Gerçi bu Şükran Günü'nü kurtarana kadar bekleyebilir.

Ben yola baktım ve Auggie bizi eve doğru götürürken ona da yer verdi.

Juno'ya "Her şey yolunda tatlım. Annen ve ben bir şeyler yaptık ama senin ve benim yapmamız gereken yemekler var ve hindi en az bir saat daha bitmeyecek."

"Tamam Aug," diye mırıldandı. Bana baktı.

İğrenç bir surat

yaptım. Ağzı

gerildi.

Ve telefonu tekrar çaldı.

Telefona baktı, içini çekti ve bu kez aramaya cevap verdi. Ön panelinde belirdi ve arayan Tod'du.

Bunun hepimiz için iyi bir dikkat dağıtıcı olabileceğini düşündüm, çünkü eğer Tod komik olmasaydı, sadece harika olurdu.

"Selam Tod. Şükran Günün kutlu olsun," diye selamladı Auggie.

"Sayılır, gerçi arayıp mesaj atıyordum çünkü annen evinin ön camını kırıp içeri girdiği için senin için öyle olmayacağını düşünüyorum."

Auggie, Tod'u hoparlörden çıkarmak için birkaç tuşa bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Ne?" diye bağırdı. Durakladı ve "Doğru. Teşekkürler. Ben hallederim. Bu kesinti için özür dilerim." Bir duraklama daha ve "Tamam, hayır. Gitme. Oraya gitme. Ben halledeceğim." Son bir duraklama ve "Tamam. Tekrar teşekkürler. Görüşmek üzere."

Telefon görüşmesini sonlandırdı, taksideki hava boğucuydu ve Juno "Annen evine mi girdi?" diye sordu.

Muhteşem.

Auggie, "İkinizi eve götüreceğim," diye homurdandı. "Sonra gidip bununla ilgili en acelem . Akşam yemeğine kadar dönerim."

"Yok artık!" Juno haykırdı. "Şükran Günü birlikte olmak demektir."

Öyleydi de.

Ama annesiyle birlikte olmamak da işin içindeydi.

Tek başına gitmesini istemiyordum (*gerçekten* istemiyordum) ama başka seçeneğim olduğunu da düşünmüyordum. Annesinin evine zorla girmesine izin veremezdi. Kendisi orada değilken penceresini o şekilde tutamazdı.

Bununla başa çıkmak zorundaydı.

Ama Juno onun yanında olamadı. Yani, cidden.

Bu kadının *derdi* neydi böyle?

Öfkemi dizginledim ve tekrar koltuğun etrafından kızıma baktım.

"Auggie yokken yapmak istemeyeceği bazı şeyleri halledebiliriz. O döndüğünde de siz ikiniz halledersiniz."

"Hayır!" diye bağırdı ve ben gözümü kırptım çünkü küçüklüğünden beri istediğini elde edemediğinde bağırmasıydı. Ya da daha küçük bir çocukken.

"Aile bir arada kalır!"

"Juno," dedim yumuşaklıkla.

"Auggie'nin ailesinin normal olmadığını söylerken ne demek istediğini anlıyorum *anne*."

Normal değil

demedim. Geleneksel

değil dedim.

Tabii normal değil demek istemiştım.

Yine de.

Onu düzeltmedim, çünkü o devam etti ve ben de fırsat bulamadım.

"Bu, onun ailesinin *bizim ailemiz* gibi olduğu anlamına geliyor ve böyle olduğunda, iyi parçaların bir arada kalması gerekiyor. Tıpkı senin ve benim birbirimize kenetlenmemiz gibi. Auggie konusunda da birbirimize destek olmalıyız."

Böyle düşünmesine bayıldım.

Her neyse.

"Sanmıyorum-" diye denedim.

"Onunla gidiyoruz," diye açıkladı.

"Juno, gerçekten-"

"*Onunla gidiyoruz!*" diye bağırdı.

Doğru.

Bunun hayranı değildim.

Öte yandan, babasının başına gelenler yüzünden onun da en az onun kadar acı çektiğini gözden kaçırmıştım. Bu onun için yeni bir şeydi, belki de...

Auggie, "Sen arabada kalabilirsin," diye mırıldandı.

Juno, "Hayır, annen birilerinin olduğunu öğrenecek," diye karşı çıktı. Auggie'nin dudakları incelmişti.

Her ne kadar berbat bir durum olsa da -çünkü kızım biraz şımarıklık yapsa da yine de çok tatlıydı- artık bu duruma bir son vermenin zamanı gelmişti.

Tekrar koltuğumun etrafına bakındım. "Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum tatlım, ama her ne oluyorsa, Auggie bunun nasıl ele alınacağına karar verecek."

"Auggie bizim mi?" diye sordu.

Ummmmmm...

"Öyle," diye kendi sorusuna cevap verdi (doğru bir şekilde, ekliyorum). "Ve biz bize ait olana bakarız, değil mi anne? Sen bana bakıyorsun. Ben sana bakıyorum. *Bizim olana* biz bakarız."

Kahretsin.

Şimdi ağlayacak gibi hissediyordum.

Auggie garip, boğuk ama aynı zamanda sert bir sesle, "Her şey yoluna girecek," dedi ve Juno'nun az önce ona sahip çıkmasının ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu davranışa boyun eğmemiz gerektiğinden emin değildim ama taksinin havası hiç de iyiye gitmiyordu, Juno babasını daha yeni bırakmıştı, Auggie'nin annesi onun lanet olası evine girmişti ve elimde sevdiğim iki insan vardı ve onlar ağır bir sorunla uğraşıyorlardı.

Sevdiğim iki insan.

Oh adamım.

Tamam, sevdiğim üç kişi vardı, çünkü kendimi seviyordum ve şimdi Auggie'ye aşık olduğumu yeni anladığım gerçeğiyle uğraşıyordum.

Vay anasını.

Sessiz kalmaya karar verdim.

Ama bunu yaparken Auggie'nin elini uzattım ve o da bana verdi. Auggie evine doğru sürdü.

Arkadaki iki yerinden birine park etti.

Daha sonra hepimiz onun arka kapısından, arka bahçesinden geçtik ve o da bizi arka kapısından içeri aldı.

Ön odasındaki yemek alanına girdiğimizde, annesinin kendini evinde gibi hissettiğini ve kanepesinde uzanmış film izlediğini gördük.

Kafası arkasından fırladığında bunu anladım.

Kırdığı pencerenin altındaki zeminde de cam vardı.

Banyodan aldığı bir havluyu, tıpkı *onun evine* yardım ettiği gibi, soğğun içeri girmesini engellemek için üzerine örtmüştü.

Şimdiye kadar aldığım en derin nefesi

içime çektim. O kadar derindi ki,

bayılmamam bir mucizeydi.

"Demek varlığınız sona ermemiş," dedi, gözleri beni, Juno'yu ve oğlunu içine çekerek. "Şükran Günün kutlu olsun, benimkinin mutlu olup olmaması umurunda olduğundan değil. Ah evet, unutmuşum, bu senin *beni umursamaman yüzünden*."

Auggie cevap vermedi.

Ona.

Telefonunu çıkardı, tuşladı, bir numara çevirdi ve kulağına götürdü.

Sonra telefona, "Evet, alo. Bir hırsızlık olayını bildirmem gerekiyor."

Dana koltuktan fırladı ve "*Ne?*" diye bağırdı. Auggie telefonuyla konuşmaya devam etti.

"Ailemin bir üyesi. Annem. İçeri girmek için bir camı kırmış ama başka bir şeye zarar vermemiş ya da bir şey almamış. Ancak,

Aramız açık ve bu hırsızlık kötü niyetle yapıldı. O hâlâ burada." "Kapat şu telefonu Augustus," diye emretti Dana, kanepenin etrafında dönerek Bize ulaş.

"Evet, lütfen birkaç memur gönderin. Suç duyurusunda bulunacağım," dedi Auggie telefonda, adresini verdi ve ardından "Teşekkür ederim," diye bitirdi.

"*Kapat şu telefonu Augustus!*" diye bağırdı, ona ulaşmak için iki kat hızlı hareket ediyordu, eli telefonu tutmaya çalışacakmış gibi havadaydı.

Ya da başka bir şey.

Onun önünde ateş ettim ve ateş ettiğim için o ve ben göğüslerimizi çarpıştırdık.

"Anneme dokunma!" Juno bağırarak benimle Dana'nın arasına girmeye çalıştı ve bunu geri iterek yaptı.

Geri çekildim.

Auggie benimle birlikte geri çekildi.

Bunu yapmayı bitirdiğinde, ayaklarını dikti ve teker teker (önce Juno, ona ulaşmak için etrafımdan dolandı), arkasından itildik.

"Küçük kız kim?" Dana Juno'ya bakmak için sola doğru eğilerek sordu.

Auggie ona, "Suç duyurusunda bulunacağım anne," dedi.

Kadının dikkati tekrar ona yöneldi. "Annene karşı suç duyurusunda mı bulunuyorsun?"

"Hayır, camımı kıran ve aynı zamanda beni doğuran kadın olan istenmeyen davetsiz misafir hakkında suç duyurusunda bulunuyorum."

"Evet," diye tükürdü. "Annen."

"Hayır, sen benim annem değilsin," diye karşılık verdi. Vay canına.

Bunu şimdi yapıyordu.

Hiç olmamasından iyidir diye düşündüm.

"Seni dışarı ittiğimi unutamıyorum Auggie," diye karşılık verdi. "Benim için yaptığın tek şey bu," diye karşılık verdi.

Yüzüne baktım ve kırıldığını söylemek istedim. İncindiğini söylemek istedim. Juno'nun söylediklerinin Corbin'i mahvettiği gibi bunun da onu mahvettiğini söylemek istedim.

Bunların hiçbirini söyleyemezdim.

Bu işin içindeydi. Bunu seviyordu.

Oraya sadece bunun için gelmişti.

Evet.

Şükran Günü'nde.

"Tamam, yani şimdi sana göre ben kötü bir eş ve kötü bir anne miyim?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Auggie.

Ağzını açtı ama Auggie sözünü bitirmemişti.

"Bunu seninle yapacağımı sanıyorsun ama yapmayacağım. Polise ihbarda bulunacağım. Pencereyi kapatacağım. Ve bunu olabildiğince hızlı yapacağım çünkü henüz Şükran Günü yemeğimizi yemedik ve bunu yapabilmemiz için kızlarımı eve götürmem gerekiyor."

Juno'ya baktım, "kızlarım" derken gözleri kocaman açılmıştı ve sanki ona Noel'de Disneyland'a gideceğimizi söylemişim gibi bana bakıyordu.

Ben de aynı şekilde görüldüğümden şüpheleniyordum.

"Sen ve ben, bu iş bitti," dedi. "Seni telefonumdan engelliyorum ve benimle iletişime geçmeye ya da beni görmeye çalıştığın her an polisi arayacağım. Gerekirse yasaklama emri çıkarttıracağım. Eğer onun hayatında kalmaya devam edersen, ben de babama aynısını yapacağım. Bunu ona söylemek zorunda değilsin, ben söyleyeceğim."

"Babanla konuşmuyorum," diye burnunu çekti.

"Umurumda değil. Uzun zaman önce umursamayayı bıraktım anne. Ve bu konuda en berbat olan şey, senin bunu fark etmemiş olman," diye cevap verdi.

Ouch.

Auggie konuşmaya devam ederken iki üniformanın ön tarafa doğru ilerlediğini gördüm.

"Seni tutuklayabilirler. Ellerini zorlayabilecek bu oyunu nasıl oynayacağınızı bilmiyorum. Ama tutuklarsa, direnmemenizi tavsiye ederim. Kırık bir cam başka bir şeydir. Tutuklanmaya direnmek işinizi kolaylaştırmaz."

"İnanamıyorum-"

Sözünü bitiremedi çünkü Auggie ona doğru, onun yanından geçip ön kapıya doğru yürüdü.

Başını bana doğru çevirdi. "Bu sensin." Bana bir parmak salladı. "Oğlumu bana düşman ettin."

Juno bir ses çıkardı.

Ama ben

çıkarmadım.

Tek kelime etmedim.

Bu konuda kategorik olarak bir girişimde bulunmayacaktım.

Auggie polisleri içeri sokarken kapıda selamlaşma mırıltıları vardı.

"Bugün Şükran Günü!" Dana hiçbir şey yokmuş gibi onlara bağırdı. "Hangi annenin oğlu Şükran Günü için onunla plan yapmaz ki? Aramadı bile!" Hâlâ bağıırıyordu. "Dikkatini çekmek için aşırı bir yol olduğunu biliyorum ama bilemezsiniz. Onun için böyle olmak zorunda."

Polislerden biri kırık camı inceliyordu.

Diğeri Dana Show'u izliyordu ve pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Hanımefendi, benimle dışarı gelebilir misiniz?" "Bu o kadar da büyük bir mesele değil!" diye bağırdı. Aug yanıma geldi.

Yaklaştığında, "Arabamı alıp eve gitmek, işleri kontrol etmek ve bir süre sonra geri gelip beni almak ister misin?" diye teklif etti.

Juno benim yerime, "Seninle kalıyoruz ve pencereyi açmana yardım ediyoruz," diye cevap verdi.

"O kadar da büyük bir mesele değil!" Dana ılık attı.

Anında, sanki bir düğme çevrilmiş gibi, memur durumu idare etme modundan her şeye hazır olma moduna geçti.

Etkilendim.

"Hanımefendi, sakın olun," diye uyardı.

Orada birini hissetmeden önce Auggie'nin gözlerinin benden öteye gittiğini gördüm. Döndüm.

"Tod! Stevie!" Juno ağladı ve onlara doğru koştu. İlk sarılan Stevie oldu.

Tod bana bakmadan önce Auggie'nin zihinsel sağlık taramasını yaptı.

"Hey, kızım. Güzel kesilmiş şapka."

Sadece Tod polisin olduğu bir ortama girebilir ve ilk yorumu kazağım hakkında olur.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, histerik bir kahkaha balonunun yükseldiğini hissediyordum ve onu bastırmak için çaba sarf etmek güzel bir odak değişikliği oldu.

"Çok güzel görünüyorsun anne," dedi Juno ve Tod'a yanlamasına sarıldı, o da ona karşılık verdi ve büyük bir itiş kakışla onu bir üst seviyeye çıkardı.

"Sağ ol tatlım," diye cevap verdim.

"Augustus! Gerçekten bunu yapacak mısın?" Dana yüksek sesle talep etti.

Auggie cevap vermedi.

Pencereyi inceleyen polise döndü. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Hızlı ifade, Aug," diye yanıtladı, yolumuza devam ederek.

Hıçkırdım, aslında kahkahamı yutuyordum. Auggie bu adamları tanıyordu.

"Siz... arkadaş mısınız?" Dana kuşkuyla sordu.

"Hanımefendi, lütfen benimle dışarı gelin," diye rica etti onunla uğraşmak zorunda kalan mecazi kısa çubuğu seçen kişi.

"Bu çok saçma. O benim oğlum!"

"Hanımefendi, tekrar ediyorum,
lütfen dışarı çıkın."

"Bir tahtan var mı Aug, yoksa yan taraftaki Dean ve Matt'e sormamı ister misin?" Stevie sorguladı.

"Yapmak zorunda değilsin-" Auggie başladı.

"Ailemden uzaklaşmaya çalışıyor," diye açıkladı Tod. "Sadece televizyonumuzda erkeklerin birbirleriyle boğuşmasını izledikleri için değil, şapkadan çıkardığımızda kaybettiğimiz için ve ikimiz de Brandy'nin *Sindirella'sını* izlemediğimiz için hâlâ üzgünüz. O yüzden ona yardım et. Ve bana da. Siz çekiçleri kullanırken sizi alkışlamaktan başka bir şey yapmamaya niyetli olsam da, triptofanın etkisini gösterdiğinden, hepsinin sızdığından ve Disney Plus'a geçip Şükran Günü dozumuzu Whitney'den alabileceğimizden emin olana kadar evimize dönmeyeceğim."

"Ailenizi sevmiyor musunuz, Bay Tod?" Juno sordu.

Ona doğru baktı. "Onları tüm kalbimle seviyorum bebeğim. Sadece bazen uyurken onları daha çok seviyorum."

İşte oldu.

Kendimi kontrol

edemedim. Bir

kahkaha patlattım.

Juno bana doğru baktı ve benimle birlikte güldü.

Auggie'nin yanağını öptüğünü hissettim, ona döndüm ve gülümsüyordu. "Geri döneceğim bebeğim," diye fısıldadı.

Bir memurla birlikte ön tarafa gitti, neyse ki Dana şu anda diğer memurla birlikte oradaydı.

Tod'a döndüm. "Onu güldürdün, bu yüzden bugün benim kahramanım sensin Tod." "Ben her gün birinin kahramanıyım, kızım," diye cevap verdi.

"Bunun üzerine, yükselirken içinden geçmek zorunda kalmamak için Dean ve Matt'lere gidiyorum. Juno, sen de gelmek ister misin?" Stevie sordu.

"Elbette, Bay Stevie!" diye bağırdı ve ona doğru atılarak elini tuttu.

Arka kapıdan çıktılar.

Tod sessizce, "Her şey yoluna girecek, Pepper," dedi.

Ona döndüm. "Biliyorum tatlım. Bir şekilde, bir şekilde, her zaman öyledir." "Şarap ister misin?" diye sordu. "Sana bir bardak getirmek için geri dönmeye cesaret edeceğim."

"Çok tatlısın ama ben böyle iyiyim. Yakında evde olacağız ve sadece biz olacağız.

O zaman ben de arkadaşlarıma bakabilirim."

"İşte her şey burada. Her şeyin üstesinden gelebilirsiniz, yeter ki sonunda dostlarınızla birlikte olun," diye yanıtladı Tod.

"Daha doğru bir söz söylenmemiştir."

"Bunu fark etmemiş olabilirsin, gerçi fark etmemiş olmana şaşırdım ama kahraman olmadığım zamanlarda bir bilgeyim," dedi.

Ve yine bir kahkaha patlattım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ben de Onları Seçiyorum

AUGGIE

Aug, Pepper'ın arka verandasında durmuş, mükemmel bahçe aydınlatmasını göremiyordu çünkü telefonda kulağına gelenlere odaklanmıştı. "Çok fazla olabiliyor oğlum, ama o senin annen ve bugün Şükran Günü," babam söylüyordu.

Bu da Auggie'ye Dana'nın işlem için götürüldükten sonra kimi aradığına dair ipucu verdi.

Hırsızlık yapmıştı.

Adam suç duyurusunda

bulunmuş. Kız

tutuklanmıştı.

Polisler bunu aşmanın mümkün olmadığını açıkladılar.

Ve gerçek şu ki, Auggie'nin, istediği gibi hayatından çekilmezse, kaydedilmesine ihtiyacı olabilirdi ve yeniden girmeyeceğinden emin olmak için daha da resmi adımlar atması gerekiyordu.

"Ama onu tutuklatmak?" Dem devam etti. "Kendi anneni mi?"

Auggie, "Bu konuda kafanda ne olduğunu açıkça ortaya koyuyorsun baba," diye söze başladı. "Ve dürüst olacağım. "Ve dürüst olacağım.

İkinizin içinde yaşadığı işlevsizliğin derinliklerini anlama konusunda ondan daha yetenekli değilim. Son zamanlarda, bu duruma asimile olarak benim de bunda payım olduğu ortaya çıktı. Çocukken bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Artık çocuk değilim. Dahil olmamayı seçebilirim. Ve bugün yaptığım seçim de bu."

"Auggie-" diye başladı babası yalvaran bir ses tonuyla.

"Hayır baba, bu konuda beni dinlemen gerek. Pepper ile kurduğum şey ciddi. Bir gelecek görüyorum. Bunu açıkça görüyorum. Bir kızı var. Juno sadece sekiz yaşında. Hayatlarına zararlı ve hatta zarar verici şeylerin girmesine izin veremem. Senin ve annemin davranışları zararlı ve zarar verici. Kendim için hoşuma gitmedi. Ama Pepper ve Juno için buna izin vermeyeceğim."

"Bize zararlı ve zarar verici mi diyorsunuz?" diye sorduğunda Dem'in sesi kırılgan geliyordu.

Auggie sabrını daha da sıkılaştırdı, bu her zaman boğmaya çalıştığı bir şeydi, harcamaktan bıktığı bir çabaydı.

"Annem bugün evime zorla girdi baba," diye hatırlattı babasına sert bir sesle. "Aslında kapatmam gereken bir ön camı kırdı. Hem de Şükran Günü'nde. Sırf zamanımı ve ilgimi emmek için."

"Birkaç hafta önce söylediklerin yüzünden incindi."

Babası onu göremese de Aug başını salladı.

"Bunu ben yapmıyorum. Sana alman gereken şeyleri açıklamıyorum. Seninle bu konuşmaları daha önce de yaptım. Ve artık yapmayacağım."

Bir duraklama oldu ve ardından babası konuyu değiştirmeye ve zamanını çalmaya çalıştı. "Juno?"

"Pepper'ın kızı," diye kısaca açıkladı. "Şimdi, bildiğiniz gibi, annemin dışarıda olduğuna karar verdim. Eğer bir kadının, herhangi bir kadının, herhangi bir *insanın*, ama özellikle de bir annenin birinin evine zorla girdiğini göremiyorsanız

Sırf onların dikkatini çekmek ve olay çıkarmak amacıyla böyle bir şey yapmanız çok yanlış, biraz düşünmeniz gerekiyor."

Bunu sindirmek için
durakladı. Ve sonra devam
etti.

"Ve sen bunu yaparken yanında olmayacağım. Artık sizin dramınızın içine çekilmeyeceğim. Bunu bugün ona çok resmi bir şekilde açıkladım. Gerekirse aynısını sana da yapacağım. Açıkça söylüyorum, eğer değişmezse, onu bir daha görmek istemiyorum. Ve eğer hayatında onunla olduğun gibi devam edersen, aynı şey senin için de geçerli."

"Duyduklarıma inanamıyorum," dedi Dem ve ses tonu şok ve incinmişlikle doluydu.

Bu nedenle Auggie, hissettiklerinin bir sonraki sözlerinde duyulmasına izin verdi.

Ve sadece incinmişti.

"Ve onlara inanmadığına inanamıyorum. *Bugün evime zorla girdi, baba. İçeri girdi.* Ve sen onu savunmak için arıyorsun. Pepper'ın annesinin ölmek üzere olduğunu öğrendiği gün ikiniz de zorla evime girdiniz ve ikiniz de insan gibi davranmadınız. Eğer bu iki şeyi aşırı, sağlıksız davranışlar olarak görmüyorsanız, bunlar yıllarca aynı şekilde devam ediyorsa, zaten söylediklerimden başka söyleyecek bir şeyim yok. Benden bu kadar. Kimin daha çok zaman ve ilgi göreceğine dair oynadığımız bu oyunda ben kendimi seçiyorum."

Babasının "O kadını ve çocuğunu seçmişsin gibi görünüyor" sözlerinde şimdi acı bir ifade vardı.

*Auggie bizim
mi?*

Öyle.

"Ben de onları
seçiyorum." Babası
sessiz kaldı.

Auggie kırmadı.

Ancak babası sessizliğini koruduğunda Aug içine bir burukluk çöktüğünü hissetti ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Telefonu açtığında alçak sesle "Hoşça kal baba" dedi.

Dem cevap veremeden Aug telefonu yüzüne kapattı.

Sonra daha önce telefonuyla yaptığı işlemleri annesinin numarası hariç tekrarladı.

Bu da babasını engellediği anlamına geliyordu.

Bir an durup Pepper'ın bahçesine baktı ama yine göremedi. Görmedi.

Tek gördüğü kafasının içindeydi, annesi üzerine gelirken Pepper'ın önüne atladığını ve sonra Juno'nun Pepper'ın önüne ittiğini gördü.

*Auggie bizim
mi?*

Öyle.

Eski nişanlısı Marie'ye gerçekten aşık olduğunu düşünmüştü.

Ama Juno'dan o sözleri duyduğunda, sorusunu sorduktan sonra Pepper'dan gelenleri hissettiğinde, onun elini tuttuğunda, bu duygunun yüzeyini henüz kazımadığını biliyordu.

*Auggie bizim
mi?*

Öyle.

Bize ait olanla ilgileniriz.

Hayatı boyunca ona bakılmamıştı. Sonunda, Marie tarafından bile.

Artık öyleydi.

Bunun nasıl bir his olduğunu da biliyordu ve bu hissin ne olduğunu da biliyordu. Bu aşktı.

Bu düşünce içini yakıp kavururken, babası aradığında nihayet bu işi bitirmek için oraya adım attığı aklına geldi.

Ama Pepper'lara vardıklarında hindiye biraz fazla pişmiş bulmuşlardı ve sonra kızları geri kalanını halletmek için harekete geçti ve onu da yanlarında sürüklediler.

Ve telefonu çaldığında, garip bir şekilde onun "bunu hallet tatlım" (Pepper) ve "işin bittiğinde burada olacağız, dışarı çık" (Juno, aslında onu arka bahçeye açılan sürgülü kapılara doğru itiyor) demesi için hevesli görünüyorlardı.

Bunun sebebinin bu durumun omuzlarından kalkmasını ve geride kalmasını istemeleri olduğunu düşündü, böylece hiçbirinin üzerinde bu yük olmadan günün geri kalanının tadını çıkarabileceklerdi.

Auggie kilonun gittiğinden emin değildi.

Değişmişti ve itiraf etmek gerekirse, ailesini hayatından çıkardığı düşünüldüğünde, hafıflemiş gibi hissediyordu.

Ama bunun hayatı boyunca taşıyacağı bir şey olduğunu biliyordu. İçeri dönmek için arkasını döndü.

Sonra cam kapıdan içeri bakıp masa örtüsüyle kaplı adayı görünce durdu. Etrafına üç tabure yerleştirilmişti. Adanın ortasındaki boynuzdan sarkan küçük balkabaklarının yaprakları etrafa saçılmıştı ve iki ince cam şamdan, içlerinde iki turuncu konik mum yanıyordu.

Tabakların üzerine bez peçeteler ve çatal bıçak takımı yerleştirilmişti. Şampanya kadehleri iki yerde duruyordu ve şişe dolu bir kova, içindeki yiyecekleri sıcak tutmak için havlularla kaplı bazı kaselerle birlikte tezgahın üzerinde duruyordu.

Tabağında da bira dolu bir bardak vardı.

Tabağı.

Onun
yeri.

İçindeki sıcaklık daha da arttı.

Dışarı çıktığında ada böyle değildi. Odanın aydınlatması da karartılmıştı.

Hindi de tezgâhın üzerinde dinleniyor ve onun kesmesini bekliyordu, yanında da bir tabak vardı.

Son olarak, Pepper ve Juno orada duruyordu, Juno annesinin önünde, Pepper'ın göğsünde duran bileklerini tutuyordu çünkü Pepper kollarını kızına dolamıştı.

O dışarıdayken meşguldüler. Ama asla...

Bir saniye beklemek zorunda kaldı.

Geçirdiği hiçbir Şükran Günü'nde buna yakın bir şey görmemişti.

Ve kesinlikle hiç kimse sadece onun için bu kadar çaba sarf etmemişti.

Boğazı kapanmıştı ve genzinin arkasına bir şey tıkanmış gibiydi. Camın ardından Pepper'ın gözlerini yakalayana kadar bir çırpıda ve azımsanmayacak bir çabayla bunu atlattı.

Güzel kızının yanında duran o güzel kadın onu seviyordu. Auggie'yi asla ağır gelmeyecek bir şekilde seviyordu.

Her zaman hayatında akan bir esinti olacak, onu sakinleştirecek, her şeyi taze tutacak, onu topraklayacaktı.

Onu mutlu etmek.

Kapıya gidip sürgüyle açtığında boğazı tekrar düğümlendi.

"*Şükran Gününüz kutlu olsun!*" Juno bağırdı, aynı anda annesi de normal bir sesle aynı şeyi söyledi.

İkisi de ona gülümsüyordu. Yüce

İsa.

İsa.

Böyle olduğunu biliyordu ama yine de bir ay içinde iki kez aşık olduğunu fark etmek sistemde bir şok etkisi yaratmıştı.

Bir sarışınla.

Ve bir esmerle.

Sesi kendisi gibi değildi, "Harika görünüyor" dediğinde sesi çok uzakta gibiydi.

Bu ses tonuyla Pepper'ın başı eğildi, bakışları onun üzerinde kaldı ve Auggie'nin göğsüne yayıldığını hissettiği bir sıcaklık yüzüne yayıldı.

Juno öne atılarak, "Masayı güzelleştirmek için kumaş peçeteler, masa örtüsü, yapraklar ve şu boynuz sepet zımbırtısını aldık. Ve *sadece senin için* her zaman burada olması için özel bir bira bardağı."

Konuşurken ona ulaşmış, elini tutmuş ve onu adaya doğru iki adım çekiyordu.

"Bu muhteşem, tatlım, teşekkür ederim." Bu yetersiz ifadeyi mırıldandı.

Ona gülümsedi. "Bir dahaki sefere Noel için bir tane yapmalıyız. Ama onu yaptığımızda bizimle alışverişe gelebilirsin."

O bir alışverişçi değildi.

O da bunu kaçırmıyordu.

Hiçbir şey için.

"Ben varım," dedi.

"Tamam, hadi başlayalım," dedi Pepper, Auggie birini ya da diğerini ya da ikisini birden kollarından çekip çok sert tutarak kemiklerini kırmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce neyse ki onları ilerletirken bile onu yakından izliyordu. "Ben patatesleri çırpıyorum. Aug, sen oyma görevindesin. Juno, sen de su bardaklarını doldur ve masaya tereyağı, tuz ve biber koy."

"Tamamdır!" Juno heyecanla onu bıraktı ve üç bardağın doldurulmayı beklediği tezgâha koştu.

Hindi, ayakta çalışan mikserin haşlanmış patateslerden buhar çıkardığı yere yakın oturuyordu.

İşe koyuldular ve Pepper onun yanındayken ve mikser patates, tereyağı, tuz, karabiber ve ekşi kremayı karıştırırken, kalçasını onunkine çarptı.

Bu, göğsünün bir dilimini istediğinden daha kısa kesmesine neden oldu ama umurunda değildi.

Yan gözle ona baktı. "Tamam mı?" diye sordu usulca.

"Şimdiye kadarki en iyi halim," diye dürüstçe cevap verdi. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sonra yüzü yumuşadı, ona kızın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha hatırlattı ve o anda ihtiyacı olan şeyi ona verdi.

Bıraktı ve çoğunlukla onun yanına yaslanarak patatesleri çırpmayı bitirdi.

Onu dik tutmak için güçlü durdu ve hindiyi oydu.

Sonunda, Pepper patatesleri bir kaseye koymak, et suyunu bir tekneye boşaltmak ve kalan her şeyi ayırmakla meşgul oldu, mükemmel bir zamanlamayla çünkü kuşla işi bitmişti.

"Juno! Nereye gittin sen? Oturup şükretmeliyiz," diye seslendi Auggie tabağı yiyeceklerle tıka basa dolu bir adaya taşırken.

Hush puppies yapacak zamanları olmamıştı ve onca yemeğin arasında bu, olayların hayırlı bir dönüşü gibi görünüyordu.

Auggie acıkmıştı ve yemek için sabırsızlanıyordu.

Auggie'nin o anda yapmayacağı şey, yer aldığı hiçbir aile sofrasında bu kadar çok yemek görmediğini fark etmesine izin vermektir.

Ama on dakika önce bunun, her haliyle, onun geleceği olacağına karar vermişti.

Bu da geçmişı bir kenara bırakma zamanının Pepper'ın arka verandasında durduğu zaman olduğu anlamına geliyordu.

Ve buna alışmanın zamanı gelmişti.

"Juno! Bebek surat! Bu hindi zamanı..."

Juno koridorun sonunda görüldüğünde Pepper'ın sesi kesildi ve Auggie kaskatı kesildi.

Şükran Günü sofraları ve Auggie'nin bira bardağı için heyecanlanan on dakika önceki Juno gitmişti.

Şimdi korkudan aklını kaçırmış görünüyordu.

Ve yaptı çünkü arkasında Brett "Cisco" Rappaport duruyordu.

Şey...

Kahretsin.

"Tamam," dedi Juno hızlıca, bakışları annesine yapışmıştı. "Bunun sinsice olduğunu ve sinsiliğın kötü bir şey olduğunu biliyorum ama Bay Cisco'ya sordum-"

Son iki kelimedenden sonra Pepper'ın nedense yanında gerildiğini hissetti ama Juno konuşmaya devam etti.

"-bizimle yemek yemesi için çünkü bugünün bu hale gelmesinde bana yardım etti çünkü seni ve Auggie'yi bir araya getirmeme yardım etti, anne. Ve çok kızamazsın, çünkü bu konuda aptallık ediyordun ve şimdi aptallık etmiyorsun ve Auggie burada ve hepimiz mutluyuz."

Pepper'ın nefes aldığını duydu.

Juno devam etti.

"Ayrıca Bay Cisco'nun Şükran Günü'nü birlikte geçireceği biri olmalı. Ona sordum ve olmadığını söyledi. Olmalı da. Çünkü onun için minnettarım. Sen de ona minnettar olmalısın. Ondan hoşlanıyorum, bana ve size göz kulak oluyor ve bence... Bence..."

Lanet olsun.

Kendini kaybediyordu.

Tam müdahale etmek zorunda kalacağını düşündüğü anda, kadın onu tekrar buldu.

"Bence o bizim arkadaşımız olmalı ve Şükran Günü'nde arkadaşlarını ağırlamalı."

Bundan sonra kimse bir şey söylemedi ama Auggie elini Pepper'ın sırtına koydu, Juno'ya, hatta Cisco'ya vurmaya hazırlanıyordu, Pepper kendini kaybederse bunun nasıl olduğunu ve kendisinin bunu bildiğini açıklayacaktı.

"Sen ve... *Bay Cisco*... bugünün gerçekleşmesini *tam olarak* nasıl sağladınız?" diye sordu.

Auggie ona daha da yaklaştı ve konuşmaya başladı.

Tek kelime bile edemedi.

"Bunu ben yaptım, Pepper," diye yalan söyledi Cisco. "Dört kadından sonuncusu sen olduğun için bu işe girişmeye karar verdim-"

"Bay Cisco," diye sözünü kesti Juno

sessizce. Sustu ve ona baktı.

Başını iki yana salladı.

Juno dikkatini tekrar annesine verdiğinde ayakta kalırlarına baktı.

"Benim için yalan söylüyor çünkü o bendim," diye sessizce konuşmaya devam etti. "Ryn Teyze'nin telefonundan numarasını aldım ve onu arayıp bana yardım etmesini istedim, o da etti ve birbirimizle konuşmamızın güvenli olması için bana bir telefon verdi çünkü ben... ben... Emily'nin evinde olmam gerekirken onunla Fortnum'da tanıştım-"

Pepper nefesini emdi.

"-ve telefonu geri vermem gerektiğini biliyorum ve vereceğim. Yemin ederim, *yemin ederim* Bay Cisco ile konuşmak dışında hiçbir şey için kullanmadım. Ama Bay Cisco'ya geri vermek istemiyorum çünkü... çünkü..." Juno Cisco'nun elini tuttu ve Aug elin anında Juno'nun elini nasıl içine çektiğini ya da adamın ona nasıl biraz daha yaklaştığını fark etmedi, "...çünkü bana iyi davranıyor ve beni dinliyor ve babama nasıl hissettiğimi söylememi istedi ve ben de söylemedim, bu yüzden içimde birikti ve bugün her yerde patladı ve o benim arkadaşım ve-"

"Bebeğim, sessiz ol ve nefes al," dedi Pepper yumuşak bir sesle.

Juno'nun vücudu irkildi ve kendisine söyleneni yaparken yüzündeki ifade umutlu bir hal aldı.

O konuştuktan sonra Pepper, "Sanırım bunun üzerinden geçmemiz gereken epey bir şey var ve bunu başka bir zaman konuşacağız. Şimdi olmaz. Bu gece olmaz. Bugün hepimiz için çok şey oldu. Sanırım neye şükrettiğimiz hakkında konuşmalı ve sonra da yemek yemeliyiz."

Pepper Cisco'ya baktı.

"Bize katılmanızı isterdim ama fazladan bir taburemiz yok. Belki -"

"Bay Cisco'ya bir tane getirmesini söyledim," diye cıvıladı Juno ve Cisco'ya baktı. "Tabure getirdin mi?"

Başını salladı.

Auggie bir kahkaha attı.

"İçeri getirebilir mi?" Juno annesine sordu. "Tabağını getireyim ve masayı yeniden düzenleyeyim ki sığsın."

Pepper, "Bu yemek soğumadan önce hepimiz bu işi halletsek nasıl olur?" diye önerdi.

Juno'nun annesine yönelttiği gülümseme odayı aydınlattı ve Cisco'ya döndüğünde de hiç solmadı.

Sonra adaya doğru koştu.

Cisco, "Ben arabaya gideyim," diye mırıldandı.

Auggie onun dönüşünü izledi ve sonra Pepper'a doğru ilerledi.

"Bebeğim-"

"Senin için minnettarım ve bu ev, bu yemek ve kızım la kutsanmış durumdayım ve şu an için hepsi bu, tamam mı?"

Bir gülümsemeyle savaştı ve başını salladı.

"Tamam," dedi kararlı bir şekilde ve Juno'ya yardım etmeye başladı.

Auggie, Juno ve Cisco'nun daha iyi bir zamanlama yapamayacağını düşünerek ön kapıya doğru yürüdü.

Oraya varıp kapıyı açtığında Cisco'nun bir tabureyi ön merdivenlerden yukarı taşıdığını gördü.

Adam onun yanına geldiğinde nefesinin altından şöyle dedi: "Juno ve ben bu durumla ilgili bildiklerinin söylenmemesinin daha iyi olacağına karar verdik."

"Pepper'dan hiçbir şey saklamayacağım."

Bakışları kilitlendi ve Cisco, "Karar senin," dedi.

Öyleydi, bu yüzden Auggie onaylamadı.

Juno'nun bağırmasıyla dağıldılar, "Hadi çocuklar! Ne kadar hızlı yersek, cevizli turtaya o kadar hızlı ulaşırız."

Pepper'ın bedensiz sesi mutfakta göremedikleri bir yerden geliyordu: "Bunu bugün zaten bir hindi yemeği yemiş olan kız söylüyor."

Cisco içeri girdi.

Auggie kapıyı kapatıp kilitledi ve onu takip etti.

Mutfağa vardıklarında, Cisco ve Juno'nun, altında bacakları için yer olan dar bir uçta, Auggie ve Pepper'ın ise uzun kenarda birlikte sıkıştıklarını gördüler.

Aug, Cisco'nun bununla bir sorunu olmayacağından şüpheleniyordu.

Cisco taburesini olması gereken yere koydu ve Pepper onlara yaklaştı.

Auggie'nin elini tutup Cisco'nunkine uzanarak, "Eller şimdi, çünkü masada hepimiz el ele tutuşamayız," diye emretti. "Şükran duyduğumuz şeyleri paylaştıktan sonra oturacağız."

Cisco tereddüt etti, Pepper'ın elini tutmadan önce önce Pepper'a, sonra Auggie'ye baktı.

Juno tereddüt etmeden önce Aug'a sonra da Cisco'ya yapıştı. Pepper kızına baktı.

Aug, Cisco'nun gözlerini yakaladı ve sıra kendisine geldiğinde Cisco'nun tek kelime etmesine gerek olmadığını düşündü.

Bu adamın burada olmaktan mutlu olduğu gün gibi ortadaydı. Kesinlikle Juno'yla ilgiliydi.

Başka kimsesi olmadığı için olabilir.

Ama o anda durduğu yeri takdir etti ve saklanmadı.

o.

"Bugün yılın en güzel günü çünkü tek amacı

Bize minnettar olmayı hatırlatmak için" diye başladı Pepper. "Dünyanın cömertliği için minnettar olmak ve hayatlarımızı paylaştığımız sevdiklerimiz için minnettar olmak. Ama şu anda özellikle dünyanın en iyi kızına sahip olduğum için minnettar olduğumu söyleyebilirim, şımarık olduğunda ve evet, sinsî olduğunda bile. O benim hayatımın ışığı ve her zaman da öyle kalacak."

Pepper onun elini sıktı ve o da ona baktı.

"Ve minnettarım..." anlamlı bir duraklama, "...nasıl olduysa oldu, burada benimle ve Juno'yla birliktesin, Augustus. Çünkü sen harikasın ve beni mutlu ediyorsun."

"Beni de mutlu ediyorsun Auggie," diye ekledi

Juno. "Teşekkür ederim tatlım," diye mırıldandı

Juno'ya.

"Ve ben her zaman," diye devam etti Pepper ve Aug tekrar ona dönerek Cisco'ya baktığını gördü, "yeni arkadaşlar için minnettarım."

Auggie sırttı.

Cisco, Pepper'a başını salladı.

Juno, "Anneme her zaman ve sonsuza dek minnettarım," dedi. "Auggie için de minnettarım çünkü çok tatlı ve hem annemi hem de beni mutlu ediyor. Bay Cisco'ya da minnettarım çünkü iyi bir dinleyici ve adamıza uyan doğru tabureyi getirdi."

Pepper küçük bir kahkaha attı ve Juno Aug'un elini sıkı.

"Sıra sende Auggie," diye seslendi.

Ona başıyla onay verdi.

"Bana gerçek ailenin ne olduğunu öğreten iki güzel kız için minnettarım," dedi ve Pepper'dan gelen farklı bir ses duydu. Doğruca Cisco'ya baktı. "Ve her zaman açık olmanız gerektiğini hatırlattıkları için minnettarım, çünkü ne zaman ve kiminle arkadaşlık kuracağınızı asla bilemezsiniz ve bu olduğunda onları kaçırmak istemezsiniz."

Cisco çenesini eğmeden önce uzun bir süre ona baktı.

Juno, "Şimdi siz, Bay Cisco," diye ısrar etti.

Cisco boğazını temizledi. "Tatil sırasında iyi insanlarla birlikte olduğum için minnettarım." Pepper'a baktı. "Ve olağanüstü bağışlama kapasitesine sahip nazik kalpler için minnettarım."

İşte o zaman Pepper ve Cisco birbirlerine baktılar.

Sonra Auggie onun Cisco'nun elini sıkıştığını ve sıkıca tuttuğunu fark etti.

"Artık yemek yiyebilir miyiz?" Juno seslendi.

"Kesinlikle, Bebek Surat," dedi Pepper.

Ellerini ayırdılar ve adaya doğru döndüler. Juno orada dans etti.

Pepper orada kasıla kasıla yürüdü.

Auggie Cisco'nun sırtını sıvazladı ve oraya doğru yürüdü. Cisco da onlara katıldı.

Ve Şükran Günü yemeği yediler.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Her Şeyi Bitir, Her Şey Ol

AUGGIE

Aug, Pepper'ın yataktan kalktığını hissetti ama bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Tekrar uykuya dalmadan önce banyoda suyun açıldığını bile duymamıştı. Tekrar uyanmadan önce ne kadar uyumasına izin verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok uyanık.

Çünkü onun üstüne düşmüştü.

Yüzüstü yatıyordu ama hemen yuvarlanarak onu üzerinden attı.

Aynı anda, bir kolunu onun altına soktu ve onu tekrar üstüne çekti.

Gözlerini puslu bir şekilde ona dikti.

Ona ısılt ısılt baktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, çünkü kadın düpedüz onun üstündeydi ve o hâlâ yarı uykulu hissediyordu.

"Hawk'la erkeğimin ne kadar sıkı çalıştığını konuşmama gerek var mı?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Hayır," diye homurdandı.

Yine de, bu konuşmanın nasıl gittiğini görmek isterdi.

Ama şimdi, haftalar önce sokak adı Dinamit olan Teğmen Stephanie Fortune tarafından kirli polislikten vazgeçmesi için uyarılan ve bu sayede (şimdilik) zamanının çoğunu serbest bırakan Hawk, gerçekten para kazandıran işlere yöneliyordu.

Bu da Auggie ve Mag'in bütün gece bir gözetleme görevinde oldukları anlamına geliyordu ki bu onun en sevmediği şeydi. Hatta gece nöbetinde monitörleri izlemeyi bir gözetlemeye tercih ederdi.

Bunun nedeni çoğunlukla, bir gözetleme görevindeyken hareket edememenizdi. Bir aracın içinde oturuyor, odaklandığınız noktaya bakıyor ve dışarı çıkıp, yere düşüp kırk şınav çekme dürtüsüyle savaşıyordunuz.

Söylemeye gerek yok, hareketsiz kalmayı sevmiyordu.

Gecenin köründe sekiz saat boyunca bu işi yapmaktan ve tüm bu süre boyunca tetikte olmak zorunda olmaktan pek hoşlanmıyordu.

Bunu, sırtında bir çanta taşıyarak yaptığı on yıllık bir antrenman koşusundan daha yorucu buluyordu.

Daha da kötüsü, şimdi olması gereken çok daha iyi bir yer vardı. Pepper'ın yatağında.

Bu da onu işkence haline getirdi.

"Saat kaç?" diye sordu. "On,"
diye cevapladı.

Kahretsin.

İki buçuk saattir uyuyordu. Hâlâ sisli
hissetmesine şaşmamalı.

İsa.

"Ve Lots'la bazı rutinleri gözden geçirebilmemiz için hemen gitmem gerekiyor.

Ama önce seninle bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyordu."

Bu onun dikkatini çekti ve "Ne zaman gitmeniz gerekiyor?" diye sordu.

Sırıttı. "Beni becermen için gereken zamanı hesaba katmadan seni uyandırdığımı mı sanıyorsun?"

O da sıırıttı.

Çünkü bunun cevabı kocaman bir *hayırdı*.

Juno'yu geçen hafta doğurmuştu, o hafta Şükran Günü haftasıydı, bu yüzden geceleri kalmıyordu.

Juno dün babasına geri dönmüşü ve Pepper ile Corbin bu durumun Juno için nasıl gittiğine nasıl dikkat edeceklerini senkronize etmek için bir konuşma yapmışlardı.

Pazar günü öğleden sonra bu aramayı Corbin başlatmıştı.

Juno ve Auggie, *The Mandalorian'ın* ikinci sezonunun mührünü kırarken ofiste kapısı kapalı bir şekilde yirmi dakika geçirdikten sonra, Pepper yüzünde okuyamadığı bir ifadeyle dışarı çıkmıştı.

Ayrıca Juno uyuyana kadar ona söyleyemezdi.

Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde, Juno üst kata çıktıktan sonra alışkanlık haline getirdikleri gibi kanepede birbirlerine sokulurken, "Özür dileyerek başladı," dedi.

Kadının yüzünü inceleyerek, "Şaşırmış görünüyorsun," dedi. "O özür dileyecek biri değil."

"Hmm," diye mırıldandı, bu bilgiye şaşırmamıştı.

"O Ayrıca söyledi Ben o vardı a kaba gece . o sonra Biz Sol Şükran Günü'nde. Kendini pislik gibi hissetti."

"Öyle olduğu için mi?" Auggie önerdi.

Şükran Günü gecesı Corbin'in onu araştırdığı gerçeğı d e dahil olmak üzere ona her şeyi anlatmıştı.

Bu konuda endişeliydi. O endişelenmemiştir.

Lee Nightingale ve adamları Hawk ve ekibini araştırabilirdi ve Lee bu işin en iyisiydi. Yine de hiçbir şey bulamadı.

Yani evet.

Corbin kısmen Pepper'a, çoğunlukla da Juno'ya karşı bir pislik, bir göt ve bir orospu çocuğu gibi davranmıştı.

Ama bu kısım endişe verici değildi.

Kanepede Auggie, Pepper'ın kollarındaydı, tıpkı onun kollarında olduğu gibi ve Pepper ona çenesini kapamasını söylemek için onu itti.

Sonra konuşmaya devam etti.

"Cuma günü annesini aradı ve onunla konuşmaya çalıştı ama annesi üç yıldır ona kızgın olduğu için onunla oraya gitmedi. Bunun üzerine babasıyla konuşmuş, o da onu azarlamış."

"Yani diyorsunuz ki, o bir anomali çünkü iyi bir aileden geliyor, ama o bir pislik."

"Auggie," diye mırıldandı, sesi sitemkârdı, gözleri mizahla parlıyordu.

"Devam et," dedi.

"Babası ona kafasını kışından çıkarmasını söyledi. Benden uzaklaşmasını, çünkü bunu beceremediğini, gerçi 'becerememek' kelimesini kullandığından şüpheliyim, bunun yerine F kelimesinin dolgunluğuyla gaza geldiğini söyledi. Ayrıca Corbin'e her şeyden önce nasıl baba olunacağını öğrenmesinin tam zamanı olduğunu söyledi. Kendisi için. İlişkilerini. Ciddi olduğu bir kadın bulana kadar hayatındaki tek ciddi kişi Juno'ydu. Corbin bunu kabul etti ve bana Juno'nun duygularını tam olarak dikkate almadığını itiraf etti."

"Bok yok mu?"

"Aug!" diye bağırdı ama bunu sırtarak yaptı.

Çenesini kapattı.

"Eninde sonunda tekrar bir araya geleceğimizi düşündüğünü de itiraf etti." Aug kendini beğenmiş bakışını gizlemeye bile çalışmadı.

Gözlerini ne kadar büyük yuvarladığından gözlerini zorladığından oldukça emindi. Tekrar onun bakışlarını yakaladığında devam etti.

"Juno'yu almak için, özellikle de Şükran Günü'nde, benimle birlikte onun evinde olmana çok kırıldığını itiraf etti. Ve itiraf etmeliyim ki, bunu gerçekten düşünmemiştim-"

Aug, "Bunu üstlenme," diye homurdandı.

"Değilim tatlım," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Ama gerçek şu ki, birbirimiz için yeniyiz ve onun için de yeniyiz. Parçalanmış bir aile ama yine de bir aile ve hepimiz birbirimize saygı duymak zorundayız. O kadar çok kadınla hayatına devam etti ki, seninle bir sorunu olduğunu bilsem de, aradan yıllar geçti, ben de hayatıma devam ettiğimde bunu bir şekilde anlayacağını düşündüm. Açıkçası onun duygularını hiç düşünmedim. Ama düşünmeliydim."

Berbattı ama Auggie bunu tartışamazdı.

Arkasında kendisi olmadan o sahneye katlanmasını, sonra da Juno ile bir arabanın direksiyonuna geçmesini asla istemezdi.

Ama Auggie'nin orada olması muhtemelen yardımcı olmamıştı ve belki de onun orada olması kötü bir şeyi daha da kötü hale getirmişti.

"Daha iyi bir baba olmaya çalışacağını söylüyor," diye devam etti Pepper. "Ve seninle sıradan olmadığımızı paylaştığımda, isteksizdi ama seninle ve benimle uzlaşmaya çalışacağına söz verdi."

"Sıradan değil miyiz?" diye şaka yaptı.

Başını yana eğdi. "Pardon, sadece oyuncağım mı olmak istiyorsun? Bunu *çok isterim*."

Kanepenin köşesine yerleşmişlerdi ama kız bunu söyleyince adam onları çözdü ve kızı sırtüstü yatırdı, kendisi de üstüne çıktı.

"Biz sıradan değiliz," diye fısıldadı adam, kadın onun altındayken.

"Hayır, tatlım, değiliz," diye kabul etti.

Eski sevgilisi hakkında konuşmayı bitirmişti.

"Şükran Günü sofrası için teşekkür ettim mi?" diye sordu.

Yüz ifadesi tatlı ve sıcak bir hal aldı. "Evet. İki kere. Bu üç etti." "Çok güzeldi."

"Onu gördükten sonra yüzündeki ifade çok daha güzeldi."

İşte o zaman artık hiçbir şey konuşmadıklarına karar verdi. Öpüşmeye başladılar ve bunun tadını çıkardıktan sonra eve gitmek zorunda kaldı.

Şimdiye kadar onu uyanık görmemişti.

"Dün gece Juno'yu kontrol ettim ve babasının onu okuldan aldığını söyledi. Onu kemiksiz kanat yemeye götürmüş, en sevdiği atıştırma bu. Ve sohbet etmişler."

Auggie'nin vücudu
gerildi. "Her şey
yolunda mı?" diye
sordu.

Tıraş olmakta tembellik ettiği için uzattığı sakalını okşadı ve sakalını tuttu, çünkü Pepper sakalından hoşlandığını bunun gibi bazı şekillerde gösteriyordu.

"Hepsi iyi," dedi sessizce. "Ama bunun sadece Corbin'in kendini toparlaması için bir uyanış çağrısı olduğunu sanmıyorum. Benim için de öyleydi. Brett'e gitmesi, bu riski alması, bu kadar güvensiz bir şey yapması-"

Siktir, siktir,
siktir.

Buradaydılar.

Ve bunu ona vermek zorundaydı.

"Cisco onu asla incitmez, bebeğim." diye başladı.

"Biliyorum. Nasıl birlikte olduklarını gördüm. Ama Fortnum'a bu şekilde tek başına gitmesi..."

Bundan fazlasını söylemedi ama adam anladı.

Ve Şimdi bildiklerini anlatma zamanı gelmişti.

"Şunu bilmelisiniz ki, ikimiz de onun sınıfıyla konuştuğumuz gün Cisco olduğunu anladım. Ve o gece onunla bu konuda yüzleŐtim. Telefonu geri alacağına söz verdi ama Juno'nun yaptığı Şeyi sana söylememeye karar verdim çünkü sonuçta güvendeydi. Cisco ona bir daha böyle bir Şey yapmayacağına dair söz verdirdiğine dair beni temin etti. Ama aynı zamanda seninle başının belaya girmesini istemediğim için."

 tirafını yaptıktan sonra yine gergindi. Pepper hiçbir Şey söylemedi.

O da "Sana söylemeliydim" dedi.

"Bilmiyorum," dedi sanki tam olarak onunla konuŐmuyormuŐ gibi. Adam dikkatini çekmek için onu sıktı.

Kız tekrar ona odaklandığında, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bunu düşünmem gerek ama Juno'nun yardım için Brett'e gitmesi gerektiği için kendimi berbat bir anne gibi hissediyordum. Onunla başka Şeyler hakkında da konuştu. Şimdi düşünüyorum da, bilmiyorum, belki de hayat böyledir. Onun için her zaman ben olmak istiyorum. Her Şeyini verdiği kişi. Ama bu gerçekçi değil. Öyle olmayacak. Her zaman babasına gittiği zamanlar oldu. Artık onun hayatındasın ve sana g t re eği Şeyler olacak. Belli ki Brett'in yanında kendini güvende hissediyor ve kendi deyimiyle 'onu elinde tutmak' istiyor. Ryn ile özellikle sıkı görünüyor. Lottie ile de. Büyüyecek. AÇması gereken daha çok Şey var. Sanırım onun için her Şeyin sonu, her Şeyi olmam gerektiği fikrinden vazgeçmeli ve bir Şekilde  yle olduğumu bilerek dinlenmeliyim. Ona hepinizi de verdiğim bir hayat verdim."

Sesi bu konuda çelişkili geliyordu. Anlaşılır bir Şekilde mutlu ve  zg n.

Bunun  zerine onu yan tarafına bastırarak Şekilde yuvarladı ve "Evet bebeğim. Bu iyi bir Şey. Bu sağlıklı. Ve her neyse, sen son olacaksın

hepsi, hepsi benim için olsun."

Yüzünde öyle güzel bir ifade belirdi ki nefes kesiciydi ve "Ben senin her şeyin miyim?" diye sordu.

"Sanki bunu bilmiyordun," diye homurdandı.

"Sen benim her şeyim değilsin Auggie," diye fısıldadı.

Adamın içi burkuldu.

Tamam.

Yaptığı ve söylediği her şey, bunun onun için olduğu kadar onun için de derin ve anlamlı olduğunu anlatıyordu.

Onu doğru okuyamamış mıydı?

"Çünkü benim küçük bir kızım var," diye devam etti. "Ve belki bir gün bebeklerimiz olur. Ama bu sana sıırıslıklam aşık olmadığım anlamına gelmiyor."

Aug hareket

etmedi. Onu doğru

okumuştı. Ama

lanet olsun.

Bunu yüksek sesle söylemenin onun için ne kadar iyi hissettireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Pepper belirsiz bir şekilde adını s ö y l e y e n e kadar hareket edememesinin ne kadar süreceği hakkında da hiçbir fikri yoktu.

"Auggie?"

"Juno'ya sahip olacağız," diye söze girdi. "Ve çocuklarımız olacak," diye bilgilendirdi onu ve yüzünde bir başka saf güzellik ifadesi belirdi. "Ama bilmelisin ki Pepper, sen her zaman benim her şeyim olacaksın."

Gözleri yaşlarla doldu.

Auggie onu öptü.

Ve elleri kızın üzerindeki, çıkarması zor olan taytla karşılaştığında çok sinirlendi.

Konuşmak ve kendine bir şeyler almak için ona geldi.

Ne düşünüyordu ki?

Kadın uzun kollu dans tişörtünü ve spor sütyenini çıkarırken o da bunu başardı.

Tamamen çıplak olan kadın, adamın pijamalarının peşinden gitti. İkisi de çıplak kalınca birbirlerinin peşine düştüler.

Ona biraz zaman tanıdı. Aletini elinde hissetmekten, ağzında tatmaktan hoşlanıyordu ve belli nedenlerden dolayı bunları ona vermekten hoşlanıyordu.

Ama kaçınılmaz olarak, tamamen ona izin vermesi gereken bir zaman vardı.

Onu öpmesine izin
vermek. Ona
dokunmasına izin
vermek.

Yanağını yatağa dayayıp dizlerinin üzerine çökmesine izin verirken, kulağına bir şeyler fısıldadı ve onu inleyen amcığıyla oynadı.

Onu sırtüstü çevirmesine izin verdi, böylece kıvrana kadar göğüslerini emebilecek ve boşalmasına izin vermesi için ona yalvarana kadar amını yiyebilecekti.

Ve sonra içine girerken onu örtmesine izin verdi. Kolları ve bacaklarıyla onu sarmalayıp gözlerinin içine bakarken sıkı, sıcak amcığının cenneti onun etrafında kenetleniyordu. Vuruşları itişlere, itişleri tahriklere dönüşürken onu izliyordu ve sonra dizlerinden birinin arkasından tutup yukarı kaldırdı ve onu deldi.

Bunu, kızın dudakları aralanana, başı yastıklara gömülene ve kız boşaldığında amcığı onun sikini sağana kadar yaptı.

Ve aniden, dünyasındaki tek şey bu oldu çünkü onun içine ateş ediyordu. Seks ne kadar hızlı ve sıcaksa, sonrası da o kadar yavaş ve yumuşaktı.

Elleri, dudakları ve kulağına fısıldadığı kelimelerle acele etmedi ve o da aynısını yaptı.

Ancak bu kez onu sırt üstü yatıran Pepper'dı ve yorganı beline kadar çekip yüzünü onunkine dayamadan önce dudaklarıyla boğazını, köprücük kemiğini, göğsünden aşağıya, karın kaslarına kadar taradı.

Bunu yaptı çünkü adam bayılmak üzereydi.

Ellerini kaldırarak kızın yumuşak saçlarından oluşan perdeyi yüzlerinden uzaklaştırdı.

"Uyu bebeğim. Gitmeliyim," diye mırıldandı.

"Taytlar çok kötüydü," diye mırıldandı.

Kız ona sırtıttı ve ağzını onunkine değdirdi ve adam onun kıyafetlerini alıp banyoya gitmesini izleyecek kadar uzun süre kendine geldi.

Ama sonra Aug karnına yuvarlandı ve dünya için ölmüştü. On dakika sonra telefonunun çaldığını duydu ve tekrar içine döndü.

Duş kapalıydı ve evin boş olduğunu hissedebiliyordu. Pepper'ın bir enerjisi vardı. Juno'da da vardı. Vızıltı azdı ve hafifti ama onlar oradayken de vardı.

Artık gitmişti.

Komodinin üzerindeki telefonuna uzandı ve saate baktı. On dakika bile olmamıştı.

İki saat olmuştu.

Ve arayan Cisco'ydu. Hay sikeyim.

Onunla konuşmak istemiyordu, uyumak istiyordu.

Ama Cisco telefonunu Juno'dan Şükran Günü'nde geri almış olsa da, Juno hâlâ onun numarasını biliyordu. Ve Juno yirmi dört saatten daha az bir süredir babasıyla birlikteydi. Cisco ile konuşmuş olabilirdi.

Corbin, ama babasına ya da annesine söyledikleri Cisco ile paylaştıklarından farklı olabilir.

Yani bu Juno hakkında olabilir.

Bu yüzden telefona cevap verdi.

"N'aber dostum?" diye cevap verdi.

"Senin kadının ve Charlotte Morrison, Pepper'ın kardeşi ve o lanet kilisenin papaz yardımcısı tarafından kaçırıldı," diye hırladı.

Auggie yatakta ayağa fırladı.

Ve sonra yataktan fırladı.

"Nerede olduklarını biliyorum," diye devam etti Cisco. "Gözümüz üzerlerinde. Şu anda durum kontrolden çıkmış gibi görünmüyor. Bir şey ya da birini bekliyorlar. Ama kadınları neden aldıklarını ya da kimi beklediklerini bilmiyorum. Bu da ne durumda olduğumuzu ya da ne kadar zamanımız olduğunu bilmediğim anlamına geliyor. Şimdi bu durumu ya birlikte halledeceğiz ya da ben tek başıma halledeceğim. Bu sizin kararınız. Ama eğer birlikte halledeceksek, hemen buraya gelsen iyi olur."

Cisco bununla hiç başa çıkamayacaktı ama Aug şimdi onunla bu konuya girmeyecekti.

Ayrıca Cisco'nun Pepper'ı nasıl ve neden gözetim altında tuttuğu konusuna da daha sonra gireceklerdi.

Yine de tüm kadınları bir zamanlar gözetim altında tutmuştu. Onları kendisi kaçırdıktan sonra, yol boyunca sahiplenmişti. Yani bu tam olarak bir sürpriz değildi.

Ve bu olayla birlikte, bu noktada, istenmeyen bir şey değildi.

"Ayrıntıları mesaj at, en kısa zamanda orada olacağım," dedi iç çamaşırını çekiştirerek. "Yakında görüşürüz," dedi Cisco, sanki bunu dört gözle bekliyormuş gibi

Bu.

Auggie hızlı hareket ediyordu.

Ama Cisco denen, kendi ekibi için başka, ama sokaklarda bambaşka biri olan adamın sesi daha hızlı hareket etmesini sağladı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Kız Kardeşler

BİBER

Bu *hiç* de düşündüğüm kadar eğlenceli değilmiş," diye homurdandı Lottie.

Bunu ona
söyleyebilirdim. Ama
şimdi söylemedim.

Bizi götördükleri garajın diğer ucunda Saffron'un erkek arkadaşıyla birlikte duran kardeşimi izlemekle meşguldüm.

Kıçımızın üstündeydik ve bir dizi TV şovundaki, casus filmlerindeki ve Indiana Jones ve babasındaki (sandalyeler hariç) karakterler *gibi* arka arkaya bağlanmıştık.

İçinde bulunduğum koşullar ne olursa olsun, Lottie ve benim tehlikede olmadığımızı hissediyordum.

Bu yüzden de korkmuyordum. I

Öyleydi.

Kızgın.

Birch'e, "Dolandırıcılığa bulaşman uzun sürmedi ağabey," diye seslendim.

Bana doğru bir bakış fırlattı ama hepsi bu kadardı.

"Bunu devam ettirebilir miyiz?" Ben talep ettim. "İkimizin de yapacak işleri var." İki adam bu kez bana baktı ama konuşan Birch oldu.

"Saffron'un gelmesini bekliyoruz. Seninle konuşmak istiyor."

Tamam.

Ummmm...

Bu beni çıldırttı.

"Saff da mı işin içinde?"

"*Neyin* içinde?" Saffron'un seksi erkek arkadaşı neredeyse havlıyordu. Lottie sırtıma daha da yaklaştı.

Evet, kulağa pek hoş gelmiyordu. "Her neye bulaştıysan," dedim. "Neymiş o?" diye sordu. "Sakin ol Jon," diye mırıldandı Birch.

"Onun ne bildiğini bilmek istiyorum," dedi Hottie Jon. "Ve Saffron onunla konuşacak," diye yanıtladı Birch.

"Bu arada hiçbir şey bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Gerçi, üzerimize atlamadan, bizi tartaklamadan, fermuarımızı çekmeden ve bir arabanın arka koltuğunda birbirimizin üzerine itmeden öğrenmenin iyi bir yolu bir telefon alıp aramaktır. Hem sende hem de Saffron'da numaram var."

"Cevap vermiyordun," diye karşılık verdi Birch.

"Sonra sen geldin ve Aug sana beni aramanı söyledi ama senden haber alamadığım gibi mesajlarıma da cevap vermedin," diye belirttim.

"Ondan sonra işler karıştı" derken gözlerime bakmadı. Telaşlı derken, bir şekilde bir işe karışmış.

Bu her neyse.

"Bu adam kaçırma işinin çok kötü bir fikir olduğunu biliyorsun," diye

atladı Lottie
içinde.

"Saffron yakında burada olacak. O açıklayacak. Sonra bir süre burada kalacaksınız. Yarın, en geç ertesi gün gitmenize izin vereceğiz," dedi Birch bize.

Bir saniye bekle.

Yarın, belki ertesi gün?

Lottie'nin vücudunun sarsıldığını hissettim

ama yine de konuştum. "Bizi *günlerce*

burada mı tutacaksın?"

"Muhtemelen yarın olur," diye mırıldandı Ateşli Jon.

"Bizi günlerce burada tutamazsın!" Ben bağırdım.

Bu, Birch'ün bana *Cool it!* ifadesiyle bakmasına ve Saffron'un seksi kızının bana tamamen farklı bir ifadeyle bakmasına neden oldu.

Çenemi kapatmama neden olan bir şey.

"Rahat nefes alabilirsin ya da ağzını tıkayabiliriz. Seçim senin," dedi

Hottie. "Sıkı dur bebeğim," diye öğüt verdi Lottie. "Tahminimce buradan çıkacağız.

bir saat

içinde."

Oh

adamım.

Bu onun ilk kaçırılışıydı ve biz kızların Lottie'ye Adam Kaçırma 101 dersini vermemiz gerektiğini düşünüyordum.

Onun sözleriyle iki adam da bizi izlemeye devam etti ama ikisinin de yüzünde iyi bir ifade yoktu.

"Çok," diye mırıldandım uyarırcasına.

"Ne demek istiyorsun?" Ateşli Jon Lots'a sordu.

"Hiçbir şey," dedim çabucak.

Çok çabuk.

Seksi kız bana baktı. "Ne demek istedi?"

"Yok bir şey," diye tekrarladım, daha umursamaz görünmeye çalışarak. "O zaman neden söyledi?" diye sordu.

Lottie, "Çünkü bizi bırakacaksın," diye üstünü örttü.

Adamların burada olduğumuzu anlayacaklarından ve günü kurtarmaya geleceklerinden bahsediyordu. Yaptıkları şey buydu. Onların işi buydu.

Ve şu anki konumumda bunun için Tanrı'ya şükredebilirim. Konuşmaya devam etti.

"Çünkü neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz ve umurumuzda da değil. Bu yüzden, her ne yapıyorsan onu yapman ne kadar sürerse sürsün bizi bu pis garajda kığımızın üstüne oturtmayacaksın."

Birch, "Sakin ol," diye tavsiyede bulundu.

Lottie, "Senin için söylemesi kolay, soğuk betonun üzerinde oturan kemikli bir kığın yok," diye mırıldandı.

Kığı kemikli değildi.

Ona da girmedim.

"Annemi gördün mü?" Jon'un burnunu kokumuzdan uzaklaştırmak için Birch'e sordum çünkü hâlâ mutlu görünmüyordu.

"Annemi görmek istemiyorum," diye cevap verdi Birch. Oh be.

"Birch, o kötü. Denemelisin-"

İki adamın da dikkati başka yöne kayd, benimki de öyle.

Lottie, garaj pencerelerinde olduğu gibi yüksek ve kirle kaplı iki penceresi olan bir yan duvara bakıyordu.

İki basamakla çıkılan ve şüphesiz bir eve açılan bir kapının önünde oturuyordum.

Şimdi Saff'ın kapıdan içeri girdiğini ve kapının ötesinde çamaşır odası gibi görünen bir yerde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olduğunu gördüm.

Merdivenlerden inerken bana baktı. Ben de ona ters ters baktım.

"İşimizin bittiğini sanıyordum, kardeşim," dedim.

"Çok aptalsın," diye cevap verdi.

Bu, çenemin hakaretle boynuma geri dönmesine neden oldu. "Pardon?" diye sordum.

"Tanrım, yani, *siktirip gitmen* gerektiğini daha fazla açıklayamazdım." Şimdi göz kırpıyordum.

Birincisi, Tanrı'nın adını boş yere ağzına almıştı.

Ve kocaman iki numara, "sikiş" kelimesini kullanmıştı. O zaman başka bir şey fark ettim.

Makyaj yapmıştı.

Dizlerinin birkaç santim yukarısına kadar uzanan sevimli beyaz bir kot etek, kahverengi süet botlar, ikisi de True Light onaylı değildi. Üstünde lacivert bir kazak, onun altında da beyaz yakalı bir gömlek vardı. Fransız paçası yapmış ve kahverengi bir kemer takmıştı.

Stil sahibi görünüyordu. Preppy tarzı, ama tarz. Her ne kadar çok fazla ten göstermese de, dizlerini belki de yirmi yıldır görmediğimi sanıyordum.

Doğrudan Ateşli Jon'a gitti ve onu dudaklarından öptü.

Dilini adamın boğazına sokmadı ama elini göğsüne koydu, adamın eli hafıftı ama yine de çoğunlukla kışının üzerindeydi ve şüphesiz bu ilk öpüşmeleri değildi.

Onun erkek arkadaşı olduğunu *kesinlikle* biliyordum. "Neler oluyor?" diye sordum.

Saffron bana döndü.

Ateşli Jon bir kolunu onun omuzlarına attı, bir kıvrılma yaptı ve sonra ön kolu göğsünde olacak şekilde tekrar önüne doğru eğildi.

Bunun sevimli olduğunu düşünür ve uzun boylu, seksi bir adam bulduğu ve kaderi iğrenç Peder Clyde ile birlikte olmak olmadığı için onun adına çok mutlu olurdum, eğer bir çift taytla soğuk beton bir zeminde kışımın üzerinde olmasaydım, ellerim fermuarlı-

Birbirimize bağıydık, ayak bileklerimiz aynıydı, göğsümüze dolanan iple Lottie'ye bağıydık.

"Tamam, anlamadın," dedi. "Ama sana ve Juno'ya sırf şirretlik olsun diye şirretlik yapmıyordum. Ayrıca Pepper, bunu yapacağımı düşündüğüne *inanamıyorum*. Sana değil. Sen benim kız kardeşimsin. Kesinlikle Juno'ya değil."

Ona baktım. Çok
sertti.

"Bu acıttı," diye açıkladı. "Yani, *çok*." "I-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Bu sefer küçümseyen ben olacağım."

Küçümseyen mi?

"İşte anlaşma bu. Babam lanet olası bir deli," diye açıkladı.

Birch boğazından olumlu bir ses çıkardı.

Jon Saffron'u kendine
yaklaştırdı. Ağzım açık kaldı.

"Ve ben bunu *çok* uzun zaman önce bile biliyordum. Sen gitmeden önce. Sonra sen gittin, Pepper." Hottie Jon'u da yanına alarak bana doğru eğildi ve haftalar önce bana söylediği sözleri tekrarlardı ve bunu o zamanki sıcaklık ve öfkeyle yaptı. "*Sen gittin. Ve gittiğinde beni de onunla bıraktın.*"

"Sadece on altı yaşındaydın," dedim usulca. "Ben on sekiz yaşındaydım. Henüz liseyi bitirmemiştim. Bir işim yoktu. Ayrıldıktan sonraki ilk sekiz ay boyunca arkadaşım Corey'nin anne ve babasının evinde kaldım. Beni güzellik okuluna gönderdiler. Burger King'de çalıştım ve kazandığım her kuruşu onlara geri ödemek için biriktirdim ve böylece kendi başıma dışarı çıkabildim."

"Burger King'de çalışmayı bıraktın ve bir iş buldun, sonra bir erkekle birlikte oldun, sonra da bir bebeğin oldu, peki ben neredeydim?"

"Gerçek Işık olayına ilgi duyduğunu sanıyordum," dedim ona ve duydum da.

Aslına bakarsanız, sormamış olması beni şaşırtmıştı. "Sordun mu?" diye sordu.

Doğr

u.

Uh...

Hayır.

Biz o boku yapmıyorduk.

"Hayır, ama senin ağzın var," diye bilgilendirdim onu. "Benimle konuşabilirdin."

"Ne zaman? Babam etraftayken mi? Annem varken? Bizi kiliseye taşıdığına ve insanlar her hareketimi izlediğinde mi? Baş diyakoz olabilmek için beni Clyde'a verdiği ve Clyde her hareketimi izlediğinde mi?"

Kahretsin.

Bunun daha da kötüye gideceğini hissediyordum ve başlangıçta o kadar da iyi değildi.

Lottie'de de bu his vardı. Parmakları benimkileri kavrayabilsin diye elini büküğünde bunu anladım.

"Sende bir sorun olduğunu bilemezdim Saff," dedim usulca. "Gerçekten de kiliseyle bir bütün olduğunu sanıyordum."

"Çünkü sen sormadın," diye karşılık verdi.

"Bu benim suçum değil," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Haklısın, değil. Tamamen değil."

"Hiç de değil," diye karşılık verdim.

"Ama her neyse." Bir elini havaya kaldırdı. "Orada sıkışıp kalmıştım ve Clyde'la işler ciddileşmeye başlamıştı ve adamlara 'sürülerini' kurmalarını söyleyerek zaten oldukça çılgın olan çılgınlığına bir çılgınlık daha ekledi. Ve şöyle diyebiliriz,

hiçbiri tereddüt etmedi ve "Oha, Clyde" demedi. İki eşlilik mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

Bahse girerim
yapmamışlardır.
Saffron devam etti.

"Hepsi vardı ve babam da vardı ve annem yıkılmıştı, çünkü hippyken istedikleri kişiyle seks yapabilecekleri fikri onun fikri olduğu için onu zaten bir kez paylaşmak zorunda kalmıştı. Ama demek istediği o yapabilirdi, annem yapamazdı. Kadın birkaç kez yaptı ve adam kendini kaybetti. Yani, merak ediyorsanız, Clyde resme girmeden önce onu zihinsel olarak dövmeye başladı. Ama ona bok gibi davranmak, hizmet etmek için yaşadığına ikna etmek ve lanet olası ruhunu kırmak için bir nedene sahip olması için beynini yıkamanın bir yolunu bulduğunda çok hızlı bir şekilde yapıştı."

Tamam, Saffron'un bir ağzı vardı.
Ve belli ki anneme düşündüğümde daha yakındı.
Birch'e baktım.
Saffron'u izliyordu, yüzü gergin, dudakları
inceydi. "Yani babam her zaman bir pislikti," diye
fısıldadım.

"Evet, Pepper." Birch konuşmaya girdi ve bana döndü. "Babam her zaman kocaman, lanet olası bir *sik olmuştur*."

"Birch..." Adını söyledim ama başka ne söyleyeceğimi
bilemedim. O ne söyleyeceğini biliyordu.

"Karı sürüleriyle ilgili bu şey yeni değil. Sadece eskiden kadınlardan saklanırdı. Clyde yıllardır erkeklerle bu konuyu konuşuyor. Babam da seni yetiştiriyordu. Tanrım, Pep, sen yola gelmeyince çok kızdı. Ama şanslıydın. Amacına hizmet edebilmen için dokunulmamış olman gerekiyordu."

Ohmygodohmygodohmygod.

"Ben mi?" diye sordu. "Evin aslanına ineklik etmeyen çocuk mu? Her şey farklıydı. Benim derslerim seninkilerden çok daha zordu."

"Sana ne yaptı?" diye sorduğumda sesim kısılmış ve hırpalanmıştı.

Birch döndü, kürek kemiklerinin arasına uzandı ve uzun kollu tişörtünü yukarı çekti.

Sırtında bir dizi belirgin, uzun yara izi olduğunu gördüm.

Tekrar dönmeden önce dört tane saymıştım.

Ama dahası da vardı.

Lottie kederli bir ses tonu

çıkardı. Kusacaktım.

Birch konuştu.

"Kemerini severdi. Sadece bir tane vardı. Eminim bunu bilmiyordun. Fark etmemiştim. Ben fark ettim. Çünkü onu sürekli takardı. Öyle bir noktaya geldi ki, onu o kemeri takarken gördüğümde yemin ederim neredeyse altıma işeyecektim."

Tanrım, bundan nefret ettim.

Nefret ettim.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum.

"Yapmamamı söylediği için mi?" diye sordu ama bu bir soru değildi. "Cidden, bana yapmamamı söylediği ve benim de yapmadığım şeyler vardı. Beni bağladıktan sonra günlerce okuldan uzak tuttu, böylece garip yürümeyecektim ve insanlar fark etmeyecekti. Bana grip numarası yapmamı söyledi. Annemin bile bildiğini sanmıyorum. Kanlı çarşaf larımı kendim değiştirmek zorunda kaldım. Benimle işi bittikten sonra onu da yaptım. Yapmamı söylediği her şeyi yaptım. Ama uyarılarının çoğu sen ve Saff ile ilgiliydi. Eğer ikinize de ağzımı açarsam aynısını yapacağını söyledi."

O yüzden bizi korudu, ağabeyimi.

Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken, "Tamam, bu çok fazla. Senin için nefret ediyorum. Ne kadar nefret ettiğimi bile söyleyemiyorum. Duymak istiyorum. Duymaya ihtiyacım var. Benimle paylaşman gerektiğini düşündüğün her şeyi. Ama sen bunları paylaşırken neden ben ve arkadaşımın yere bağlanmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum."

"Çünkü bizi araştırması için adamını tuttun," dedi Birch ve kolunu sallayarak Saffron ile Ateşli Jon'u işaret etti. "Hepimizi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Lottie.

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum," diye devam etti Birch, "hayatımda çok şeyi berbat ettim. Bununla gurur duymuyorum. Hem de hiç. Ve evet, son karımla işler fiziksel bir hal aldı, o bana karşı, ve itiraf etmek berbat, ama çünkü o bana karşı, ben de ona karşı. Bundan en az gurur duyan benim. Leslie üzerime çullandığında kendimi tutamadığım o zamanı geri almak için her şeyimi verirdim. Ama ben kadınları dövmem, Pep."

Üzerime gelen her şey beni sersemletiyordu.

Ama o anda, en çok da karısıyla "arasını iyi tutmadığını" söylemesi hoşuma gitmedi.

"Ona zarar verdin mi?" diye sordum. "Hayır," diye tükürdü.

"Ona vurdun mu?" Ben ittim.

"*Yok artık.* Tanrım," diye homurdandı, bana ters ters baktı, sonra açıklamaya devam etti, "Ama bir kadın seni dövüyorsa, ondan durmasını isteyemezsin. Onu kendinden uzaklaştırmalısın."

"Hepsi bu kadar mı?" Ona bakmaya devam ettim.

"Beni *tanıyor* musun ki?" diye sordu.

Tamam.

Onu tanıyordum (ya da eskiden tanıyordum) ve Auggie'nin onun hakkında bana anlattığı şeylerin bu kısmı duyması ve inanması en zor *olanıydı*.

"Bazı şeylerle uğraşıyorum ve diğer şeylerle nasıl başa çıktığımla uğraşıyorum ve bu benim" diye devam etti. "Ama adamın sana ne söylediye, muhtemelen hepsi doğrudur. Sadece bu değil."

Ve onun için en önemli şey *bu* değildi. Yani tekrar.

Evet.

Konu eski karısıyla yaşadığı fiziksel ilişkiye geldiğinde, her şey orada başlayıp orada bitmişti ve bunun için cezalandırılmakla kalmamış, kendisi de bundan hoşnut değildi.

"Tamam Birch," dedim usulca.

Bu sözleri söylediğimde biraz rahatlamış gibiydi.

"Jon'un yıllardır üzerinde çalıştığı," diye meşaleyi aldı Saffron, "benim de onunla birlikte üzerinde çalıştığım şey gerçekleşmek üzere. Ve senin bunu mahvetmene izin veremeyiz. Bu nedenle..." Yerdeki bizi işaret etti.

"Ne üzerinde çalışıyordun?" Ben sordum.

"Saff," diye homurdandı Ateşli Jon, dökülmemesi için onu uyarırken.

Birch, Saffron ve Jon'a dönerek, "Onları yakalama fikrini ortaya attığınızda bu fikre pek sıcak bakmamıştım, hâlâ da bakmıyorum," dedi. "Gitmelerine izin verebiliriz. Pepper asla bir şey söylemez."

"Yıllardır onun yanında değilsin," diye karşılık verdi Ateşli Jon. "Saff her zaman onun yanındaydı."

Bunu *her zaman* olarak tanımlamazdım.

O konuya girmedim. Girmem gereken daha önemli şeyler vardı.

"Bizi bırakabilirsin. Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdim, ancak ne hakkında hiçbir şey söylemeyeceğimden hâlâ emin değildim çünkü tüm bu olanlarda açık olan bir şey vardı, o da Rahip Clyde'ın dolandırıcılığına karışmadıklarıydı.

"Gitmene izin vermeyeceğiz," diye burnunu çekti Saffron. "Harika," diye mırıldandı Lottie.

Saffron'un kararlı yüzüne baktım.

Doğru.

Devam edelim.

"Tamam, bildiğin gibi tüm bunları yeni öğreniyorum ama Clyde ile evleneceğini duydum," dedim.

Yüzü buruştu ve parmaklarım Lottie'nin parmaklarında kasıldı.

"Bu Birch'in bahsettiği tımarlamaydı. Sen gitmiştin, ben kalkmıştım," diye paylaştı. "Ama yine de benim sıram gelecekti."

"Aman Tanrım," diye nefes

aldım. "Evet," diye onayladı.

"Ama sen..." Bakışlarım Ateşli Jon'a gitti. "Aşık oldum,"

diye düzeltti.

Gözlerim tekrar ona döndü. "Gerçekten mi? Vay canına, Saff. Bu harika." "Şimdi kız kardeşim olmaya kalkma," diye ısırdı.

Olmaya
çalışmak
mi?

Bu acıttı.

Ve bu beni kızdırdı.

"Ben her zaman senin kardeşin oldum," diye

karşılık verdim. "Ah, kahretsin," diye

mırıldandı Lottie.

"Beni o kâbusun içinde bırakarak mı?" diye sordu.

"Bilmiyordum!" Tersledim.

"Sessiz ol," diye kırptı Hottie Jon.

"Bilmiyordum," diye daha az yüksek sesle tekrarladım.

"Artık önemi yok, neredeyse bitti," diye yanıtladı Saffron. "Ne neredeyse bitti?" Ben sordum.

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi. "İyi olacaksın. Sana tuvalet molası vereceğiz. Uyuman için battaniye bulacağız. Sana yemek getiririz-"

Safran bu kelimeyi bir ılıkla tamamladı.

Bunun nedeni üç şeyin aynı anda gerçekleşmesiydi. Mo evin kapısını kırdı. Mag yan duvardaki birinci pencereden atladı. Auggie de ikinci pencereden atladı. Ve "güvercin" dediğimde, onun *güvercin* olduğunu kastetmiştim. Cam uçtu, kafa üstü geldi, havada kıvrıldı, bir omzunun üzerine indi, yuvarlandı ve ben daha gözümü kırpmadan ayağa kalktı. Sonra, bir hareket bulanıklığı içinde, Ateşli Jon yüzüstü betonun üzerine düştü. Birch de öyle. Mag de kendini toparlamış ve şok tabancasını Saffron'a doğrultmuştu.

Ho...

Lee.

Cehe

nnem

.

Ne kadar havalı!

"Aman Tanrım! *Ne yapıyorsun sen?*" Saffron çığlık attı, ellerini başına götürmüş, Aug'un dizini sırtına dayamış olan erkeğine bakıyordu.

Aug ve Mo'nun yapmadıkları ama zaten *yaptıkları* şey, Birch ve Jon'u domuz bağıyla bağlamaktı.

Yani, ciddi.

Bunu üç saniyede başardılar.

Tamam, işi hakkında konuşmamıştık.

Ama bir pencereden atlayıp beş saniye içinde bir adamı sıkıştırıp zapt edebiliyorsa, gitmeye hazır olduğunu düşünüyordum.

Saffron Jon'a boyun eğecekmiş gibi görüldüğünde Mag oldukça centilmen bir tavırla (bence) "Lütfen kıpırdamayın," dedi.

Mag'e baktı ve sonra hareket etmeyi bıraktı.

Aug, Lottie ve benim yanıma geldi, muhtemelen çok sayıda katlanabilir aleti olan ağır bir çakı çıkardı, bizi bir uçtan diğer uca götürebilirdi.

Amazon'dan diğetine, sorun yok.

Mo garaj kapısını açan düğmeye gitti.

Çalışmaya başladı ve ben özgürdüm, Lottie özgürdü ve Auggie beni ayağa kaldırdı.

İğneler ve iğneler gümbür gümbür.

Onları görmezden geldim ve kendimi

ona attım. Beni sıkıca tuttu.

Lottie'nin Mo'ya "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sorduğunu duydum.

Mo'nun alçak sesle kıkırdadığını ve ardından birbirlerini öpmüşler gibi bir ses çıkardığını da duydum.

"İyi misin?" Aug kulağıma sordu.

Biraz bile değil.

Ama kaçırılma olayı yüzünden iyi değildim.

"Öyle misin?" Cevap vermek yerine sordum, camda kesik var mı diye baktım ama bulamadım.

"İyi," diye homurdandı.

"Pencereden nasıl atladın ve parçalanmadın?" Bana bir

bakış attı ve "Pratik yaptım." dedi.

Hmm...

"Onları bağlamak zorunda değilsiniz," dedi Saffron. "Onlara zarar vermeyecektik."

Garaj kapısı tekrar aşağı inmeye başladı ve ben Auggie'nin kollarını çekerek beni yanına yatırması için işaret verdim.

Bunu o yaptı.

Ve Brett'in orada olduğunu gördüm.

Garip bir şekilde (ya da belki de hiç garip değil), bu konuda en ufak bir şaşkınlık yaşamadım.

"Hey, Brett," diye seslendim.

"Pepper," diye selamladı. Sonra Lottie'ye, "Charlotte."

"Yo," diye yanıtladı Lottie.

"Hey, Sly," diye selamladım Brett'in bize katılan adamını.

"Kadın," diye gürledi Sly ve sonra Lottie'ye baktı. "Kadın."

Lottie ve ben birbirimize döndük ve dürüst olmak gerekirse, ikimizin de gülmekten patlayacağımızı düşündüm. Kısmen histerik. Kısmen rahatlama. Kısmen Sly'ın Sly olması.

Brett "Bu ikisini benim halletmemi ister misin?" diye sorduğunda yapmadık.

Başının iki yanını sallayarak Hottie Jon ve Birch'ü işaret ettiği anda ona dikkatimi verdim.

Auggie'ye soruyordu.

"Kim bu adam?" Saffron Brett'in ardından

sordu. "Kahretsin, *lanet olsun*," diye inledi

Birch, gözlerini Brett'e dikerek. Uh-oh.

"Tanışıyor muyuz?" Brett kardeşime bakarak sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Birch çok hızlı bir şekilde.

Brett yumuşak bir sesle, "Tanıştık," dedi.

"Uh..." Ben araya girdim. "Tam da neler olup bittiğini anlamanın iyi kısmına geliyorduk. Üç kişi olduklarını ama bizim yedi kişi olduğumuzu düşünürsek, ikisini yere bağlamadan hikayeyi bitirebilmelerinin bir yolu var mı?"

Brett, "Size bu nezaketi göstermediler," diye belirtti.

"Etmediler," diye kabul etti Lots.

Doğru.

Ancak...

"Biri erkek kardeşim, diğeri de kız kardeşimin aşık olduğu kişi.

Belki biz onlardan daha havalı olabiliriz?" Ben önerdim.

Bütün çocuklar (yani *bizim* taraftakiler) Auggie'ye baktı.

Auggie, "Çapraz ipi kesin, elleri ve ayakları bağlı tutun," diye emretti.

Mo bunu yapmak için harekete geçti, teker teker bilekler ve ayaklar arasındaki çizgiyi kesti, ardından büyük eldivenlerinden biriyle onları kollarının altından çekerek kışlarının üzerine oturttu.

Sonra çok uzaklaşmadan geri çekildi ve kollarını iri göğsünde kavuşturdu.

Gördüğüm kadarıyla bu, Mo'nun size bakmaktansa sizi ikiye bölmeyi tercih ediyormuş gibi görüldüğü kullanışlı anlardan biriydi.

Çünkü hem Birch hem de Ateşli Jon onu öyle bir süzüyorlardı ki ikisi de bir şey yapmaya kalkışmayacaktı.

Auggie Saffron'a, "Kadınıma istediğini ver, sonra seninle ne yapacağımıza karar veririz," dedi.

Saffron, "İçeri girebiliriz, orası rahattır," demeyi denedi.

Aug, "Kız kardeşine kanepede bir koltuk ve bir kadeh şarap ikram ettiğini görmedim," dedi.

"Biz-" diye başladı Saffron.

"Kes şunu," dedi Auggie ısırarak. "Kıçında ne varsa hıncını kardeşinden çıkarıyorsun. Anlıyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Buna odaklanmamı istemiyorsun, sana söz veriyorum. O yüzden siktir git."

Tamam, görünüşe göre benim adamım seks dışında da gergin olabiliyor.

Ve her nasılsa, daha da ateşliydi (belki de bunu bir dahaki sefere seks yaptığımızda değerlendirmem gerekecekti).

"Yıllardır bunun üzerinde çalışıyoruz. Bu yüzden buradalar. Sigorta için," dedi Saffron. "Bugün ve yarın bazı önemli hamleler yapacağız ve sana geri çekilmen, karışmaman ve hiçbir şeyi berbat etmemen için bir mesaj iletmek üzereydik. Pepper'ın seni arayıp iyi olduğunu ve olayları akışına bırakman gerektiğini söylemesine izin verecektim. Ben sadece

şans. Şimdi hiçbir şeyi mahvetmeyeceğine söz vermelisin," diyerek Saffron sözlerini bitirdi.

"Kadınım ben buraya gelmeden önce yere bağlanmıştı, o yüzden sikimi kullanmama gerek yok. Şimdi buna devam edebiliriz ve bu arada ben de Pepper'ı suç duyurusunda bulunmaya ikna edeceğim. Ya da ona bilmek istediği şeyi söyleyebilirsin."

Saffron, Aug'a uzun süreli kötü bir bakış attı.

Auggie'nin pis bakışlara karşı aşılanmış olduğu gerçeğini not ettim, çünkü sadece ona baktı.

"Tamam," dedi bıkkınlıkla ve bana baktı. "Annem örtülü, haberin olsun."

"Annem örtülü... ne için?" diye sordum. Buna doğrudan cevap vermedi.

"Bu yüzden benim için Birch'ü bulman gerekiyordu. Bazı tanıdıklar aracılığıyla ihtiyacımız olan becerilere sahip olduğunu duymuştuk ama onu bulamıyorduk. Sen onu buldun, kiliseyle irtibata geçmesini söyledin, o da irtibata geçti, sohbet ettik, işleri halletti ve şimdi kızımız güvende."

Başımı salladım. "Saff, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Brett tartışmaya girdi. "Sahteciliği de içeren özel bir beceri seti var. Öncelikle kimlik tespiti."

Kardeşim bir kalpazan mıydı? Hayır.

O konuya girecek zaman yok.

"Neden hepiniz-?" Ben başladım.

"Tanrı aşkına, Pepper, programa uy," diye tersledi Saffron. "Sana dua çemberi için ihtiyacımız yoktu. Kaynaklarınızı kullanmamız gerekiyordu," başını önce Auggie'ye, sonra Mag ve Mo'ya salladı, "Birch'ü bulmak için. Ve bunun hızlıca gerçekleşmesi gerekiyordu. Çünkü annemin bakıma ihtiyacı var. Ve o gittiğinde babamın onu bulmasını istemiyoruz. Liseden eski bir arkadaşına gidiyor.

Birinci sınıf bir onkoloji ünitesine sahip bir hastaneye yakın bir okulda yaşıyor. Hazır olduğumuzda, ki bu yarın olacak, onu oradan çıkaracağız, arkadaşına götüreceğiz ve sonra başka şeyler olacak ve bir süreliğine ortadan kaybolmamız gerekecek."

"Annemi mi kaçırıyorsun?" Ben sordum.

Sabrını zorluyormuşum gibi tavana baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Hayır. Kendi isteğiyle gidiyor. Babamın diğer çocuklarından biriyle yaptığı ilk çocuk.

eşleri, işi bitmişti. Sadece kalbinin aklına yetişmesi biraz zaman aldı. Ne yazık ki bu o kadar uzun sürdü ki, o zamana kadar ölüyordu."

Aug'a daha fazla ağırlık verdim.

O da aldı.

"Devam et," diye kız kardeşimi teşvik ettim.

"Yani gitmeye hazır. Sadece babamın onu bulmasını istemiyoruz çünkü onu bir şeylere ikna edebilir. Çok acı çekerek ölmek gibi, böylece Tanrı'nın elini hissedebilir ya da her ne saçmalıyorsa," diye sözlerini tamamladı Saff.

"Tamam," dedim. "Eğer peşinde olduğun şey buysa, neden beni kaçırdın? Aslında, neden benden yardım istemedin?"

"Çünkü senin Juno'n var ve babam beni, kendi kızını, dedem yaşında bir pislikle evlendirdi," dedi. "Ve biliyorum, çünkü nişanlım benden dört yaş büyük ve Clyde'ın torunu."

Dikkatim Hottie Jon'a yöneldi.

Vay be!

Plot twist!

Kız kardeşim konuşmaya devam etti.

"Juno'yu doğurduğunuz anda, babam kilisenin hiyerarşisinde yükselmek için onu kullanma fırsatını kolluyordu. Ve sanırım onu nasıl kullanacağını anladın. Bu da *seni* tekrar kiliseye sokmak için topyekûn bir saldırı anlamına geliyordu.

Kilise. Bu yüzden bir sürtük gibi davrandım ve defolup gitmen ve bir daha geri dönmemen için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü *seni ve yeğenimi* koruyordum."

Beni koruyordu. Ve
yeğenini.

Juno'yu koruyabilmek için onlardan vazgeçeyim diye Tanrı adına
Gonzo'ya kötü davranıyordu.

Oh adamım.

Ağlayacaktım.

"Ama sen *gitmedin*," diye devam etti. "Çünkü seni
seviyordum," diye fısıldadım.

"Biliyorum, seni koca aptal," diye fısıldadı.

Gözlerimi ona diktim.

Bana baktı.

Benim dudağım da onunkiyle aynı anda
titredi. Tamam.

Oh be.

Lanet

olsun.

Siktir et.

Ona doğru

hareket ettim. O

da bana geldi.

Ortada buluştuk, birbirimizin kollarına yığıldık ve hüngür hüngür
ağlamaya başladık.

"Biri beni serbest bırakabilir mi, böylece kadınıma bakabilirim?" Jon'un
sorduğunu duydum.

Ve birdenbire Ateşli Jon'u tüm kalbimle onayladım.

"Ve ben, onlar benim kız kardeşlerim," diye araya girdi

Birch.

"Hayır," dedi Auggie.

Çok seksi, adamım sert biri.

Omzumun üzerinden Auggie'ye bakarken bile Saff'ı tutmaya devam ettim.

"Belki de sorun yoktur."

Bakışlarımı tuttu ve yavaşça başını salladı. Okeydoke.

Kaçırılma olayını henüz

atlatamadım. Not edildi.

Saff'a döndüm ve kulağına fısıldadım, "Onları b ı r a k m a s ı n ı
sağlayacağım."

"O haklıydı. Sana kızdığım için kaltaklık yapıyordum çünkü her şeyi
berbat ediyor olabilirsin," diye fısıldadı.

"Anneme yardım mı ediyorsun?"

"Hayır, kiliseyi batırıp Utah'a yerleşmek. Jon kayak yapmayı sever."

Uhhhh...

Bekle.

Ne?

Onu görebilmek için geri çekildim ama kollarından çekilmedim ve tekrar
bakmaya başladım.

"Gidiyorsun-" Ben başladım.

"Clyde benim onun ödülü olduğumu düşünüyor," diye açıkladı. "Bana
güvenmesini sağladım. Onunla birlikte olduğumu düşünüyor. Bu yüzden
bana güvendi. Gelecek yıl bu zamanlar kaçıp gitmeyi, beni ve tüm parayı
yanına almayı ve istemediği şeyleri geride bırakmayı planlıyor. Diğer
eşlerini. Çocuklarını. Bunu daha önce de yaptı. Bu onun işi."

Durakladığında başımı

salladım. O da konuşmaya

devam etti.

"Jon'la birlikte olduğumu bilmiyordu. Jon da bizim yaptığımız şeyi
yapmak için kiliseye katıldı. Büyükbabasından intikam almak için.

büyükannesini, babasını ve daha bir sürü insanı milyonlarca yıl önce öldürdü. Clyde, Jon'un onunla akraba olduğunu bilmiyor. Bir nevi gizli görevde ama *resmi olarak* değil."

Ateşli Jon sinsi biri değil miydi?

"Annemin güvende olması ve bunun altından kalkması da dahil olmak üzere her şeyin halledilmesi ve yarın yola çıkmamızla sonuçlanacak," diye devam etti.

Vay canına.

"Ayrıca her şeyi Federallere teslim edeceğiz. Anonim olarak," diye devam etti. "Babam mahvoldu ama o sadece inanan bir enayi. Başı gerçekten belaya girmeyecek. Ama beş parasız kalabilir. Clyde boku yedi. Kesinlikle hapse girecek. Ama Jon ve ben yeterince para topladık, annemin bakımını üstlendik ve Jon kayak yapmayı sevdiği için Utah'ta ve ben sahili sevdiğim için Florida'da evler satın aldık. Ama aynı zamanda Jon'un büyükannesinin emekli olmak için bir yere ihtiyacı var, bu yüzden o daire çoğunlukla onun için. Ben de üniversiteye gitmek istiyorum. Mimar falan olmak istiyorum. Bu yüzden bir yere yerleşmemiz gerekecek ve muhtemelen bunu Utah'ta yapacağız."

"Birch sizin için belge hazırladı mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Mülkler Jon'un adına kayıtlı. Ama annemle benim artık yeni kimliklerimiz var, o yüzden ararsa babam bizi bulamaz. Ve feragatnameler bugün işleme konuyor. Bu işlem tamamlandığında mülkler devredilecek ve biz de rahat edeceğiz."

"Siz tapuları devretmeden önce mülklerin Jon'a ait olduğunu öğrenirlerse olmaz."

"O biraz..." bakışları bana dönmeden önce bir o yana bir bu yana kaydı, "... bunu halletti. Mülklerin hepsi Clyde'ın adınaydı. Gerçek adı. Doğuştan sahip olduğu. Görünüşe göre Clyde mülkleri torununa devretmiş. Federaller işin içine girdiğinde bile sorun çıkmayacak. Çünkü bunların hepsi Clyde'ın parasıyla yapıldı. Jon'un

Büyükannesinin eski bir vekaletnamesi vardı ve işleri yoluna koyabiliyordu. Ama o yerler Clyde'ın oturduğu eski hesaplardan satın alındı. Federallerin peşine düşebileceği kilise parasıyla alınmadılar. Ya da postayla sipariş edilen gelin parasıyla."

Bekle biraz.

Göz kapaklarım aşağı indi ve kaşlarım havaya kalktı. Göz kapaklarımı kaldırdım ve "Ne?" diye sordum.

"Beni duydun ve biliyorum. Bu hastalıklı bir durum," dedi. "Yine de tam olarak açıklayın lütfen," diye rica ettim.

Saff başını salladı.

Konuştığında da bunu bolca tırnak işareti kullanarak yapıyordu. "Bu uzun bir numaraydı. Clyde babam gibi serserileri kiliseye önemli bir 'bağış' yaparak, sonunda 'sürülerine' katılacak üyeleri 'sipariş' edebileceklerdi. Babam gibi gerçekten inananlar, Clyde'ın Tanrı ile birlikte kadınları Gerçek Işığa getirdiğini düşünüyorlardı. Ruhlarını kurtardığını. Onlara yolu gösteriyordu. Kendilerini Clyde'ın onlara gösterdiği bu web sitesinde bulan zavallı kadınlardan mümkün olduğunca çoğuyla yatmak isteyen pislikler ise Gerçek Işığı, onlara 'inançlarını uygulamaları' için verdiği 'dini özgürlük' hayaletinin dışında umursamıyordu. Bu da birileri yemeklerini pişirip ayaklarına masaj yaparken mümkün olduğunca çok hatunu becermek anlamına geliyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Vay anasını, düşündüğümde bin kat daha iğrenmiş."

Başını salladı. "Bununla birlikte, babam da dahil olmak üzere papazlar için birkaç tane almak dışında, aslında gelinlerden hiçbirini sipariş etmedi. İşte büyük vurgun burada yatıyordu. Üyelik ücreti vardı ve erkeklerin Gerçek Işık potansiyeline ulaşması gerekiyordu. Babam ve diğer diyakozların yıllarını ve çok paralarını harcadıkları gibi. Clyde onlara tuzak kurmuştu, *onları* kancaya takmak için yetiştiriyordu. 'Potansiyellerine'

ulaşmışlardı, bu yüzden eşlerini aldılar. Ve o

yeni üyelere gösterebilir. Ancak bu potansiyele ulaşmak için geçtiğiniz her seviyenin bir bedeli var. İşte Clyde bu noktada iyice sıkıştıyordu. Burada beş yüz, orada yedi yüz elli. İnsanlar programdan çıkarsa iade edilmiyor ve birçoğu çıktı. Ama sonuçta, bu para artıyor."

"Ve bunun için mi işe alındınız?"

Omuz silkti. "Jon'la birlikteydik ve görünüşü korumak zorundaydık. Yani, bunu yapmak pek eğlenceli değildi, ama dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla ya babam gibi moronlar ama iyi değiller ya da Clyde gibi leches."

Kız kardeşimin belalı biri olduğu ortaya çıktı.

Baş belası olduğunu gösterdiği kaçırma kısmı olmadan da yapabilirdim.

Ama yine de güzeldi.

"Kilise batarsa, babam boğazına kadar borca bataabilir," dedim ona. "Bazı kredilere kefil oldu."

"Bu bizim sorunumuz değil," dedi kararlılıkla. "Annem iyi olacak. Sen, ben ve Birch iyi olacağız. Juno da iyi olacak. Önemli olan tek şey bu."

"Peki ya diğer kardeşlerimiz ne olacak?"

"Tamam," diye zorladı, sanki bunu söylemek istemiyormuş gibi, "gerçekten, sen ve adamların bu işe karışamazsınız. Her şey ayarlandı ve bunu berbat edemezsiniz."

"Saff," dedim uyarırcasına.

İçini çekti ve şöyle dedi: "Biraz daha para kaçırdık. Koşullar nedeniyle bu pisliklerle evlenmeye ve çocuk sahibi olmaya zorlanan tüm kadınlar da ortadan kaybolacak. Ve bunu onları gitmek istedikleri yere götürecek ve bir süre onlara bakacak kadar parayla yapacağız ki düzenlerini kurabilsinler. Buna babamın kadınları ve kardeşlerimiz de dahil. Ve sen bir şey söylemeden önce," dedi sonuncusunu hızlıca. "Yarın gitmek zorundalar. Her şey yarın olmak zorunda. Yoksa her şey dağılabilir. Yani kimse her şeyi b e r b a t edecek bir şey söyleyemez ya da yapamaz. Buna sen de dahilsin."

onlarla buluşmak. Nerede olduklarını bileceğim ve daha sonra, güvenli olduğunda, belki bu gerçekleşebilir. Şimdi amaç onları dışarı çıkarmak ve böylece güvende olmalarını sağlamak."

"Birch onların belgelerini de hazırladı mı?"

diye sordum. Başını salladı.

Evet, Birch için işler telaşlanmıştı.

Ve kız kardeşim ve Jon (ve suçlu olarak Birch) sadece belalı değil, bir tür beyinlerdi.

Ağabeyime baktım. "Demek kurtarmaya geldin. Ve ben neredeyse her şeyi mahvediyordum."

Birch, "Saff ile bağlantı kurdum ve ikimiz de senin çocuğunun bu işe karışmasını istemedik, Pep," dedi. "Ama sen hiçbir şeyi berbat etmedin. Beni buldun ve onun yanına gönderdin, değil mi?"

Beni daha iyi hissettirmeye çalışması çok hoştu. O

zaman anladım, kardeşlerimi geri almıştım.

Ve annem bu kâbustan kurtulacak, belki istediği buysa tedavi görecekti ya da acı çekmeden ama biraz huzurla ölecekti.

Saff'a baktım.

"Keşke bir şey söyleseydin."

"Gittiğin için sana kızdım. Bir hayatın olduğu ve benim orada sıkışıp kaldığım için sana kızdım. Sonra seni korumak için yanında olmam gerektiğini fark ettim ama yine de sana kızgındım."

Besbelli.

Hiçbir şey söylemedim.

"Ve sanırım bu yüzden bugün biraz abarttık," diye itiraf etti.

Bu sefer daha zordu ama yine hiçbir şey söylemedim.

"Ama her şeyin planlandığı gibi gerçekleşmesine ihtiyacımız var, Pepper," dedi. "Jon ve ben hayatımıza devam etmek istiyoruz. Annemin iyi bir bakıma ihtiyacı var. O kadınlar yeterince şey yaşadı, bir mücadele şansını hak ediyorlar. Tüm bunları yapmak çok zaman aldı ve hiç de güvenli değildi. Ama neredeyse sonuna geldik. Kız arkadaşların ve özellikle de erkek arkadaşların kilisenin dışında ya da ayinlerde ortaya çıktıklarında inanmadım. Çok kötü bir zamanlaman vardı."

"Benden Birch'ü bulmamı istemiştiniz," diye belirttim.

"Evet. Ama senden hepimizi araştırmanı istemedim," diye karşılık verdi. Doğru.

Ama yine de o da aynı şeyi yapardı. Bunu bıraktım ve başka bir konuya geçtim.

"Özerkliğiniz vardı. Özgürlüğün vardı. Evime kendi başına geldin. Bunların hiçbirini benimle neden paylaşmadın bilmiyorum," diye belirttim.

Başını iki yana salladı. "Belki benim olduğu içindir? Belki de iyi olduğu ve benim olduğu için? Senin iyiliğin vardı. Juno'n vardı. Tüm arkadaşların. Ve o benimdi."

Bunu görebiliyorum.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve sonra ucundan tutup çektim. "Çok şıksın," dedim.

Gözlerini devirdi ve "Herkes senin gibi her zaman manken gibi dolaşamaz" diye cevap verdi.

Ohmigod!

Ne kadar
tatlı!

"Çok tatlı dizlerin var," dedim ona.

"Ortalık yatıştıktan sonra Juno'yu tanımak istiyorum," dedi bana.

"Bu yüzde binlik bir plan," diye ilan ettim.

"Onu ben de tanıyabilir miyim, yoksa seni her görmeye çalıştığım da adamın benimle uğraşacak mı?" Birch sordu.

Seni her görmeye çalıştığım da.

Ağlamayacaktım, *ağlamayacaktım, ağlamayacaktım.* Önce kardeşime sonra Aug'a baktım.

Auggie bana tek omuz silkti.

Tekrar kardeşime döndüm. "Gelecek hafta Juno'yu geri getireceğim. Akşam yemeğine gelmek ister misin?"

Başını daha fazla kaldıramayacakmış gibi eğdi, sonra omuzları duyguyla çöktü.

Bunu evet olarak kabul etmeye karar verdim.

Ağlamayacaktım, *ağlamayacaktım, ağlamayacaktım.* Tekrar kız kardeşime baktım. "Sen çok kötüsün."

"Biliyorum."

"İkimizin de seksi erkekleri var."

"Biliyorum."

Ellerini tuttum. "Seni seviyorum," dedi.

Gözlerinin içine baktım. "Biliyorum."

"Şimdi bizi çözecek misin?" Ateşli Jon sordu. Kız kardeşim bana sırıttı.

Ben de sırıttım.

EPİLOG

Softbol

BİBER

Seninle bile yapamıyorum," diye yakındım. Auggie, "Bebeğim, buraya gel," dedi.

Yatakta onun arkasında dizlerimin üzerine çökerek omzundaki yaranın yedi dikişini örten bandajın kenarlarına bastırdım. Bunu yaptıktan sonra kıcımın üzerine çöktüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Üzerinde pijamasından başka bir şey olmadan yatağımın kenarında oturan Aug bana doğru döndü.

Gözleri yüzümden kucağıma kaydı ve tekrar yukarı baktı.

"O burada değil," diye belirtti.

"Bana bugün o pencereden atladığını ve yaralanmadığını söylemiştin."

"Camın içinden dalabilmeyi, camın üzerine inebilmeyi ve bunu zarar görmeden yapabilmeyi ne kadar istesem de, derim Kevlar'dan yapılmadı," diye yanıtladı.

"Bana yalan söyledin," diye belirttim.

"Kanadığımı bilseydin, bir kesiğim olduğunu mu yoksa kız kardeşinle aranızdaki sorunları çözmeye mi çalışırdın?"

"*Yedi dikiş* gerektiren bir kesik," diye düzelttim. Sadece gülümsedi.

"Senin kesğin, *sonra* kız kardeşim," diye cevap verdim sonunda.

"Yani, yalan söyledim çünkü kesik önemsizdi. Kız kardeşinin paylaşmak zorunda kaldığı bok önemsiz değildi."

"Yedi dikişin var!" Tersledim. "Saff ve ben çene çalarken orada kanlar içinde durduğuna inanamıyorum... *gah!*"

Bunu şaşkın bir çılgılla bitirdim çünkü Auggie'nin eli dışarı fırladı, parmakları ayak bileğime dolandı, onu (ve bu arada *beni*) kendine doğru çekti, bu da sırtüstü düşmem anlamına geliyordu.

Ve Auggie üzerime düştü.

"Anlamsız bir şey hakkında saçma bir konuşma mı yapacağız, yoksa sevişecek miyiz? Sen cevap vermeden önce, ben seçimimi yapacağım. Sikmek."

Sanki onun seçimini bilmiyordum.

"Kanamanızın asla önemsiz olmadığını hemen belirtmek isterim," dedim. "Bu yüzden not edildi."

"Ve gelecekte böyle bir olay meydana gelirse, başka bir şeyle devam etmeden önce kanamanızın olduğunu derhal bilmek istiyorum."

"Böyle bir olay bir daha asla yaşanmayacak tatlım," diye homurdandı.

"Yine de söz ver," dedim.

"Tanrım, seni bu kadar sert sikmeyi bırakmalıyım. Bugünlerde hep patronluk taslıyorsun."

Etkisiz bir şekilde göğsünü ittim (gerçi çok da çaba sarf etmediğimi söylemeliyim) ve "Şaka yapmayı bırak. Bu ciddi bir mesele."

Yine de, biraz gülümsediğim ve biraz da güldüğüm için demek istediğim şey zayıflamış olabilir.

İçeri girdi, alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırды ve kaşlarını kaldırdığı gibi başını kaldırdı. "Seni sertçe sikmeyi bırakmamı istediğini mi söylüyorsun?"

Tanrım, muhteşemdi.

"Ateşli olman gerçekten çok iyi, pencereden atlaman seni daha da ateşli kılıyor, beni kurtarmaya gelmen seni daha da ateşli kılıyor ve sert biri olman seni tüm bunlardan daha da ateşli kılıyor, çünkü tüm bunlar olmasaydı, bir hışımla giderdim ve bir hafta boyunca seks yapamazdınız."

"Sanki sikim olmadan o kadar uzun süre dayanabilirmişsin gibi," diye alay etti. "Beni bu deneyi yapmaya zorlama."

Bir kahkaha patlattı.

Ortasında onu öptüm. Bir süre sonra beni sikti. Sertçe.

Ve sadece seks harika olduğu için harika değildi.

Bu harikaydı çünkü onun aleti olmadan bu kadar uzun süre dayanamayacağımı yüksek sesle itiraf etmek zorunda değildim.

Ama bu mesaj yine de gönderildi.

* * *

Çocukların neşe içinde çığlık atarak etrafta koşuşturmaları devasa alanda yankılandı.

Juno ve iki kuzeni.

Birch ve ben birlikte kambur durmuş, telefonumun ekranına bakıyorduk.

Annemde.

FaceTime'da.

Ona meditasyon stüdyomu kuracağım yeri gezdiriyordum: Auggie'nin deposu.

"Orada yine ne yapacaksın?" Annem sordu.

Hiçbir zaman canlı bir kadın olmamıştı. Benim gençlik yıllarımda bile babamdan dolayı sönük görünürdü.

Artık canlı değildi.

O kadar değil, Birch'in eli benimkini buldu ve parmakları o kadar sıkı kıvrıldı ki benimkini ezdi.

Hiç sesimi çıkarmadım.

Onu ilk kez görüyordu.

"Meditasyon," diye tekrarladım. "Ve yoga. Belki küçük bir kafe açarım. Bunun için kesinlikle yer var."

"Bazı şeylere dikkat et, Pepper," diye yorgun bir şekilde uyardı. "Eminim sana iyi görünen şeylerin sadece moda olabileceğini ve sonlarının o kadar da iyi olmayabileceğini söylememe gerek yoktur."

Nazikçe, "İnsanlar yedi bin yıldır meditasyon yapıyor anne," diye cevap verdim.

"Oh," diye mırıldandı.

"Ve bu bitmiş bir anlaşma değil," diye devam ettim. "Burayı değiştirmek için çok para gerekecek ve ben de bu işten para kazanmak istiyorum ama asla zengin olamayacağım. İyi bir plan yapmam gerekecek ve bu işe yaramayabilir."

Buna verdiği yanıt kalbimi sıkıştırdı.

"Juno ve senin için hiç yardım almadan sıfırdan bir hayat kurdun, Pepper. Kendini küçümseme."

"Yapmayacağım," dedim ama sesim daha çok hırıltıya benziyordu.

"İkinizi bir arada görmeye bayılıyorum," diye fısıldadı ve ekrana sertçe baktığını, beni ve Birch'ü ekranda gördüğünü görebiliyordum. "Her zaman çok yakındınız."

Birch konuyu değiştirerek, "Ve Saff da iyi," diye kaba bir ifadeyle ekledi. "O ve Jon Utah'ta. Senin gibi yerleşiyorlar. Her şey olması gerektiği gibi gitti. Her şey harika gitti. Hepimiz iyiyiz."

Hepimiz iyiydik.

Annemin arkadaşı onu hemen onkoloğa götürdü ve doktor annemi bir deneme için düşünüyordu. Umut vericiydi, bir tedavi değildi ama belki ömrünü uzatabilirdi.

Sadece birazcık.

Saff ve Jon birbirleriyle iletişim halindeydiler ve birbirlerini çok seviyorlardı.

Evet.

Her şey
yolunda.

Gerçi babam iyi değildi.

Annem ve Saffron ortadan kaybolduğunda aklını kaçırmıştı. Ve bunu ne ölçüde yaptığının muhtemelen eşlerinin, çocuklarının, diğer diyakozların eşlerinin ve çocuklarının ve kilisenin birkaç milyon dolarlık parasının onlarla birlikte ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi vardı.

O zamandan beri iki şey oldu.

Babam Auggie'yle kapımın önünde resmen tanışmıştı, telefonlarına çıkmadığım ya da mesajlarına cevap vermediğim için gelip kapıyı yumruklamış, Saff ve annem hakkında bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek istemişti.

Kapıyı açmamıştım. Yanına bile yaklaşmamıştım. Aug
açtı.

Ve bana, babamın benimle bir daha herhangi bir nedenle iletişime geçmemesi gerektiğini ayrıntılı bir şekilde açıkladığını bildirdi. Aynı şey Juno için de geçerliydi.

Babam, babam olduğu için, kapıma hiç gelmemiş olmasına rağmen bu tavsiyeye kulak asmadı.

Ancak ikinci şey, benimle başka yollardan iletişime geçmeye çalıştıktan sonra oldu.

Telefonumda engelliydi.

Birkaç gündür ondan haber alamıyordum.

Daha iyi.

Ne annem ne de Saff hiçbir şey duymamıştı. Ve bu mükemmeldi.

"Torunlarından birkaçıyla tanışmak ister misin?" Birch teklif etti, ses tonundaki sahte neşe parmaklarını sıkmana neden oldu.

"İstiyorum, Birch," dedi annem. "Ama değil... Belki ne zaman..." Bir saniye durdu. "Eğer o duruşmaya girersem ve belki kendimi daha iyi hissedersen."

Ölü gibi görünmüyordu demek istedi.

"Ya da işler ilerler ve zaman akmaya başlarsa-" sözlerini tam olarak bitiremedi. Birch sessizce sözünü kesti, "Tamam anne."

"Ama Pepper, Saffron bana Juno'nun mektubunu gönderdi. Juno orada mı? Onunla konuşabilir miyim?" Annem sordu.

"Tabii anne," diye fısıldadım.

"Şimdi hoşça kal diyeceğim anne," dedi Birch. "Ve gidip Juno'yu getireyim." "Pekala, Birch. Seni görmek... güzeldi," diye yanıtladı annem.

"Sen de anne. Gerçekten güzel. Seni seviyorum."

Son iki kelimesinde başı garip bir şekilde yana kaydı, sanki tokat yemiş gibiydi.

Sonra ekran dışında her yere baktı. Genzim yanmaya başladı.

Sonunda bize baktı ve "Ben de seni seviyorum güzel çocuk" dedi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kendine gel, Pepper!

Birch'ün sesi sert ve boğuktu, "Sonra konuşuruz," dedi, beni telefonla baş başa bıraktı ve Juno'yu bize yollamak ve çocuklarını meşgul etmek için gitti (bu arada, cehennem kadar sevimli, süper tatlıydılar ve onları gerçekten sevdim

-Her şey olalı sadece altı gün olmuştu, bu yüzden sadece ikisiyle, en büyüğü on yaşındaki Joshua ve Juno'nun yaşında olan Arya ile tanışmıştım, ama diğerleriyle tanışmayı dört gözle bekliyordum).

"Saffron bana düzgün bir adam bulduğunu söyledi?" Annem sordu.

Ona odaklandım. "Evet, Auggie. Auggie. Keşke gitmeden önce onunla tanışabilseydin."

"Son derece yakışıklı olduğunu söylüyor," diye belirtti annem. "Öyle," diye onayladım.

"Sonuncusu da öyleydi, Pepper," dedi tereddütle. "Lütfen dikkatli ol."

"İşte bu yüzden onunla tanışmış olmanı isterdim anne. Çünkü tanışmış olsaydın

bunu söyleme ihtiyacı hissetmezdim."

"Saffron onun çok istekli görüldüğünü söylemişti," diye mırıldandı. Evet.

Bunu söyleyebilirsiniz.

Pencereden dal-"kurtar"-kadınını-hevesli.

"Anne," dedi Juno, parmaklarını kot pantolonumun cebine soktu ve dikkatimi çekmek için beni salladı.

Ona baktım.

"Büyükannem telefonda. Mektubunu almış. Seninle konuşmak istiyor."

Ona bunun sorun olup olmadığını soracaktım ama kızım hemen telefon için elini kaldırdı.

"Konuşmak istiyor, işte burada," dedim anneme. "Pepper," dedi annem çabucak.

"Öyle mi?" Juno'ya telefonu vermek yerine ben sordum. "Söyleyeceklerim var... söylenecek şeyler var."

"Hayır, yok anne," dedim usulca.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve burnunu çekti.

Ona bir öpücük gönderdim ve telefonu kızıma verdim.

Juno ekrana baktı ve irkilmedi, hiçbir şey yapmadı ama heyecanla "Hey, büyükanne!" diye bağırdı.

Kahretsin, o çocuğu severdim.

Uzaklaştı ve ben de ona izin verdim.

Sonra bir adım daha uzaklaştı ve ben ona izin vermek istemedim. Birch'e baktım.

Kızı sırtından aşağı sarkıyordu ama bakışları Juno'daydı.

Yıllar önce bizi terk ettiğinden beri, bazı şeyleri yanlış yollardan çözmeye çalışıyordu.

Ama onu çocuklarıyla ve Juno'yla birlikte görünce, ağabeyimin gerçek iyiliğini nasıl sorguladığımı hayal bile edemiyordum.

Spor ayakkabıların betona vurduğunu duydum, döndüm, Juno'nun bana doğru koştuğunu gördüm ve sonra yüzünü çevirip "Büyükannenin veda etmesi gerekti" derken telefonumun karnıma doğru itildiğini hissettim.

Sonra telefonu elinden bırakıp dışarı fırladığı için telefonu salladım.

Boş ekrana baktım, arka cebime ittim ve kızımın peşinden koşmak için döndüm.

"Pepper!" Birch aceleyle seslendi. Durdum ve ona baktım.

Başını iki yana salladı.

"O-" Açıklamak için ona geri seslenmeye başladım.

"Bir Hannigan kadınının neye ihtiyacı olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "O senin kızın, Pep. O kız tamamen senin. Onu rahat bırak, tamam mı?"

Çenemi kapadım.

Demek istediği, ben o alana girmeden önce kızımın bazı şeyleri ç ö z m e k için alana ihtiyacı olduğuydu.

Mektubunu okumama izin vermemişt i ama yazmakta bir sorun yaşamamış tı.

o.

Elim annemi arayıp neler olduğunu sormak için kaş ınıyordu. Ama Birch haklıydı.

Bazen biz Hannigan kadınlarının boş luğ a ihtiyacı olurdu. Hala.

Dış arı aç ılan kapıya doğru ilerledim. Kapı aç ıktı. Ve konumlandım Gözlerim arabamın kaputuna tırmanmış olan ve belki de bir gün bahçe yapmak için kaldırılacak olan asfalt denizine bakan Juno'daydı.

Birch yakından, "Bu Cisco'dan," dediğinde sıçradım. Ona baktığ ımda elinde bir zarf tuttuğunu gördüm.

"Nedir bu?" Alırken sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Birch.

Dikkatimi ona çevirirken açmaya başladım. "Peki neden ve *nasıl* bana vermen için sana bir şeyler veriyor? Yarın akşam bize yemeğ e gelecek. Bunu bana o zaman verebilirdi."

"Bana bir iş teklif etti. Ben de kabul ettim."

Zarfa olan ilgimi kaybettim ve bakakaldım.

Sonra dedim ki, "Birch, o iyi bir adam, ama aynı zamanda-" "Ben de ö yle."

Ç enemi kapattım.

"Yaptığ ım iş te iyiyim, Pepper," dedi. Ve bunu gururla yaptı.

Suç iş lemede iyi olduğunu gururla ifade etti. "Birch-"

"Şu anda yaptığım şekilde güvenli değil. Ama Cisco'nun korumasına sahip olursam olacak."

"Olmayacak," dedim usulca. "Bu tür şeyler asla gerçek olmaz."

"Ne yaptığımı bildiğime güven."

"Yasa dışı belgelerde sahtecilik yapmaya devam ederek mi?" Sesimin yükselmemesi için kendimi zorlayarak sordum.

"Benim işim
bu." "Bu bir
suç."

"Annemi, o kadınları, Saff'ı güvene almak, bunlar suç mu?" diye sordu.

"Yani bu tamamen fedakârlık," diye not ettim ve itiraf etmeliyim ki biraz iğneleme vardı.

"Hayır, bu benim hayatım," diye karşılık verdi. "İyi beslenmelerini istediğim çocuklarım var, iyi okullara gidebilsinler diye şehrin iyi yerlerinde iyi evlerde. Sikip attığım kadınlar var, *en* azından Pep, onlardan yaptığım bebeklere bakabilirim, böylece bu sorumluluğun büyük kısmı onlara yüklenmez. Şimdi, bir benzin istasyonunda iş bulabilirim ya da bunu yapabilirim. Ben bunu seçiyorum. Ve senin için, Pep, olanlardan ders çıkarmalısın. Birini sevdiğin için seversin, sevmediğin yönlerine rağmen değil."

Tamam, *bu* beni susturdu.

Çünkü *bu* beni kız kardeşimden ayrı tuttu.

Ve nerede olduğunu paylaşmamış olabilir. Ama yargılama kısmı tamamen bana aitti.

"O kilise berbattı," dedi Birch. "Ve babam bir pislikti. Ama annem öyle değildi, Saff da değildi. İkimiz de öğrenmeliyiz, çünkü onları neredeyse kaybediyorduk ve annemle birlikte, onu umursadığımızı göstermek için fazla zamanımız olmayabilir. Yani evet. Öğrenmeliyiz."

Yani evet.

O haklıydı.

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu.

Bana kafa kilidi taktı, ki bu sarılmanın ağabeyiydi.

Kahretsin, bu adamı özlemişim.

Veriyorum jestiyle rahatladım, bu da aynı şekilde küçük kız kardeşimdi.

Joshua ve Arya koşarak yanıma gelirken kışıma bir mesaj geldi.

Bi

Z. "Juno nerede?" Joshua sordu.

"O-" Ona yer vermelerini rica etmeye başladım, bunu hala çekiştirerek yapıyordum.

Telefonumu çıkar.

"Dışarı," dedi babaları onlara.

Dışarıda yarışmak için bizi ittiler.

Gerçekten çok sevimliydiler.

Ve Juno'yu çok seviyor gibi görünmeleri hoşuma gitti.

Başımı kaldırıp Birch'e baktım. "Hannigan kadınları hakkında ne diyordun?"

"İnsanların defolup gitmesine ihtiyacın var, sonra da kendine gelmen gerekiyor." Kız kardeşleriyle birlikte yaşamayı kesinlikle unutmamıştı.

Telefonuma bakarken güldüm. Ve

Aug'tan geldiğimi gördüm,

Bir işim çıktı, bebeğim.

Yemeğe geç kalacağım

ama mümkün olduğunca

çabuk geleceğim.

Ben de cevap verdim,

Mesaj alındı. Yemek

yemeni bekleyeceğiz.

aksi bildirilmedikçe. Seni
seviyorum. Yakında görüşmek
üzere.

Ben de seni seviyorum.

Sözlerini okurken içimin sızladığını hissettim, muhtemelen meşguldü ama
böyle bir şey vermek için her zaman iyi bir zamandı.

Ben de öyle yaptım.

Sadece çok yanıldığını
söylemek için.

Pardon?

Yanılmışsın.

Ne hakkında?

Hayat yakan top
değildir. Hayat
softball'dur.

Bazen orta sahada,
güneşin altında bir
şeylerin olmasını
beklersiniz.

Bazen de size doğru gelen
top için yarışsınız.

Onu yakalayabilir
ve

Oyun.
Ulaşamayacağınız bir
yerde olduğu için
kaçırabilirsiniz.
Bırakabilir ve
kendinizi bok gibi
hissedeabilirsiniz.
Ama sonunda,
Bitti.
Sen de dondurma almaya git.

Bir sürü nokta vardı ve sonra anladım,

Başka bir konuda
yanılmışım.
Seni sevmiyorum.
Seni çok
seviyorum.

Haklı olduğumu
söyleme şeklin bu
mu?

Kesinlikle.

Kesinlikle.

Verdiği yanıt karşısında mutluluk gözyaşlarına boğulmak yerine, kendini beğenmişliğimin derinliğini anlatmak için ona sinsi bir surat emojişi gönderdim.

Benim ne kadar sevimli olduğumu düşündüğünü belirtmek için bir göz devirme emojişi gönderdi (ya da en azından ben öyle anladım).

Sonra kardeşime döndüm ve dedim ki, "Turta yapmam lazım. Sen ve çocuklar bizimle markete gelmek ister misiniz? Sonunda turta olacak."

Kardeşim bana gülümsedi ve tanıdık bir kelime söyledi.
"Kesinlikle."

* * *

Bu arada, zarfın içinde bu vardı.

Biber,

Hayatta pişman olduğunuz şeyler vardır.

Bir süre önce adamlarımdan birine sana silah doğrultmasını emrettim.

Uzun olduğunu tahmin edebileceğiniz listemde, pişman olduğum şeyler arasında bu çok üst sıralarda yer alıyor.

Özellikle Juno'ya sahipken, o anda aklınızdan neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Hayal etmek istemiyorum.

Ama o düşünceler her neyse, sana bunları düşündürdüğümü bilerek yaşıyorum.

Bu zarfın içindeki şey kendimi daha iyi hissetmemle ilgili değil, tazminatla ilgili.

Bu, sizi hayatınızın sonunu ve bunun kızınız için ne anlama gelebileceğini düşünmeye zorlamakla ilgili.

Bu doğru olanı yapmakla ilgili.

Bunu iade etme, kabul etmeyeceğim.

Bir anlık çirkinliği alın ve onu güzelleştirin.

Auggie'nin deposu başlamak için mükemmel bir yer. Bana ne zaman ihtiyacın olursa,

Brett

Mektupla birlikte yüz elli bin dolarlık bir çek de vardı.

Şükran Günü'nde onu affetmiştim.

Belki de akşam yemeğine geldiğinde bu konu hakkında konuşuyor olurduk.

Ama o zaman için çeki bir kenara koydum ve en azından bir amaç için kullanmaya karar verdim.

Evren bana hayallerimin peşinden gitmemi söylüyor.

* * *

AUGGIE

"Katılmam gereken bir yemek var, bu da ne demek oluyor?" Auggie, Billy'nin kamyonetinin yolcu koltuğuna oturduktan sonra kapıyı kapatır kapatmaz sordu.

"Bir sorunumuz var," dedi Billy.

Fantastik.

"Peki bu durum ne olacak?" Auggie sordu. "O papaz çok sinirli Aug," dedi Billy.

Billy işinde başarısız olmamıştı. Clyde Higgins/Dickens-eskiden-Bottoms'ın bir komüne üye olduğu ve o dönemden geride bıraktığı birkaç ortağı ve çocuğu olduğu bilgisini almıştı.

Bunlardan biri sonunda Jon ile sonuçlandı.

Ama Aug, Billy'nin hâlâ Peder Clyde'la çalıştığını bilmiyordu.

"Federaller bu işi araştırıyor olabilir," diye devam etti Billy, "ama henüz onun dikkatini çekmediler. Tek bildiği, karılarından bazılarının gittiği, güvendiği papazlardan birinin gittiği, sipariş ettiği diğer kadınların gittiği, tüm çocukların ve bir ton parasının gittiği ve şu anda ciddi bir ateş ve kükürtle karşı karşıya olduğu. Kafayı bulmuş ve karşılık vermek istiyor."

"Karşılık verecek bir şeyi yok Billy ve Federaller davalarını ona haber vermeden kuracaklar. Eğer yapsalardı, ona bir ipucu verirlerdi.

Aug ona bilmesi gereken bir şey söyledi. "Ellerinde ne olduğunu henüz bilmiyorlarsa onu tutamazlar."

"Evet ama bu haftalar, hatta aylar sürecektir ve *şu anda çok* kızgın. Ve onun sinirli olması, adamlarını da sinirlendirdiği anlamına geliyor. Onlar da en az onun kadar huzursuz ve sinirli."

Auggie ona "Hawk, Mo, Mag ve ben Jon'la planı hakkında uzun uzun konuştuk ve izlerine koyduğu örtü sağlam," dedi.

Ve vardı.

Garaj sahnesi bittikten sonra Jon ve Saffron'un yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için oturmuşlardı.

Sonunda, Hawk'ın ona bakışından, eğer gitmiyor olsalardı, Aug, Hawk'ın Jon'a bir iş teklif edeceği hissine kapıldı.

Başka bir deyişle, yardıma ihtiyaçları yoktu. Jon ve Saffron her şeyi halletmişlerdi.

Aug konuşmaya devam etti.

"O kadınlar bulunamayacak ve Clyde'ın Jon onları değiştirmeden önce kendi adına iki mülke sahip olduğundan haberi yok. Jon'un kan bağı olduğunu bile bilmiyor. Yani izini sürebilse bile nereden başlayacağını bilemez."

Billy başını salladı ama "Bir adamım var, yani bir adam tanıyorum. Biz... bana borcu var," dedi Billy, pek bir şey ifade etmeyen ama yine de vermek istemediği izlenimini veren kelimelerle. "Onu ben gönderdim ve onu güvende tutmak için Clyde'ın yanı sıra onun da peşindeyim çünkü Clyde açığa çıktı ve bu kendini korumak için haklı bir öfke saçmalığı değil. Dodge'dan kaçmak için elinden geleni yaparken iyi bir oyundan bahsetmiyor. Uzun vadeye hazırlanıyor."

Auggie onu dikkatle izledi. "Bana bunu söylüyorsun çünkü bana söyleyecek başka bir şeyin var."

Billy göz temasını kaybetmedi. "Adamım haftalardır ayinlere gidiyor ve bilinen dört polis dedektifinin o kilisenin üyesi olduğunu saydı, Auggie. Ve başına ciddi şeyler gelen bir adam, kayıplarını azaltması, kazıkları kaldırması ve siktir olup gitmesi gerektiğini fark eder ve bunu yapmaz, bunun yerine iki katına çıkar. Bu onun korunduğu anlamına gelir. Kendini dokunulmaz hissediyor. Arkasında biri var demektir. Bu yüzden içgüdülerim onu takip etmemi söyledi. Az önce Clyde'ı takip ettiğimde, o polislerle buluştuğunu gördüm."

"Kahretsin Billy," diye mırıldandı Auggie, Billy'nin bunu tek başına yapmasından endişeliydi ama bunu neden yaptığına dair gerekçelerinden etkilenmişti.

"Sonra içeri girdim," diye devam etti Billy. "Ve ciddi bir bok yığını buldum. Çalıntı mallar. Hem de çok sayıda. Sokaktaki değeri makul, ama kimsenin aramak için uğraşmayacağı türden radar altı mallar."

Auggie vücudunun her yerindeki derinin gerildiğini hissetti. Billy devam etti.

"Ve ellerinde dosyalar var. Sana çok dikkat ediyorlar Aug. Bana. Hawk'a. Lee Nightingale'e. Luke Stark'a. Eddie Chavez. Brock Lucas. Rush Allen. Dutch Black. Knight Sebring. Gerisini söylememe gerek yok. Hepimizin. Ve kim olduğunu bilmediğim ama kışından ayrılmayan muhteşem bir Siyah hatunun yaklaşık yedi bin fotoğrafı var."

O muhteşem Siyah piliç bilinmesi gereken biriydi ve Billy'nin o zamana kadar bilmesine gerek yoktu.

Auggie aniden sıkışan boğazından zorla telefonunu çıkararak, "İyi iş, dostum," dedi.

Bir saniye önce komutada olan Billy şaşkın görünüyordu. "Ne?"

Aug, Hawk'a vurdu, kirli polis sorunlarının Clyde Higgins'le bağlantılı olabileceğine inanmıyordu bile.

"Araştırdığımız şu kirli polisleri biliyor musun?" Aug sordu.

"Evet," diye yanıtladı Billy.

"Sanırım az önce her şeyi açığa çıkardınız ve bunu yaparken bir sivil memuru kurtardınız."

"Aug, beni yakaladın," dedi Hawk onun kulağına.

Auggie, "Billy ve benim de senin için bir şeyimiz var," diye cevap verdi. Hawk hiçbir şey söylemedi.

Auggie yaptı.

"Herkesi içeri çağır."

Derin bir nefes aldı.

Ve bitti.

"Ve Teğmen Fortune'a kimliğinin açığa çıktığını söyle."

* * *

ELVİRA

Çocuklar orada değildi. Başka bir sürü şeyle meşguldüler.

Postadan geldiğinde onu doğru yerine koymak Elvira'ya düşmüştü.

Diğerlerinden farklıydı. Ama en çok bunu sevdi.

Auggie'nin çalışma masasına koydu. Bir plakete benziyordu.

Ama daha çok bir çerçeveydi.

Önünde, mor zemin üzerine beyaz harflerle şöyle yazıyordu:

MUTLULUK...

Yanında da Auggie'nin kolunu uzatarak çektiği, Aug, Pepper ve Juno'nun bir arada, dondurma külahlarını tutarken kameraya sırttıkları bir selfie fotoğrafı vardı.

Elvira onu tam olarak ayarladı ve Aug içeri girdiğinde v e onu ilk gördüğünde buralarda olduğunu umdu.

O çocuğun biraz iyiliğe ihtiyacı vardı.

Ve sonunda onu bulduğu için çok mutluydu.

İş istasyonlarının önüne doğru ilerledi ve bariz nedenlerden dolayı oda boştu.

Üstten iki alt sıraya baktı.

Zane, Marques ve Billy'nin istasyonlarının olduğu yerde, üçü birlikte.

Kendi kendine gülümsedi, topuklarının üzerinde ofisine doğru ilerledi ve telefonunu çıkardı.

Aramasını yaptı.

Ve cevaplandığında, "Lottie, kızım, düşünüyordum da..." dedi.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Evie ve Mag'in seksi, aksiyon dolu hikayesiyle Rüya Takım'ın nerede
başladığını görün
dolu romantizm!

Rüya Yapıcı

Şu anda mevcut

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, seksenden fazla aşk romanının ödüllü ve *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kitapları on beş dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla satmıştır.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin West Country bölgesinde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Yazarlık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca bir hayır kurumunda yönetici olarak çalıştı.

Daha fazla bilgi

edinebilirsiniz:

KristenAshley.net

Twitter [@KristenAshley68](https://twitter.com/KristenAshley68)

Facebook.com/[KristenAshleyBooks](https://www.facebook.com/KristenAshleyBooks)

Instagram [@KristenAshleyBooks](https://www.instagram.com/KristenAshleyBooks)

Diğer Yazar: Kristen Ashley

RÜYA ADAM SERİSİ

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun

Adam

Motosikletli Adam

COLORADO DAĞLARI SERİSİ

Kumar Tatlı

Rüyalar Lady

Luck

Breathe

Jagged

Kaleydoskop

KAOS SERİSİ

Rüzgâra

Sahip Ol

Ateşin İçinde

Ride Steady

Ateşin İçinden Yürümek

RÜYA TAKIM SERİSİ

Dream Maker

Dream Chaser

Dream Spinner

Kristen Ashley için Övgüler

"Kristen Ashley'nin kitapları bağımlılık yapıyor!"

-Jill Shalvis, *New York Times* çoksatan yazarı

"Kristen Ashley'nin kitaplarına bayılıyorum!"

-Maya Banks, *New York Times* çoksatan yazarı

"Romantizmde eşsiz, kaçırılmaması gereken bir ses."

-Carly Phillips, *New York Times* çok satan yazarı

"Kristen Ashley bunu nasıl yapıyor bilmiyorum; sadece [Dream Man serisini] okuyorum ve onun dünyasında mutlu bir şekilde kayboluyorum."

-Frolic

"[Kristen] Ashley büyülüyor."

-Publishers Weekly

"Ashley'nin bir kitabını elinize aldığınızda, sizi bolca duygu, ayrıntılı bir aile dramı ve cızırtılı bir seks bekliyor demektir."

-RT Kitap Yorumları

DREAM SPINNER İÇİN ÖVGÜ

"Seksi, yüksek oktanlı bir gerilim... Geri dönen okuyucular ve yeni hayranlar bu heyecan verici hikayeyi yutacak."

-Publishers Weekly

DREAM CHASER İÇİN ÖVGÜ

"Dizinin hayranları bu yüksek oktanlı dünyaya geri dönmekten ve tanıdık yüzlerle karşılaşmaktan memnun olacaklar."

-Publishers Weekly

"Bilinç akışı ve itici, aksiyon dolu olay örgüsü eski hayranları memnun edecek ve yeni okuyucuları çekecek."

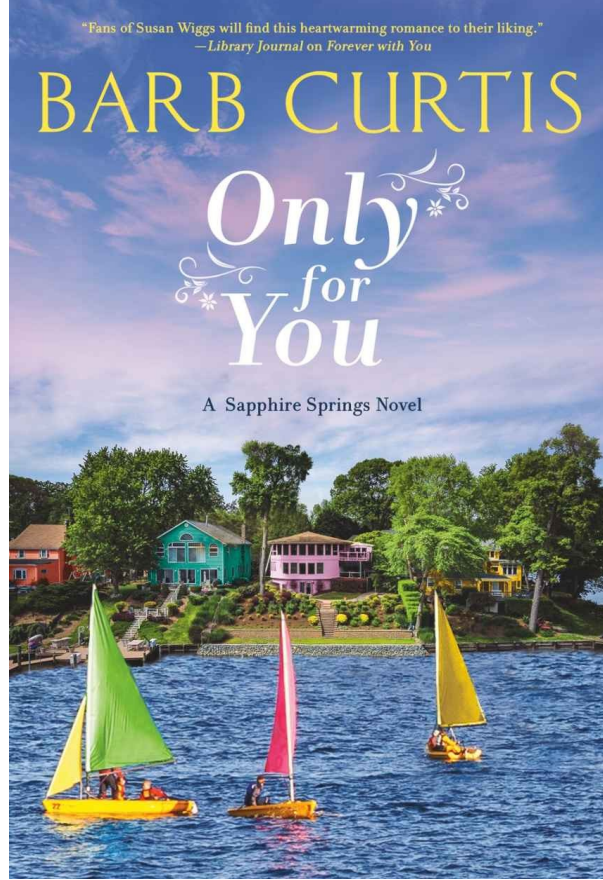
-Kirkus

DREAM MAKER İÇİN ÖVGÜ

"Ashley'nin Rüya Takımı serisinin mükemmel ilk romantizmi... Gerilimde bir tutam tatlılıktan hoşlananlar çok sevinecek."

-Publishers Weekly

O küçük kasaba cazibesine doyamıyor musunuz?
Forever, bu yürek ısıtan çağdaş romanslarla sizi koruyor!

SADECE SİZİN İÇİN
tarafından Barb Curtis

Emily Holland'ın arkadaşı ulusal televizyonda kalbini kırınca, kasaba dedikodularını durdurmak için bir plan önerir: *onunla* sahte bir ilişki. Emily yıllardır gizliden gizliye Tim Fraser'ı arzulamaktadır, ama duygularını sadece göstermelikmiş gibi davranmak fantezilerinde hiç yer almamıştır. Yine de, uzun süredir devam eden aşkı hayır demesini imkânsız kılmaktadır. Ama her randevuda, Tim Fraser'la arasındaki

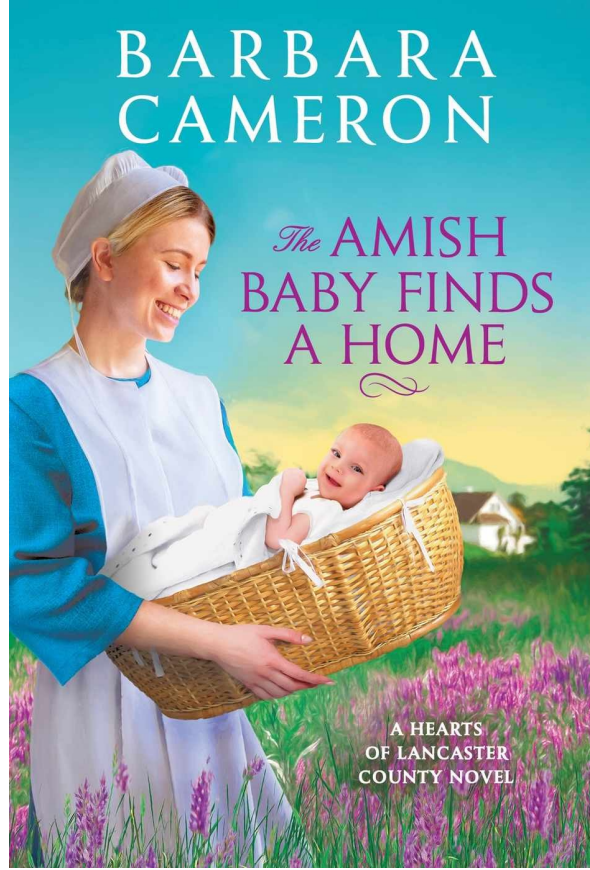
Tim ve Emily'ye arkadaş bölgesi dışındaki hayatın tadına bakma fırsatı verir... *Gerçek* aşka gerçek bir şans verme cesaretini bulabilecekler midir?

GÜNIŞIĞI KÖŞESİNDEKİ EV
tarafından Phoebe Mills

Abby Engel'in harika bir hayatı var. Kız arkadaşlarıyla birlikte işlettiği kreş Sunshine Corner'ın sahibidir; çok sevdiği bir büyükannesi (nam-ı diğer Bebeklere Fısıldayan) vardır; ve gizli bir mücevher kasabasında yaşamaktadır. Tek eksik olan şey aşktır. Sonra eski sevgilisi, asla unutamadığı tek kadını geri kazanmak için eve döner. Ama yıllar önce Abby'nin kalbini kıran Carter, onu sonsuza dek mutlu olacağına ikna edebilecek midir?

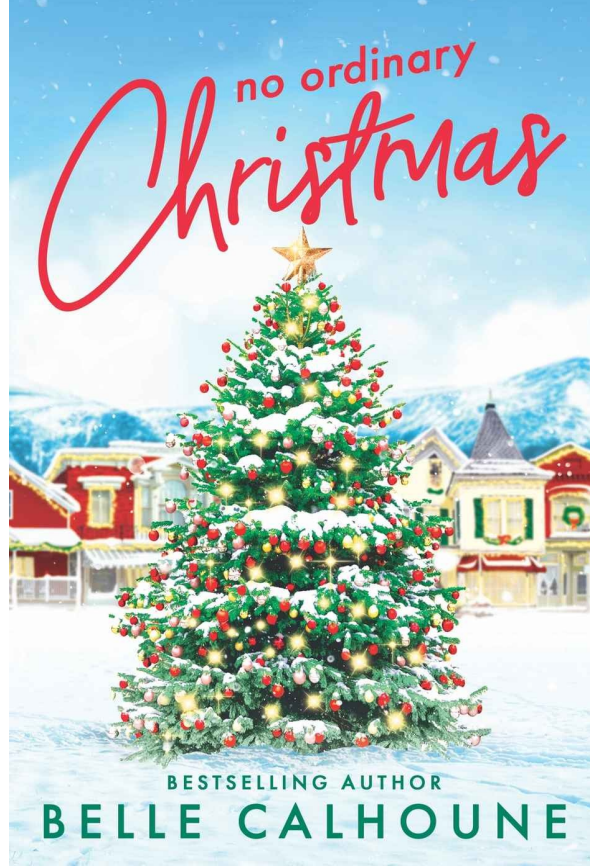
INSTAGRAM'DA @READFOREVER İLE DAHA FAZLA
HARIKA OKUMA BULUN

AMİŞ BEBEK BİR YUVA BULUYOR
tarafından Barbara Cameron

Amiş ahşap işçisi Gideon Troyer, dolu dolu geçen hayatını özel biriyle paylaşmaya hazırdır. Bir yorgan dükkânının sevimli sahibi Hannah Stoltzfus ile olan arkadaşlığı giderek daha derin bir şeye dönüşmektedir. Ancak Gideon daha Hannah'ya hislerini anlatamadan, Hannah dükkânında bir keşif yapar: Bir bebek... Troyer ailesine çok benzeyen bir bebek. Onlar bebeğe bakarken

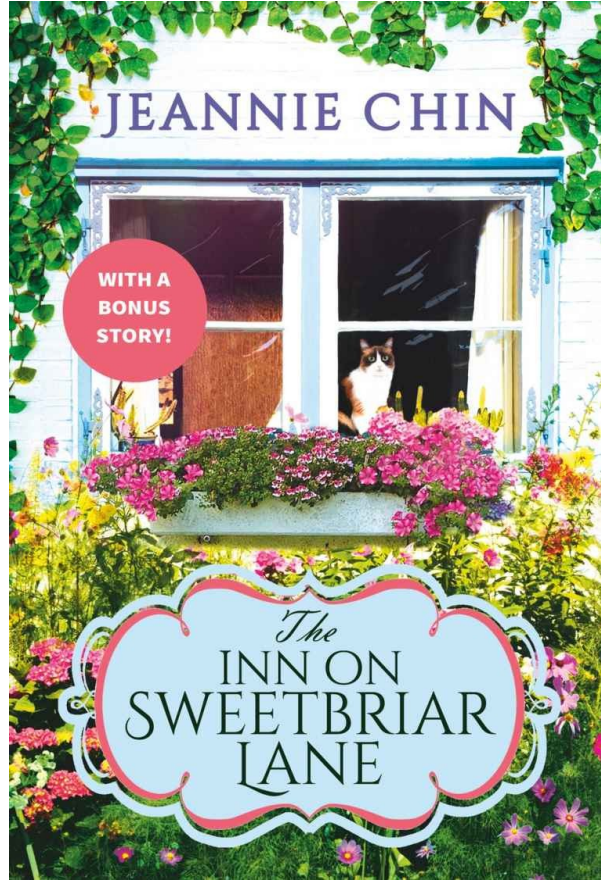
terk edilmiş tatli *boppli* ve ailesini ararken, kendi *aileleri* için hazır olduklarını görecekler mi?

SIRADAN BİR NOEL DEĞİL
tarafından Belle Calhoun

Mistletoe, Maine'de heyecan dorukta, üstelik sadece Noel yaklaştığı için değil! Kasabanın sevimli Hollywood yakışıklısı Dante West, yeni filmini çekmek için evine dönüyor. Dante Los Angeles'a gittiğinde kalbi kırılan kütüphaneci Lucy Marshall dışında kasabadaki herkes heyecanlıdır. Ancak Dante, Lucy'nin zor durumdaki kütüphanesine reddedemeyeceği bir teklifte bulunur: Film çekmelerine izin vermeleri karşılığında büyük bir bağış. Bu tatil sezonu ilk aşklarına ikinci bir şans verecek mi?

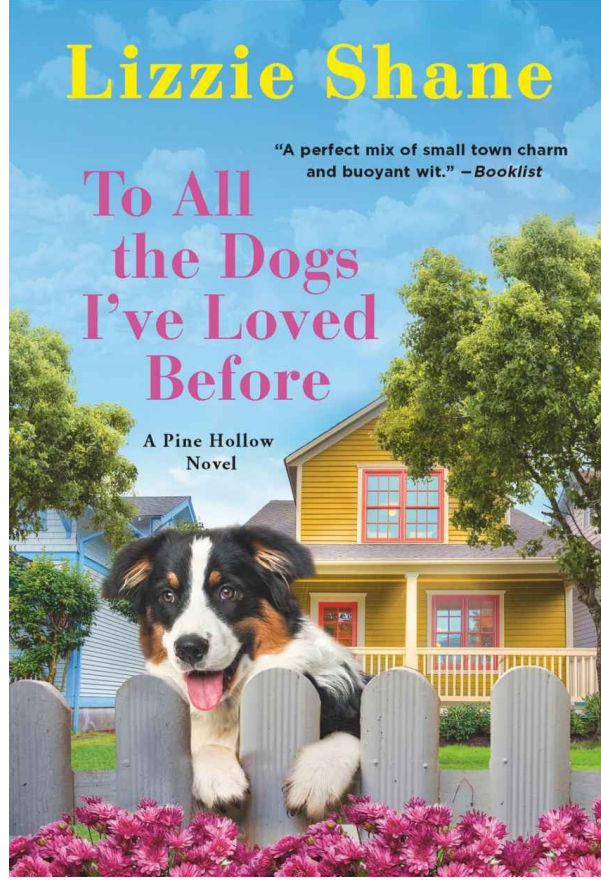
ADRESINDEN BİZİMLE İLETİŞİME GEÇİN
FACEBOOK.COM/READFOREVERPUB

AÇIK HAN
SWEETBRIAR LANE
tarafından Jeannie Chin

June Wu boyundan büyük işlere kalkışıyor. Ailesine ait han boştur ve yandaki huysuz yabancı son misafirlerini de kaçırmaktadır! Ancak eski asker Clay Hawthorne June'dan yardım istediğinde, June hayır diyemez. Kasaba liderleri

June ise yeni girişiminin Blue Cedar Falls'un daha fazla turist çekmesi için tam da ihtiyacı olan şey olduğunu düşünmektedir. Ama bu iki zıt kutup birbirleriyle ortada buluşmayı gerçekten öğrenebilir mi? Annie Rains'in bonus bir öyküsü dahildir!

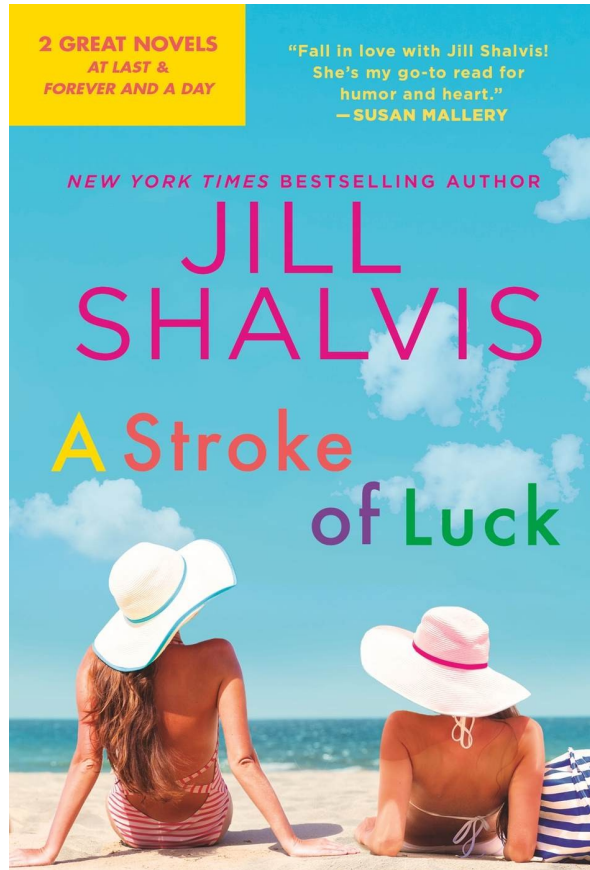

DAHA ÖNCE SEVDİĞİM TÜM KÖPEKLERE
tarafından Lizzie Shane

Kütüphaneci Elinor Rodriguez'in kapısında görmek isteyeceği son kişi ilk aşkı, kasabanın şerifi Levi Jackson'dır, ancak yaramaz kurtarma köpeğinin başka fikirleri vardır. Elinor ne zaman arkasını dönse Dory evden kaçır ve onu geri getirmek Levi'ye kalmıştır. Sessiz ve gergin kanun adamı yıllar önce Elinor'un kalbini kırmıştır ve Elinor ne olursa olsun hayatına devam etmeye kararlıdır.

Onu ne kadar özlediğini. Peki bu dört ayaklı dost, ikinci bir şansın kapıda olduğunu kanıtlayabilecek midir? Hope Ramsay'den bonus bir öykü içeriyor!

READ- FOREVER.COM'DA BONUS İÇERİKLERİ VE DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

BİR ŞANS DARBESİ
(2'Sİ 1 ARADA BASKI)
tarafından Jill Shalvis

İki Lucky Harbor romanıyla ayaklarınız yerden kesilecek! *Sonunda*'da, Amy Michaels'ın hafta sonu yürüyüşü kazara onu orman korucusu Matt Bowers ile yakınlaştırır. Matt, Amy'yi birlikte bir gelecek inşa edebileceklerine ikna edebilecek midir? *Forever and a Day*'de bekâr baba ve acil servis doktoru Josh Scott'ın kliniği ve oğlu dışında hiçbir şeye ayıracak vakti yoktur; ta ki güzeller güzeli Grace Brooks kasabaya gelip yeni dadısı olana kadar. Ve Lucky Harbor gibi bir kasabada, ömür boyu sürececek bir aşk sadece bir öpücükle başlayabilir.

